

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Tarihin ve romantizmin
harmanlandığı
sürükleyici bir hikâye.

Charlotte Betts

Ressamın Çırağı

Festival of Romans En İyi Roman Ödülü

Beth Ambrose; Londra'nın varoşlarında, ruhlarını iyileştirmek isteyenlerin sığındığı Merryfields'te ailesiyle birlikte yaşamaktadır.

Tutkulu ve başarılı bir ressam olan Beth, onu çırağı olarak yanına alan ve yeteneklerinin gelişmesini sağlayan ressam Johannes ile büyük bir bağ kurar. Bir gece beklenmedik bir şekilde evlerine gelen Noah Leyton isimli genç adam, Beth'in dünyasını alt üst eden bir teklifte bulunur. Aynı günlerde, Beth'in sanat yaşamına büyük fırsatlar sunacak bağlantıları olan gizemli bir konuk da Merryfields'e gelir.

Elbette her şeyin bir bedeli vardır ve çok geçmeden Beth de bunun farkına varacaktır. Ülkenin büyük bir karmaşaya sürüklendiği günlerde, Beth hayallerine kavuşmak adına kalbinin sesini dinlemekle kalmayacak, tarihin akışını da değiştirecektir.

"Ressamın Çırağı, duygularınıza tam bir ziyafet yaşatacak. Patrick Süskind'in Parfüm'ündeki kadar şehvetli bir anlatıma ve Philippa Gregory'nin tarihsel lezzetine sahip, sizi sarıp sarmalayacak harika bir roman." -Holiday Magazine

ISBN 978-605-9127-74-5

₺22.00

9 786059 127745

/panamayayincilik

/panamayayincilik

/panamayayincilik

www.panamayayincilik.com

Ressamın ırağı

Charlotte Betts

Panama Yayın No: 212

ISBN: 978-605-9127-74-5

Kitabın Orijinal Adı

The Painter's Apprentice

Çeviren

Merve Cam

Genel Yayın Yönetmeni

Mustafa Demirer

Kapak Uygulama

Leyla elik

Son Okuma

Elif elik

Baskı-Cilt: Ayrıntı Matbaası

Sertifika No: 13987

Yayıncı Sertifika No: 18439

Copyright © Charlotte Betts

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Panama Yayıncılık'a aittir. Yayınevinden izin almaksızın kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Panama Yayıncılık

Yüksel Caddesi 7A/7

Kızılay-ANKARA

Tel-Fax: (0.312) 432 14 89

www.panamayayincilik.com

info@panamayayincilik.com

Depo

Libya Caddesi 25/B

Küçükesat-ANKARA

Ressamın Çırağı

Charlotte Betts

Simon'a

II. *James'in Taç Giyme Töreni*

Nisan 1685

Serin bir gecede trompetlerin ve orkestra davullarının gümbürtüsü James'in kafasının içinde yankılanıyordu. Art arda çalan davulun sesine başını kaldırıp baktığında filika ayaklarının altından kayıyormuş gibi hissetti. Sevinç ve coşkunun etkisiyle midesi bulanıyordu, belki de ördekten o kadar çok yememeliydi. Westminster Hall'de kendisi için düzenlenen taç giyme töreninde, yüz kırktan fazla yiyecek çeşitli zengin ziyafet misafirlerin iştahını fazlasıyla kabartmıştı.

Nehirde dizili mavnalardan fırlatılan havai fişekler, bir gök gürlemesi ve gökyüzüne bezenmiş yıldızlar gibi gecenin karanlığında gök kubbeye saçılıyor ve ardından beyaz alev hareleri halinde Thames nehrine doğru süzülüyordu. Havai fişeklerin oluşturduğu devasa bir güneştopu nehrin

üzerine yansıyor, nehirdeki fıskiyelerden neredeyse on beş metreye kadar sular yükseliyor ve her taraftan patlayıcıların sesleri duyuluyordu.

Thames nehrinin kıyısındaki kalabalık sevinç çığlıkları attıkça James'in de kalbi coşkuyla doluyordu. *Dinle onları!* Kalabalık onu seviyordu. Kardeşi Charles, babalarının idam edilmesinin korkunç bunalımından kurtulamadığı için özgüvenini yitirmiş ve inancını ortaya koymaktan çekinmişti. Fakat II. James, Anglikan hegemonyasının duvarlarını tıpkı Jericho'nun duvarları gibi yıkıp yerle bir edecekti. Şimdi sıra *ondaydı*. Gerçek İnancı halka geri getirmek için gereken güce artık sahipti.

1. Bölüm

Kasım 1687

Dışarıdan bağırışlar ve ardından üç defa düdük sesi yükseldiğinde karanlık çoktan çökmüştü. Beth, başını şövalessinden kaldırıp baktı. Fırça parmaklarının arasından kayarak yere düştü. Birden paniğe kapılmış halde her zaman boynunda asılı duran gümüş düdüğünü tuttu. Akıl hastanesi gibi bir yerde gece yarısı kopan bağırışlar olağandışı sayılmazdı, fakat sesler genellikle binanın dışından değil, içinden gelirdi.

Koridorlarda ve bahçede koşuşturanların ayak seslerinin yanı sıra, Orpheus da sanki kapıya dayanan şeytanın ta kendisiymiş gibi havlamaya başlamıştı. Beth panjurları açtı ve buz gibi havada neler olduğunu anlamak için üşümeyi göze alarak hafifçe dışarı sarktı.

Hizmetliler ellerinde fenerlerle, titreyen ışıkların altında bağırıyor ve sağa sola koşuşturuyorlardı. Kargaşa öylesine büyüktü ki Beth neler olduğunu sorduğunda kimse onu duymadı. Olup biteni öğrenmek için telaşla aşağı indi.

Taş zeminli koridordaki ana kapı sonuna kadar açılmış, soğuğu içeri davet ediyordu. Beth'in annesi ve en küçük kardeşi John, birbirine sarılmış bir grup hastayı teskin etmeye çalışıyordu. Öfkeyle havlamaya devam eden Orpheus'un avluda yankılanan sesi, çan kulelerinden daha çok gürültü çıkarıyordu.

Beth, babasının koridorda uzun adımlarla ilerleyen karanlık silüetini görünce avlunun merdivenlerinden inip arkasından koştu.

"Orpheus!" William Ambrose, kurt köpeğinin tasma-sından çekerek kocaman gri kafasını kendi yüzüne doğru çevirdi. Huysuzca hurlayan köpeğin dişleri açığa çıkmış, ağızlığı köpüklü salyalarla dolmuştu. William parmaklarını şıklattı. "Sessiz ol bayım! Senin görevin bitti!" Orpheus genizden bir hırıltı çıkarınca William parmağını uyarırcasına ona doğru salladı. "Beth, şu cehennem zebanisini sakinleştir, ben de gidip neler olduğunu öğreneyim."

"Peki baba." Beth parmaklarını köpeğin çivili tasma-sına doladıktan sonra onu sakinleştirene kadar kulaklarını gıdıkladı.

Emmanuel ile Joseph, bir adamı aralarına almış, yüzünü büyük bahçe kapısının demirine yapıştırmışlardı. Yakalanan adam hiddetle karşı koymaya çalışsa da onu tutan iki adamın cüssesi ve gücüne karşı hiç şansı yoktu.

"Bırakın onu!" William'ın sesi, olduğu yerde çabalayan adamın homurtularını ve bağırışlarını bastırmıştı.

"Onu bahçe kapısına tırmanırken yakaladık," dedi Emmanuel, gözlerinin beyazı fener ışığında parlıyordu. Emmanuel, Joseph'e bakıp göz kırptı. Ayakları yerden kesilene

kadar yükseğe kaldırdıkları adamı aralarında gülüşerek ya-
vaşça indirmeye başladılar.

“Bırakın dedim!”

William, yabancıнын yüzünü daha iyi görebilmek için
elindeki feneri yukarı kaldırdı. Adam pelerinin düzeltip
gömleğinin bilek kısımlarındaki dantelleri silkeledikten
sonra dönüp onlara baktı.

Yüzüne ışık tutulduğunda genç biri olduğu anlaşılan
adam hemen kaşlarını çatı.

“Pekâlâ, bayım. Söylemek istediğiniz bir şey var mı?”
William’ın ağzından çıkarak soğuk havaya karışan buğu,
ikisinin arasında asılı kalmıştı.

Beth, yabancıнын yerinde olmayı hiç istemezdi, babası
onunla bu şekilde konuşmayalı uzun zaman olmuştu. Doğ-
rusu Beth aynı şeyi bir daha asla yaşamamayı da gönülden
diliyordu.

“Affedin bayım,” dedi yabancı. Sesinden eğitilmiş biri
olduğu anlaşılıyordu, fakat pek de özür dileyecemmiş gibi
konuşmuyordu. Yere eğilerek geniş siperli, fazlaca ezilip
tozlanmış olan şapkasını aldı ve tüyünü eski haline getir-
mek için eğip büktükten sonra başına taktı. “Yolumu kay-
bettim. Araba beni köyde bıraktı ve bazı yaramaz çocuklar
bana yolu yanlış tarif etmeyi eğlenceli buldu sanırım.
Merryfields’i gösterecek birini bulduğumda ise hava çok-
tan kararmıştı.”

Beth, yabancıнын ne kadar düzgün konuştuğuna hayret
ediyordu. Sıradan bir hırsıza hiç de benzemiyordu.

“Zili çaldım,” diye devam etti genç adam, uzun çizme-
lerindeki çamurları silkelerken. “Fakat cevap veren olmadı.

Bahçe kapısı kilitliydi. Saat de geç olduğu için yukarı tırmanıp içeri girerek kapınızı çalmayı uygun gördüm."

William kaşlarını çatmıştı. "Peki, ziyaretinizin sebebi nedir?"

"Bayan Susannah Ambrose'a bir mektup getirdim."

"Karıma mı?"

"Öyleyse siz Dr. William Ambrose olmalısınız?"

"Doğru. Mektubun içeriğini öğrenebilir miyim?"

Genç adam çenesini havaya kaldırdı. "Doğrudan Bayan Ambrose ile konuşmayı tercih ederim."

Beth, kendinden sadece birkaç yaş büyük olduğunu tahmin ettiği ziyaretçinin gözlerini babasının gözlerine nasıl diktiğini görüyor ve korkusuz mu yoksa yalnızca kibirli biri mi olduğunu anlayamıyordu.

"Hepimiz donmadan içeri girsek iyi olur," diye homurdandı William.

Joseph yürürken belindeki anahtarlar şıkırdıyordu, fenerini yukarı kaldırarak hizmetçilere seslendi. "Herkes işinin başına."

Orpheus yine hırlamaya başlamıştı. Beth tasmağını çekistirip başını okşadı.

William önde, merdivenlerden çıkıp hole girdiler. Soğuktan titreyen Beth büyük meşe kapıyı kapatıp kilitledi.

"Susannah, hayatım," dedi William. "Bu genç adam sana bir mektup getirmiş."

Beth'in annesi, omzunda ağlayan Zavallı Joan'ı bırakıp endişeli bir yüz ifadesiyle yanlarına geldi. "Mektup mu? Peki, ama o bağırışlar neydi?"

"Hizmetçiler ziyaretçimizin hırsız olduğunu düşünüp

haddinden fazla heyecanlanmışlar.”

“Ah, Tanrım sen bizi koru!” Susannah’nın sinirlendiği yeşil gözlerinden belli oluyordu. “Yok yere telaşa kapıldık!”

“Tanıştırayım...” William ziyaretçiye dönüp soran gözlerle baktı.

Genç adam hırpalanmış şapkasını çıkarıp Susannah’yı selamlarken kızıl renkteki gür saçları da gözler önüne serilmişti.

Susannah birden derin bir nefes alarak bembeyaz kesildi. “Bu nasıl? Olamaz! Ah, Tom sen misin?”

Kocasmın onu tutmasına fırsat bile kalmadan bayılı-verdi.

Akşam yemeği büyük salonda hazırlanıyordu. Taş şöminedeki ateş çıtırdayarak dans ediyordu; kolonlarla desteklenen gök mavisi kubbeli tavan, kabartmalı altın yıldızlarla bezenmişti. Duvarları süsleyen antika geyik boynuzları, Merryfields’in zengin bir adamın av köşkü olduğu zamanlardan yadigârdı. Büyük şamdanlarla aydınlanan ve kalaylanmış servis takımlarıyla ışıldayan büyük masanın etrafında, bir grup insan oturmuş sohbet ediyordu. İçeriye ahşap tütsüsü ve tavuk çorbası kokuları sarmıştı.

Beth, annesi, babası, erkek kardeşleri Kit ile John ve kız kardeşi Cecily, ozanlar balkonunun altındaki kürsünün en üstündeki masada yerlerini almak üzere sıraya dizilmişlerdi. İsminin aslında Tom değil, Noah Leyton olduğu ortaya çıkan ziyaretçi de onlara eşlik ediyordu.

William, ucuz görünümlü kırmızı kadife ceket giymiş

ve aşırı derecede kıvırcık peruğunun üzerinde altın tacı bulunan iri yarı adama selam verdi. "Prens Hazretleri, yemek duası ederek bize şeref vermez misiniz?"

Adam başıyla selam vererek genzini temizledikten sonra buyurgan bir şekilde elini kaldırdı. "Dua sessizliği!"

Beth yarı kapalı kirpiklerinin arasından Noah'ya baktığında yüzündeki şaşkın ifade karşısında gülmemek için kendini zor tuttu.

Duadan sonra sandalyeleri sofraya yaklaştırmaya sesleri sofranın şamatasına karıştı. Peg ve Emmanuel'ın kızları Sara çorba servisi yapmak için sandalyelerin arasında koşuşturur duruyor, daha fazla ekmek ve kırmızı elma sepeti getiriyordu.

"Prens Hazretleri?" diye fısıldadı Noah, William'a eğilerek. "Şeref konuğunuz kim oluyor?"

"Onur verici bir isim," dedi William. "Aslında ismi Clarence Smith, fakat kendini VIII. Henry sanıyor. Kurduğu hayaller tamamen zararsız olsa da ailesi onun bu delice fikirleriyle yaşayamıyor."

"Bu sebeple mi hastalarınızla birlikte yemek yiyorsunuz?" diye sordu Noah kaşlarını kaldırıp uzun yemek masasında oturanlara şaşkınlıkla bakarak.

Susannah gülümsedi. "Konuklarımızın iyiliği için mutlu ailemizin bir parçası olduklarını hissetmeleri çok önemli. Sıradan, günlük yaşam onların sağlıklarını ve mutluluklarını tekrar kazanmalarına yardımcı oluyor."

"Ben sanmıştım ki akıl hastanesindeki konuklar..."

Susannah nazikçe Noah'nın koluna dokundu. "Merryfields'e asla akıl hastanesi demeyiz. Burası, melankolik ki-

şilerin kederlendiği zamanlarda güzel bir memleket havasında dinlenmeleri ve ruhlarını iyileştirmeleri için var.”

“Ben de ba-ba-bahçelerini ekmeye ya-ya-yardım ediyorum,” diye kekeledi John.

“Dikiş nakış, müzik ve resim gruplarımız da var,” diye ekledi aile bağları hakkında pek sık konuşmayan Beth, John’a gülümseyerek.

Noah çorbalarını içmekle meşgul olan konukları inceledi. “Yemeklerini çok beğenmişe benziyorlar,” dedi.

“Bazıları yediğimiz yiyeceklerin yetiştirilmesinde yardım ediyor,” dedi William. “Toprağı kazmak ve ekip biçmekten melankoliye pek vakitleri kalmıyor.”

“Buranın hayalimdeki Bedlam gibi bir yerle yakından uzaktan alakasının olmaması beni oldukça şaşırttı,” dedi Noah. “Bir akıl hastanesine zorla girerek akşam yemeğine katıldığım düşüncesini de unutsam iyi olur sanırım.”

Susannah çorba dolu kaşığına ağzına götüreceksen duraksadı. Beth ise gözlerini babasma dikti. William sadece kaşlarını çatarak, “Aynen öyle yapmalısın,” dedi.

Beth, Noah’ya ekmek uzattı. Üzerine kusursuzca oturan uçuk yeşil ceket, parlak kıvılcak saçlarıyla müthiş bir uyum içerisindeydi. Beth, onun sıcak bal rengi gözlerine bakarak portresini çizecek olsa gözlerinin irisindeki minik altın beneklerin tonunu nasıl yakalayabileceğini düşündü. “Talihsiz karşılaşmanın etkisini atlatabildiniz mi?” diye sordu.

“Kesinlikle! Tabii aynı şeyi şapka için söyleyemeyeceğim.” Dudakları neşeye kıvrıldı. “Umarım siz de beni gördüğünüzdeki şoku atlatabilmişsinizdir Susannah Hala?”

“Tıpkı kardeşim Tom gibi ince bir fiziğe sahipsin. Bizi terk edip gideli otuz beş yıl oldu sanırım ve seni aniden karşımda öyle görünce bir an için hayalet gördüğümü sandım. Onu çoluk çocuk sahibi yetişkin bir erkek olarak düşünmüyorum hâlâ.”

“Saçların Beth’inkinden bile daha kıızıl,” dedi Kit ablasının bakır ile altın karışımı buklelerinden birini çekerek.

Beth bakışlarını kardeşlerine dikti. İkisi de tıpkı babaları gibi koyu renk saçlıydılar. “Annem ve ben ailenin farklı kişileriyiz,” dedi Beth. Baba olarak sadece William’ı tanımış olmasına rağmen onun kuzeni, yani Beth’in öz babası, çok yakışıklı biriydi.

“Virjinya’da olsan kendini evinde gibi hissedersin,” dedi Noah. “Üç kız kardeşim var ve hepsi de Yaşlı Kraliçe gibi kıızıl saçlı.”

Beth kirpiklerinin altından Noah’ya baktı. Gizli bir enerjisi vardı sanki. Tıpkı dumanlı hole bir bahar sabahı dolan temiz hava gibi taze ve güzel bir enerjidi bu.

“Peki, İngiltere’ye geliş sebebiniz nedir?” diye sordu Cecily.

Noah bakışlarını masaya çevirdi. “Korkarım babam için büyük bir hayal kırıklığı olduğum için.”

“Elbette öyle değildir!” Cecily duru yeşil gözlerini ona dikti. “Onun için *nasıl* hayal kırıklığı olabilirsiniz ki?”

Cecily babasının sert bakışı karşısında hemen bakışlarını masaya indirdi.

“Tütün çiftliği işini başarıya ulaştırmak için çok çalıştı. İş bana, tek oğluna devretmek için de çok ümitliydi. Onun hayallerini gerçekleştireceğimi ve Leyton ismini dünyaya duyuracağımı umuyordu.”

Kit, dikkatle Noah'ya bakıyordu. "Ama sen çiftliğin başına geçmek istemiyorsun?"

Noah başını salladı. "Fakat babam çiftçilikten sağladığı kazancı eğitimime harcadığı için ona her zaman minnettarım."

"Peki, senin isteğin ne?" diye sordu William.

"Ben mimarım."

"Bir mimar!" dedi Beth merak içinde.

Noah'nın yüzü aydınlanmıştı. "Ve öyle çok planım var ki! Londra'ya gelme sebebim de işin ustalarından bir şeyler öğrenmek. Büyük Yangın yüzünden şehir yeniden yapılaşmaya başladığı için öğrenecek çok şey olmalı. Sonra Virjinya'ya geri döneceğim ve güzel yapılar, kamu binaları inşa edeceğim. Leyton ismini de *işte bu şekilde* dünyaya duyuracağım."

"Fakat bu güzel binalar babanın üzüntüsünü dindirmeye yetecek mi? Bir erkek evlat için babasının yolunda ilerlememek çok zor olmalı." William, Kit'e öyle bir bakış attı ki Kit dudaklarını ısıırıp gözlerini kaçırdı.

"Belki hemen değil," dedi Noah. "Ah! Unuttum!" Ceketinin cebinden çıkardığı mektubu Susannah'ya uzattı. "Babam bunu sana vermemi söyledi."

Susannah hevesle mektubu aldı. "Ondan haber almalıyız bir yıldan fazla oluyor." Mektubu açıp mum ışığına tutarak okumaya başladı.

"Noah, birkaç gün kalabileceksin değil mi?" dedi Cecily. "Konuşacak çok şey var!"

Gözlerini mektuptan ayıramayan Susannah hüzünlü bir şekilde iç çekip duruyordu. Beth merakla annesine baktı.

“Kal lütfen!” dedi Kit.

Noah, başını yana eğmiş halde oturan William’a baktı.
“Öyleyse davetinizi kabul etmekten zevk duyarım.”

“Evet, elbette kalmalısın,” dedi Susannah mektubu korsesinin içine sıkıştırıp Noah’ya içtenlikle gülümserken.

Beth emin olamasa da annesinin yeşil gözlerine yaşlar olduğunu gördü.

2. Bölüm

Ertesi sabah Beth, yanında yatan kız kardeşini uyan-dırmamak için örtünün altına soğuk hava hücum etmemesine dikkat ederek yatağından kalktı. Babaları, bir hastalık söz konusu olmadığı sürece yatak odalarında şömineyi yakmıyordu artık. Cecily hâlâ uyuyordu, siyah saçları doluşmuş halde yastığın üstüne yayılmıştı; Beth peşine kimse takılmadan kaçmakta kararlıydı.

İnsanın içine işleyen soğukta titreyerek temiz bir kombinezon giydikten sonra hemen en sevdiği mavi jüponuyla kenarları nakışlı iç eteğini giyiverdi. Beth korsesini ve eteğini almak için dolabın gözünü açtığı sırada Cecily kıpırdandı. Cecily iç geçirip tekrardan battaniyelerin arasına gömülene dek nefesini tutup kıpırdamadan bekledi.

Korsesini sıkılaştırdıktan sonra gümüş düdüğünü boyuna astı. Saçlarının buklelerini kaplumbağa kabuğundan tıraşıyla tutturdu ve ayakkabılarını eline alarak odadan sessizce kaçtı.

Kapıyı açtığı sırada erkek kardeşlerinin odasından

kahkahalar yükseliyordu. Kit ile John hâlâ pijamaları üstlerinde yastıklara yaslanmış, Noah ise üzerini giyinmiş halde yatağın kenarına ilişmişti.

“Haylaz oda arkadaşların yüzünden çoktan uyanmışsın Noah,” dedi Beth.

John gülmekten gözlerinden akan yaşları silerek, “No-No-Noah İngiltere yolculuğunu anlatıyordu. De-denizcilerden birinin papağanı varmış ve onu kö-kö-kötü sözler söylemesi için eğitmiş.”

“Ve bunların çoğu, bir bayanın kulaklarına hiç hoş gelmeyecek türden şeyler ne yazık ki,” dedi Noah ikaz eden bakışlarını John’a dikerek.

“Virjinya’dan buraya gelmen ne kadar sürdü?” diye sordu Beth yatağın diğer ucuna otururken.

“Altı hafta. İlk hafta pek güzel geçmedi, fakat sonradan denize alıştım. Harry de Montford adlı bir tanıdığım ile birlikte seyahat ettim, babası Jamestown yakınlarında toprak sahibi. Her zaman anlatacak neşeli bir hikâyesi ya da yaramazlıkları vardır. Sonra diğer yolculardan bazılarıyla kart oynadık. Tabii bir de bakmam gereken ve beni bir hayli meşgul eden ağaçlar vardı.”

“Ağaçlar mı?” diye sordu Beth.

“Köklerinin çuvalda nemli kalması ve yapraklarına da her gün tatlı su püskürtülmesi gerekiyordu. Bir fıçı suyu, kullanmamaları için gemidekilerden korumak hep zorluk çıkarıyordu çünkü gemide sık sık tatlı su sorunu yaşanıyordu.”

“Peki, ama neden a-a-ağaçları İngiltere’ye getirdin?” diye sordu John. Yastık izi çıkmış suratına şaşkın bir ifade

yerleşmişti. "Burada bi-bi-bir sürü ağaç var zaten."

"Rahip beni Virjinya'ya has, İngiltere'de bulunmayan örnekleri sapasağlam bir şekilde Londra Psikoposu Henry Compton'a getirmekle cezalandırdı."

"Fulham Sarayı'nın bahçeleri için mi?" dedi Beth. "Piskoposun egzotik ağaç ve bitkilerden oluşan harika bir koleksiyonu olduğunu duymuştum."

"Aynen öyle. Piskopos bana büyük yardımda bulundu," dedi Noah. "Onun numunelerine çok iyi baktığım için memnun oldu; karşılığında da bana referans mektupları vererek Fulham Sarayı'nda kalmamı teklif etti. Bu sayede şehirde yeni inşa edilmekte olan birçok kilisenin yapımında Sör Christopher Wren ile çalışma şansına eriştim."

"Fakat Virjinya'ya döneceğini söylemiştin?"

"Gelecek sonbaharda."

Kit iç geçirdi. "Ben de Yeni Dünya'ya seyahat etmeyi çok istiyorum. Köyde yaşamaktan da Meryyfileds'ten de bıktım."

"Bunu na-na-nasıl söylersin!" dedi John.

"Gerçekten de gitmek istiyor musun Kit?" diye sordu Noah kuzenine şüpheli gözlerle bakarak.

Kit omuz silkti. "Babam asla izin vermez ki. Doktor olmam ve vakti gelince de Merryfields'te onun yerini almam bekleniyor."

John'un karnı açlıktan guruldayınca herkes gülmeye başladı.

"Sizi gidi tembeller, artık yataktan kalma vakti geldi!" dedi Beth yastıkları arkalarından çekerek. "Biz de Noah ile gidip kahvaltılık bir şeyler bulalım."

Beth hol boyunca Noah'yı gezdirdikten sonra ana salona bakan ozanlar balkonunda durup güneşi gösterdi.

"Bu eski evler beni hep büyülemiştir," dedi Noah ellerini oymalı meşe tırabzanlarda gezdirerek ve aşağıdaki büyük salona bakarak. "Virjinya'da bu kadar eski yapılar yok."

"Kit ile ben küçükken salondan aşağı bakıp büyüklerin yemek yemelerini seyrederdik. Bakıcımız Phoebe bizi odalarımıza dönmemiz için azarlarsa da annemle babamın pek umurunda olmazdı." Beth, Noah'nın koluna girerek ona salonun ahşap kaplamalı duvarlarındaki resimleri gösterdi. "Sence nasıllar?"

Noah resimleri dikkatli bir şekilde inceledikten sonra "Olağanüstü!" dedi. "Hollanda işi mi?"

"Hem evet, hem hayır." Beth gülümsedi. "Burada, İngiltere'de bir Hollandalı tarafından yapıldı. Şuna daha yakından bak." Pencereden vuran ışığa doğru yüzünü dönmüş, Şam işi yeşil elbisesiyle son derece şık görünen bir kadının portresinin yanında duruyorlardı.

Noah'nın yüzünde gülümseme belirdi. "Ah tabii, bu Susannah halam değil mi?"

"Resimdeki pencereden dışarının manzarasına bakarsan da buranın Merryfields'in bahçesi olduğunu görebilirsin."

Noah, Susannah'nın elbisesindeki dantel detaylarını oluşturan enfes fırça darbelerini yakından incelemek için eğildi. "Ressamı kim?"

"Johannes van de Vyver. Onunla tanışmak ister miydin?"

“Hem de nasıl!”

“Öyleyse benimle gel.”

Salonun diğer ucuna geldiklerinde Beth kapıyı açtı. Merryfields’te en sevdiği yeri, Noah’nın da beğenmesi umuduyla yüz ifadesini seyretmeye koyuldu.

Uzun, elmas bölmeli camlardan oluşan üç pencere atölyeyi böylesine gri ve sisli bir günde bile aydınlığa boğuyordu. Duvarlar, tavan ve kirişler ışığı her köşeye yansıtmaları için beyaza boyanmıştı ve havaya ağır bir keten tohumu yağı ile terebentin kokusu hâkimdi. Boya lekeleriyle bezemiş tezgâhın üzerindeki seramik saksılarda fırçalar, yarı gergili bir tuval, şarap kırmızısı öğütücü levha üzerinde ince taneli porfir ve düzgün bir şekilde katlanmış temizlik bezleri bulunuyordu. Duvarlardan biri gerçeğini aratmayacak derecede canlıymış gibi görünen bitki resimleriyle kaplanmıştı ve diğer duvarlara Hollanda modasını yansıtan daha büyük manzara ve iç mekân tabloları asılmıştı.

Üstü başı dağınık, birbirine dolaşmış sarı saçları olan kaba saba bir adam pencerenin kenarındaki şövaleye takılı devasa büyüklükte bir tuvalin önünde öylece duruyordu. Boynuna, üzerindeki sayısız boya lekesinden ne kadar eski olduğu anlaşılan bir çuval bezi bağlamıştı. Dilini dudaklarının arasından sarkıtmış, büyük bir konsantrasyonla çalışıyordu.

Noah tam adım atacakken Beth, onu kolundan yakalayıp sessiz olmasını işaret etti.

Biraz sonra ressam içekti ve fırçasını sildiği önlüğüne kızıl kökboyasından gül rengine yeni bir fırça darbesi eklemiş oldu.

"Johannes?" diye fısıldadı Beth.

İri yarı adam irkiliverdi. "Aman, Beth! Sana sessizce yaklaşmamayı daha önce de söylemedim mi!" Tuvalin üzerine ince örtüyü dikkatlice örterek resminin görülmesini engelledi.

"Affedersin Johannes, fakat seni Noah ile tanıştırmak istemiştim. Virjinya'dan yeni geldi. Kendisi bir mimar."

Johannes elini uzatırken her tarafının deniz mavisine boyandığını fark edince geri çekip üstüne silerek temizlemeye çalıştı. "Dün gece yemekte herkes sizden bahsediyordu." Her ne kadar Hollanda aksanıyla konuşsa da İngilizcesi oldukça iyiydi.

Noah başıyla selam verdi. "Salon boyu sergilenen eserlerinize hayranlık duydum bayım. Ben de bir şeyler karalamaya bayılırım, ancak gerçek yeteneği gördüğüm anda tanırım."

Johannes başını salladı. "Çabalarım hep yetersiz kalıyor."

"Johannes başkalarına olduğu kadar kendine karşı da iş buyuran biridir," dedi Beth, ona sevgiyle gülümseyerek.

"Görebilir miyim?" Noah tuvale bakmaya yeltenince ressam güçlü kollarını iki yana açarak onu engelledi.

"Kimse çalışmalarımı sona ermeden göremez!" Yarım yamalak bir gülümsemeyle Beth'e baktı. "Beth hariç, tabii eğer çok çalışırsa."

Noah atölyeye göz gezdirirken sehpanın üzerinde duran tuvale baktı; zengin desenli bir İran halısının üzerine özenle yerleştirilmiş ut, sürahi ve kırmızı elmalardan oluşan Delft çömleğinin natürmort çizimini inceledi. O sırada

daha küçük bir şövaledeki tuval dikkatini çekti ve daha yakından bakmak için ona doğru yürüdü.

Suluboya ile yapılmış resmi incelerken Beth de dikkatle onun yüz ifadesini seyrediyordu. Resim, taçyapraklarında kıvrımlanan hassas mor damarları ve ortadaki limon yeşili ercikleriyle koyu leylak rengindeki bir düğünçiçeğini betimliyordu. Sapındaki çiğ taneleri sanki camdan esen rüzgâr hissediyormuşçasma titrete bir parıltıya sahipti.

"Bu çok güzel!" dedi Noah kadifemsi taç yapraklarına dokunmak için uzattığı elini aniden geri çekerek. "Öylesine canlı görünüyor ki dokunma isteği uyandırıyor."

Beth yavaşça derin bir nefes alarak "Bu benim," dedi.

"Johannes senin için mi yaptı?"

Johannes bir kahkaha patlattı. "Öğrencilerimin öğreneceği daha çok şey var, fakat bu küçük boya yumağı onu o kadar utandıracak boyutta değil." Beth'i geniş gövdesine doğru çekerek ona sarıldı. "Belki de seni şimdiden bir ressam yapabilirim benim küçük civcivim!"

"Bu resmi sen mi yaptın?" diye sordu Noah, Beth'e. Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırmıştı.

Beth başını sallarken yanaklarının alev aldığını hissediyordu. "Neredeyse dört senedir Johannes'm öğrencisiyim."

"Bir erkek çocuk olmaması ne yazık, yoksa onu çırağım olarak yanıma alabilirdim," dedi Johannes, Beth'i serbest bırakırken başına öpücük kondurarak. "Şimdiyse muhtemelen evlenip bir ev dolusu çocuk yaparak ona verdiğim emekleri heba edecek."

"Sanırım haklısınız," dedi Noah. Beth'e bakıp nazikçe

gölümsedi. “Yine de sanatsal eğilimlere sahip pek çok kadın çocukları büyüyünce resimleriyle yeniden oyalanmaktan hoşlanıyor.” Beth’in düğünçiçeğine bakmayı bırakıp Johannes’ın manzaralarından birini incelemeye koyuldu.

Beth’in içinde öfke kıvılcımları çakıyordu. “Ben resimlerimle *oyalanmıyorum*. Ayrıca evlendikten sonra yeteneğimi hiçe sayacak ya da hayatımı kocamın hevesleriyle boşa harcayacak değilim,” diye karşılık verdi.

Noah tekrar ona döndü. “Sahi mi? Bir iki sene sonra fikrini değiştireceğine bahse girerim.”

“Değiştirmeyeceğim!”

Johannes kolunu onun omzuna attıysa da Beth geri çekildi.

“Bana öyle bakmayın!” dedi Noah, gözlerinde eğlendiğini belli eden bir ışık yanıyordu. “Kızıl saçlarm seni kız kardeşlerim gibi kızgın göstermeye yetiyor da artıyor zaten. Niyetim seni üzmemek değildi, fakat kabul etmelisin ki dünyanın kuralı bu: Kadın evlenir ve çocuk sahibi olur, değil mi?”

“Bunun şimdiye dek böyle olması her zaman böyle olacağı anlamına gelmez!”

“Beth, Beth! Sakinleşir misin?” dedi Johannes. “Başka larının ne düşündüğünün bir önemi yok. Sen elinden gelenin en iyisini yapacaksın ve hiçbir şeyin seni engellemesine izin vermeyeceksin. Resimlerin senin yerine konuşacaktır.”

“Önemli bir yeteneğe sahip olduğun su götürmez bir gerçek zaten, lütfen daha fazla tartışmayalım,” dedi Noah.

Noah’nın cevabı karşısında yatışan Beth omuz silke-

rek, "Senin için boyaları hazır etmemi ister misin Johannes?" diye sordu.

"Gidip eğlenmene bak, sonra görüşürüz." Johannes tekrar fırçasını aldı.

"Gidelim mi Noah? Johannes'ı yeteri kadar rahatsız ettik," dedi.

Ressam elini kaldırarak onları selamladıktan sonra tuvalinin başına geri döndü.

"Johannes son derece yetenekli biri," dedi Noah odadan çıktıklarında. "Üstelik sana çok değer verdiği de aşikâr. Böylesine mükemmel bir öğretmenin olduğu için ne kadar da şanslısın."

"Öyle değil mi? İlk anılarımdan biri eczanenin penceresinde gördüğüm renkli su dolu şişelerde kıpraşan günışığıydı. Bir tabureye oturup yansımaların büyüsünü bir kâğıt parçasında resmetmeye çalışmışım. Küçükken yanımda hep kara kalem ve taslak defteri taşırdım."

"Ben de öyleydim! Fakat babam resme neden bu kadar ilgili olduğumu hiçbir zaman anlamadı."

"Benimki de anlamazdı. Johannes gibi biri hayatımda olup beni cesaretlendirdiği için şanslıyım. O buraya geldikten sonra sessizce atölyeye girer ve onu çalışırken seyrederdim. Resimlerinin basit bir taslaktan son derece gerçek gibi görünen bir güzelliğe dönüşmesi bana sihir gibi gelirdi. Bunu nasıl yaptığını öğrenmek için büyük bir arzuyla yanıp tutuşuyordum. Onun henüz uyanmadığını sanarak atölyeye girdiğim bir sabah, boyalarını karıştırıp kendi taslaklarımdan birine uygularken yakaladı beni."

"Sonra da seni eğitmeye mi başladı?"

Beth gülerek başını salladı. "Onun öfkeli sesini duyunca elimdeki fırçayı düşürüverdim. Hayatımda daha önce hiç böylesine azarlanmamıştım! Sonra taslağımı alıp şöyle bir baktı. Tek kelime etmedi, ama bana ortalığı temizlettikten sonra toz boyları onun için karıştırmamı istedi. Böyle geçen bir ayın sonunda natürmorta nasıl bakmam gerektiğini gösterdi. Renklerin ışığın etkisiyle nasıl değiştiğini ve gölgelerin nasıl düştüğünü gösterdi. Sonunda onun yanma oturup kendi natürmortumu çizmeme izin verdi. Onu boş lakırdılarla asla rahatsız etmemem gerektiğini zamanla anladım. Sayesinde dünyaya yepyeni bir bakış açısı kazandım." Dikkatli bakışlarını Noah'nın gözlerinden kaçırdı ve yanakları al al oldu. "Fakat en önemlisi Johannes'ın bana, yaptığım şeyin önemli olduğunu hissettirmesi. Özel ve eşsiz biriymişim gibi, gelişmekte olan yeteneğim gerçekten önemliymiş gibi hissettiriyor. Bunu anlayabiliyor musun?"

"Bir şey için hissettiğin tutkunun," dedi Noah düşünceli bir şekilde, "senin bakış açım değiştirdiği doğru. Bir binaya baktığımda ondan ne gibi yeni şeyler öğrenebilirim diye düşünmeden edemem ya da onu daha nasıl geliştirebilirim ve içinde yaşayan insanların hayatına nasıl zenginlik katabilirim diye düşünürüm." Beth'e bakıp gülümsedi. "Tutkularımızda ortak yönlerimiz var sanırım."

Tekrar salonda yürümeye başladılar.

"Johannes şu anda deniz manzarası üzerinde yoğun bir çalışma yapıyor," dedi Beth. "Umarım tekrar kötüleşmeden iyi bir ilerleme kat eder."

"Kötüleşmeden mi?"

“Sanırım bundan bahsetmedim? Johannes bizim uzun süreli konuklarımızdan biri.”

“Konuk mu?” Noah birdenbire Beth’in kolunu tuttu. “Yani o da...”

“Evet.”

“Peki, ama onunla bu kadar çok zaman geçirmen güvenli mi?”

“Johannes kendisinden başka kimseye zarar vermez. Bazı günler çok üzgün oluyor ve sürekli kendini eleştiriyor. Günlerce ağladığını bilirim. Bir keresinde resimlerinin hepsini dışarı taşıyıp ateşe verdi.”

“Ne yazık!”

“Babam onun dengesiz bir ruh haline sahip olduğunu söylüyor,” dedi Beth. “Ama bence sorun Katoliklerde.”

Noah gülümsedi. “Katolikler İngiltere’de pek çok sebepten suçlanıyor. Johannes’a bu kadar korkunç ne yapmış olabilirler ki?”

“Hiç komik değil Noah! Dokuz yıl önce Fransızlar onun erkek kardeşlerini Cassel Savaşı’nda öldürdü. *Sekiz binden fazla* Hollandalıyı da katlettiler ve Johannes kardeşleri arasında hayatta kalan tek kişi olduğu için kendini asla affetmiyor.”

Noah kederlenmişti. “Bir erkeğin kendi hatası olmadığı halde suçluluk duygusuyla ızdıraba boğulması ne demek anlayabiliyorum.”

“Sonra, bu da yetmezmiş gibi, Fransız askerin biri karısına tecavüz etmiş.” Beth, Johannes’in o korkunç olayları tekrar tekrar yaşarken çöküntüye uğradığı günleri düşünerek iç geçirdi. “Sonra Annelies ve karnındaki bebeği, aldığı

darbelerden dolayı hayatlarını kaybetmişler. Bu yüzden Fransızlardan ve Katoliklerden ölesiye nefret ediyor." Başını yukarı kaldırıp yumruklarını sıktı. "Ona yaşattıkları şeyler yüzünden ben de onlardan nefret ediyorum."

"Fakat senin Johannes'm bugün gayet iyi görünüyordu?"

"Evet, öyle."

Alt kattaki mutfak fazla hareketliydi. Ocakta kaynayan kazanın bir tarafında, saçlarını tepede toplamış, kafasında rengârenk türban sarılı bir zenci, diğer tarafında da yaşlı ve kilolu bir kadın oturmuş birlikte tavuğun tüylerini yuyorlardı. İri yarı sokak kedisi de yerde uçuşan tüy yumaklarıyla oynuyordu. Güzel saçları başlığının altından dökülen Peg tezgâhta hamur açarken ne annesininki kadar koyu tenli ne de babasınıninki kadar soluk tenli olan güzel kızı Sara da bir yığın havucu ve patatesi rendelemekle meşguldü.

"Kahvaltı için çok mu erken geldik Peg?" diye sordu Beth.

"Holdeki ateş henüz harlanmadı. Burası daha sıcak."

"Mutfakta yememiz senin için sorun olur mu Noah?"

"Asla. Tabii kalabalık etmeyeceksek."

"Masamda her zaman yer vardır bayım," dedi Peg çilli suratıyla gülücükler saçarak.

Sara onlar için ekmek kesip peynir, bira ve soğuk et getirdi.

"Sanırım Sara'nın babası Emmanuel ile dün gece bahçede tanışmışsınız?"

"Aynen öyle," dedi Noah, reverans yapan gamzeli Sara'ya gülümseyerek.

"Emmanuel çocukluğundan beri aileyle birlikte. Bu

Phoebe ve bu da akşam yemeğimiz için tavukları yolan Jennet. Phoebe bizim bakıcımız, Jennet da uzun yıllardır ailemizin bir parçası.”

“Jennet mı?” dedi Noah. “Babam küçükken ona leziz şekerli kekler yapan bir Jennet’tan bahsetmişti.”

Jennet’ın çiçek bozuğu kocaman yüzünde gülümseme belirdi. “Üstat Tom’un hık demiş burnundan düşmüşsünüz!” dedi.

“Annesi öldükten sonra ona çok iyi davrandığınızı hatırlıyor.”

Bahçenin kapısı açıldı ve koyu kahverengi ceketıyla düzgün giyimli genç bir adam rüzgârı da beraberinde getirerek içeri girdi.

“Kapıyı kapat Joseph!” dedi Phoebe. “İçeriye soğutuyorsun.”

“Tamam Anneciğim,” dedi Joseph. Sara’ya göz kırpınca kızım yanakları kızarıverdi. Sonra dönüp Noah’ya gülümseyince kahverengi teninin aksine bembeyaz dişleri ortaya çıktı. “Günaydın bayım.”

“Joseph bizim uşağımızdır,” dedi Beth. “Sanırım onunla da dün gece tanışmıştınız Noah, değil mi?”

“Evet.” Noah başını kısaca eğerek selam verdiyse de Joseph’in bulaşıcı gülümsemesine karşılık vermeden de edemedi.

Hizmetçiler işlerinin başına geri dönünce Noah sessizce, “Bu babamın bahsettiği Joseph olmalı? Senin öz babanın oğlu yani?” diye sordu Beth’e.

“Sana anlattı mı?” dedi Beth kızarak.

“İngiltere’ye geleceğim için farkında olmadan aileni

utandıracak bir şey söylerim diye bilmem gerektiğini düşünmüş.”

“Öz babam Henry Savage,” dedi Beth. Yüzü hâlâ kıpkırmızıydı. “Babamın kuzeniymiş. Phoebe ile birlikte onun ailesinin çiftliğinde büyümüş ve sonra birbirlerine âşık olmuşlar. Henry Savage, annemle evlenmeden beş yıl kadar önce Joseph doğmuş. Henry öldükten sonra Babam William, kuzeninin çocuğunun eğitim görmesi gerektiğine karar vermiş.”

“Gerçekten de çok sorumluluk sahibi biri.”

“Kesinlikle öyle. Fakat annem birkaç yıl önce bana Joseph’ten ilk bahsettiğinde son derece üzülmüştüm.”

“Bu tür şeyler en sorunsuz ailelerde bile yaşanır.”

“Biliyorum ama...” Dudaklarını kemiriyordu. “Babamın, yani William’ın beni sandığım kadar çok sevmediğini, tıpkı Joseph’e karşı aldığı sorumluluk gibi bana karşı da sadece Hristiyanlık görevini yerine getirdiğini düşünüyorum.”

“Sana ve kız kardeşlerine davranışlarında bir fark mı var?”

“Bu konuda fazlaca centilmen davranıyor. Fakat benim için önemli olan kalbinde hissettikleri ve bu sorunun gerçek cevabını asla öğrenemeyeceğim. Neyse ki mutsuz olduğum o günlerde Johannes Merryfields’e geldi. Beni hiç sahip olmadığı kızının yerine koyuyor, çok önemsiyor.” O sırada Babasını hâlâ sorun ettiğini neredeyse yabancı sayılabilecek birine anlattığını fark ederek bir anda yerinden fırladı. “Sana Merryfields’in geri kalanını gezdireyim.”

“Çok sevinirim.”

Beth, Noah'yı önce kütüphaneye götürdü. Donne'nin şiir koleksiyonlarından birini çıkarıp ona gösterdi. "Bu Büyükbaba Cornelius'un kitaplarından biri," dedi. "Babam bunları büyükbabanın eczanesi Büyük Yangın'da yanmadan hemen önce kurtarabilmiş."

Noah kitabı alıp ellerini saygıyla üzerinde gezdiriyor, dana derisinden kapağının kararan köşesini düzeltiyordu. "Bir zamanlar büyükbabamın avuçlarında duran bir kitaba dokunmak tuhaf bir his."

Beth kitabı dikkatlice yerine koyduktan sonra "Gidip biraz dinlenelim mi?" diye sordu.

Birlikte önce bahçe avlusuna, oradan da misafirlerin resim yaptıkları ya da nakış işledikleri yazlık ve kışlık salonlarına geçtiler. William'ın çalışmasma burunlarını sokup arka salondan mutfak kilerlerine ve çamaşırhaneye geçtikten sonra oyun odası ve çay odasına geldiler.

"Burada ne var?" diye sordu Noah. Karanlık geçidin sonundaki ağır kapının önünde durup parmak uçlarına yükselerek kapı deliğinden bakmaya çalışıyordu.

"Ah! Hiçbir şey." Beth titrememek için kendini tuttu. "Sadece boş bir oda işte."

Ancak Noah büyük anahtarı çoktan çevirmişti bile.

Odada hiç eşya yoktu, yaklaşık iki metre yüksekliğinde tavanı vardı ve duvarları kapitone şeklinde deri ile kaplanmıştı. Duvarda bir çift kelepçe asılıydı. Duvarın en tepe kısmındaki küçük, parmaklıklı pencereden içeri incecik bir ışık süzülüyordu.

"Burası bir hücre mi?" diye sordu Noah.

Çocukken bu hücre Beth'in kâbuslarına girerdi. Şimdi

bile, onca yıldan sonra, odanın yakınına geldiğinde tüyleri diken diken oluyordu. Noah'nın, Joseph'in doğumuyla ilgili utanç verici sırrı öğrenmesi yeterince kötüyken şimdi de burnunu yasak odaya sokması canını sıkıyordu.

"Beth? Sorun ne?"

"Buradan nefret ediyorum. Beş ya da altı yaşlarımdayken benden sadece bir yaş büyük olan Joshua amcam, beni buraya kilitlemişti. Ağabeyi Samuel gelip beni bulduğunda akşam olmuştu."

"Ne korkunç bir oyun!"

"Babam bu yüzden onu fena benzetmişti."

"İyi yapmış, küçük şeytan! Peki, bu odayı sık sık kullanır mısınız?"

"Bazen kendi iyilikleri için buraya kapatılması gereken konuklarımız oluyor," dedi. "Nadiren birinin sinirleri alt üst olur ve kendine de çevresindekilere de tehdit oluşturur. Buna çok sık rastlanmaz çünkü saldırgan konukları kabul etmiyoruz ve artık eskisi kadar çok konduğumuz da yok. Elbette bu birtakım sorunları da beraberinde getiriyor. Babam ailesi tarafından bakım masrafı karşılanmayan konukları geri çevirmeye kıyamıyor."

"Anlıyorum."

"Her zaman böyle değildir ama. Ben küçükken Merryfields'teki bütün odalar, masrafı en iyi şekilde ödenen konuklarla dolup taşardı. Fakat zamanla Babam Londra bağlantılarını yitirdi ve buraya gelip ruhlarını iyileştirmek isteyen insanların sayısı da azaldı." Beth içini çekti. "Bu tür şeylerden aslında çok bahsetmemem gerek."

Noah bir şey söyleyecekmiş gibi oldu, fakat sonra yalnızca, "Devam edelim mi?" dedi.

Avludan geri dönerken Beth bir diğer kapıyı açtı. Girişinde bir süre bekledikten sonra eczanenin tanıdık kokusunu içine çekti. Lavanta, sülfür, kâfur, balmumu ve terebentin karışımı çarpıcı bir kokuydu bu. Kolonların üzerinde bir sürü kurutulmuş bitki demeti asılıydı ve pencereden içeri sızan ışık, yan yana dizilmiş içleri ilaç dolu şişeleri aydınlatıyor, kilisenin camları gibi rengârenk görünmelerine neden oluyordu.

Susannah ince beline bağladığı önlüğüyle büyük tezgâhın önünde durmuş, kocaman bir havanda kurutulmuş maydanoz saplarını dövüyordu. Başını kaldırıp onlara gülümsedi. Beth, Susannah'nın her zamankinden daha solgun görüldüğünü fark etti.

"Günaydın!" dedi Susannah. "Umarım iyi uyumuşsundur Noah?"

"Teşekkür ederim, çok iyi uyudum. Londra'dan sonra burası oldukça sessiz sakin geldi."

Noah etrafına göz gezdiriyor, hiç çekinmeden duvar raflarına dizili ilaç şişelerine, özenle etiketlenmiş ahşap çekmecelere, terazi setlerine, tezgâhtaki sülüklere ve tavandan sarkan içi doldurulmuş timsaha bakıp duruyordu. "Ah!" dedi gülümseyerek. "Babam bu timsahtan bahsetmişti!"

"Ne yazık ki Tom'un bildiği timsah değil o," dedi Susannah. "O timsah Büyük Yangın'da yandı. William yerine koymak için aynısını arayıp buldu; dediğine göre timsah olmadan kendimi asla gerçek bir eczacı gibi hissedemezmişim. Fakat şu havan ve tokmak büyükbabanızdan kalma."

"Keşke babam da bütün bunları görebilseydi!" Noah

tavandan sarkan kurutulmuş biberiyeye dokundu ve parmaklarına sinen temiz, reçinemsi kokusunu içine çekti.

"Ah, ne oldu sana?" diye bağırdı Beth. Noah'nın elini tutup bileğine sarkan danteli açınca mor leke görüldü.

Noah acı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Emmanuel gücünün pek de farkında değil. Dün gece bahçe kapısından tırmanırken yakalanınca Joseph ile birlikte beni havaya kaldırdılar."

Susannah raftan bir çömlek aldı. "Bunu dene," dedi. "Karakafes otu ve mürver ile sığır inciği yağı karışımı. Morluklara iyi gelir."

Noah çömleği kokladı. "Teşekkür ederim," dedi merhemden biraz alıp bileğine sürerken.

"Anne, Johannes'ın biraz daha keten tohumu yağına ve boya özüne ihtiyacı var. Alabilir miyim?"

Susannah tereddüt etti. "Kavanozların bazıları boş. Biraz daha malzeme alana kadar beklemen gerek."

"Ama..." Beth bir anda tedarikçinin, borçlarını ödeyene kadar daha fazla ürün getiremeyeceğini söylediğini hatırladı.

"Susannah Hala," dedi Noah. "Babamın mektubuyla ilgili olarak düşünmeye vaktiniz oldu mu acaba?"

"Elbette," dedi. "Yazdıkları yüzünden gece yarısına kadar uyuyamadım."

"Tahmin edebiliyorum."

Beth merakla kaşını kaldırarak annesine baktı.

Susannah havanla tokmağı bir kenara itip yüzüne düşen perçemi yorgun argın bir şekilde geriye itti. "Bizi ziyarete hiç gelmemiş olmanı diliyorum neredeyse, Noah."

"Anne!" Beth, annesinin misafirleriyle bu şekilde konuşmasından dolayı hayret içindeydi.

"Sorun değil Beth," dedi. "Susannah Hala'nın ne demek istediğini çok iyi anlıyorum."

"Tom mektubunda kardeşlerinden birinin Virjinya'ya gelmesini istiyor. Noah babasının yerine geçmek istemediği için Tom, oğullarımdan birinin bunu yapabileceğini düşünmüş."

"Kit veya John Virjinya'ya mı gidecek yani?" Beth sarılmıştı. "Gidemezler! Onları bir daha hiç göremeyiz ki."

"Uykusuz geçirdiğim gecenin sebebi de bu ya," dedi Susannah. Derin bir iç çekti. "Fakat onları böyle bir fırsattan alıkoyma hakkına sahip miyim?"

Beth ne diyeceğini bilemiyordu. Kardeşlerinden birinin Virjinya'ya seyahat edeceği ve onu bir daha asla göremeyeceği düşüncesi çok acı veriyordu. "Ama o zaman bizim için ölmüş gibi olacaklar!"

Susannah'nın çenesi titriyordu. Konuşamayacak haldeydi. Tekrardan havanla tokmağın başına geçerek maydanoz saplarını, keyifsiz düşüncelerini yok edercesine kuvvetlice dövmeye başladı.

"Beth, kardeşlerinin ikisine de bu şekilde baskı uygulamak bana göre bir şey değil," dedi Noah. "Ben sadece elçiyim."

"Ama bu işin, babanın hayallerini gerçekleştiremediğin için yaşadığın suçluluk duygusunu hafifleteceğini inkâr edemezsin!"

Noah dişlerini sıkmış, kıpkırmızı kesilmişti. "Evet, inkâr edemem."

Koridorda birdenbire ayak sesleri duyuldu ve Cecily, Kit ve John kapıdan kahkahalar eşliğinde içeri girdi.

“İşle buradasın Beth!” dedi Kit. “Her yerde seni arıyorduk.”

“Nasıl bu kadar bencil olabilirsin,” diyerek surat astı Cecily. “Noah’ya Merryfields’i gezdirirken yanınızda olmak istediğimi biliyordun.” Noah’ya mutluluk dolu bir gülümsemeyle baktı.

“Beth senin sürekli sı-sı-sızlanmalarını dinlemek istememiştir,” diye dalga geçti John.

Beth kardeşlerine bakarken sevgiyle dolan kalbi acıyordu. Onlardan hangisi Merryfields’ten ayrılırsa ayrılısın buna dayanamazdı. Noah’ya döndü. “Annem haklı,” dedi kırılgan bir ses tonuyla. “Keşke hiç gelmeseydin!” Cecily’yi kenara itip eczaneden koşarak ayrılırken John’un şaşkınlıkla ona baktığını gördü

3. Bölüm

Atölyedeki tek ses, Johannes'ın tuvalin önündeyken bir ayağından diğerine yüklendiği sırada ayakkabısının çıkardığı gıcırtydı. Ekin kargaları kırağı kaplı karaağaçların üzerinde gri gökyüzüne doğru ürkekçe gıklayarak uçuyorlardı.

Beth fırçanın ucunu bir kelebeğin yaprağın üzerine konuşu kadar hafifçe parşömene vurup çekti. Yavaşça nefesini bırakıp gözlerini kısarak suluboyasını inceledi. Çobanpüskülünün filizine birkaç minik fırça darbesi daha eklemeli miydi? Belki de üzerlerindeki parıltılı kırağıyı daha parlak göstererek tezatlık oluşturmak için yaprakların biraz daha gölgeye ihtiyacı vardı. Fırçayı tekrar boyaya batırdıktan sonra fazlalık olan boya maddesini çanağın kenarına sıyırdı. Fırçasını düzgün bir şekilde tutarak öne doğru eğildi.

“Dur!” Omzunun üzerinde birdenbire beliren büyük bir el onu bileğinden kavradı. “İyi düşün!”

Beth başını çevirdi. “Beni korkuttun Johannes!”

"Her fırça darbesini vurmadan önce çok iyi düşünmen gerektiğini daha kaç kez söylemeliyim? Beni dinlemeyi ne zaman öğreneceksin?" Fırçayı Beth'in parmaklarının arasından koparıp masaya fırlattı.

"Düşünüyordum zaten!"

"Çırak, ustasıyla asla tartışmaz!"

Johannes'ın yorgunluktan solmuş irice yüzüne bakınca onunla tartışmanın bir âlemi olmayacağına karar verdi. Omuzlarındaki gerginlikten kurtulmak için ayağa kalktı. Taş bölmeli pencerelerden, hızla karanlıklaşan atölyeye soluk ışık huzmeleri vuruyordu. Bahçedeki porsuk ağaçlarının her yanına çiğ düşmüştü ve ufuktaki gül pembesi kızarıklık sedefsi gökyüzünü yumuşatıyordu.

"Işık gidiyor," dedi. "Bu kadar uzun süredir burada olduğumun farkında değildim."

Johannes düşünceli bir ifadeyle Beth'in yanına oturdu. "İlham perisine kapıldığında zaman hızla akıp gider."

Beth gizliden gizliye onun yüzünü inceliyordu. "Günün iyi geçti mi peki?" diye sordu.

Johannes derin bir iç çekti. "Gayet güzeldi. Bitirdim."

"Johannes, bu harika!" Johannes'ın, çıkardığı işten memnun kalana dek onu saklı tutma arzusuna her ne kadar saygı duysa da tülü bir köşesinden tutup kaldırmak ve resme şöyle bir bakmak için yanıp tutuşuyordu. "Artık görülebilir miyim?"

Büyük bir tuvale çalışılan yağlı boya tablo, düşmemesi için şövaleye yaslanmıştı. Johannes resmin ön yüzünü odaya doğru çevirip bekledi ve Beth'in yüzündeki ifadeyi görmek için gözlerini ona dikti.

Resimde askeri gemilerin, kürek çekilen sandalların ve nehrin ağzında yer almak için ilerleyen yatların bulunduğu son derece hayat dolu bir deniz manzarası tasvir ediliyordu. Parlak güneş yoğun gölgeler saçıyor, savruk esen rüzgâr denizin yüzeyinde köpüklü dalgaları kabartıyordu. Gemilerin güverteleri el sallayan veya direklere tırmanan denizciler ve yolcularla doluydu. Beth havadaki deniz kokusunu alabiliyor, yelkenliler rüzgârın önünde ileri geri hareketlendikçe denizcilerin bağırışlarını duyabiliyordu neredeyse.

“Olağanüstü,” dedi sessizce.

“Bence de,” dedi Johannes kibirden uzak bir ses tonuyla. “Fakat yarın günışığında üzerinde çalışmaya devam edeceğim.”

“Şimdilik dinlenmelisin.”

Başını salladı. “Senin suluboyan da bitmiş. İyi bir ressam durması gerektiği noktaya kendi hükmeder.”

“Evet Usta.”

Johannes’ın yüzünden bir anlık gülümseme gelip geçti. Beth tekrar onun tuvaline döndü. “Bu senin sahiplendiğin en tutkulu resim ve senin yeteneğini çok yükseklerle çıkarıyor Johannes.”

“İkimiz de kabiliyetlerimizin sınırını henüz bilmiyoruz. Her zaman daha iyisi için savaş vermeliyiz.” Kapıya yönelmeden önce Beth’in omzuna şöyle bir dokundu. Kapının sürgüsünü çektikten sonra dönüp ona baktı. “Senin çobanpüskülü suluboyan...”

“Evet?”

“Öylesine gerçek görünüyor ki dikenli yapraklarına

dokunsam sanki elimi kanatacak. Bu genç yaşına rağmen büyük umut vadediyorsun.”

Kapının süngüsünü arkadan kapattığımda Beth kapalı kapıya bakakalmıştı. Yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı.

Fırçaları temizleyip resimlerin üstünü örttükten sonra aşağı indi. Bir anda ortaya çıkan Orpheus onun yanında yürümeye başladı.

Yemek hazırlıkları tamamlanmıştı. Zavallı Joan ve yaşlı Nelly Bryne mutfak masasında yan yana oturmuş, turpların ve patateslerin kabuklarını soyuyordu. Peg buhar bulutunun içinde kaybolmuş halde koca bakır tenceredeki domuz kemiğini karıştırıyordu.

“Yemekte ne var?” diye sordu Beth.

“Dünkülerin aynısı.” Peg kazanın derinliklerine gözlemini dikmişti. “Çorbaya yine fazladan turp eklemem gerek. Bu kemikleri ikinci kez kullandığım için artık pek tadı kalmadı.”

“Yeni kemik alamaz mıyız?”

“Borçları kapatana kadar kasap bize hiçbir şey veremeyecekmiş.”

Beth susup kaldı. Kasap bile birkaç parça kemiği onlardan esirgediğine göre maddi durumları sandığından da kötü olmalıydı.

Orpheus kazanın dibine bakarken burun deliklerini kırıştırıyordu.

“Bahçeden biraz yeşillik getireyim mi?” diye sordu Beth.

“Bir dene,” dedi Peg, Orpheus’u kenara iterek. “Fakat

yılın bu zamanında pek bir şey bulunmaz. Annen öksürük ilacı için biberiyelerin neredeyse tamamını topladı. Şu lanet köpeği de çıkarır mısın? Arkamı dönmeye gelmiyor, çorabayı midesine indirecek diye korkuyorum.”

Beth, Orpheus ile birlikte mutfaktan çıkarak Kit'i bulmaya gitti. Kit kütüphanede başını ellerinin arasına almış, önüne kitaplar saçılmış halde oturuyordu.

“Bölmüyorum umarım?” diye fısıldadı Beth. Kit başını kaldırıp ona bakınca Beth, gözlerindeki umutsuz ifade karşısında şaşırıp kaldı.

“Bölmene ancak sevinebilirim,” dedi. “Babama öğleden sonrayı çalışarak geçireceğime söz verdim fakat sözcükler yerinde durmadığı için onları bir türlü okuyamıyorum.”

Beth kitaplardan birini aldı. William Harvey'nin *Kalbin ve Kanın Hareketleri Makalesi*'ydi. “İlgi çekici değil mi?”

“Pek sayılmaz.” Kit iç çekti. “Soğuk apse hastalıkları, parçalara ayrılan bedenlerin çizimleri üzerinde ve kürtajla alman bebekler hakkında çalışma yapmam yeterince berbat değilmiş gibi Oxford'a gittiğimde bütün sınavlar Latince yapılacak. Hiçbir ülkede kullanılmayan yabancı bir dili öğrenmenin anlamı nedir ki?”

“Latince eskiden beri tıbbi konularda kullanılan bir dildir.”

“Fakat sıradan insanların hiçbiri Latince bilmiyor!”

“Doktor olacaksan Latince bilmek zorundasın.”

“Sorun da bu ya.”

Kit yumruklarıyla gözlerini ovuştururken Beth onun çocukluğunu hatırladı. Harfleri öğrenirken ne kadar da zor-

lanırdı. “Belki de Latince kelimeler üzerine sana sınav yapabilirim.”

“Ne zaman yere düşsem dizimdeki sıyrıkları öperdin, değil mi Beth? Fakat bunu kendi başıma halletmeliyim.”

Beth kitabı masaya bırakırken sormaya korkuyordu. “Doktor olmak istemiyor musun yoksa?”

“Benim ne istediğimin ne önemi var ki?” diye sordu Kit kederli bir şekilde. “Babam benden hep doktor olmamı istedi. Biliyorsun, o gittiğinde Merryfields’teki yerini benim almamı istiyor. Tanrı biliyor, babamı da annemi de tüm varlığım ile seviyorum. İş zorlaştıran da bu zaten; onları hayal kırıklığına uğrattıysam buna dayanamam. Ancak Merryfields onların hayali, benim değil.”

Beth bir anda yer ayaklarının altından kayıyormuş gibi hissetti. Kit’in hep tıp alanında uzmanlık yapacağı düşünülüyordu. “Ama doktor olmayacaksın ne olacaksın?”

“Ben de saatlerdir bunu düşünüyorum. Özel olarak yapmak istediğim, arzu duyduğum bir alan yok, ama doktor olmak *istemediğimi* biliyorum. Kanın kokusuna da görüntüsüne katlanamıyorum. Babam birkaç ampütasyondan sonra bunu atlatacağıma garanti veriyor gerçi.” Kit’in yüzü tuhaf bir şekilde yeşile çalar gibi olmuştu, zar zor yutkunuyordu.

Beth hızlı adımlarla şömineye koşup hiddetle korları karıştırmaya başladı. “Bu Noah’nın suçu değil mi? Eğer bizi ziyarete hiç gelmemiş olsaydı mutlu mesut yaşamaya devam edecektin.”

“Uzun süredir mutsuzdum. Babama daha önce bu duyularımı itiraf etmediğim için Noah, bana kendimi kor-

kak biri gibi hissettiriyor. En azından o inandığı şey uğruna babasının karşısında dik duracak cesarete sahip.”

“Kit, lütfen bizi terk etme!” Beth apansız bir korkuya kapılarak kardeşinin elini tuttu.

“Virjinya’ya gitmem için pek şansım yok, değil mi? Seyahatim için gerekli parayı bile çıkaramam. Babam zaten Merryfields’in giderlerini kıt kanaat karşılayabiliyor.”

Beth’in göğsünde daha önce farkına bile varmadığı bir düğüm çözülerek rahatlamıştı. Kısa bir an için, içinde bulundukları yoksul duruma şükretti.

“Beth, dışarıdaki dünyayı ziyaret etmeyi *hiç* mi istemezsin?” diye sordu Kit. “Bazen bu duvarların içinde kendimi en az konuklar kadar hapsedilmiş hissediyorum.”

“Neden gitmek isteyeyim ki? Burayı çok seviyorum! Resimlerim var, Johannes var, bahçeler, hizmetçiler ve neredeyse ailemizden sayılan konuklar var. Merryfields başlı başına bir dünya zaten.”

“Ama bu duvarların ardında kocaman *yeni* bir dünya var.” Kit gözü dönmüş halde ileri geri yürüyüp duruyordu. “Burada boğuluyorum. Nereye gittiğim umurumda değil; Virjinya, Babylon ya da, ya da...” olduğu yerde çırpınıyordu. “Ya da Billingsgate de olabilir, ama Merryfields’ten gitmek *zorundayım*.”

Beth içinde bir boşluk oluştuğunu hissediyordu. Gözlerini ona dikerek, “Bu kadar mutsuz olduğunu bilmiyordum,” dedi.

“Nereden bileceksin ki? Kendi halinden memnun bir şekilde, mutluluk içinde dolaşıp neredeyse her dakikanı Johannes ile bir odada kapalı geçiriyorsun. Hayatında ne

yapmak istediğini *biliyorsun* sen." Pencerenin kenarına gidip yüksek duvarlarla çevrili bahçeye baktı. "Babamla yüzleşmem gerek," dedi. "Sinirlenecek, ama hayatımı bir akıl hastanesinde geçirmektense bana kızmasını yeğlerim."

"Seni bu kadar mutsuz görmekten nefret ediyorum."

Kit ablasına gergin bir gülümsemeyle baktı. "Daha fazla erteleyemem. Onunla konuşmalıyım. Bir iki saat sonra ortalarda görünmezsem anla ki gelip beni kurtarmana ihtiyacım var."

Bir süre sonra Beth, William'ın kapısı aralık ofisinin önünden geçerken içeriden gelen seslere kulak kabarttı.

"Param olsa bile ki yok, tavşan aklınla kurduğun plan uğruna Virjinya'ya gitmen için sana vermezdim. Tütün çiftliği hakkında en ufak bir fikrin bile yok..."

"Ama öğrenebilirim Baba!"

"Sen Oxford'da doktor olmayı *öğreneceksin*."

"Şimdiye kadar doktor olmak için yetersiz kaldığımı anlamış olmalısın. Hasta insanlardan *hoşlanmıyorum*."

"Saçmalama! Hasta insan dediğin sen, ben gibi biri."

"Ama kanamaları oluyor, içleri dışlarına çıkıyor ve terliyorlar. Buna katlanamam; beni hasta ediyor. Üstelik konuklardan biri başım duvarlara vurmaya, ağlamaya ya da sarsılmaya başladığında korkuyorum. Geceleri biri rahatsızlanacak da beni yardıma çağıracaksın diye korkuyorum, uykusuz kalıyorum. Ne yapmak istediğimi bilmiyor olabiliyim ama bu işi yapmak istemediğimi biliyorum. *Bir grup akıl hastasıyla dolu Merryfields'in duvarlarının arasında tutsak olarak yaşamayacağım!*"

Çalışma odasının kapısı birdenbire ardına kadar açıldığında neredeyse Beth'i yere seriyordu. Kit odadan bir hışımla çıkıp evin ön kapısını arkasmdan sertçe kapadı.

Beth şok içinde çalışma odasına baktığında babası, başı ellerinin arasında masaya yaslanmıştı. İçeri girip masanın önündeki sandalyeye oturdu.

William başını kaldırdığında yüzü endişeden kırış kırış olmuştu. "Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Kit benim yerimi almazsa annenle onca senedir Merryfields'i melan-kolikler için model oluşturacak bir yer haline getirme çabalarımızın hepsi boşa gidecek."

Beth, kendi yokluğunun da en az Kit'in gidişi kadar William'ı üzüp üzmeyeceğini düşünerek inceden bir kıskançlık hissetti. "Belki de başka bir doktorun gelip sizinle çalışması gerekiyordur?" dedi. "Merryfields'e dair ideallerinizde sizinle hemfikir olacak bir doktor?"

"O kadar basit değil."

"Neden olmasın?"

William kaşlarını çatı. "Bu seni ilgilendirmez. Genç kadınların bu tür zahmetlere girmemesi gerekir..."

"Beni ilgilendirmez mi? Tabii ki ilgilendirir! Sadece bir kadın olsam da Merryfields'te yaşanan her şey beni ilgilendirir."

"Bazen annen gibi öfkeli birine dönüşüyorsun." İç çekti. "Bunu seninle tartışamayacak kadar yorgunum. Merryfields'in kazancı geçimimizi ancak karşılıyor. Bir başka doktora daha verecek kadar param olmadığı kesin." William hesap defterini kendine doğru çekip açtı ve parmaklarını sayfalarda gezdirmeye başladı. "Kömürün fiya-

tını duysan inanamazsın. Bir de hizmetçilerin maaşları ve temizlikçilerin ücretleri var tabii. Besleyecek bir sürü boğaz!”

“Annem birçok bağışcınız olduğunu söyledi.”

William omuz silkti. “Doğru söylüyor. Ancak Clarence Smith’i ve Yaşlı Silas’ı düşün. Aileleri ödeme yapmayı bırakalı yıllar oldu, ama onları evlerine gönderirsem ya Bedlam’a yollarırlar ya da kendi başlarının çaresine bakmaları için sokağa atılırlar. Sonra da birkaç haftaya kalmadan ölüp giderler!”

“Ne yapabiliriz peki?”

“Keşke bilsem. Fakat bu gidişat değişmezse Merryfielts’i satmak zorunda kalacağım.”

Soğuk bir endişe dalgası Beth’in bedenini sarıp sarmalarken herkesi tehdit eden acı gerçeği görmesini sağlamıştı.

4. Bölüm

Beth, atölyede aşıboyası renk topaklarını sertçe dövüp toz haline getirirken kan ter içinde kalmıştı. Kapının açıldığını duymadığı için karşısında bir anda Noah'yı görünce şaşırdı.

Noah, kahverengi ışıltılı gözlerinin içine kadar gülümser halde ona bakıyordu. Beth leke içindeki eski çalışma elbisesinin farkına varınca soluğu kesildi. Parmaklarını dudaklarına götürerek başını çevirdi ve masanın üzerine kurulu setin natürmort çalışmasını yapan Johannes'a baktı. Önlüğünü çıkarıp sessizce odadan çıktı.

"Sana bunları getirdim," dedi Noah bir avuç dolusu ayva şekerlemesini uzatarak. "Özür dilemek için. Son ziyaretim yüzünden sana sıkıntı vermeyi hiç istemezdim."

Beth gönülsüzce Noah'nın elindekileri aldı. "Maalesef, ne kadar leziz olsalar da, şekerlemeler kardeşimin yokluğunu dolduramaz."

Noah'nın umut içindeki gülümsemesi sönüvermişti.

"Ayrıca o zaman da söylediğim gibi, getirdiğin davetiye senin çıkarmaydı."

“Olabilir. Fakat Kit için neyin iyi olup olmayacağına *senin* karar verme hakkın var mı? Kendi bencilce sebeplerin yüzünden onu burada kalmaya ikna ettiğinde Kit’i ne kadar üzeceğini de unutma.”

“Bu ne cüret!”

“Cüret ederim çünkü doğruları söylüyorum. Belki biraz da bunu düşünsen iyi edersin Beth?”

O sırada kopan bir ağıt sesiyle dönüp salona baktılar. Ses yarı kapalı perdelerin ardından geliyordu. Beth o tarafa doğru koşturdu ve perdeyi kenara itince pencere rafında soluk saçları omuzlarına dökülmüş genç bir kadının, başını ellerinin arasına alıp kıvrılmış halde oturduğunu gördü. “Joan, neyin var?”

Joan gözyaşlarından şişmiş yüzünü kaldırıp “Bebeğimi aldılar! Bebeğimi aldıklarını biliyor muydun?” dedi.

“Böyle korkunç bir şeyi kim yapabilir?” diye sordu Noah.

Beth ona bakarak başını hafifçe salladı. “Burada oturup ağlamak hiçbir şeyi düzeltmez ki Joan.”

Joan başını salladı. “Bu *çok korkunç bir şey*,” dedi Noah’ya bakarak. “Bebeğimi aldılar ve onun yerine başka bir çocuk koydular. Gece gündüz durmadan ağlayıp çığlıklar atan habis bir yaratık.” Öne doğru eğilerek fısıldadı “Şeytanın çocuğu.”

Beth, Noah’nın getirdiği şekerleme kutusunu açıp Joan’a uzattı. “Bunlardan ister misin?”

Joan şekerlemelerden birini yavaşça aldı. Dilinin ucuyla tadına baktıktan sonra gözlerini kocaman açarak “Tatlı,” dedi.

"Peg de mutfakta elmalı turta yapıyor," dedi Beth.

"Üstüne şeker de döküyor mu?"

"Peg'in elmalı turtalarının üstü hep şekerli olur." Beth ona elini uzattı.

Joan oturduğu yerden kalkıyordu. "Doktora kocamla tekrar konuşmamı ve bebeğimizi nereye sakladığını sormasını da söyler misin?"

"Söylerim."

"Bir dilim elmalı turta beni yine güçlendirir değil mi?"

"Peg'in elmalı turtaları güç verme özellikleriyle tanınır."

Hep birlikte aşağı indiler ve çok geçmeden Peg, Joan'a elmaları soyma görevini verdi.

"Yemekte görüşürüz Joan," dedi Beth.

Mutfaktan çıkarlarken Noah'ya dönüp "Zavallı Joan tatlıya düşkündür ve ben de onu daha mutlu bir ruh haline sokmak için utanıp sıkılmadan bunu kullanıyorum."

"Ona büyük bir iyilik ediyorsun. Başka yerde olsa bu huyu daha kötü emeller için kullanılırdı."

"Babamın hedefi de bu: Merryfields'i sorunlu kişiler için güvenli bir yer kılmak." Pencerenin kenarına gelince durdu. "Ne kadar da güzel, güneşli bir gün." İç çekerek, "Aramız bozulsun istemiyorum," dedi.

"Ben de onca yolu buraya seninle tartışmak için gelmedim."

"Bahçede biraz dolaşalım mı?"

Noah, Beth'in elini tutarak, "Barıştık mı?" dedi.

Vestiyerdeki pelerinlerini sıkıca sarınıp dışarı çıktılar. Kasım güneşine rağmen soğuk rüzgâr Beth'in gözlerini su-

landirmiş, Noah'nın burnunu kıpkırmızı etmişti. Evlerde yanan odunların kokusu havayı sarmıştı.

"Joan'ın bebeğine ne oldu?" diye sordu Noah çakıl taşlarının düzgünce tırmıklandığı patikada ilerlerken. Çıplak karaağaçların üzerinde halkalar çizerek uçan ekinkargaları şevkle gıkliyordu.

"Hiçbir şey. Bazen kadınlar doğum sonrası tuhaf bir krize ve düşünce yapısına kapılıyorlar. Joan da doğumdan sonraki iki gün boyunca uykularından çığlık atarak uyanmış ve kocasıyla annesini, bebeklerini çalıp yerine başka bir şey koymakla suçlamış. Onu yanlış anladığına ikna etmekte bir türlü başarılı olamamışlar. Bebek şimdi neredeyse bir yaşında."

"Peki, iyileşecek mi?"

"Bilmiyorum. Bu tür durumlar biraz zaman alır. Ne yazık ki yeni annenin ruh halinin tam anlamıyla yoluna girmesi pek yaygın değildir."

"Ama ona sevgi ve şefkatle yaklaşıyorsunuz."

"Elimizden başka ne gelir ki? Bazen uzun yaz günlerinin bu tür melankolilere iyi geldiğini saptadık. Zencefil ve benzeri uyarıcı baharatları içeren yemeklerin de ruh hallerini dengelediğini gördük."

Noah durup arkasını döndü ve Merryfields'e baktı. Kızıl-kahve tuğlaları güneşin altında ısıldıyor, uzun bacaları göğe doğru büklüm büklüm yükseliyor ve elmas bölmeli camları güneşin turuncu ışıklarını yansıtıyordu.

"Bundan harika bir resim olurdu, değil mi?" dedi Beth. "Belki bir gün cesaret ederim."

Noah ceketinin cebinden çıkardığı taslak defterine bir

şeyler karalamaya başladı. “Evleri en az burası kadar güzel inşa etmeliyim,” dedi gözleri şevkle parlarken.

Beth, Noah’nın alçakgönüllülükten yoksun tavrı karşısında kaşlarını kaldırarak, “Merryfields’in çekiciliğinin bir kısmı yıllanmışlığından kaynaklanıyor. Sence yeni bir bina bununla karşılaştırılabilir mi?” dedi.

“Neden olmasın. Virjinya hızla geliyor ve onun geleceğini, nesilden nesile aktarılacak güzel binalarla şekillendirmek gibi bir fırsat var. Torunumun elinden tutup ona dünyaya miras bıraktığım izleri göstermek istiyorum. Bundan daha iyi bir mezar yazıtı olabilir mi?”

“Benimkisi de resimlerim olacak.” Beth, Noah’nın omzunun üzerinden bakarak büklüm büklüm kıvrılan bacalarının ustaca çizimine baktı. Derin bir nefes alarak, “Merryfields’ten ayrılmayı kim neden istesin aklım almıyor, ancak Kit farklı hissediyor,” dedi.

Noah aniden ona döndü. “Öyleyse Virjinya’ya mı gidecek?”

Beth hayır dercesine başını salladı. “Seyahatine yetecek kadar paramız yok. Fakat Kit Merryfields’ten ayrılıp başka bir yerde çalışabilir. Getirdiğin mektup onun bizi terk etmesinde katalizör etkisi yarattı. Babam başını çalışmalarına gömdü, annemse bütün gün için için ağlıyor.”

Noah taslak defterini bir hışımla kapattı. “Buna çok üzüldüm, fakat beni suçlamanız haksızlık. Ayrıca babamın, Virjinya’ya gitmeye karar verdiği takdirde Kit’in seyahati için gerekli ücreti ayarladığını bilmenizi isterim.”

Beth, kollarını gövdesinde kavuşturarak ayaklarının altında bir uçurum açıliyormuşçasına duruşunu dengele-

meye çalıştı. Kit'in dünyada Merryfields'ten başka bir yerde yaşayarak kendi yolunu çizme düşüncesine neredeyse alışmıştı, fakat Virjinya'ya gitme ihtimali gözüne artık daha gerçekçi ve korkutucu görünüyordu.

"Bu kadar kırılgan görünme Beth." Noah nazikçe omzuna dokundu. "Babam varlıklı biridir ve Kit'i kendi evladı gibi görecektir."

"Virjinya çok uzakta!" dedi pelerinine iyice sarınarak. Hissettiği serinlikte titremesinin nedeni sadece keskin rüzgârın suçu değildi. "Ama onun mutlu olmasını da istiyorum."

* * *

Noah, Kit'i bulmaya gittikten sonra Beth atölyedeki avuntusuna geri döndü. Johannes işine yeniden odaklanmadan önce tuvalinin üzerinden başını uzatıp ona baktı ve gülümsedi.

Beth iç çekti. Noah'yı ne zaman görse hayatına endişeden başka bir şey gelmiyordu. Bu ne zaman son bulacaktı? Durmadan dalgalanan düşüncelerinden kurtulmak için kendini her zamanki işlerine vermeyi düşündü. Domuz mesanesindeki bakır yeşili boyadan Johannes'ın paletindeki masiko sarısı ile bakırtaşı yeşilinin arasına çok az miktarda dikkatlice sıktı. Renklerin can veren pürüzsüzlüğü ona baharda yemyeşil taze otların arasında açan nergisleri anımsattı. Gözleri pencereden dışarıya kaydı. Sonbahar bitmek üzereydi ve baharın lale soğanları toprağı delip çıkana dek uzun, karanlık kışa katlanmak zorundalardı. İç çekerek domuz mesanesindeki hava kabarcığını patlattıktan sonra içine hava girmemesi için ağzını birkaç kez iple dolayıp sıkıca bağladı.

Orpheus'un havlamalarının ardından önce çakıl taşlarının üzerinde ilerleyen ayak sesleri sonra da kapının tokmak sesi duyuldu.

Johannes fırçasını masaya bıraktı. "Ahh! Çok gürültü var!"

"Gidip neler oluyor öğreneyim." Beth odadan hızlıca çıkıp koşar adım hole indi.

Susannah ondan önce gelmiş, kapıyı açmaya yönelirken önlüğünü çıkarıyordu.

Beth, Orpheus'u tasmaından tuttu.

Sarışın, mavi gözlü ve birbirinden ayırt edilmesi neredeyse imkânsız görünen iki genç adam kocaman gülümsemeleriyle kapıda dikiliyordu.

"Josh! Sam!" Beth bir anda ayaku larına yükselerek onları yanaklarından öptü. "Bizi ziyarete gelmeyeli aylar oldu. Kalmaya mı geldiniz?"

"Sadece bir geceliğine," dedi Sam.

"Annemi de getirdik." Josh haylazca gülümsüyordu.

"Arabella da mı burada?" diye sordu Susannah alelacele şapkasını düzelterek.

"Evet, buradayım," dedi kapı aralığından bir ses. "De-lilerinizden biri valizimi alıp kaçmadan önce arabaya bir hizmetçi gönderip aldırırsanız çok sevineceğim."

Beth annesinin yüzündeki bastırılmış dehşeti görür gibi oldu. Annesinin üvey annesi Leydi Arabella, hole adım attığı sırada Beth'in de kalbi cız etmişti sanki. Son derece zengin ve modaya uygun giyinen biri-ydi ve Susannah'dan sadece bir iki yaş büyüktü.

Leydi Arabella suratu asık bir şekilde kürklü pelerini-

nin düğmelerini açıp çıkardı ve Susannah uzanıp elinden alana kadar öylece bekledi. Tamamı ipekten eteğini düzeltirken sahte bir havayla ürperdi. "Kapımı açacak hizmetçiler yok muydu? Ayrıca içecek bir şeyler ikram edilmeli, yoksa bu soğuk holde bekleyip duracak mıyım? Saat öğleni geçmesine rağmen şömineyi hâlâ yakmamanıza da hayret ediyorum Susannah."

Susannah toparlanıp yüzüne bir gülümseme kondurmaya çalışarak "Seni gördüğüme çok şaşırdım Arabella!" dedi.

Leydi Arabella'nın buz mavisi gözlerinde gülümsemeden eser yoktu. "Daha iyi seçenekler sunmama rağmen ikizlerim yolculuğumuza burada ara vermemiz için beni ikna ettiler. Beth, ellerinin hali de ne öyle? Boya mı o?"

Beth, Orpheus'un tasmasmı bırakarak öne birkaç adım atıp gönülsüzce reverans yaptı. "Evet, Leydi Arabella." Ona hiçbir zaman "Büyükanne" diyememişti. "Geldiğinizde atölyede çalışıyordum."

Leydi Arabella'nın güzelim küçük burnu buruşuverdi. "Son derece rahatsız edici bir şekilde terebentin kokuyorsun. Sanırım bize katılmadan önce gidip yıkanmanı istememi çok görmezsin?"

Orpheus Leydi Arabella'nın eteklerini koklarken kadın kaliteli deri ayakkabısının topuğuyla onu itekleyiverdi.

"Küçük salona geçelim mi?" dedi Susannah. "Şömineyi de hemen yakarım."

"Joshua, Samuel, yanıma gelin." Leydi Arabella, ikiz evlatlarının kollarına girerek koridorda yürümeye koyuldu.

Samuel başını çevirip omzunun üzerinden Beth'e göz kırptı.

Susannah duraksadı. "Beth, Peg'den içecek bir şeyler getirmesini ister misin? Sara'ya da en iyi odadaki yatağı havalandırmasını söyle." Gözlerini yukarı doğru dikti. "Bir bu hanımefendinin ziyareti eksikti zaten!"

Beth telaş içinde mutfağa girdiğinde Kit ile Noah'nun masada derin bir sohbete dalmış olduğunu ve bir yandan da peynir ekmek yediklerini gördü.

Jennet lavaboda durmuş, iri taneli kumla tencereleri ovalıyordu. Peg ile Sara ise turpları soymakla meşguldü.

"İkizler burada," diye duyurdu Beth. "Leydi Arabella da yanlarında."

Jennet elindeki tencereyi birden düşürüverdi, Peg ise gri gözlerindeki dehşet ifadesiyle bakakalmıştı. "Ah Tanrım!" dedi.

"Sara, annem en iyi odadaki yatağı havalandırmanı istiyor. Sam ve Josh da her zamanki gibi mavi odada kalacak. Peg, sen de küçük salona içecek bir şeyler hazırlayıp götürür müsün?"

"Ah Tanrım!" dedi Peg yine. "Leydi Arabella bula bula yalnızca bayat kek ikram edebileceğim günü mü bulmuş?" Burun kıvrarak "Yine de bir Katolik'in kaprisleri ve isteklerini beklemektense yapmam gereken daha iyi işler var."

"Şşş Peg!"

"Hanımefendinin en zorlayıcı gününde olduğu zamanlar," dedi Jennet. "Kendime, onun tıpkı benim gibi Shoreditch'ten geldiğini hatırlatır ve gerçekten zarar verecek kadar kötü bir Katolik olmadığını varsayarım hep."

"Noah, seni Josh ve Sam ile tanıştırmak isterim," dedi Beth.

Noah kaşlarını çattı. "Baban ve Susannah Hala'nın kardeşleriyle mi?"

Beth gülümsedi. "Tuhaf değil mi? Benden yalnızca birkaç yaş büyükler, bu yüzden onları amcadan çok kuzenlerim olarak görürüm. Çünkü onlar da Merryfields'te büyüdü. Leydi Arabella, onların elinden uçup gitmesini uygun gördü."

"Leydi Arabella, Büyük Baba Cornelius'un evlendiği sevimsiz kadın olmalı."

"Küçük dağları ben yarattım havasında biri. Aramızda ona hayranlık duyan tek kişi Cecily. Tabii karakterinden çok gardırobunun kabarıklığına hayrandır, maalesef."

"Çok korkunç bir kadın. Kendisini büyükannem olarak da görmüyorum," dedi Kit dokunaklı bir şekilde. "Hele ki birkaç yıl önce Sör George Vernon ile evlendikten sonra. Sör George Vernon, hem Salisbury Kontu James Cecil'in sekreteri hem de Kral James'in hizmetlisidir. Aynı zamanda meşhur bir Katolik'tir. Leydi Arabella'nın onu kancalamak için sonradan sonraya Katolik olduğuna inanabiliyor musun?"

"Annem onun yüz seksen derece dönüş yaptığını söyler durur," dedi Beth. "Sohbetinizin ilk yirmi dakikasında sana kocasının mahkemede mevki sahibi olduğunu söyleyeceğine emin olabilirsiniz."

"Sör George onun dördüncü kocası," dedi Kit. "İlk üçü öldü. Zavallı Sör George'un ne kadar dayanabileceğini merak ediyorum doğrusu."

Noah kaşlarını kaldırdı. "Kulağa korkunç geliyor."

Beth ellerini açıp tırnaklarının arasına bakır yeşili

boyayı inceledi. "Hanımefendiye eşlik etmeden önce yıkanmam gerekiyormuş."

Yirmi dakika sonra, Beth küçük salona geldiğinde, Leydi Arabella dikkatleri üzerine çekmek için komik hikâyeler anlatmaya koyulmuştu.

"Nihayet gelebildin!" dedi Leydi Arabella. "Noah'nın mimar olduğunu öğrendim, ona Windsor'daki kır evimizde yapmak istediğim yenilemelerden bahsediyordum. Oradan daha büyük ve soğuk bir eski yapı daha bulması zor, fakat Sör George kır evine çok düşkündür. Üstelik Kraliyet Windsor'a taşınmca, oraya yerleşmemizin daha uygun olacağını düşünüyorum."

Beth surat ifadesini bozmamaya çalışıyordu, fakat Kit ile Noah'nın birbirlerini dürtüklediklerini görünce gülmemek için kendini zor tuttu. "Kral da şu an Windsor'da mı?" diye sordu.

"Whitehall'de." Leydi Arabella, iki yanında oturan ikizlerine şefkat dolu gözlerle baktı. "Sör George doğru makamlara birkaç kelam fısıldayınca Joshua ve Samuel de Kraliyette mevki sahibi oldular."

Leydi Arabella'nın ayaklarının dibindeki taburede oturan Cecily sevinçle nefesini tutup alkışladıktan sonra ellerini göğsüne bastırdı. "Kraliyet!" İkizlere dönüp kocaman gözlerle bakarak "Kralı göreceksiniz!" dedi.

"Gelecek hafta sunuma çıkacaklar," dedi Leydi Arabella boyalı dudaklarını halinden memnun bir gülüşle kıvrarak.

"Ne kadar güzel," dedi Susannah kestiği bir dilim keki ona uzatırken. "Babam yaşasaydı onlarla gurur duyardı."

"Senin baban mı?" Leydi Arabella bir an için şaşırmış gibiydi. "Cornelius mu? Onun bu konuyla ne alakası var?" Kekinden bir dilim aldıktan sonra iğrenerek burun kıvırdı.

"Sonuçta ikizlerin babası Cornelius'tu!"

Arabella dudaklarını büzüştürdü. "Joshua ile Samuel'in, hayatlarına ucuz bir eczacıda başladıklarının bilinmesi hiç de hoş olmaz. O günleri aşalı çok zaman oldu ve öylesine korkunç günlerin hatırlatılmasından haz etmiyorum."

Beth annesinin yeşil gözlerindeki kıvılcımları fark edince hemen konuyu değiştirdi. "Peki, bizi ziyaret etme onurunu neye borçluyuz Leydi Arabella?"

"Windsor'dan geç çıktık ve karanlık çökmeden Chelsea'ye varıp varamayacağımıza emin olamadık. Joshua da seninle kız kardeşinin bir konserde ona eşlik etmenizi istediğinden yolculuğa burada ara vermemizi istedi."

"Stationer Hall'de," dedi Joshua. "Ludgate'e yakın. Yarın Cecila'nın günü ve Dryden, Draghi tarafından bestelenen bir şiir yazmış. Müzik ziyafetinden sonra ikramlar da olacak."

Cecily birdenbire ayağa fırlayıp annesinin ellerini tuttu. "Anne, gitmemize izin verir misin?"

Beth bir an için heyecanlanmıştı. Çocukluğundan beri Londra'ya hiç gitmemişti.

Annesi Beth'e döndü. "Beth?"

"Büyük zevkle," dedi her ne kadar Leydi Arabella ile zaman geçirecek olsa da.

“Öyleyse gitmemeniz için bir sebep göremiyorum.”

“Teşekkür ederim, teşekkür ederim büyükanne!” Cecily düşünmeden Leydi Arabella’ya koşup pudralı yanaklarından öptü.

Arabella şaşkın, fakat hoşnut görünüyordu. “Bana aile içinde olmadığımız zamanlarda ‘Leydi Arabella’ diye hitap etmeni isterim. ‘Büyükanne’ denmesi kendimi Nuh Nebi’den kalma biri gibi hissettiriyor. Chelsea’deki evime kayıkla döneceğiz, orada kıyafetlerimizi değiştirip hazırlandıktan sonra yolculuğumuza Sör George’un yeni arabasında devam edeceğiz.” Noah’ya döndü. “Belki sen de bizimle gelmek istersin? Windsor’da yapmak istediğim değişikliklerle ilgili fikirlerimi daha detaylı tartışma fırsatımız olur.”

Noah başını eğerek, “Büyük zevkle,” dedi.

“Anlaştık öyleyse. Şimdi gidip biraz dinlenmek istiyorum. Cecily, hayatım, bana yolu gösterir misin? Susannah, yemeğimi hastalarla birlikte yemek istemiyorum.” İrkilmiş gibi yaparak, “Evet, şöminenin yanındaki masada yemek istiyorum ve şu korkunç derecede bayat kekten bir lokma daha zorla yemeye katlanamayacağım,” dedi.

5. Bölüm

Konsere kafilesi Sör George'un kadife döşemeli kaliteli arabasında Chelsea'den ayrılıp sarsıntılı bir hızda yolculuk ediyordu. Demir nallı tekerler engebeli yolda ilerlerken yoldaki taşları ya da çamur topaklarını yanından geçtiği talih-siz yayalara sıçratıyordu. Arabacı ile yardımcısının mavi renkli şık kıyafetlerinin yanı sıra gri renkli atların yeleleri ve kuyrukları da gök mavisi kurdelelerle süslenmişti.

Beth yoğun sarsıntıdan dolayı midesi bulanmış bir halde, Noah ile Cecily'nin arasına sıkışmış, günlerce süren yolculuklara insanların nasıl katlanabildiklerini merak ediyordu.

Heyecanını bastırmakta güçlük çeken Cecily yerinde duramıyor, pencereden gördüğü her manzara karşısında sevinç çığlıkları atıyordu.

Annesinin yanında oturan Joshua bıkkınlık içinde yapmacık bir ifadeyle, "Köy faresi şehre geldi!" dedi arkasına yaslanırken. Her zamanki gibi ikizler bugün de aynı tip kıyafetler içindeydiler. Toprak boyası renginde sırmalı ye-

leklerin üzerine büyük düğmeli topaz ceket giymişlerdi.

Cecily onu hiç dikkate almadı. "Şurası Westminster Manastırı mı? O kadar büyük ki bizim oradaki St. Botolph kilisesinden yüzlercesini içine alabilir! Biliyor musun, Londra'ya ilk kez geliyorum," dedi Noah'ya.

"Evet, onuncu keredir aynı şeyi söylüyorsun." Noah onun bu neşeli haline bakıp gülümsedi.

Leydi Arabella iç çekerek, "Yeni ayakkabılarımı çiğneyip durmaktan vazgeçersen sevinirim Cecily," dedi. "Annenin seni genç bir kıza yaraşır hareketler konusunda eğitmiş olabileceğini sanmıştım."

"Kusura bakmaym Büyükanne."

"Umarım bugün beni rezil etmezsin?"

Cecily yediği azar karşısında en azından üç beş dakika sessiz kaldıktan sonra Joshua'nın Whitehall Sarayı'nı göstermesiyle heyecan içinde bir çığlık atıp tekrar doğruldu ve burnunu pencereye dayadı.

"Otur Cecily!" dedi Beth. "Araba yeterince sallanıyor zaten, bir de sen hoplayıp zıplayarak midemizi daha fazla bulandırma." Beth, lavanta kokulu mendilini dudaklarma götürerek gidecekleri yere bir an önce varma umuduyla ağzına zencefilli bir şeker attı.

Charing kesişiminden karşıya geçip Strand boyunca yol alırlarken Cecily de sakince oturmayı başarmıştı.

"Birazdan Fleet Caddesi'ne geleceğiz," dedi Noah. "Büyükbaba Cornelius'un eczanesi de buradaydı."

Leydi Arabella burun kıvrıp dudaklarını gergin bir çizgi halinde kapattı.

Trafik bir hayli yoğunlaştığı için araba yavaşlamaya

başlamıştı. Yük arabaları, atlılar, at arabaları ve seyyar satıcıların ağırlaştırdığı bir trafik vardı.

Beth eczanenin yerini merak ettiği için öne doğru eğilerek pencereden dışarı baktı. Yarısi keresteli bir bina dışında bütün evler ile dükkânlar tuğla ve taştan inşa edilmişti. "Neredeyse bütün binaların Büyük Yangında yanması ne yazık," dedi. "Eski eczaneyi görmeyi çok isterdim."

"Daracık cephesi olan küçücük bir yerdi," dedi Leydi Arabella. "Dilerim bugün, tanıdıklarımın yanında da bundan bahsetmezsiniz."

"Değerli arkadaşlarınız sizin Shoreditch'li olduğunuzu bilmiyor mu?" diye sordu Beth imalı bir şekilde.

Leydi Arabella sert bir bakış atarak "Ne yazık ki sen de yaşlandıkça annene daha çok benzemeye başlamışsın Beth," dedi.

Araba trafiğe kapılarak sonunda kiralık arabaların ve seyyar balıkçının arasında dar geçitli bir yerde duruverdi.

Samuel pencereyi açtı.

Dışarıdaki bağırış çağırış ve domuzların tiz sesleri anında kulaklarını doldurmuştu. Bir yerlerden deli gibi havlayan köpek ile bıçak bileyicinin ardı arkası kesilmeyen kaba sesi korkunç kakofoninin arasmdan duyuluyordu.

Daha önce hiç böyle bir curcunaya karışmamış olan Beth elleriyle kulaklarını tıkamıştı.

"Şehre hoş geldiniz!" dedi Noah.

Samuel pencereyi hemen kapadıysa da, arabanın içi çoktan domuz gübresinin, bayat balıkların ve sülfürlü deniz kömürü dumanının iğrenç kokusuyla dolmuştu. "Pa-

zara taşınan domuzlar trafiği kilitliyor," dedi. "Seyyar meyve arabasını devirmişler ve domuz çobanı da manavla tartışıyor."

"Nehir kıyısından gelmeliyiz demiştin sana Anne," dedi Joshua. "Sokaklar korkunç derecede kalabalık."

"Nehir kıyısından gelseydik de yepyeni ayakkabılarım Paul Wharf'ın iskele merdivenlerindeki çamurdan rezil rüşva olsaydı değil mi?" diye karşılık verdi annesi.

"Sör Christopher Wren pek çok mimarın Büyük Yangın'dan sonraki yeni Londra için planlar çizdiğinden bahsetti," dedi Noah. "Sürekli olarak karşılaşılan bu tür tıkanmaların yaşanmayacağı düzgün, geniş sokakları olan bir şehrin planı. Onların fikirlerini kimsenin dikkate alması çok yazık."

Domuzların ciyaklamaları en üst seviyeye ulaşmıştı, domuz çobanıysa sürüsünü doğru tarafa yönlendirmek için bağırarak hayvanları dürtüklüyordu.

Atlar dehşet içinde kişneyip şaha kalkmca araba şiddetle sağa sola sallanıyor, domuzlar da etrafa fırlıyordu.

Leydi Arabella çığlık çığlığa kemere tutundu.

En nihayet, art arda emirlerden sonra her şey normale döndü ve araba Arnavut kaldırımlı sokakta ilerlemeye, Ludgate Hill'e doğru sallantılı yolculuğuna kaldığı yerden devam etmeye başladı.

Stationer's Hall'ün kapısındaki uzun araba kuyruğu yüzünden arabacı duracak uygun yer bulmakta epey zorluk çekti. Sonunda hanımının bezginliğine rağmen biraz daha ötede bir yerde park etti.

Arabacı kapısını açıp inmesine yardım ederken, "Sör

George'un yeni arabasıyla, kimse arabayı göremesin diye gelmedim ben," dedi Leydi Arabella. "Noah, bana sen yardım eder misin?

Cadde birbiriyle sohbet eden, şık giyimli insanlardan oluşan büyük bir kalabalıkla dolup taşmıştı. Beth daha önce hiç bu kadar çok danteli ve ipeği bir arada görmediğini düşünürken suratlarını anormal bir biçimde beyaza ve dudaklarını hiç olmayacak kadar kırmızıya boyamış kadınları görünce şaşırıp kalmıştı. O en iyi kilise elbisesiyle bile son derece sade görünüyordu; kendini rengârenk tüylü tavus kuşlarının arasındaki beyaz bir güvercin gibi hissetti. Cecily gördüklerini sindirmeye çalışırken her zamankinin aksine gayet sessiz ve sakindi.

Beth yere ayak bastıkları için kendi adına seviniyordu.

Stationer's Hall'e girerken, "Ne kadar da büyük," diye fısıldadı Cecily'nin kulağına. Son derece cafcaflı bir şekilde süslenmiş tavan, Merryfields'teki büyük salonun tavanından en az iki kat daha yüksekti. Girişteki paravan ince oymalı, duvarlarsa meşe kaplamalıydı. Uzun pencerelerden kasım ayının son öğle sonrası ışıkları bile içeri süzülüyordu.

Kendini beğenmiş insan kalabalığı, arkadaşları ya da tanıdıkları karşısında yapmacık tavırları ve sürekli saçını başını düzeltir halleriyle birbirlerini abartılı sevinç çığlıklarıyla selamlıyordu. Gürültünün seviyesi herkesin bağırarak konuşması gerektiğini gösteriyordu. Havaya yoğun bir parfüm, pomat ve ter kokusu hâkimdi.

Beth salonun diğer ucundaki genç sarışın kadının durmadan Arabella'ya el salladığını ve kadifeden yeşil ceketli, oldukça şişman bir adamın yanından geçmeye çalıştığını

fark etti. "Sanırım şuradaki hanımefendi dikkatinizi çekmeye çalışıyor," dedi Leydi Arabella'ya.

"Ah, Harriet! Joshua, Samuel, gidip kız kardeşinizi yanıma getirir misiniz?"

İkizler kalabalığın arasında ilerlemeye çalışırken şişman adamı kenara itip Harriet'in yolunu açtılar. Tıknaз adam, birbirinden ayırt edilemeyen ikizleri görünce ağzı bir karış açılmış, şaşkınlıkla bakakalmıştı.

Joshua adama göz kırptıktan sonra Samuel ile Noah'yı kollarından tutup yol gösterdi.

Hoş görünümlü, fakat küçük sivri burunlu Harriet, Beth ile Cecily'yi tamamen görmezden gelerek dosdoğru Leydi Arabella'nın yanına gidip formalite icabı yanaklarından öptü. "Anne, sana harika haberlerim var!" Gözleri leziz bir balığı kapmış kedininkiler gibi ışıldıyordu. "Sakin bana haberin olduğunu söyleme, çünkü bunu herkesten önce benim ağzımdan duymanı çok istiyorum."

"Neymiş o haber hayatım?"

"Evet," Harriet sesini biraz daha alçaltmıştı. "Az önce Norfolk Düşesi ile konuşuyordum ve o da haberi en üst mertebeden duymuş..."

"Söyle hadi!"

"Kraliçe hamileymiş!" Harriet, annesinin verdiği tepkiden memnun, kendini beğenmiş bir halde gülümsüyordu.

"Nasıl olur!" Leydi Arabella şaşkınlık içindeydi. "Onca zamandan sonra!"

"İnanılmaz değil mi? Bu sonbaharda Bath'taki kaplıcalara gitmiş ve Kral da Holywell'e hacca gitmiş. Bir şeylerin döndüğü belliydi."

Leydi Arabella şaşkınlığın verdiği keyifle inanamaz bir şekilde başını sallıyordu. "Kimin aklına gelirdi? Sör George'a ben söyleyeceğim. Ne muhteşem bir haber! Kralın bir oğlu olursa kaderimiz baştan aşağı değişir."

"Anneciğim, şimdi gitmem gerek. Kocam beni arıyor. Uzun süre yanından ayrılınca takındığı soğuk tavırlarına katlanmak istemiyorum." Harriet annesini tekrar öptükten sonra kalabalığın arasında onu bekleyen endamlı ve çatık kaşlı adama doğru ilerledi.

"Ne kaba biri!" diye fısıldadı Cecily, Beth'in kulağına.

"Bu ülkede Leydi Arabella kadar halinden memnun olan insan sayısı azdır," dedi Beth.

"Ne demek istiyorsun?"

"Cecily! Annemle babamın, Kral'ın hepimizi Katolik yapmayı nasıl da istediğinden bahsettiklerini sen de duymuştun."

"Çok şey fark eder mi?"

"Elbette fark eder! Fransa'daki dini katliama bir bak. Kral Louis'nin parlamentosu yok, yani ne isterse yapar. Kral James de onun izinde giderse Katolikler bütün önemli mevkileri ele geçirirler ve Protestanlar zulme uğrar. Merryfields'e kanunen el konulduğunu ve Katoliklere verildiğini bir düşün."

Cecily'nin gözleri korkudan kocaman açılmıştı, fakat o sırada tören konuşmacısı konuşmaya başladı ve herkes konserin başlaması için yerlerine oturdu.

Noah ve ikizler, yanlarında altın dantelli bordo kadife ceketle oldukça zengin giyimli yakışıklı biriyle geri döndüler.

Noah kızları, arkadaşı Harry de Montford ile tanıştırdı. Harry de Montford başıyla selam verip Beth ile Cecily'nin ellerini öptü.

"Böylesine çekici iki genç bayanla tanıştığım çok memnun oldum," dedi.

Bakışlarının yoğunluğu karşısında Beth'in nutku tutulmuştu. Performansı seyretme zamanı geldiği için o an yaşadığı utangaçlıktan kurtulmuştu neyse ki.

Cecily, Beth'i dürtükleyerek "Noah'nın arkadaşı ne kadar hoş biri," diye fısıldadı. "Bu kadar iyi görünümlü birini daha önce görmüş müydün?"

Beth kaşlarını çatarak ona baktı. "Şşş! Konser başlıyor."

Orkestra ve müzisyenler salona gelip sahnedeki yerlerini aldı. Anlık bir sessizlik başlamıştı; birinin öksürmesi ve sandalyelerden birinin çıkardığı gıcirtının ardından salon tamamen sessizleşti. İşte o anda sessizliği ilk bozan flütün çaldığı notalar oldu. Ardından diğer enstrümanlar da kendini göstermeye başladı.

Müzik ahenkle kulaklarına dolup onu sararken Beth, Harriet'in annesine verdiği haberi düşünüyordu. Eğer söyledikleri doğruysa ve Kraliçe gerçekten de hamileyse ülkedeki herkes bundan etkilenecekti. Modenalı, doğuştan Roman Katolik olan Mary'nin, şimdiki varis Anglikan Prensesi Mary'ye göre önemi artacaktı. Bu durumda Kral'ın bütün vatandaşları Katolik yapma misyonunun önüne hiçbir şey geçemezdi. Üstelik Kral'ın insafı, hevesine yenik düştüğünde ne tür zalimliklerin doğacağım kim bilebilirdi ki?

Bir çağlayan kadar pürüzsüz ve gür bir soprano sesi

kreşendo yapıp salonu tüm hoşluğuyla doldururken Beth'i de rüyalarından uyandırdı. Beth, elini tutan Cecily'ye döndü ve son notalar kapanışa geçerken ona huzursuzca gülümsedi.

Kısacık bir sessizliğin ardından coşkulu alkışlar ve ayak sesleri konser salonunda yankılandı. Dinleyiciler yerlerinden kalkıp içecek bölümüne doğru ilerlerken hararetli sohbetleri salonda uğultu gibi dolaşıyordu.

Leydi Arabella bir düzine insana el salladıktan sonra üzerindeki bırakıp dedikodu etmek üzere yüzünü ay ve yıldız şekilli siyah parçalarla süslemiş, mor ipek elbiseli dul kadının yanına gitti.

Noah, Beth ile Cecily'yi kalabalığın arasından geçirip Harry de Montford'un yanına getirdi. "Sanırım İngiltere'ye Harry ile seyahat ettiğimden bahsetmiştim, değil mi?" dedi.

Cecily kirpiklerini kırpıştırarak "Ne kadar heyecanlı geçmiş olmalı Bay de Montford," dedi.

"Benim için mi yoksa Noah için mi?" diye sordu Harry. Karakaşlarından birini dikip hınzır bir bakışla, "Noah yolculuğun ilk başlarında biraz keyifsizdi ve geri kalanını da değerli ağaçlarını sulamakla geçirdi," dedi. "Yine de diğer yolcularla birkaç el kâğıt oynadım ve kazandım, en azından yolculuğumun masraflarını çıkarmış oldum."

"Ne kadar da zekisiniz!" dedi Cecily kirpiklerinin altından onu süzerek.

"Değil mi?"

Beth, Harry'nin sesini annesinin yaptığı ballı şuruplar kadar tatlı buluyordu, fakat ağızda bıraktığı tat tehlikeliydi; ya da itüzümü gibi bir tattı bu. "Peki, Londra ziyaretinizden

memnun musunuz Bay de Montford?" diye sordu.

"Kesinlikle öyle Bayan Ambrose. Görülmeye değer çok hoş şeyler var." Hayran gözlerle Beth'i baştan aşağı süzdükten sonra Cecily'ye döndü. "Oldukça hoş şeyler hatta!"

Kızaran Beth'in yanaklarını ateş basmıştı.

"Harry'ye aldırış etmeyin," dedi Noah. "Güzel kadınlara asla dayanamıyor."

Samuel bir kadeh koyu şarap getirdiğinde Beth de bu saçma durumdan kurtulmuş oldu. "Müziği beğendin mi?" diye sordu Samuel'e.

Kalabalığın arasından çıkan adamın koluna çarpmasıyla şarabı dökülünce Beth neye uğradığını şaşırды. Eteğindeki lekeyi silerken Samuel de Noah ile sohbete başlamıştı. Beth birkaç adım ötedeki adamların konuşmalarına kulak verdi.

"Kraliçenin rahipleri bebeğin erkek olduğunu tahmin ediyormuş."

"Katolik saçmalıkları!"

"Ama yüzde elli haklı olma ihtimalleri var." Konuşan adam derinden kahkahalar atmaya başlayınca gıdığı da neşe içinde sallanıyordu.

Adamlardan gri peruklu, aksi suratlı olanı, "Katolik bir prens doğarsa o zaman başka tarafmla gülersin Farnham," dedi. "Bütün yüksek makamlar Roman Katoliklerin eline geçtiğinde sanki makamını kaybeden sen olmayacaksın. Ve sen, Mannington," dedi mavi brokarlı ceketi olan tombul adama dönerek. "Mannington Salonu'na el konulup Kralın dikkatini cezbeden uyduruk bir Katoliğe verildiğinde nasıl hissedeceksin acaba?"

Adam irkilmişti. “Böyle bir şey asla gerçekleşmeyecek!”

“Öyle mi diyorsun? Sivil savaş dönemindeki hacizleri bir düşün istersen?”

O sırada Beth, Cecily’nin Harry de Monfort’un koluna girip uzaklaştığını görünce adamların sohbetlerini dinlemeyi bıraktı. Harry de Monfort’un Cecily’ye bakışları Beth’i huzursuz etmişti; onları takip etmek için kalabalığın arasında ilerlemeye çalıştı. Nedense Noah, Cecily’ye ondan önce ulaşip tekrar ablasının yanına getirdi.

Karanlık çökmeye başladığından mumlar da yakılmıştı. İnsanlar yavaş yavaş ayrılırken Leydi Arabella yanlarına geldi. Gözleri duyduğu skandalların etkisiyle içinde kaynayan bastırılmış heyecandan ıslıl ıslıl parlıyordu.

Ayrılma vakti gelmişti. Arabacı kapıda bekliyordu. Dışarı çıktıklarında sokak, birbirleriyle vedalaşıp arabalarına binen kadınlar, sokağın ortasında durmuş birbirlerine yüksek sesle güle güle diyen erkeklerle kaynıyordu.

Bir portakal satıcısı kadın Beth’i kolundan yakalayıp elindeki portakalı yüzüne doğru uzatıverdi. “Portakallar! Leziz portakallar!” diye bağııyordu. Beth gayri ihtiyari bir şekilde elini cebine sokup birkaç bozukluk çıkardı. Portakalı Johannes’a götürecekti.

Arabacıların önündeki ışıkçı çocuklar yolu aydınlatıyordu. Noah kadınları birer birer arabaya bindirdi.

İkizler sokakta kahkahalarla dolaşıp akranlarıyla sohbet ederken Leydi Arabella gelip sert bir dille onlara seslendi.

Neşe dolu ve şaraptan ileri ısınmış bir halde sallana sallana arabaya bindikten sonra kapıyı sertçe kapatıverdiler.

Arabacı atları kırbaçladı ve yola koyuldular.

“Evet!” dedi Leydi Arabella. “Harika haberler var! Sör George ile evlendiğimde Katolik olduğu için beni kınayanlar vardı.” Gözlerini kısarak tatminkâr bir şekilde gülümsedi. “Fakat Kral Katolik olduğu için eski dinin yeniden egemenlik kurmasının an meselesi olduğunu biliyordum. Ve işte kanıtı. Kralın oğlunun olacağına ve Sör George’un daha yüksek mevkilere geleceğine dair son derece eminim ve umutluyum.”

Peki, ama ya geri kalanlara ne olacak, diye düşündü Beth.

6. Bölüm

Beth sabah uyanıp yatağının Şam işi ağır perdelerini açtığı anda şöminenin çoktan yakıldığını, sıcak suyun ve Kastil sabununun onlar için hazırlandığını fark etti.

Bir süre sonra büyük merdivenlerden inerken Noah'yı koridor duvarlarındaki işlemlerin taslağını çizirken buldu.

"İlgi çekici detaylara dair ufak hatırlatmalar tutmayı seviyorum," dedi. "Yeni bir bina inşa ederken işime yarayacaklar." Sesini alçaltarak, "Bu evdeki bazı detaylar bence biraz aşırıya kaçıyor. Ben daha sade olmasından yanayım," dedi.

"Taslak defterine bakabilir miyim?" diye sordu Beth merakla.

Noah defteri uzattı. Beth sayfaları dikkatle incelerken taslakların çeşitliliği hoşuna gitti. Bazı göz alıcı çizimler karekalemle hızlıca çizilmiş, bazılarıysa mürekkepli kalemle daha ince hatlar halinde çizilmişti. Noah'nın çizimlerinde gösterdiği beceri Beth'i tuhaf bir şekilde rahatlatmıştı. Çi-

zimleri yetersiz ve hatalı olsaydı hayal kırıklığına uğrayacaktı. Gülümseyerek defteri geri uzattı. "Çizimlerinde memnuniyet verici bir canlılık var," dedi.

"Sizin gibi yetenekli birinden bunu duymak büyük övgü."

O sırada yukarıdaki kapılardan biri kapandı. Leydi Arabella süslü ve fırfırlı elbisesi ve işlemeli terlikleriyle büyüleyici görünüyordu. Sarı saçları bukle bukle olmuş, yüzü özenle boyanmıştı.

"Bugün kahvaltımı aşağıda yapacağım," dedi. "İkizler hâlâ uyuyor."

"Joshua dün gece bir hayli şarap içtiği için büyük bir baş ağrısıyla uyanacaktır," diye fısıldadı Noah. Cecily de esneyerek onların yanına iniyordu.

Yemek salonundaki özenle oyulmuş mermer şöminede yanan ateş keyifli çıtırtılar çıkarıyordu. İki hizmetçi, onlara kahve ve sıcak ekmek getirdi.

"Evlendiğimde böyle büyük bir evimin olmasını çok isterim," diyerek iç geçirdi Cecily ellerini kolalı masa örtüsünde gezdirirken.

"Sör George'un Windsor'daki evi öylesine nemli ve soğuk ki Windsor'a taşındığımızda yeni bir ev almamız konusunda ısrar ediyorum," dedi Leydi Arabella. "Her şeyin konforlu olmasını istiyorum."

"Burası çok sıcak!" diye bağırdı Cecily. "Merryfields kışları hep çok soğuk olmuştur oysaki."

"Ev işleri hiçbir zaman annenizin iyi olduğu konulardan biri olmadı," dedi Leydi Arabella.

Beth sert bir çıkış yapmamak için dişlerini sıkıyordu.

Yemek salonunun kapısı sessizce açıldı ve Sör George kahvaltı sofrasında onlara eşlik etti. Uzun ve zayıf adamın pembe yanakları yeni tıraşlanmış ve tarzına uygun olarak giydiği ayakkabısının tokaları özenle parlatılmıştı. Leydi Arabella önceki gün aldığı dedikodular hakkında görüşlerini ve beklentilerini hararetle bir şekilde anlatırken adam da onu ağır gözkapaklarının altından izliyordu.

"Hayatım," dedi Sör George. "Henüz çok büyük beklentilere girmek akıllıca olmaz. Kraliçe pek çok konuda hayal kırıklığı yarattı."

"Fakat anlamam gerek," dedi Leydi Arabella hiç düşünmediği ekmek tabağını ileri iterek. "Bu *tam da* Kral'ın dikkatini çekmek için her tür fırsatı kullanman gereken bir zaman değil mi? Prens doğduğunda Kral Roman Katolikleri etrafında toplayıp hepsini terfi ettirecek."

"Anlayamıyorum..."

"Tek tek anlatmam mı gerekiyor? *Orada* olmalısın Sör George! Kral nereye dönerse sen de onu pohpohlayıp desteklemek için yakınında olmalısın."

"Tam bir küçük politikacısın, değil mi tatlım?" Kahvesini bitirip yerinden kalktı. "Katılmam gereken bazı işler var, fakat akşam yemeğine burada olurum."

"Öyleyse sohbetimize sonra devam ederiz."

Sör George alaycı bir şekilde gülümseyerek "Hiç şüphesiz," dedi. Noah'yı selamladıktan sonra odadan çıkıp kapıyı sessizce kapadı.

Leydi Arabella iç çekerek, "Bizi bekleyen zenginliklerin farkında değil anlaşılan," dedi. "Ah neyse, ben onu zamanla kıvamına getiririm." Noah'ya döndü. "Bu arada,

Windsor'daki evimizi geliştirme konusunda önerilerinizi duymak isterim. Mutfaklar konusunda mutlaka bir şeylerin yapılması gerekiyor; odamdaki perdeler yanmış domuz yağı kokarken odada durmaya katlanamıyorum. Ah bir de ön cephe var; yeterince geniş olmadığını düşünüyorum."

Noah sorgulayıcı bir bakışla kaşını kaldırdı. "Özellikle de sizi daha neşeli ve hareketli günler bekliyorken, öyle değil mi?"

"Beni anlayacağını biliyordum!"

Kahvaltının ardından Beth ve Cecily, Leydi Arabella'yı yolcu etmeye çıktılar. Ona konser daveti için tatlılıkla teşekkür ederlerken Noah da patika boyunca onlara eşlik ederek ana merdivenlere kadar geldi. Beth her hareketini sınırlayıp onu huzursuz eden Leydi Arabella'nın varlığından kurtulduğuna sevinerek temiz havada derin bir nefes aldı. "Sör George'un evini yemiden tasarlamak için kendine bir komisyon bulabilirsin."

"Öyle olacak gibi görünüyor. Tabii Sör George'un karısının heveslerine müsamaha göstereceğini ve benim Windsor'u ziyaret edecek kadar vaktim olduğunu varsayarsak. Sör Christopher Wren beni yeterince meşgul ediyor."

"Şehrin yeniden yapılanmasında Sör Christopher Wren'in büyük sorumluluk sahibi olduğunu duydum."

"Bazen keşke yirmi yıl önce doğsaymışım diyorum. Büyük Yangın'ın hemen sonrasında mimar olduğun, büyülesi meşhur bir şehre kendi imzanı bırakabilme fırsatını elde ettiğin bir dönemde yaşaması kim bilir ne kadar ina-

nulmazdır! Fakat kiliselerin çoğunda yapılması gereken çok iş var hâlâ.

“Senin vaktini alan şey de bu mu?”

“St. James Garlickhythe beni özellikle ilgilendiriyor. Kilise yeniden inşa edildi bile. Tavanı kırk metre yüksekliğinde, içerisi öyle aydınlık ki insanlar kiliseye ‘Wren’in Feneri’ adını taktı. Yeni kuleleri için çizimler üzerinde çalışıyorum.” Noah’nun gözleri coşkuyla parlıyordu, kiliseyi anlatırken kendini iyice kaptırmıştı. “Kolonların üzerine kurulu, her biri beyaz taştan yapılmış giderek yükselen katmanlarıyla büyük bir işçilik olacak.”

Arkalarından gelen Cecily onlara yetişmek için koşmaya başladı. “Bana Londra’dan biraz daha bahset Noah.”

“En eğlenceli yerler tiyatrolar. Bir keresinde Kral James ile mahiyetindekileri görmüştüm.”

“Ne heyecanlı!”

“Şehirde pek sevilmiyor. Bence gayet saygıdeğer bir şahıs olan Londra Piskoposu, Kral ile ters düşmüş ve maa-
lesef şimdi bunun cezasını çekiyor.”

Beth kaşlarını çattı. “Bir piskopos, Kral’ı sinirlendirecek ne yapmış olabilir ki?”

“Rahiplerden biri Kral’ın Katolik eğilimlerine karşıt görüşler beyan etmiş ve Kral da Piskopos’un o rahibi azletmesini istemiş. Fakat Piskopos bunu yapmamış.” Noah güldü. “Piskopos’un görevden alındığı için bahçe işlerine ayıracak daha çok vakti var artık ve kendisi bu durumdan gayet memnun. Ben nasıl mimarlığa karşı arzu doluyسام o da bahçıvanlığa karşı öyle.”

Noah kayıklardan birine yanaşması için el sallıyordu;

gökyüzü karabulutlarla kaplandığından kayıkçının şemsiyeyi açmış olmasını umdu.

"Tekrar ziyaretimize gel," dedi Cecily, kayıkçı akıntıya doğru kürek çekerken.

"Geleceğim." Noah gözden kaybolana kadar birbirlerine el salladılar.

"Büyükannenin mobilyalarının hepsi yeni ve *bütün* odalarmda şömine var, yatak odasında bile," dedi Cecily.

Beth annesinin gözlerine bakıp acı bir şekilde gülümsedi. Hâlâ pelerinlerini çıkarmamış, büyük salondaki ateşin önünde ayaklarını ısıtıyorlardı.

"Bir kadeh sıcak şarap içtim ve anında başım dönmeye başladı. Müzik ve şarkılar öylesine güzeldi ki neredeyse ağlayacaktım," diye devam etti Cecily.

"Sen hiçbir şeye a-a-ağlamazsın!" dedi John şömineye yaslanıp botlarından temizlediği çamur tabakalarını ateşe atarken.

"Davet edilmediğin için kıskançlık ediyorsun John."

"Üzerine para versen de ge-ge-gelmezdim zaten."

"Muhteşem bir konserdi," dedi Beth kardeşinin laflarına aldırış etmeden.

"Arabella nasıldı?" diye sordu Susannah.

Beth surat asmıştı. "Bildiğin gibiydi. Kızı Harriet ile tanıştık."

"Harriet'i iyi tanırdım bir zamanlar. Başa çıkılamaz, asi bir çocuktu."

"Çok kabaydı Anne," dedi Cecily somurtarak. "Bü-

yükanneyle son dedikodular hakkında konuşurken bizi tamamen görmezden geldi. Yaşlı ve çirkin bir kocayla evlenerek de layığı bulmuş doğrusu!”

“Harriet bazı ilgi çekici haberler verdi,” dedi Beth. “Kraliçe hamileymiş. Rahiplerinin dediğine göre de bebek erkekmiş.”

Susannah hafiften irkilerek sandalyesini şömineye biraz daha yaklaştırdı. “Bence kız çocuk doğurması daha muhtemel. Hem böylece pek çok sıkıntının da önüne geçilmiş olur.”

İlerleyen saatlerde Beth atölyenin kapısını açtı. “Ben geldim,” dedi.

Johannes kurşun ve kalay alaşımından mumluk ile İran halısının önünde duran elma dolu bir kâseyi düzenlemekle meşguldü. Başını kaldırıp baktı; alnında çizgiler oluşmuş, dudakları ise tamamen gerilmişti. “Bana buradaki sorunun ne olduğunu söyler misin Beth?”

Beth masadaki düzeni uzun bir süre inceledi. İpek halının karmaşık zengin desenleri diğer objelerin yanında oldukça yavan kalıyordu. “Renklerde bir donukluk var...” dedi.

Bir anda cevabı bulmuştu. Cebinden Johannes için aldığı portakalı çıkardı ve meyve tabağının içine yerleştirdi. “İşte oldu! Güzel değil mi? Halının laciverti, yarattığı kontrast ile portakalın rengini başrole taşıyor. Meyvenin mum ışığında nasıl da altın gibi parladığına bir bak!”

Johannes kompozisyonu inceledi ve farklı açılardan

görmek için çevresinde dolaştı. “Sanırım, yani öyle sanıyorum ki sen bu işi kaptın Beth.” İran halısını birden tutup çekti ve böylece ipeksi kıvrımlar farklı yönde uzanarak ilgiyi önce portakala ve sonra da mumun ucuna yöneltti. Kendi kendine söylenerek elmalardan birini kesti, şömine rafından aldığı ince mumu közlerin arasına daldırıp yaktı. Mumun sönmemesi için eliyle koruyarak masaya taşıdı. “İşte! Ne düşünüyorsun?”

“Mükemmel!” Beth, yakından takip ettiği Johannes’ın yüzündeki rahatlamayı görünce derin bir iç çekti. Johannes düzgün karakalemlerden birini alıp sert çuval bezinden ön-lüğüne bir süre sürttükten sonra tuvali daha yakınına çekerek çizmeye başladı.

Beth bir süre onu seyretmeye koyuldu; onun becerikli ve ekonomik dokunuşları kanvasın üzerinde narin hatlar oluşturunuyordu. Uzanıp yanık koyu kahverengi boyayı aldı ve küçük bir kâsenin içine biraz toprak rengi döküp keten-tohumu yağı ile terebentin damlattı. Hepsini ince bir krem kıvamı alana kadar karıştırdı ve en ufak bir topak kalmasına izin vermemek için karışımı kâsenin kenarlarına iyice bastırarak ezdi. Karışım hazır olduğunda Johannes’ın yanındaki sehpa sineci tüyünden kaliteli bir fırçayla birlikte bıraktı. Ön boyama malzemeleri hazırды.

Johannes’ın her şeyi hazır olduğuna göre Beth de kendi işine koyulabilirdi artık. Ufak miktarlardaki pigmentleri öğüttükten sonra bir dizi midye kabuğunun içinde suyla karıştırdı. Farklı boyaların renkleri sedefli astarın üzerinde pürüzsüz ve çok güzel görünüyordu. Daha önce bahçeden topladığı, kızıl kahveden altına kadar değişen farklı tonlar-

daki sonbahar yapraklarının resmini çizip suluboya ile boyarken mutlu mesut birkaç saat geçirmişti.

En sonunda fırçasını temizledi ve pencereden dışarı baktı. Karanlık çökmeye başlamıştı. Johannes'ın başı hâlâ tuvaline gömülüydü ve yalın yüzü giderek yoğunlaşan karanlıkta dalgalanan mum ışığıyla aydınlanıyordu.

"Johannes? Işık gidiyor."

Johannes kollarını öne doğru uzatıp vücudunu geri çekerek esnemeye çalıştı. "Biliyorum. Gölgeler değişiyor."

"Yorgun görünüyorsun. Yemeğe kadar dinlenmeye ne dersin?"

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Uyuyamıyorum," dedi. "Gözlerimi kapattığım an korkunç kâbuslar görmeye başlıyorum."

Beth üzülmüştü. "Yine aynı kâbus mu?"

"Karıma olanları ve o askerler geldiğinde onun yanında olamadığımı asla unutamıyorum..." Yerine oturup arkasına yaslandı ve yine kollarını öne doğru uzattı. "Ben şiddet yanlısı biri değilim, ama rüyamda o Fransız askerleri bulup hepsini parçalara ayırıyor, onlar çılgılık attıkça ben zevkten kahkahalar atıyorum. Annelies'nin çektiği acıları onların da çekmesini istiyorum." Sabit duramayan gözlerle Beth'e baktı. "Hem de öyle çok istiyorum ki."

Beth paniğe kapılmıştı, konuşmuyordu. Johannes'a duyduğu şefkatle içi acıdı. O hep böylesi can yakan anılara katlanmak zorunda mı kalacaktı?

Johannes aniden ayağa fırlayıp Beth'i sert bir şekilde kucaklayıverdi. "Bu kadar üzgün görünme benim küçük civcivim! Yaşlı Johannes'ı takma kafana. Melankolik ataklardan dolayı acı çektiğimi biliyorsun."

Beth de kollarını onun kalın beline doladı. "Bana yardım ettiğin gibi ben de senin huzuru bulmana yardım edebilmeyi bütün kalbimle diliyorum Johannes."

"İhtiyaç duyduğum anlarda bana en büyük yardımı sen ve ailen yapıyor zaten. Üstelik sen ne düşünürsen düşün Dr. Ambrose'un *bütün* çocuklarının üzerine titrediği aşikâr."

"Olabilir. Ama yine de mutlu olman için sana yardım edebilmeyi diliyorum."

Johannes iç çekti. "Belki yarın her şey yine daha güzel olur."

O akşam yemekte Beth'in kendi melankolisi ailenin diğer fertlerine de yansımış gibiydi. Kit başını önünden hiç kaldırmayıp ekmekle peynirini kül çiğniyormuş gibi uzun uzun ağzında çevirerek sohbeta katılmamayı tercih etti. Susannah da oldukça sessizdi.

"Baş ağrına iyi gelmesi için ilaç getirmemi ister misin Anne?" diye sordu Beth.

Susannah istemediğini söylercesine başını salladıktan sonra yemediği ekmek kırıntılarıyla oynamaya devam etti.

Yemekten sonra William aileyi salona çağırdı. Çok sıkıntılı görünüyordu.

"Sizi buraya toplamamın amacı Kit'in Virjinya'ya gitmek üzere aramızdan ayrılacağını söylemek."

Beth kendini tutamayıp ağlamaya başladı.

Cecily tiz bir çığlık atarak annesinin kollarına atılıp hıçkırıklar içinde ağlamaya başladı.

“Merryfields’i *na-na-nasıl* bırakıp gidersin Kit?” diye sordu John acıyla dolu şaşkın bir ifadeyle.

“Bu fırsatı *kaçıramazdım*. Kaçırırsam hayatımın geri kalanını merak ederek geçirecektim. Eminim bunun farkındasmdır?” Perişan görünüyordu.

İlk başta yoğun bir sorgu sual faslı olduysa da sonunda Beth, Kit’in gitmesine razı geldi. Onun Merryfields’te kaldığı sürece asla mutlu olamayacağına emindi artık ve kalması için ikna etmeye çalışmak da boşunaydı. Beth o gece başını yastığa koyduğunda Noah’nın Merryfields’e hiç gelmemiş olmasını bir kez daha bütün kalbiyle diledi.

7. Bölüm

İki gün sonra, akşam yemeği yedikleri sırada bir konuk çıkageldi. Emmanuel bahçe kapılarını açınca heybetli gri bir beygir tıkırdayarak bahçeye girdi ve Joseph, William'ın yanına gelerek kulağına bir şeyler fısıldadı.

William ellerini mendile sildikten sonra yerinden kalktı. "Susannah, hayatım, benimle gelir misin lütfen?"

"Se-se-sence ne olmuştur Beth?" diye sordu John.

Beth hâlâ Kit'i kaybetmenin kederini yaşadığı için John'a cevap verecek halde değildi. Başını iki yana salladı.

Epey bir zaman sonra Susannah yüzü kıpkırmızı geri döndü. "Konuğumuzun bu gece evine dönmesi için geç bir saat. Beth, Peg'den en iyi yatak odasının hazırlanmasını ister misin? Ah, Emmanuel'e de ateşi hemen yakmasını söyle lütfen."

"Ziyarete gelen kim peki?" diye sordu Cecily merak dolu bakışlarla.

"Bunu henüz söyleyemem." Susannah şaşkın bir halde etrafına bakındı. "Hizmetçilere göz kulak olur musun Beth? Ah, bir de yaşlı Nelly Bryne'ı yatır lütfen. Bu gece geceliğiyle ortalarda dolaşmasını istemiyorum."

"Elbette Anne."

“Pekâlâ!” dedi Cecily annesi gittikten sonra. “Sizce kim olabilir?”

Ancak misafirin kim olduğu William ve Susannah ile birlikte herkes yatana dek kapalı kapılar ardında gizli kaldı.

Ertesi gün Beth, erken saatte atölyeye girdi, fakat içeri-
sinin boş olduğunu görünce şaşırdı. Belki de Johannes ni-
hayet uyuyabilmişti. Bir önceki gün karalamaya başladığı
meşe yaprağı taslağını alıp pencere kenarına geçerek dik-
katle inceledi. Sarıdan ten rengine doğru açılıyordu ve üze-
rinde siyah benekler vardı; çok iyi olduğu söylenemezdi
ancak aslına sadık bir tasvirdi. Aniden esen rüzgâr, kâğıdı
parmaklarının arasından koparıp havada spiraller çizerek
yere düşürdü. Kâğıdı almak için yere eğildiğinde bir çift
erkek botu gözlerinin önünde beliriverdi.

“Müsaadenizle!” Derin ve otoriter bir sestir. Çalı gibi
kaşları olan ve kır saçları omuzlarına dökülmüş orta yaşlı
bir adamdı.

Beth, adamın uzattığı resim kâğıdını elinden alırken
parmakları titriyordu.

“Sizi korkuttuysam beni affedin. Henry Compton em-
rinize amadedir.” Gülümseyince rüzgârın yaktığı yüzünde,
gözlerinin çevresinde kırışıklıklar belirdi.

Beth reverans yaparak, “Beth Ambrose, bayım,” dedi.

“Dün gece Dr. Ambrose’u ziyarete geldim ve sohbeti-
miz sandığımdan da uzun sürdü.”

“Dr. Ambrose benim babam oluyor.”

“Anlaşılan ikimiz de erken kalkanlarız. Evin geri
kalını uyanmadan bahçeye bir göz atarım diyordum, fakat

salondaki inanılmaz deniz manzarası dikkatimi çekti. Resam oldukça yetenekli biriymiş.”

“Kendisi konuklarımızdan biridir. Adı Johannes van de Vyver.”

Henry Compton gözlerini bir süre diğer tabloları gezdirdikten sonra Beth’in pencerenin karşısındaki duvarda asılı olan botanik resmine kilitlendi. “Deniz manzarası muhteşemdi elbet, ancak bunlar benim zevkime daha uygun. Johannes de Vyver ne kadar da farklı tarzlarda ustalaşmış biri.”

“Ah hayır, onlar benim resimlerim. Johannes benim resim ustam.”

Compton, Beth’in söylediklerinin doğruluğundan emin olmak için şüpheli bakışlarını ona dikti ve biraz sonra düşününceği ile yüksükotu resimlerine daha yakından bakmak için birkaç adım attı. “Seni çok iyi eğitmiş. Tebrik ederim.”

“Teşekkürler.”

“Dünya uykusundan uyanmadan önce kusursuz bahçenizi de görmeyi isterim,” dedi Compton. Pencereden bahçeye baktı. “Çiğ düşmüş bahçelerde insanı ürperten bir şeyler var sanki değil mi?”

Beth de onun yanında durmuş bahçeyi seyrediyordu. Tavus kuşu, küre ve piramit şekillerinde budanmış ağaçların etrafını gümüşü bir sis bulutu sarmıştı; her birine donuk sabah ışığında parıltı veren bir kırağı düşmüştü. “Kardeşim John kış mevsiminin bir bahçe için en doğru sınav olduğunu söyler. Sıcak ve güneşli günlerde, hoş kokulu güller ve hanımellerinin etkisindeki bir bahçenin güzel görünmesi neredeyse *imkânsızdır*. Fakat kışın bahçenin iskeletini

görürsünüz. Bu yüzden de kardeşim porsuk ağaçlarını budamaya büyük özen gösterir. Böylece çiçekleri olmadığı halde göze hoş görünen şekiller ortaya çıkar.”

“Genç yaşma rağmen oldukça bilgili biriymiş anlaşılan. Onunla tanışmak isterim.”

“Öyleyse sizi bahçeye çıkarayım. John’u ekim-dikim kulübesinde bulacağımıza eminim.”

“Çok memnun olurum Bayan Ambrose.”

İlerleyen saatlerde Beth sessizce atölyeye girdiğinde Johannes her zamanki gibi tuvalinin başına geçmişti ve onu görünce sadece başını kaldırıp gülümsedi.

Birkaç saat sonra Beth’in karnı açlıktan guruldamaya başladı. Kendini öylesine kaptırmıştı ki akşam yemeğini unutuvermişti. Şöminedeki ateş de söndüğü için atölye soğumuştur. Johannes hâlâ tuvalinden başını kaldırmadan çalıştığı için onu rahatsız etmek istemedi ve fırçalarını temizledikten sonra peynir ekmek yemek için aşağı indi.

Salondayken en iyi yatak odalarından birinin kapısının açık olduğunu fark etti. İçeriden arka arkaya gümbürtüler geldiğini duyunca içeri yöneldi. Sara yatak örtülerini çırpıyor, Jennet da çarşaf dolabının arkasını çalı süpürgeyle temizliyordu.

“Bahar temizliği yapmak için yanlış mevsimde değil miyiz?” diye sordu Beth.

“Annen bu odayı önemli bir ziyaretçi için hazırlamamızı emretti,” dedi Jennet.

“Kimmiş bu önemli ziyaretçi?”

“Bunca telaşa bakılırsa kralın ta kendisi olmalı,” dedi Jennet tozları bir hışımla bir araya toplarken. “Görünen o ki

diğer konuklarla birlikte kadınlar yatakhanesinde yatamayacak kadar önemli biri. Biz de küçük salonu onun özel oturma odası olarak hazırlıyoruz.”

Beth aşağı indiğinde mutfağın arı kovanı gibi hareketli olduğunu ve kızarmış etin leziz kokusuyla dolduğunu fark etti. Peg undan bulutun içinde kaybolmuş, bir yığın tavşan eti, domuz böbreği ve havucu içine koymak için hamurdan bir kap yapmakla meşguldü. Phoebe şeker ezerken Emmanuel de ocağı ayarlayıp kömürleri döküyordu. Kazanda kuzu budu haşlanıyor, çtırdayan alevlerin üzerindeki geyik budu döndükçe damlayan yağlar cızırdıyordu.

“Peg, bütün bu yiyecekler de nereden çıktı?” diye sordu Beth taze pişmiş ekmeklerden yerken. “Kasabın bize daha fazla kredi açmayacağını sanıyordum?”

“Dün geceki ziyaretçi gerekli ödemeleri yapmış. Joseph bu sabah bana bir cüzdan dolusu altın verdi ve yemek ziyafeti için masraftan kaçınmamamı söyledi.”

“Anlamıyorum!”

“Ben de.” Peg’in dudakları gerilmişti. “Annene sorsan daha iyi edersin. Ben sadece bana söyleneni yapıyorum. Neredeyse yirmi iki senedir burada çalışıyorum ama yine de sebebi beni ilgilendirmiyor anlaşılan.”

Beth, Peg’i kendi mızırdanmalarıyla baş başa bırakıp annesine bakmaya gitti.

Susannah, her zamanki gibi eczanedeydi ve tatlı badem yağında bekletilen lavanta çiçeklerini tülbentten süzerek kavanoza döküyordu.

Beth parmağını yağın içine daldırıp kekremsi parfümü kokladı. “Bu koku beni dosdoğru yaz aylarına götürüyor,” dedi.

"Ben de misafir odasına koyarım diye düşündüm. Lavanta baş ağrılarına iyi gelir."

"Yani beklenen misafirimizin baş ağrıları mı var?"

"Zor zamanlarda hepimizin başı ağrımaz mı? Ayrıca kronik göz akıntısı da var, bu yüzden rahatlatıcı göz suyuna biraz da gözotu damlatacağım."

"Bütün bu gizlilik de neden? Kim geliyor?"

Susannah, lavantanın başını kaşığın arkasıyla ezerek son damlasına kadar yağın çıkarmaya çalıştı. "Konuğumuzla ilgili olarak ihtiyatlı davranmam rica edildi. Dünyanın baskısından kaçmak için kısa bir süreliğine dinlenmeye ihtiyacı olan önemli bir hanımefendi. Geçen sene ölü doğum gerçekleştirdi ve iki çocuğunu çiçek hastalığı yüzünden kaybetti. Ayrıca birtakım... baskılara da maruz kaldığı için ruh hali çok hassas."

"Zavallı!" dedi Beth. "Lavanta yağının etiketlerini yazabilir miyim?"

Susannah çekmecedен kalemle mürekkebi çıkarıp tezgâhın üzerine koydu. "Sanırım dün gece gelen konuğumuzla tanışmışsın?"

"Evet. Resimlerime hayran kaldı ve sonra da bahçede biraz dolaştık."

"Merryfields'in bu hanımefendi için uygun bir yer olup olmadığını görmek için gelmiş."

Beth en güzel yazısıyla dikkatli bir biçimde *Lavanta Yağı* yazdıktan sonra yanma ufacık bir lavanta demeti çizmeden de edemedi.

"Merryfields'te yaptığımız çalışmalarla oldukça yakından ilgileniyor. Burada kaldığı süre boyunca da senin, hanımefendiye çok iyi bir arkadaşı olacağını düşünüyor.

Senden, sevecen ve sağduyulu diye bahsetti. Beklenen konuğumuz ile aranızda yalnızca birkaç ay yaş farkı olduğundan bu görev senin için büyük bir külfet olmamalı.”

“Kim bu hanımefendi?”

“İsminin bilinmesini istemeyen soylu bir leydi. Bizimle kaldığı sürece Bayan Anne Morley olarak anılacak. Dünn gece gelen ziyaretçi de Londra Piskoposu. Hanımefendi, onun öğrencisiymiş ve Piskopos, onu sırdaş ve danışman olarak yanında tutuyor.”

“Noah’nın bahsettiği Piskopos mu? Ama hiç de piskoposa benzemiyordu! Ben adamın çiftçi falan olduğunu sanmıştım.”

“Piskopos neye benzemelidir ki?”

“Gözleri öylesine neşeyle parlayan veya bahçede ellerini kirletmeyi seven ya da arabaya binmek yerine ata binen biri olmamalı.”

Susannah güldü. “Eskiden askermiş, bu yüzden tecrübeli biri, ancak bütün bunlar onun papaz olmasına engel şeyler değil.”

“Evet, sanırım değil. Noah onu seviyor.”

“Piskopos’a Merryfields’ten bahseden de Noah imiş zaten. Bayan Morley’nin konaklama ücreti mevcut durumumuza çok iyi geldiğinden Noah’ya bir teşekkür borçluyuz.”

“Anlıyorum.” Beth kalemin mürekkeğini temizledikten sonra mürekkep kutusunun ağzını kapadı. Noah’nın hiç değilse bir iyiliği dokunmuştu.

8. Bölüm

Aralık 1687

Beth ile Susannah, akşam yemeği için özenle hazırlanan sofradaki son düzeltmeleri yapmak üzere büyük salondaydılar. Sara bakır kapları ışıldayana kadar limon suyu ve atkuyruğuyla bir güzel parlatmıştı. Zavallı Joan ise kollalı mendilleri çapraşık birer taç şeklinde katlayarak kendisinden beklenmeyen bir davranış sergilemişti. Beth masadan aşağı doğru sarkacak şekilde çobanpüskülü, adi porsuk ve sarmaşıktan demetler hazırlamıştı.

“Oldukça iyi görünüyor,” dedi Susannah memnuniyetle iç çekerek. “Yeni konuğumuzun alışık olduğu sofralara benzemeyeceğine dair endişelerim vardı, fakat burada kusur bulacağını hiç sanmıyorum. Biraz da mutfağa maydanoz olsam daha iyi. Sonra tek yapmamız gereken beklemek.”

Mutfak masası beyaz ekmek, mis kokulu elmalar ve her yeri şekerden parlayan ayva turtasıyla doluydu. Karışık et kabı kuyruğunda gerçek sülün tüyleri olan hamurdan kuşlarla süslenmişti ve müthiş derecede büyük iki turna-

balığı tabağı kaplamıştı. Geyik eti, kuzu ve baharatlı biftek yahnisi sıcak kalması için ateşin yanına yerleştirilmişti.

Jennet tencere ve kap kakak yığının arkasında neredeyse kaybolmuş, her birini güzelce temizliyordu. Peg havuçları eziyor, Sara ise yeşillikleri doğruyordu. Phoebe de yarım düzine kadar çıtır çıtır pişmiş tavuğu tekir kedinin bakışları altında tabağa dizmekle meşguldü.

"Sadece bir yeni konuk geliyor, değil mi?" diye sordu Beth ağzı sulanmış halde. "Bütün bunlarla bir orduyu doyurabiliriz de."

"Ne diyorum, ayaklarım iki domuzun mesanesi kadar şişti," dedi Peg. "Şafak sökmeden önce başladık ve hâlâ hazzırlanması gereken yemekler var."

"Ne ziyafet ama!" dedi Susannah. "Aşağı in Tabitha!" Merakla yukarı zıplayan kediye nazikçe ittirdi. "Aferin, hepinize. Merryfields'i gururlandırdınız."

Bahçe kapısı ardına kadar açıldı ve Joseph içeri dalıverdi. "Geldiler! Filikalar yaklaşıyor."

"Beth, babanı çağır," dedi Susannah. "Ben önden gideceğim."

William, en kaliteli peruğunu takmış çalışma odasında oturuyordu, Beth beklenen konuğun geldiğini söylediği anda masasından fırladı. Henry Compton, yeni konuğu karaya indirirken bütün aile de ancak sıraya dizilmişti. Compton, William'a öne çıkması için işaret etti.

Her yanı örtülü kadın kürklü bordo rengi kadife bir perlerin giymişti, fakat Beth, kadının orta boylu ve sağlam yapılı olması dışında çok az özelliğini kestirebiliyordu.

"Bayan Morley, sizi Dr. Ambrose ile tanıştırayım," dedi Piskopos Compton.

William yürekten bir şekilde selamladı. "Emrinize amadeyim madam. Ailem ve ben Merryfields'te keyifli bir zaman geçirmeniz için ne gerekiyorsa yapmaya hazırız."

Kadın başını hafifçe eğerek bir şeyler mırıldandı.

Piskopos, Bayan Morley'yi ailenin tüm fertleriyle tek tek tanıştırdı. Selamlarını verip reveranslarını yaptıktan sonra evin yolunu tuttular. Yeni konuğun üniformalı hizmetçisi ve kadın yardımcısı da peşinden geliyordu.

Eve girdiklerinde Susannah, Bayan Morley'ye ve yardımcısına yemekten önce ellerini yıkaması için yatak odasını gösterdi.

"Annemin demek istediği, kadına kapalı tuvaletli ö-ö-özel odasını göstermek," diye fısıldadı John, Cecily'ye.

"Şşş!" Beth kardeşini dirseğiyle dürtüklede. "Seni duyacak!"

"Bütün bu gizlilik de neyin nesi?" diye sordu Kit.

"Yemekten önce örtüsünü çıkaracaktır herhalde?" dedi Cecily.

"Hiç belli olmaz, belki de yüzünün her yanı tüylerle kaplıdır ve do-do-dolunayda ulumaya başlıyordur!" John başını arkaya eğerek uluyormuş gibi yaptı.

"John!" William'ın sesi buz gibiydi. "Belki sen de gidip ellerini yıkamalısın, yoksa konuğumuz seni sıradan bir bahçıvan çocuk sanabilir."

"Ama ben zaten *bahçıvanım*!" \$\$

William'ın dudakları hafiften gerilmişti. "Ne olursa olsun, yemek sofrasında ellerini, tırnaklarının arasındaki toprağa patates ekilecek kadar kir pas içinde görmek istemiyorum. Hemen git! Ve hepinize söylüyorum, lütfen misafirimize hak ettiği saygıyı gösterin."

Bayan Morley sofraya oturmadan önce örtüsünü çıkarmıştı. Beth, konuğun geniş alınlı, uzun burunlu, çopur suratlı ve solgun bir yüzü olmasına rağmen hoş görünümlü biri olmasına sevinmişti. Gözleri biraz canını sıkıyor olmalıydı ki sürekli kırpıştırıp duruyordu.

Yemekte hizmetçisi hemen arkasında yerini almıştı. Diğer konuklar kadına merakla bakıyordu, fakat öylesine sıradan biri gibi görünüyordu ki herkes dikkatini yeniden son derece leziz yemeklere verdi.

Dua faslından sonra Piskopos Compton sohbete dalıp gitmişti.

Susannah, Bayan Morley ile Merryfields'teki çeşitli eğitsel etkinliklerden konuşurken William da bir dilim geyik eti kesip kadına ikram etti. "Beth de hep yakınınızda olacak, herhangi bir şeye ihtiyaç duyarsanız diye."

Bayan Morley başını eğdi ve Beth'e baktı. Odaklanmak için bir hayli uğraşması gerekiyormuşçasına gözlerini kırpıştırıp durdu. "Sanırım oldukça güzel çiçek resimleri yapıyorunuz." Hafif bir Fransız aksanıyla, kısık sesle konuşuyordu.

"Eğer isterseniz size resimlerimi seve seve gösterebilirim."

Bayan Morley başını salladıktan sonra sohbetle daha fazla meşgul olmadan yemeğine döndü. Suratı asık olmasına rağmen yemeğini güzelce yiyip bitirmişti.

"Karanlık iyice çökmeden Fulham'a dönmem gerek," dedi Piskopos Compton. "Önümüzdeki hafta tekrar uğrar ve nasıl olduğunuza bakarım Bayan Morley."

"Sizi iskeleye kadar geçireyim," dedi William Pisko-

pos'a. "Bu arada Beth, tatlım, konuğumuzla ilgilenir misin?"

"Memnuniyetle Baba."

Piskopos Compton konuğun elini öptükten sonra Sussannah ile vedalaştı ve Beth'e dönüp, "Bayan Morley ile arkadaşlık edeceğinizi bilmek beni memnun ediyor," dedi.

Bayan Morley, Piskopos'un gidişini seyrederken tombul çenesi titriyordu.

Masadakiler, Beth'i konuğuyla ilgilenmesi için serbest bırakarak kendi uğraşlarının başına döndüler.

"Size Merryfields'i gezdirmemi ister misiniz Bayan Morley?"

Anne Morley dudağını ısırды. "Belki daha sonra."

"Yoksa yatak odanızda biraz dinlenmek mi istersiniz?"

Başını salladı.

Beth arkadaşça gülümserken neredeyse hiç konuşmayan bir bayan arkadaşla vakit geçirmeyi nasıl becereceğini merak ediyordu. "Size özel bir oturma odası ayarladık. Elbette isterseniz diğer konukların arasına da karışabilirsiniz, fakat Piskopos Compton sizin inzivaya çekilmek isteyeceğinizi söyledi."

"Bir süre sessizlik içinde kalmak istiyorum."

Salonda yürürlerken Beth kendi kendine iç çekerek canlı, fakat karşılıksız bir şekilde konuşmaya devam etti. Hizmetçi ise yeterli bir mesafede arkalarından geliyordu.

"İşte geldik!" dedi Beth. Meşe kaplamalı güzel odasının kapısını açtığı anda şöminede hoş bir esinti dans ediyordu. Budaklı bahçeye bakan pencerenin önüne konforlu bir koltuk yerleştirilmişti. Bayan Morley etrafına bakındıktan sonra "Gayet iyi görünüyor," dedi

Beth tuhaf bir şekilde kapının eşiğinde bekliyordu. "Size getirmemi istediğiniz bir şey var mı? Güzel bir kütüphanemiz var, ya da belki kart oyunu oynamak istersiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim." Bayan Morley ellerini kucağına koyarak ateşin karşısına oturdu.

"Gideyim mi, yoksa..."

"Hayır!" Bayan Morley aniden başını kaldırıp ona baktı. Endişeli görünüyordu. "Gitme!"

"Elbette, eğer istediğiniz buysa." Beth diğer koltuğun ucuna ilişti. Bu iş sandığından da zor gibi görünüyordu.

Beth konuşacak bir şeyler bulmaya çalışırken sessizlik dolu dakikalar uzayıp gitmişti.

"Annem yatak odanıza lavanta yağı koydu," dedi en sonunda. Kendini çaresiz hissediyordu. "Kendi tarifidir ve baş ağrılarına iyi gelir. Eğer başınız ağırırsa kullanabilirsiniz."

"Evet, söylemişti." Bayan Morley cebinden çıkardığı mendille gözlerini sildi.

"Çok konuşuyorum sanırım. Mutsuz görünüyorsunuz ve yardım etmek için ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Kimse bana yardım edemez."

Beth kelimelerini özenle seçerek konuşmasına devam etti. "Merryfields'te yıllardır sayısız konuğumuz oldu. Neredeyse tamamı zamanla ruhlarını iyileştirdiler."

"Son zamanlarda ruhsal çöküntü yaşadığım doğru." Konuşurken sesi titriyor, dizine yaydığı mendili sürekli düzeltip duruyordu.

"Sıkıntılarınız hakkında konuşmak yardımcı olur belki?"

Bayan Morley omuz silkerek "Hiçbir şey yaşananları değiştiremez," dedi.

"Korkunç kayıplar yaşadığınızı biliyorum," dedi Beth bir anda.

"Çocuğun var mı?"

Beth hayır anlamında başını salladı.

"Öyleyse kalbimde taşıdığım acının ne kadar keskin olduğunu bilemezsin. Mary ve Sophia benim her şeyimdi. Diğerlerini de daha ilk nefeslerini alamadan kaybettim."

"Her çocuk eşsizdir, fakat belki de zamanla yeni bir bebek kederinizi hafifletmeye yardımcı olur."

"Tabii bir daha çocuk sahibi olabilirim. Kendimden şüphe duymaya başladım." Daha fazla konuşmadı. Yüzü acı içinde buruşmuş, yanaklarından kocaman gözyaşları sel gibi akmaya başlamıştı.

"Ah, lütfen ağlamayın, sizi üzmem istemedim!" Beth eğilip zavallı kızın ellerini tuttu.

Anne Morley hıçkırıklar içinde ağlamaya başlamıştı.

Beth çaresizce onu omzuna yasladı.

Ağlaması nihayet sona erdiğinde Beth, Bayan Morley'nin alnına dökülen siyah saçlarını geriye doğru atarak kendi mendilini ona uzattı.

"Kusura bakmayın," dedi konuk burnunu çekerek.

"Ne kusuru? Üzülecek çok şey yaşamışsınız. Bana kocanızdan bahsedin. Size huzur verir miydi?"

"George mu?" Bayan Morley yandan bir gülümsemeyle dudaklarını kıvırdı. "George iyi bir eş, ona bir varis veremediğim için beni hiçbir zaman suçlamadı."

"Bence de suçlamamalı zaten!"

"Ablam, Mary de bir çocuğunu kaybetti ve umutla bek-

liyor. Annemiz de çok kez aynı şeyi yaşamış ve bazen bu güçlüklerin aileden gelip gelmediğini düşünüyorum.”

“Henüz çok gençsiniz ve önünüzde bolca zaman var.”

“Olabilir.” İç çekti.

“Yarın bahçede dolaşacağız,” dedi Beth sert bir şekilde. Bayan Morley’nin can sıkıntısı içinde öylece oturmasının hiçbir yararı olamazdı. “Ya da belki de köye gideriz. Taze hava yüzünüze renk gelmesini sağlar.”

Bayan Morley dışarı baktı. “Ablamla çocukken buraya yakın bir yerde otururduk.”

“Neresiydi?”

“Ah,” elini belirsizce bir yöne salladı. “Çok uzak değil. Bir süre büyükannemle Fransa’da yaşadım ve sonra İngiltere’ye geri döndüm. Kendi çocukları olan bir dadımız vardı.”

“Peki ya babanız?”

“Onu pek görmezdik.”

“Öyleyse ablanıza yakın olmalısınız?”

“Artık The Hague’de yaşıyor ve onu istediğim kadar sık göremiyorum.”

“Hollanda da mı?” Beth o anda Johannes’ı uzun süredir görmediğini fark etti. Acaba hâlâ depresif bir ruh hali içinde miydi?

“Annem öldü, huzur içinde uyusun. Bebeklerim öldükten sonra teselli bulmak için ablamın yanına gitmek istedim, fakat babam izin vermezdi. Ablama mektup yazmama bile izin vermiyor. Mektuplarımı alıkoyuyor.”

Beth kafası karışmış bir halde kaşlarını çattı. Bir baba nasıl bu kadar acımasız olabilirdi? Tabii Bayan Morley’nin

kocasının da bu duruma söyleyeceği bir şeyler olmalıydı?
“Ablanız neden The Hague’e gitti?”

“Kuzenimizle evlendi, kuzenim de orada yaşıyor.”

“Benim ressam ustam Johannes van de Vyver de Hollandalı. Ne yazık ki yine melankolik günler geçiriyor, fakat iyi hissettiği zaman gayet neşeli biridir.”

Bayan Morley iç geçirdi. “Bu dünyada ne çok sıkıntı var.”

“Merryfields’teyken bunları düşünmemeye çalışmalısınız,” dedi Beth yorgun argın. “Burayı kederli zamanlarınızda sığındığınız bir ada olarak düşünmeye ne dersiniz? Dinleneceğiniz ve sıkıntılarınızdan uzak olacağınız bir yer. Böylece geri döndüğünüzde o sıkıntılarla daha kolay baş edebilirsiniz.”

“Çok iyi birisin. Arkadaş olacağımıza inanıyorum.” Bayan Morley yine iç çekerek zorla gülümsedi. “Arkadaş olacağımız için de bana Anne diyebilirsin. Ben de sana Beth diye hitap ederim. Şimdilik daha neşeli şeylerden söz edelim. Anlat bakalım, hep burada mı yaşadın?”

“Hep. Merryfields’i dünyadaki her yerden daha çok seviyorum.”

“Ailenin yanında olması da güzel bir şey olmalı.”

“Şimdilik öyle. Kardeşim Kit gelecek ay Virjinya’ya gidecek gibi. Bu da bizi bir hayli üzüyor. Babam her zaman Kit’in onun izinden gideceğini ve Merryfields’teki yerini alacağını düşünmüştü.”

Anne’in yüzü bir an için asılmıştı. “Babalar bazen kendi ideallerini çocukları üzerinde gerçekleştirmek istiyor. Benimki de öyleydi. Düşüncelerimiz pek çok yönden farklıydı. O bir Katolik.”

Beth kaşlarını hayretle kaldırmıştı.

"Beni de Katolik yapma girişimlerinde asla pes etmedi." Anne aniden ayağa kalkınca kucağındaki mendil farkında olmadan yere düştü. "İngiliz Kilisesi'nin hiç kuşkusuz tek gerçek kilise olduğunu anlamayı reddediyor."

Beth kaşlarını çatı. "O bir Katolik ama sen değil misin? Çocuklar bu konuda genelde ailelerini örnek alır."

"Üvey annem Roman Katolik, babam da Katolik olduktan sonra amcam benim bir Anglikan olarak yetişmemde ısrar etti. Ve beni Piskopos Compton'un yanına yerleştirdi."

"Babanın, amcanın böyle bir şey yapmasına izin vermesi şaşırtıcı."

Anne bir an için tereddüt ettikten sonra, "Amcam artık yaşamıyor, fakat çok saygıdeğer bir insandı," dedi.

Umutsuzca bir süre sessizlik içinde oturduktan sonra Beth, "Babam her zaman der ki derdin varsa bir şeylerle meşgul olmalısın. Hadi gel, mutfığa gidelim," dedi. Anne'in şaşkın ifadesine aldırış etmeden elini tutup odadan çıkardı.

Hizmetçiler yemekten arta kalan son tabak ve çanakları kaldırıyordu.

"Peg," dedi Beth. "Bayan Morley ile birlikte biraz halka kurabiye yapmak istiyoruz, eğer sana ayak bağı olmayacaksa."

"Keyfinize bakın. Yemekleri hazırlama zamanı gelene kadar ayaklarımı uzatıp dinlenmeyi düşünüyorum."

Beth raftan küçük bir defter aldı ve açtı. "Bu büyükanne Elizabeth'in tarif defteri," dedi. "Ve bu da halka kura-biye tarifi."

Anne tarifi okudu. "Sen tereyağının tuzunu yıkarken ben de şekerleri öğüteyim mi?"

Beth ona önlük uzatıp kilerden gerekli malzemeleri getirdi. Anne'in şeker miktarını dikkatle ölçüp havanda toprakları dövmeye büyük bir istekle koyulmasını hayretle izliyordu.

Anne koni şeklindeki şekerden küçük bir parça kesip ağzına attı. "Tatlı şeyleri çok seviyorum," dedi gülümseyerek. "Ama şekerlemelere başka bir zafiyetim var."

Beth, Anne ile Zavallı Joan'ın kendi sıkıntılarına teselli aramada birbirlerinden çok da farksız olmadığını düşündü.

"İtiraf etmeliyim ki," dedi Beth, hâlâ sıcak olan halka kurabiyelerden birini ısırırken. "Elini hamura bulamayacak kadar iyi bir leydi olduğumu sanmıştım, ama bunlar çok leziz."

"Mutfakta işe yarar biri olmayı kızlarıyla birlikte daimdan öğrenmiştim," dedi Anne. "Ne kadar çok hizmetçin olursa olsun ev kadını becerilerine ne zaman ihtiyaç duyacağın hiç belli olmaz."

"O zaman Phoebe'e patatesleri soymasında yardım edelim mi?"

Anne masanın üstünde soyulmayı bekleyen yığınla patatesi görünce ne yapacağını şaşırdı. Daha sonra kollarını sıvayıp işe koyuldu. Bıçağını ustalıkla kullanırken Beth'e baktı ve sebepsiz yere kıkır kıkır gülmeye başladı.

9. Bölüm

Beth esnememek için kendini zor tutuyordu. Papaz, köyde uzun vaazlarıyla tanınırdı ve özellikle sıcak günlerde kilisenin içinde horultuların birbirine karışması gayet doğal karşılanırdı. Ancak bu pazar kilise öylesine soğuktu ki papaz dindarlık ve ağırbaşlılığın erdemlerini yüceltirken ağzından çıkan buhar adeta cehennem ateşinin dumanları gibi havaya karışıyordu.

Anne, Beth'in yanına oturmuş ve kürklü pelerinine sıkıca sarılmıştı. Sıcak pelerini sayesinde içerideki soğukluğu hissetmiyor, fakat gözlerini papazdan bir an olsun ayırmadan söylediği her kelimeyi büyük bir zevkle dinliyordu. Beth ise kendinden bin kat daha dindar olan Anne'in sabah ayini gibi akşam duasına kalmayı da talep etmemesini bütün kalbiyle diliyordu. Çünkü onun kürklü pelerini yoktu.

Beth için Anne'in arkadaşlığı artık klostrofobik bir hal almaya başlamıştı. Anne zor biri değildi, fakat Beth'in her an yanında olmasını istiyordu. Beth resimlerinin başına geri dönmek için deliriyordu ama Anne'i de atölyeye davet ettiği zamanlar hiç susmaması ve sevinç çığlıkları atıp durması Beth'in resimlerine odaklanmasını tamamen imkânsız

kılıyordu. Johannes da bu durumundan rahatsız oluyordu tabii.

O sabah Johannes, Beth'e, "Çalışmalarının başına ne zaman döneceksin?" diye sormuştu huysuzca. "Çalışma masasını toplamana ve fırçaları güzelce temizlemene ihtiyacım var. Beni bırakıp gittiğinden beri hiçbir şeyin yerini bulamıyorum."

Beth her sabah Anne uyanmadan önce erkenden atölyeye geleceğine söz vererek Johannes'dan izin almayı başarmıştı.

Hiç bitmeyecekmiş gibi görünen vaaz nihayet sona erdi. Kilisedekiler uyuşukluklarını üzerlerinden atıp sıradaki ilahi için öksürüp toparlanmaya başladı. Kilisenin arka tarafında ufak bir hareketlilik yaşandığı sırada Beth'in diğer yanında oturan Cecily ablasını dürtükleyerek manalı bir şekilde arkayı işaret etti.

Beth başını çevirdiğinde Noah ve Harry de Montford'un arkadaki kilise sırasına yanaşıverdiğini gördü.

Noah ve Harry kilise çıkışında onları bekliyordu. Noah, Anne'i görünce başını eğerek selamlarken Anne gözlerini ona dikip hafifçe selam verdi. "Nasılsınız Bay Leyton," diye sordu elini Noah'ya uzatarak.

"Görüyorum ki Bayan Morley ile çoktan tanışmışsınız," dedi Susannah. "Sizi bugün burada görmek ne şaşırtıcı Noah."

"Bayan Morley mi? Ah, evet, öyle. İkimiz de Londra Piskoposu'nu tanıdığımız için Fulham Sarayı'nda çok kez karşılaştık," dedi Noah. "Bay de Montford'u tanıştırayım. Virjinya'dan İngiltere'ye seyahatimde bana arkadaşlık etti.

Harry, Bayan Ambrose ve kız kardeşi Cecily'yi tanıyorsun zaten."

Cecily aptal aptal sırtıp saçını başını düzeltince Beth onun ayağına sert bir şekilde basmak zorunda kaldı.

"Ayy!" Cecily sinirle ablasına baktı.

"Özür dilerim Cecily," dedi Beth tatlı tatlı gülümseyerek. "Ama Annem ve Babam bizi beliyor. Eve dönmemiz gerek. Noah, Bay Montford ile yemeğe kalırsınız değil mi?"

"Ne kadar naziksiniz! Harry öğleden sonra arkadaşlarını ziyarete gidecek, fakat ben gelebilirim. Hatta yarın sabah Richmond Sarayı'nda bir işim olması sebebiyle bu gece beni misafir etmeniz için kendimi davet ettirebilir miyim? Sör Christopher Wren'den kraliyet çocuk odasını yeni baştan tasarlaması istenmiş ve kendisi beni ön araştırmaları yapmakla görevlendirdi."

Anne birden nefesini tuttu ve pelerinine sımsıkı sarındı. "Demek Kral, doğduğunda Katolik veledini orada yetiştirmeyi düşünüyor öyle mi?"

Beth, Anne'in sert tepkisi karşısında şaşırmıştı fakat Noah sadece, "Eh, sanırım öyle," demekle yetindi.

"Yerel halk Katolik prensin, burunlarının dibinde yetiştirilmesinden hoşlanmayacaktır," dedi Beth. "Ben şahsen düşüncesinden bile hoşlanmadım ve eğer Johannes Katoliklerden gördüğü onca şeyden sonra bunu duyarsa..."

Noah ellerini iki yana açarak konuştu. "Belki de prens olmayacak. Benim kraliyet çocuk odasındaki esas ilgi alanım içindeki bebek değil, binada yapılması gereken hayli fazla renovasyon. Bu sayede büyük ölçüde mimari tecrübe kazanacağımı umuyorum."

Beth huzursuzca Anne'e baktı. Anne'in dudakları sım-

sıkı gerilmişti. O sırada köyün beyi ve karısı Bayan Fanshawe merhabalaşmak için yanlarına gelip Bayan Morley ve Bay de Montford ile tanışırken Anne'in kafası dağılmıştı.

"Bir gün sonra Fanshawe malikânesindeki baloya gelmeyi unutmayınız olur mu?" dedi köyün beyi ellerini ısıtmak için birbirine sürterken.

"Nasıl unutabiliriz?" dedi Cecily. "Kasabada doğru düzgün hiçbir şey olmuyor, bu yüzden balo en heyecan verici etkinlik bizim için. Annem bunun için bana yeni bir elbise diyor."

"Harika görüneceğinize eminim Bayan Cecily. Hem belki Bayan Morley ve Bay Leyton ile Bay de Montford da aramıza katılırlar? Ne kadar kalabalık, o kadar eğlence!"

Birbirleriyle vedalaştıktan sonra Harry de Montford, Cecily'yi koluna takıp Merryfields'e doğru yürüdü. Beth onların sohbetini dinlemekle öylesine meşguldü ki başka hiçbir şeye dikkatini veremiyordu. Harry de Montford'un komplimanları Cecily'yi kıkır kıkır güldürmekten konuşmasına fırsat bırakmıyordu adeta.

Ana salondaki şömine içeriyi sıcacık yapmıştı. Anne ile Beth titreyerek ellerini ateşe doğru uzattılar. Biraz sonra Harry ve Noah hemen arkalarında Cecily ile birlikte içeri girdi.

"Bay de Montford yemekten sonra kart oynayacağımıza söz verdi," dedi Cecily.

"Ona dikkat etsen iyi olur," diye uyardı Noah. "Nasıl oluyorsa Harry'yi kart oyununda yenene az rastlanır doğrusu."

Harry de Montford bir kaşını kaldırdı. Koyu renkli

gözleri ışıldıyordu. “Beni hile yapmakla mı suçluyorsun Noah?”

“Elbette suçlamıyor!” dedi Cecily.

“Zaman zaman yolumu aydınlatması için kaderi cesaretlendiriyor olabilirim,” dedi Harry. “Ancak sizin gibi güzel bir bayanı asla kandırmam.”

Hizmetçiler ellerinde etrafı kıpkırmızı elmalarla süslenmiş kızarmış domuz, bir dizi tart ve diğer leziz yemeklerle içeri girince herkes afiyetle yemek üzere sofraya oturdu.

“Bayan Morley’nin burada olması münasebetiyle böylesine zengin içerikli bir ziyafet çekebilmemiz harika değil mi?” diye fısıldadı Cecily, Beth’in kulağına. “Bay de Montford’a yalnızca şalgam çorbası ikram etseydik utancımın yerin dibine girerdim.”

Yemekten sonra gençler güneşli salona geçerek iskambil oyunlarını oynamaya başladılar, fakat bir süre sonra Cecily kartlarını masaya serdi. “Noah haklıymış,” dedi surat asarak. “Sizi kimse yenemez Bay de Montford. Başka bir oyun oynamamızı öneriyorum. Körebeyi iyi bilirim!”

Kit uzunca bir mendil çıkardı ve Beth, Harry’nin gözlerini mendille bağladıktan sonra kendi etrafında üç kere döndürdü.

John ile Noah, şöyle bir baktıktan sonra Harry’yi omzundan dürttüler. Harry kollarını öne uzatmış dolaşırken diğerleri de etrafında bir halka oluşturmuştu. Harry öne atılınca John’un ceketini yakaladı, fakat parmaklarının arasından kaçıırverdi.

Cecily neşeyle çılgık atınca Harry yönünü ona çevirdi. “Hey! Sizi yakalayacağım Bayan Cecily!”

Cecily kenara kaçıp Harry'nin elinden kurtulurken yine çılglık attı ve o anda Harry, Anne'i yakaladı.

Harry onu kendine doğru çekerken "Kimi yakaladım bakalım?" dedi sözcükleri uzatarak. "Ah, Bayan Cecily değil sanırım." Biraz daha yaklaşp kokladı. "Lavanta olmalı yanlış anlamadıysam." Harry parmaklarını yanaklarında gezdirirken Anne kaskatı kesilmiş, kıpırdamıyordu. "Bayan Ambrose!" diye bağırdı Harry zafer kazanmışçasına.

Herkes güldü.

Harry gözlerindeki bağı çıkarırken "Yanlış!" diye bağırdı Kit.

Beth mendili alıp Anne'e fısıldadı: "İstemiyorsan oynamak zorunda değilsin."

Anne başını salladı. "Hayır. İstiyorum."

Beth, Anne'in gözlerini bağladıktan sonra kendi etrafında üç kere döndürdü ve onu nazikçe çemberin içine itti.

Anne kollarını uzattı ve Noah'ı yakalar gibi oldu, fakat Noah ona göre fazla hızlıydı. John bir cesaretle Anne'in omzuna dokundu; Anne nefesini tutup birden arkasını döndü. Birkaç dakika sonra diğerleri ona sataştıkça kıkır kıkır gülmeye başladı ve tam o sırada kenara atılarak Kit'i ceketinden yakalayiverdi. "Yakaladım!" Kit'in saçlarına dokundu. "John," dedi. "Ya da..." Kit'in ceketinin düğmelerinde ellerini gezdirdikten sonra "Hayır, bu Kit," dedi. Gözündeki bağı çıkardığında gözleri ıslık ıslık parlıyordu. "Sen olduğunu biliyordum, çünkü daha önce ceketinin düğmelerinden birinin eksik olduğunu fark etmiştim."

Beth, Anne'in bu aptal oyuna dâhil oluşuna hayret edi-

yordu. Oyun bittiğinde Anne gülmekten karnına ağırlar gi-
rerek koltuğa oturup kaldı.

Noah ile John dama tahtasını diziyordu. "Seni böyle
gülerken görmek beni çok mutlu etti Anne," dedi Beth.

"Merryfields'in keder denizimde sığınabileceğim bir
ada olduğunu söylemiştin ve ben de bugün kederimi bir
kenara bıraktım. Saçma sapan bir oyunun beni böylesine
neşeye boğması ne tuhaf."

Beth, Anne'in elini tuttu. "Merryfields'in havasında bü-
yülü bir şeyler olduğuna inanıyorum."

Biraz sonra Harry arkadaşlarını ziyaret etmek üzere
Merryfields'ten ayrıldı. Cecily ise günün geri kalanını şö-
minenin başında oturup sıkılmakla geçirdi.

Akşam karanlığı çökmeye başlarken Joseph mumları
yakmaya başladı. Anne dama oyununda John'u büyük bir
hezimete uğrattırken, Beth de bu boşluğu fırsat bilip salon-
dan ayrıldı ve Johannes'ın hâlâ atölyede olup olmadığına
bakmaya gitti. Koridorda sessizce ilerlerken bir hava akımı
mumunu titretti. Dönüp baktığında bir an için irkilerek eri-
yen mumu eline damlatıverdi.

"Şunu alayım hemen!" Noah karanlıkta bir anda kar-
şısına çıkmış ve Beth parmaklarına dökülen sıcak balmu-
munu temizlemeye çalışırken elinden mumu almıştı.
Beth'in elini avucuna koyarak inceledi. "Yandın mı?" diye
sordu.

"Birazcık."

"Seni arıyordum. Sormak istediğim bir şey var..." Du-
raksadı ve bir an için tereddüt etti. "Bayan Morley'yi ne
kadar tanıyorsun?"

"Durumu iyi değil, bazı kayıplar yaşamış."

“Onu ne kadar seviyorsun?” Oldukça meraklı görünüyordu.

“İlk başlarda ona arkadaşlık etmek benim için yalnızca bir görevden ibaretti, ancak tanıdıkça daha çok sevmeye başladım.” Beth gülümsedi. “Yine de bütün günümü onunla beraber geçirmek yorucu oluyor. Karakterinde herhangi bir kusur olduğundan değil, sadece resim yapmaya zaman ayıramıyorum. Anne zor bir hayat geçirmiş sanırım. Babası son derece anlayışsız biri olmalı; her zaman onun ev işlerine karışıyor hatta hizmetçilerini bile seçmeye kalkışmış.”

Noah başını iki yana salladı. “Anne’in zor bir hayat geçirdiği konusunda her yönden haklısın. Fakat diğer yandan, önemli ölçüde ayrıcalıklara sahip bir yaşam sürdürdüğü de inkâr edilemez.”

“Diğer yandan derken?”

Noah burnunun kenarını kaşıdı. “Kim olduğunu bilmeni istemediği ortada, ama...”

O anda William elindeki şamdanı yukarı tutmuş hızla onlara doğru yaklaşıyordu.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Beth.

“Ah, işte buradasm Noah!” dedi William. “Ben de seni arıyordum. Kütüphanemizde ilgini çekebilecek bazı kitapları sana göstermek istiyorum da. Bize izin verir misin Beth?” William sert bir şekilde Noah’nın koluna girdi ve onu uzaklaştırdı.

Noah omzunun üzerinden dönüp Beth’e bakarken Beth, yüzünde bir ima sezdi.

10. Bölüm

Birkaç gün sonra Cecily ilk kez erkenden uyanmıştı.

Yatağından kalkıp içerinin aydınlanması için perdeleri sonuna kadar açtı. "Ne oldu?" diye söylendi Beth uykulu gözlerini ovuşturarak.

"Yeni elbiseme bir daha bakmak istedim." Cecily sandığın üzerinde duran bir kucak dolusu fildişi rengindeki dantelli taftayı alarak üzerine doğru tutup bakındı. Dans edercesine etrafta dönüp durduktan sonra Beth'e reverans yaparak, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Dün yirmi iki kez aynı soruyu sorduğunda da söylediğim gibi, harika görünüyorsun."

"Kırmızı ipeği çok, ama çok istemiştim. Çünkü siyah saçlarımla çok uyumlu görünecekti, ama Annem izin vermedi."

"Ben olsam ben de izin vermezdim! Katılacağın ilk yetişkin balo için hiç de uygun olmazdı."

"Peki, saçlarıma kırmızı kurdeleler taksam olur mu?"

Beth merhamete gelmişti. "Bir tane takabilirsin belki, ama babam onu çıkarmanı isterse hiç şaşırma."

"Baloya varmadan hemen önce buklelerimin arasına takacağım böylece babam farkına bile varmaz. Sen ne giyeceksin Beth?"

"Annemin yeşil ipek elbisesini giyeceğim."

"Hmm." Cecily'nin yüzünde kuşkulu bir ifade belirmişti. "O renk sana hep çok yakışmıştır, ama biraz demode değil mi?"

"Umurumda bile değil!"

"Ama benim umurumda. Bütün hayatımı baloya, suareye ve tiyatroya giderek geçirebilirim. Bir gün Londra'ya yine gideceğim ve altın rengi bir arabayla dolaşacağım. İnsanlar 'İşte güzel Bayan Ambrose!' diyecekler."

"Ne istediğine dikkat etsen iyi olur! Biraz da onurunu düşün."

"Beth, hep bu kadar... *mantıklı* olmak zorunda mısın?"

Kahvaltıdan sonra Beth, Anne'in yardımcısı Forsyth'in kapısında beklediği küçük salona geçti. Forsyth selam verdikten sonra kapıyı onun için açtı.

Anne pencere rafında boynu bükük bir şekilde oturuyordu. Beth, Anne'in gözlerinin yine kıpkırmızı ve şiş olduğunu görünce içi cız etti.

"Anne? Yine ağlıyor musun?"

Anne hiç durmadan kucağındaki mendili büzüştürüyordu. Derin ve titrek bir şekilde nefes aldıktan sonra konuşmaya başladı. "Dün gece rüyamda küçük kızlarımı güneşin altında yavru kedilerle oynarken gördüm. Onları kucağıma alıp ipeksi saçlarına yüzümü sürdüm. Sonra

uyandım ve onları bir daha asla kucağıma alamayacağımı hatırladım.”

Beth, Anne’in ellerini tuttu. “Bu dayanılması zor bir durum, ama sana söz veriyorum zamanla acın denecek.”

“Çocuk sahibi olmam neden bu kadar zor ki?” Anne hıçkırıklara boğulmuştu. “Tanrı beni cezalandırıyor mu? Tanrı’nın yolundan gitmek için elimden ne geliyorsa yaptım. Dindar ve muhlis bir kilisede O’nun doğru ilkelerinin yolundan gitmeye çalıştım. En yakın arkadaşım Bayan Freeman gelecek ay yine doğum yapacak ve ben,” tekrar hıçkırıklara boğulmamak için yutkundü, “ben de onun adına mutlu olmayı deniyorum ama canım yanıyor.”

Beth, Anne’in elini daha sıkı tuttu. “Babam her zaman der ki bir gün güneş yeniden doğana dek yoluna hiç durmadan devam etmelisin. Eğer sağlıklı ve keyifli olursan belki sonraki bebeğin de sağlıklı olur.”

Anne’in çenesi titriyordu, fakat duygularına hâkim olup Beth’in elini tuttu. “Her ay Tanrı’ya âdet günümün gecikmesi için dua ediyorum ve umutla günleri sayıyorum.”

“Sürekli bu konuyu düşünmemelisin. Korktuğun başına gelirse mutsuzluk her anını kaplar.”

Anne derin bir nefes aldı. “Senin gibi bir arkadaşım olduğun için şanslıyım. Arkadaşız değil mi?”

Beth gülümsedi. “Elbette arkadaşız. Seni yine mutlu görmek istiyorum. Dün o aptalca oyunları oynarken güldüğünü görmek harikaydı.”

“Bu gece de balo var. Ama bilemiyorum...”

“Gelmelisin Anne! Senin gittiğin balolar kadar şık olmayacaktır, ama buradaki etkinliklerin arasında en iyisidir.

Ah, Cecily sevinçten neredeyse ortadan ikiye ayrılacak. Yeni elbisesinden başka bir şey konuştuğu yok."

"Dans etmeyi severdim. Sen ne giyeceksin?"

"Annem bana altın rengi iç eteği olan yeşil ipek elbisesini verdi. Gençliğinde giydiği bir elbiseymiş."

Anne merak dolu gözlerle ona bakıyordu. "Kendine ait balo elbisen yok mu?"

Beth hayır dercesine başını salladı.

"Ama yıllar öncesine ait bir elbise giyemezsin ki. Hemen benimle gel!"

Anne, Beth'i kolundan tutup yukarı çıkardı. "Yardımcım saçlarını yapacak ve yüzünü pudralayacak. Seni en şık baloya hazırlayacak." Yatak odasının kapısını ardına kadar açtı ve valizinden elbiselerini çıkarmaya başladı.

Anne'in yardımcısı, baştan aşağı siyah elbisesiyle uyumlu olacak şekilde asık suratlı, orta yaşlı bir kadındı. Anne'in yanma gelip "Madam, lütfen oturun ve bana ne aradığınızı söyleyin," dedi.

"Pembe ipek... Hayır, kızıl-sarışın biri için pek de uygun olmayabilir. Bayan Ambrose'a bu geceki baloda giymesi için bir elbise ödünç vermek istiyorum Edith. Mavi harelili ipek mesela?"

Edith, Beth'in kolundan tutup kendine çevirdi ve Beth utancından kıpkırmızı kesilene kadar onu baştan aşağı süzdü.

"Evet?" dedi Anne.

Edith valizin içini didik didik etti. "İşte bu." Açık mavi kabarık ipek elbiseyi çıkarıp Beth'in üzerine tuttu.

"Tam olarak balo elbisesi sayılmaz," dedi Anne kuşuklu bir şekilde.

"Madam, köyde olduğumuzu hatırlatırım. Kız çok genç ve aşırı resmi bir elbiseye ihtiyacı yok."

"Evet. Elbette." Anne gülümsedi. "Hem bu renk sana çok yakıştı Beth. Hadi, giy hemen!"

Beth ipeksi kumaşta parmaklarını gezdirirken dantel işlemlerin ve kabarık, toplu bileklerdeki incilerin bolluğuna hayret ediyordu.

"Soyun!" diye emretti Edith.

Beth korsesinin sırt kısmındaki bağcıklarını çözmeye başlamıştı, fakat Edith büyük bir maharetle hepsini kendi elleriyle çözüverdi. Beth bir anda kombinezonuyla ortada kalmıştı.

Edith, ipekten iç eteği uzatıp sabırsızca elinde salladı.

Beth iç eteği giydikten sonra Edith'in yardımıyla üst eteği hemen beline dolandı, belindeki düğmeler iliklendi ve nakışlı saten astar görünsün diye arkaya tutturuldu. Yardımcı kadın, Beth'in kombinezonunun boynunu çözünce normalde etrafa hiç göstermediği kadar bir çıplaklık sunmuş oldu. Beth karşı çıkmak için ağzını açmıştı ki sert bakışlar karşısında susmak zorunda kaldı. Ardından sıra, korsesi oldukça sıkı olan, ince kumaşlı kol ağzları kol evine kadar toplanmış, dekolteli büstiyere geldi. Edith bağcıkları sıkıca bağlayınca Beth göğüslerinin, arasına çenesini dayayacak derecede yukarı kalktığını hissetti.

"Nefes alamıyorum!" diye karşı çıktı. Parmaklarını belinden boylu boyunca aşağı kadar uzanan korse kemiğinin altına sokuşturdu.

"Bu son moda bir elbise," dedi Anne. "Modeli sayesinde, onu giyen kişiyi uzun gösteriyor. Son derece şık."

"Güzellik uğruna acıya katlanmak gerekir," dedi Edith.

"Zamanla alışırsın," dedi Anne. "Öne eğilmemen gerektiğini unutma yeter." Anne, yardımcısına döndü. "Ne düşünüyorsun?"

Edith, Beth'i şöyle bir süzdükten sonra eteğini düzeltti, göğüslerini biraz daha ortaya çıkarmak için elbisenin yakasını aşağı doğru çekti. "İdare eder, ama saçlarmı da yapmalıyız. Akşam onu bana getirin." Edith, Beth'i daha fazla yormadan korsesini çözdü ve rahat bir nefes almasını sağladı.

O akşam kadınlar holde toplanmış, Anne Morley'nin arabasının ahırdan getirilmesini bekliyorlardı. Kadınlar balya arabayla giderken erkekler de yollarını aydınlatan Joseph'in öncülüğünde arabanın arkasından yürüyerek gideceklerdi.

Beth, ödünç aldığı şık elbisesiyle ne kadar utansa da dimdik vaziyette duruyordu. İstese de duruşunu bozamazdı zaten çünkü öldürücü korsesi buna izin vermezdi. Saçları neredeyse tamamen çıplak kalan bir omzuna sade bukleler halinde düşecek şekilde karışık ve sofistike bir tarzda hazırlanmıştı. Anne'in yatak odasındaki aynada kendine baktığında adeta nefesi kesilmişti. Karşısında gördüğü çok güzel bir yabancıydı sanki. Dikkatlice birkaç ufak adım attığında mavi hareli, inci taneli ipek elbisesinin etekleri pamuktan bir bulutun üzerinde yürüyormuş gibi bileklerinin etrafında fısıldaşıyordu.

Anne sarı saten elbisesiyle muhteşem görünüyordu.

Gülümseyerek Beth'e yelpazesini uzattı ve yelpazenin ardına gizlenerek nasıl flört edileceğini gösterdi. "Genç cen-tilmenler peşinden ayrılamayacak!" dedi Beth'e.

Beth bu konuda tam olarak ne hissettiğini bilmiyordu, ama böylesine kaliteli elbiseler giymenin verdiği özel bir his duyduğuna emindi.

Cecily ablasını görünce şaşırıp kaldı. "Beth! Prenses gibi olmuşsun. Ben de bu gecenin en güzel kızı olacağımı sanıyordum," dedi surat asarak.

"Sen de çok güzel ve on altı yaşmdan büyük görünüyorsun."

Buna sevinen Cecily eteğini düzelterek "Arabaya biner binmez kırmızı kurdelelerimi de takacağım," diye fısıldadı.

"Genelde kadınların erkekleri beklettiğini sanırdım," dedi Susannah Bayan Morley'ye.

Art arda koşturan ayak sesleri merdivenlerden inen Kit, John ve Noah'ya aitti. Her biri en iyi pazar ayını elbiselerini giymiş, hallerinden memnun görünüyordu.

"Harika görünmüyor muyuz?" dedi Noah. Gözleriyle uyumlu bronz rengine şık kadife bir takım giymişti.

"Muhteşem görünüyorsun," dedi Beth, Noah'nın ne kadar yakışıklı olduğunu düşünerek.

"En son mo-mo-moda elbiselerden giymemiş o-o-olabilirim ama tırnaklarımdaki çamuru temizledim," dedi John ellerini uzatıp gülerek.

Kit babasından ödünç aldığı çivit mavisini jakarlı ceketinin kol ağzlarındaki dantelleri düzelterek düğmelerini bir ilikleyip bir açıyordu. "Bu tarzda giyinmeye hiç alışık değilim," dedi.

Noah onu kolundan tuttu. "Çok hoş görünüyorsun. Jamestown'a gittiğinde kız kardeşlerimin kalbini yerinden oynatacağına eminim Kit. Onlara mektup yazıp senin oraya gideceğinden bahsettim. Şimdi senin dikkatini çekmek için terziden terziye koşturup birbirleriyle yarışıyorlardır." Beth'e dönüp elini tuttu. "Ama sen onları gölgede bırakırsın," dedi sessizce. "Bu gece ışık saçıyorsun."

Beth, Noah'nın iltifatı karşısında utanırken nezaket kurlarının gerektirdiğinden de uzun süredir el ele olduklarını fark etti.

Düz siyah bir takım giymiş olan William, Susannah'ı koluna taktı. "Her zamanki gibi şahane görünüyorsun hayatım," dedi. Yüzünde çok nadir beliren fakat son derece büyüleyici bir gülümseme vardı.

Cecily heyecandan kıpır kıpır bir halde, "Gitme zamanı!" diye bağırdı.

Bayanlar eteklerini mümkün olduğunca kırıştırmaya çalışarak birkaç ustaca manevranın ardından arabaya bindiler.

Manshare Malikânesi hiç bu kadar güzel görünmemişti. Art arda sıralanan at arabalarına ayrılan yol meşalelerle aydınlatılmıştı. Yeni özel üniformalarını giyinip kuşanmış hizmetçiler, misafirlerin pelerinlerini alıyordu. Hol, binlerce mum ile aydınlatılmış, arasında yeşil bitkiler olan beyaz ipek kuşaklarla süslenmişti. Küçük bir müzisyen grubu, içeri davet edilmeyi bekleyen misafirleri eğlendiren şarkılar çalıyordu.

“Sanki güneşli bir gün gibi, ne kadar da aydınlık!” dedi Cecily. Bu ihtişamlı görüntü karşısında ağzı bir karış açık kalmıştı. “Böylesine harikulâde bir şeyi daha önce hiç görmemişim.”

“Mumlara harcanan parayı bir düşünsene!” diye fısıldadı Susannah. “Merryfields’i on yıl aydınlatmaya yetecek kadar ışık var.”

William, Cecily’yi kolundan tutup yüzüne bakması için kendine doğru çevirdi. “Görüyorum ki buraya gelene kadar saçlarının arasına kırmızı kurdeleler yerleşmiş?”

Cecily’nin yüzü saçındaki kurdeleler kadar kızarmıştı.

“Ve harika görünüyorlar,” diyerek sözünü tamamladı William. “Ailemizin kadınlarıyla kutsanmış gibiyim; başlı başına bir güzellik resmi oluşturunuz.”

Cecily keyiften tiz çılgınlık atarak parmak uçlarına yükselip babasının yanağına bir öpücük kondurdu. “Harry de Montford’un gelip gelmediğini merak ediyorum,” dedi etrafına bakarak.

Herkes eski dostları ve tanıdıklarıyla sohbet etmek üzere balo salonuna girdi.

“Umarım dans ederken çok fazla hata yapmam,” diye fısıldadı Cecily. “John ile birlikte Playford’un *Yerel Dansların Sade ve Basit Kuralları* kitabının her cildini okuduk ve bütün adımları uyguladık. Fakat yalnızca Emmanuel’in ıslığı eşliğinde dans etmek zorunda kaldık ve ben kuralları tam olarak hatırlayacağıma emin değilim.”

“Müziği duyunca kolay gelir,” dedi Anne.

“Balolara sık sık katılır mısınız?” diye sordu Beth.

Anne gülümsedi. “Hiç bu kadar iyisine gitmemiştim.”

Cecily, Beth'i kolundan tuttu. "İşte Harry! Hem de bize doğru geliyor!"

Harry de Montford her yanı gümüş rengi dantellerle ve parlak düğmelerle süslü açık mavi ceketiyle son derece modern görünüyordu. Hanımlara reverans yaparken Cecily kıkırdamadan edemedi. Harry, Cecily'nin elini öperken Cecily hiç utanmadan gözlerini kırıştırtıp duruyordu. Neyse ki Susannah kızını nazikçe geri çekti.

O sırada müzik başladı ve çok geçmeden gençlerin ayakları ritim tutmaya başladı. Misafirleri salonun ortasında dans etmeye ikna etmek hiç de zor olmadı. Müzik hızlanınca herkes keyifle dans etmeye başladı.

Kit, Anne'e reverans yaptıktan sonra kolunu uzattı. "Bayan Morley, bu dansı bana lütfeder misiniz?"

"Zevkle," dedi Anne.

Harry, dans partneri olması için Beth'e teklifte bulunurken kapkara gözleri ışıldıyordu. Bu bakışı Beth'i şaşırtmıştı. "Bu gece yıldızlardan bile daha parlaksınız," dedi. Gözleri ağır ağır Beth'in dekoltesine doğru kayıyordu.

Beth bir adım geri çekilerek, "Bay de Montford, beni şaşırttınız. İçinizde bir şair yaşattığınızı bilmiyordum," dedi.

"Öyleyse beni daha yakından tanımalısınız. Ve inanın bana, bu beni çok mutlu eder," diye ekledi fısıldayarak. Gülmüşedikten sonra Beth'in elini tuttu. "Bugünlerde ne kadar da hoş arkadaşlarım oluyor! Birkaç gün önce Merryfields'in büyük salonunda krallara layık bir ziyafetteydim ve şimdi de görkemli bir kır malikânesinde şık bir balodayım. Ancak sanıyorum ki bu sizin için gayet sıradan bir şey?"

“Fanshawe Malikânesi’nin baloları bu civarda meşhurdur.”

“Öyleyse beni onurlandırır mısınız?”

Beth başını evet dercesine eğerek kendini dans pistine bıraktı.

Bir ya da bir buçuk saat kadar sonra kemanlar “Cuc-kolds All in a Row” parçasını büyük bir gösterişle sona erdirdi. Flütçü alnını mendiliyle siliyordu. Baterist, bir Cumhuriyetçinin başlığından dönüştürülen davulunu çikarınca konukların fazlasıyla eğlenmesine sebep oldu ve müzisyenler biralarını içmek üzere ara verdiler.

Beth son dansın etkisiyle nefes nefese kalınca gövdesine batan korseyi gizlice gevşetti. Vücudunda bir morluk oluşup oluşmadığını merak ediyordu, ama bunu yarın düşünürdü. Bu gece muazzam derecede eğleniyordu.

Son dansın partneri olan Noah, “Ne eğlence ama!” dedi. “Bayan Morley de eğleniyor gibi, ne dersin?”

Beth salonun diğer ucuna bakınca Anne’in yüzünün kıpkırmızı kesildiğini ve Harry de Montford ile gülüştiğini gördü. “Bu geceliğine hüzünlerini bir kenara bırakması çok sevindirici,” dedi Beth. “Kit son dansın onu etrafında öyle hızlı döndürdü ki Anne’in başı dönmüş olmalı.” Bir süre Anne’in, Harry’yi kışkırtma çabasıyla yelpazesini sallayışını seyrettiler. “Noah, sana sormak istediğim bir şey var. Anne’in esasında kim olduğunu bilmememi istemesiyle ilgili ne söyleyecektin?”

“Bir şey mi söyleyecektim ki?” Noah samimi görünüyordu. O sırada müzik yeniden başladı.

Noah elini tutup reverans yaparken, "Lütfen bana Anne Morley'den bahset," dedi Beth.

"Şimdi benimle konuşma!" dedi Noah tuhaf bir korkuyla kendi adımlarına bakarken. "Dans denilen şey, devye hendek atlatmaktan daha zor. Herkesten sürekli yarım ritim geride kalıyorum."

"Dizlerini hafifçe kır ve kayıyormuş gibi ilerlemeye çalış. Ve bu kadar heyecanlı görünme. Şimdi topuklarının üzerinde sıçra ve gülümse."

"İkisini aynı anda mı yapayım?"

Beth tam Noah'nın endişeli ifadesine gülecekken dansın sürmesiyle figürlerine devam edip Kit'in elini tuttu.

Beth ile Cecily arabaya binmek üzere Anne ile Susannah'nın arkasından ilerlerken saat gece yarısını çoktan geçmişti.

"Harika değil miydi!" dedi Cecily soluk soluğa.

"Çok keyifli bir akşamdı," dedi Anne gülümseyerek. "Uzun zamandır bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum. Sanırım kasabanın on altı ile altmış yaş arasındaki bütün erkekleriyle dans etmişimdir."

"Gecenin bitmesini hiç istemiyordum," dedi Cecily iç çekerek. "Beni Harry de Montford ile dans ederken gördünüz mü? Çok hoş bir çift olmadık mı? Anne, *biz* de balo düzenleyebilir miyiz?"

Susannah gülmeden edemedi. "Kral Henry'yi Zavallı Joan ile gavot dansı ederken görmeyi çok isterdim doğrusu."

Cecily yine pot kırmak üzere karşılık verdi. "Bunu hiç düşünmemiştim. Kimse akıl hastanesinde..."

Susannah elini kaldırdı. "Şşş Cecily! Asla bu sözcükleri kullanmadığımızı biliyorsun."

"Yarının bugünden daha sıradan görüneceğine hiç şüphem yok," dedi Beth. "Ödünç aldığım elbiseyi iade etmek ve boya lekeli iş elbisemi giymek zorundayım. Ama bu gece sayende kendimi bir prenses gibi hissettim." Beth, Anne'in elini tuttu.

"Elbise sende kalsın," dedi Anne. "Sana daha çok yakıştı. Bende bir sürü elbise var."

"Ah, ama olmaz ki..."

"Neden olmazmış! Bana yaptığın iyiliğin bir karşılığı olarak düşün."

Beth tereddüt etti. "Öyleyse teşekkür ederim. Benim için çok değerli bir elbise olarak kalacak. Böylesine güzel bir elbiseyi bir daha ne zaman giyerim bilmiyorum, ama her giydiğimde seni hatırlayacağım."

Arabanın sarsıntısıyla eşzamanlı olarak başını sallayan Cecily, içten içe homurdandı.

11. Bölüm

Ertesi sabah Beth uyandığı sırada Cecily hâlâ derin uykudaydı. Beth'in ilk gördüğü şey, güzel elbisesinin kaldırılmak üzere elbise askısına muntazamca asılıp dolaba konulduğuydu. Dün gecenin anılarını zihninde canlandırırken bir süre daha yatağında kaldı. Harry de Montford'un nefesini yanağında hissedışı, onun gözlerinin vücudunun kıvrımlarında gezinişini hatırlayınca yine tedirgin olmuştu. Bu huzursuz düşüncelerin etkisiyle yatağın içinde kıpırdanırken keşke ona haddini bildirebilecek akıllıca bir karşılık verebilseydim, diye düşündü. O sırada Noah'nın dans ederken adımlarını takip edişini ve yüzündeki şapşal ifadeyi hatırlayınca gülümsemeden edemedi.

Ev sessizdi. Anne geç yatmış olmalıydı. Bu durumda atölyede biraz kaçamak yapmak mümkündü. Beth yatağından çıkıp üzerini giyindi. Ayakkabılarını eline alıp Anne'in odasına varana kadar koridorda sessizce ilerledi. Kapının önündeki minderde uyuklayan Forsyth, Beth'in

geldiğini fark edince gözlerini ovuşturarak hemen ayağa fırladı.

“Bayan Morley uyandı mı?” diye fısıldadı Beth.

“Kısa bir süre öncesine kadar uyanmamıştı, sanırım. Bu sabah kahvaltısını odasında yapmak istediğini söyledi.”

Beth atölyede bir saat boyunca çalıştı. Notlarını buldu ve yılın başlarında taslağını çizdiği hanımeli resimlerini renklendirip her birini bir tabloya dönüştürmeye karar verdi. Kış ayları boyunca bahçede çok çeşitli bitkiler bulunmuyordu. Taslaklar ona yaz aylarının bereketli bahçesini ve muhteşem çiçek kokularını hatırlatırken kendi kendine şarkılar mırıldanıyordu.

Sonunda karnı guruldamaya başlayınca kahvaltı etmek üzere atölyeden ayrıldı.

Noah çoktan mutfak masasında yerini almıştı. “Yataklarından çıkabilen yalnızca ikimiz miyiz?” diye sordu Beth.

“Kit öylesine gürültülü horluyordu ki geç kalkma düşüncesinden vazgeçmek zorunda kaldım,” dedi Noah.

“Noah, sana Anne hakkında bir şeyler sormaya çalışıyorum ama her seferinde bir bahane bulup kaçmayı başarıyorsun. Onun kim olduğu neden bu kadar önemli bir sır?”

Noah ekmeğini küçük parçalara ayırırken bir piramit oluşturmaya başlamıştı. İç çekerek, “Bu konuyu en başında hiç açmamalıydım,” dedi.

“Ama açtın, o yüzden anlat bana!” Beth uzanıp Noah’nın elini tuttu.

Noah başını kaldırdığında gözleri birbirlerine kilitlenmişti.

Beth bir süre öylece kalakaldı; zaman durmuştu sanki. Mutfağın her zamanki gürültülü sesleri susmuştu; Beth'in hissettiği tek şey Noah'nın elinin sıcaklığı ve kehribar rengi gözleriydi.

Noah başını çevirip omzunun üzerinden arkasına baktı; Sara ateşi yakmakla meşguldü. Sesini iyice alçaltarak "Sanırım bir *kral*, kızının hizmetçilerini seçme hakkına sahiptir?"

"Kral mı?" Beth donakalmıştı.

"Evet. Kral James."

"Fakat eğer Kral James onun babasıysa..." Noah'nın söylediği şeyin büyüklüğü Beth'in kafasını karmakarışık etmişti.

"Aynen öyle!" dedi Noah tahammül edilemez derecede ukala bir gülümsemeyle. "Prenses Hazretleri Anne Morley, aslında Danimarka Prensesi Anne, tahtın ikinci varisi."

Beth annesine dik dik bakıyordu. "Evet?"

"Elbette biliyorduk," dedi Susannah. "Ama Prenses bunu kimseye söylemememizi istedi."

"Ama *bana* söyleyebilirdiniz!" diye bağırdı Beth.

"Kraliyet emrine karşı koyamazdık herhalde, değil mi?"

"Şimdi onun yüzüne nasıl bakacağım?"

Susannah, Beth'in ellerini dudaklarına götürdü. "Daha önce nasıl bakıyorsan öyle. Anne özel bir aileye doğan ve özel bir yaşam süren sıradan bir kadın. Senin, benim gibi acılar çekiyor, sıkıntıya düşüyor ve zaman zaman da Saray'daki yaşam onun için büyük baskı oluşturunca. Şimdi,

Sara onun için kahvaltı tabağı hazırlamış ve sanırım Anne seni de yanına bekliyordur.”

Beth, omuzlarında hıçkırıklara boğularak ağlayan Anne’in üzüntülü yuvarlak yüzünü hatırlayınca utancından kızardı. Esasında kim olduğunu bilseydi kraliyetin mühim şahıslarından biriyle bu kadar laubalileşeceğini hayal bile edemezdi. Ama annesinin dedikleri doğrudu: Anne, pek çok yönden tıpkı kendisi gibi sıradan bir kadındı.

Forsyth küçük salonun kapısında bekliyordu.

“Bayan Morley beni kabul etmeye hazırlar mı?” diye sordu Beth. Kalbi korsesinin altından fırlayacak kadar sert ve hızlı atıyordu.

“Hazırlar madam.” Forsyth kapıyı bir havayla açtı ve Beth derin bir nefes alarak içeri girdi.

Anne, pencerenin kenarında oturmuş nakış işliyorken başını kaldırıp Beth’e gülümsedi. “Bu sabah nasılsın?”

Beth konuşacakken ağzını açtı, fakat dili damağına yapışmıştı. Tuhaf bir reveransla selam verirken kraliyetin bu önemli şahsının karşısında ne söyleyeceğini bilemiyordu.

Anne’in gülümsemesi bir anda kayboldu ve elindeki nakışı bıraktı. “Öğrendin değil mi? Kim söyledi sana? Annen mi?”

Beth hayır anlamında başını salladı.

“Öyleyse Noah Leyton olmalı?”

Beth bu sefer evet dercesine başını salladı. Gözleri Anne’in mavi işlemeli terliklerine takılıp kalmıştı.

“Lütfen ayağa kalk. Saray’da değiliz ve öyleymişiz gibi davranmanı da istemiyorum.”

"Aslında bana söylemek istemedi Ekselansları," dedi Beth kekeleyerek. "Ama onu ben zorladım."

"İşte benim kim olduğumu bilmeni istemeyişimin asıl sebebi buydu. Şu haline bir bak, korkudan titriyorsun! Dünden farklı biri miyim ben?" Anne'in gözleri dolmuştu. "Merryfields'te bütün kısıtlamalardan uzak, oyunlar oynayıp tasasız bir genç kız gibi dans edebiliyorum yine. Arkadaşım olduğunu ve beni hayattaki konumum yüzünden değil sadece ben olduğum için sevdiğini bilmek içimi rahatlatıyor. *Lütfen* bu durumun değişmesine izin verme."

Beth biraz tereddütle, "Kim olduğunuzu bildiğim halde bilmiyormuşum gibi rol yapamam," dedi.

"Ama burada, bu odada buna gerek yok! Kendi menfaatleri için benimle arkadaşlık kurmaya çalışsan, bana yağcılık yapan Saraylılarla ne kadar çok mücadele ettim tahmin edebilir misin? Tek isteğim beni ben olduğum için seven birilerinin olması. Çok şey mi istiyorum?"

"Hayır, elbette öyle değil." Beth ağır ağır nefes alıp vermeye başladı. Anne daha önce nasılsa *hâlâ* öyleydi; tek değişen Beth'in gerçeği öğrenmiş olmasıydı. "Seni sen olduğunu için *sevdiğimi* bilmeni isterim. Ayrıca," dedi Beth. "Ben asla bir yalaka olamam ve seninle ilgili bir menfaatim de yok. Hayatta istediğim her şeye Merryfields'te sahibim zaten."

Anne'in yüzüne buruk bir gülümseme yerleşti. "Merryfields'ten dışarı çıkmadığın sürece hayatta başka neleri arzu ettiğini bilemezsin Beth."

"Daha önce çok kez Richmond köyüne gittim ve geçenlerde Londra'ya da gittim."

"Anlıyorum." Anne dudaklarını bükmüştü. "Öyleyse dünyevi konularda sandığımdan daha da bilgilisin. Arkadaşlığımızı sürdürelim ve ben burada kaldığım sürece duvarların dışındaki hayatı unutalım." Elini Beth'e uzattı.

Beth yavaşça ona yaklaşıp elini sıktı. "Bir şey daha var," dedi. "Sana o kadar patates soydurdum."

"Ah evet. Patatesler!"

"Noah bunun idamlık bir hakaret olduğunu söyledi."

Prenses, koca bir kahkaha patlattıktan sonra, "Bay Leyton ile bu konu hakkında konuşsam iyi olur," dedi.

Ertesi gün öğleden sonra Piskopos Compton ziyarete geldi. Küçük salona yönelerek uzun adımlarla içeri girdi ve vücudunu saran peleriniyle birlikte dışarının dondurucu soğuşunu da içeri yaydı.

Anne'i şefkatle selamladıktan sonra "Yanaklarınıza renk gelmiş gibi görünüyor," dedi. "Kasabanın havası tıpkı tahmin ettiğim gibi size iyi gelmiş olmalı."

"Evet, ayrıca buradaki arkadaşların iyilikseverliği de etkili oldu." Anne, Beth'e bakıp gülümsedi. "Fakat Beth, sırrımı Bay Leyton'ın ağzından almayı başarmış."

Piskopos, Beth'e şaşkınlık içinde bakarken Beth utançından kızarıverdi. "Bunun bende saklı kalacağından emin olabilirsiniz," dedi Beth.

"Ben de öyle umuyordum." Piskopos Compton, Anne ile konuşmasına devam etti. "Bayan Ambrose sırrınızı bildiğine göre Kral'ın sizi görmek istediğini söyleyebilirim. Fulham Sarayı'na birini göndermiş ve ben de sizin kasaba-

daki arkadaşlarınızın yanında kaldığınızı söyledim. Sizin Whitehall'e dönmenizi bekliyor."

Anne bakışlarını pencereye çevirdi. "Benim yüzümden kendini bu kadar yormasına şaşırdım. Beni elinin altında tutmak istemesinin nedeninin beni Katolik yapmaya çalışması olduğunu sanıyordum." Dönüp Beth'e baktı. "Buradan bu kadar çabuk ayrılmak istemiyorum, bir gün daha burada kalacağım."

"Kral sizin, kardeşiniz ve onun eşiyle olan yakınlığınızdan korkuyor. Orange Prensi, Kral'ın emellerine karşı büyük bir tehdit oluşturuyor. Kendisi, Kral'ın yalnızca yegeni değil, aynı zamanda varisi ve yeniden sadık bir Roman Katoliği oldu."

"Ama insanlar onu istemiyor!" Anne, Beth'e seslendi. "Eğer biz Katolikler devletin en üstün makamlarını ele geçirirsek arkadaşların ve komşuların bundan memnun olur mu? Roma'yı takip etmek zorunda bırakılıp İngiltere Kilisesi'nde ibadet etmeleri yasaklanırsa ne hissederler?"

Beth önce Piskopos Compton'a baktı ve Piskopos'un teşvik edercesine başını sallamasıyla konuşmaya cesaret etti. "Merryfields'te dört duvar arasında kapalı bir hayat yaşıyor olabilirim, fakat Katoliklere karşı büyük bir güvensizliğin olduğunu biliyorum. Babam insanların dilediği gibi ibadet etmelerinin yasaklanmasından ziyade Kral'm Fransa'daki kuzenin izinden gitmesinin daha büyük bir sorun olduğunu söylüyor," dedi Beth. "Kral Louis hükümetine itibar etmiyor, ordu ise çok büyük ve güçlü."

"Babam, Tanrı onu bağışlasın, yüzünü Roma'ya döndü," dedi Anne. "Karısı da Katolik ve eğer bebekleri er-

kekse varis o olacak ve İngiltere yeniden Roman Katolik olacak." Korsesinin ön kısmını sımsıkı tutarak ayağa fırladı. "Bu trajediyi önlemek için hemen harekete geçmeliyiz!"

"Anne!" Piskopos Compton'un ses tonu bu sefer daha sertti. "Kendinize gelin! Kocanızdan size bir mektup getirdim." Ceketinin cebine uzandı ve kırmızı balmumuyla mühürlenmiş kâğıdı ona uzattı.

"İzninizle, sizi biraz yalnız bırakayım," dedi Beth. "Size katılmamı isterseniz Forsyth ile haber gönderirsiniz, değil mi?"

Anne sadece başını salladıktan sonra büyük bir hevesle kocasından gelen mektuba baktı.

Piskopos Compton sıcacık gülümsemesiyle Beth'e bakarak, "Babaruzla görüşmek istiyorum. Bana eşlik eder misiniz Bayan Ambrose?" diye sordu.

Beth kapıyı çalınca, William başını kaldırıp ona baktı. "Günaydın Ekselansları. Bayan Morley'yi nasıl buldunuz?" diye sordu Piskopos Compton'a.

"Çok daha iyi. Kızınızla hoş bir arkadaşlık kurmuşlar. Baloya katıldığınızı duydum ve Prenses'in Saray'daki herhangi bir eğlenceden memnun kaldığı kadar kasabanızın bu basit etkinliğinden keyif aldığına inanıyorum."

"Ah, sizi temin ederim," dedi William gözlerinde keyifli bir parıltıyla, "Fanshawe Malikânesi'nin balosu için basit bir etkinlik denilemezdi. Olacak şey değildi doğrusu! Bu tarafların en sofistike etkinliğiydi ve yıllarca konuşulacak bir baloydu."

Piskopos gülerek William'ın omzunu sıvazladı. "Kral, kızını çağırıyor. Prenses bugün buradan ayrılmak istemi-

yor. Yarın Whitehall'e dönmeden önce bu gece burada kalabilir miyim acaba?"

"Elbette," dedi William.

"Ayrılacağı için çok üzgünüm," dedi Beth.

"Bayan Ambrose, size sormak istediğim bir şey var," diyerek sözüne devam etti Piskopos. "Botanik resimlerinizi gördüm, çiçeklere karşı bir tutkunuz olduğu aşikâr. Baharda Fulham Sarayı'ndaki bahçelerimi ziyaret etmek ister miydiniz? İlginizi çekeceğini düşündüğüm sıra dışı, sayısız çiçek örneğine sahibim."

"Bundan daha çok mutlu olacağım bir şey yoktur herhalde!"

"Çok güzel. Anneniz de yetiştirdiğimiz tıbbi bitkileri görmek için beraberinizde gelebilir."

Beth'in içinde kabarıp taşmaya hazır bir heyecan belirdi. "Ah Baba, lütfen gidebileceğimizi söyle!"

William gülümsedi. "Nasıl karşı çıkabilirim ki?"

Anne o günü küçük salonun şöminesinde yanan ateşi seyrederek oldukça sessiz geçirdi.

Beth sıkıntıdan kendi kendini yiyor, resim yapabileceği onca vakti boşa geçirdiği için kederleniyordu.

"Pek de iyi arkadaşlık edemiyorum değil mi?" dedi Anne. "Merryfields bana beni kısıtlayan hayatımdan bir süreligine kurtulma fırsatı sunduysa da artık görevlerimin başına dönme vaktim geldi."

"Kocan seni bekliyor, değil mi?"

Anne gülümsedi. "Ona verecek iyi bir haberim oldu-

ğunu düşünüyorum. Sanırım yine hamileyim. Emin olmak için henüz çok erken, ama her geçen gün nefesimi tutup bekliyorum.”

Beth’in içi neşeyle dolmuş ve aynı zamanda arkadaşı için korkuya kapılmıştı. “Senin için dua edeceğim.” Beth, onca ölü doğumun ve düşüğün ardından Anne’in karnındaki bebeği sağlıklı taşımasını umuyordu.

Ertesi gün yemekten sonra Clarence Smith, Piskopos ile merhabalaşmaya geldi. “Lanet olası Katolikler hâlâ sıkıntı yaratıyor mu?” diye sordu.

Henry Compton’un dudakları bükülmüştü. “Şöyle böyle.”

“Whitehall’e dönmek üzere burada devlet işleriyle fazlasıyla meşgulüm maalesef, ancak malum sorunu uygun görürseniz sizin ellerinize teslim edeceğim. İngiltere Kiliyesi’nin tek ve gerçek kilise olduğunu asla unutmayın!”

“Hep de öyle kalması için var gücümle, elimden geleni yapacağıma sizi temin ederim peder.”

Piskopos başıyla selam verdi ve Clarence’m yanından ayrıldı. William’a bakarken gözleri adeta keyifle dans ediyordu.

Anne, Beth’e dönüp “Birlikte çok mutlu günler geçirdiğimiz odaya son bir kez daha bakmak istiyorum,” dedi.

Anne salona geçince kapıyı sert bir şekilde Forsyth’in yüzüne kapadı. “Burada kafamı dinlemeyi ve seni çok özleyeceğim arkadaşım. İyi kalpliliğin ve sağduyulu tavırların sayesinde umutsuzluğumdan kurtulmayı başardım.”

“Umarım hayatın seni eskisi kadar zorlamaz. Özellikle umduğun şeyi yaşamam dilerim.”

Anne’in solgun yüzü gülümseyişiyle aydınlanıverdi. “Tanrı’nın da buyruğunun bu olduğunu umarak yaşıyorum.” Parmağındaki yüzüklerden birini çıkarıp Beth’e uzattı. “Bunu almanı istiyorum.”

Beth şaşkınlıkla geri çekildi. “Bu kadar değerli bir hediyeyi kabul edemem!”

“Benim için yaptıkların paha biçilemez. Üstelik güzel mavi gözlerinle de çok uyumlu. Lütfen, benim için kabul et.”

Beth kararsızlık içinde yüzüğü aldı. Anne’in duyarlılığı karşısında Beth de gözyaşlarına boğulmuştu. “Öyleyse onur duyarım.” Yüzüğü parmağına taktı. Biraz bol gelmişti, ama safir yüzük buzdan bir alev gibi parlıyordu.

“Gördün mü, sana yakışacağını söylemiştim! Ah, Edith’ten de sana bazı elbiselerimi bırakmasını istemiştim. Bende çokça var zaten. Hem senin de onları en iyi şekilde kullanacağına eminim.” Anne küçük salona son kez bakarken derin bir iç çekti.

Anne’in yardımcısı salonda kürklü pelerinini giydirmek için onu bekliyordu. Edith pelerini büyük bir hassasiyetle Prens’in omuzlarına kondurdu.

Verandada Anne herkesle vedalaşırken William ile Susannah’ya teşekkürlerini sundu. Sıra Beth’e geldiğinde onu yanaklarından öperek kulağına “Kalbimde daima Merryfields’ten bir parça taşıyacağım,” dedi.

Piskopos, Prens’e filikaya binmesi için yardım ettikten sonra yardımcısı Edith de ayaklarının altına sıcak tuğla koyup dizlerine battaniye örttü.

Beth yeni dostunu kaybetmenin hüznünü yaşarken onunla bir daha asla karşılaşamayacağı için gözyaşlarını tutamadı.

Sandalcı halatı çıkarınca filika suyun üzerinde sakince süzölmeye başladı.

Anne el salladıktan sonra yüzünü şehre çevirdi.

12. Bölüm

William, Kit'in bir sonraki hafta yolculuğa çıkması için gerekli ayarlamaların yapıldığına dair Noah'tan söz aldıktan sonra odasına çekilmiş, yemek saatleri haricinde ortalarda görünmemeye başlamıştı. Susannah zar zor konuşabiliyor, Kit için ağrı kesiciler ve öksürük ilacı karışimleri hazırlamakla ilgileniyordu.

Kit'in Merryfields'ten ayrılacağını duyan Johannes bütün konukları ve aileyi Kit'in etrafına toplamaya ikna ederek hepsini yıldırım hızında karakalemle çizmiş, Kit'e giderken yanına alması için bir portfolyo hazırlamıştı.

"Artık bizi hiç unutmayacak," dedi Johannes, Beth'in gözyaşlarını dindirmek için.

Bir hafta sonra Noah geldi.

Beth, Kit'in ertesi gün gideceğini bildiği için yüreği ağzında korkuyla bekliyordu.

"Kit'i gemiye bindirdikten sonra Merryfields'e geri döneceğim," dedi Noah akşam yemeği için ana salona geçerken. "Baban beni Richmond Sarayı'nın renovasyonu üzerinde çalıştığım süre boyunca burada kalmaya davet etti."

"Kralın beklenen Katolik oğlu için çocuk odasını hazırlaman *gerekmiyor muydu?*" Beth sesinin ne kadar da katı çıktığının farkındaydı; Noah'ya karşı duyduğu eski kuşkuları yeniden hissetmeye başlamıştı.

"Beth, bu proje Sör Christopher Wren ile çalışarak olağanüstü bir tecrübe kazanmam için çok önemli bir fırsat."

"Yine de senin yerinde olsam bundan bahsetmezdim. Katolikler buralarda pek sevilmez."

Noah iç çekti. "Benim görevimin, nefret ettiğim Katoliklik ile hiçbir alakası yok."

"Sonuçta diğerleri bunu anlayamaz ama."

Kit, yemek masasında Noah'nun dikkatini çekince onu Beth'in iğneleyici laflarından da kurtarmış oldu. Noah'ya Virjinya ve tütün çiftçiliği hakkında, yanına ne alması gerektiği ve deniz yolculuğu ile ilgili çaprazlama sorular sorup duruyordu. "Phoebe beni sıcak tutacak bir gömlek dikmiş; söylediğine göre Virjinya'da havanın nasıl olacağı belli olmazmış," dedi Kit.

"Gömleklerini Jamestown'dan da alabilirsin," dedi Noah. "Oraların ne kadar rafine edilmiş olduğunu gördüğünde çok şaşıracağım. Kadınlar ipek elbiseler giyip Londra'daki gibi bakire rolü yapıyorlar. Virjinya kesinlikle ilk zamanlarındaki gibi bir yer değil."

"Bunun orayı daha sıradanlaştırıp sıradanlaştırmadığı konusunda kuşkuluyum," dedi Kit hayal kırıklığıyla.

"Daha sıradansa da çok daha rahat olduğuna seni temin ederim. Unutma ki Kızılderililer hâlâ sorun çıkarıyor."

Beth papazyahnisini önünden itti. Virjinya ile ilgili bütün bu konuşmalar canını sıkıyordu.

Öğleden sonra ikizler geldi.

"Kit gitmeden önce görelim istedik," dedi Samuel. "Yolcu etmek için limana kadar ona eşlik edeceğiz."

"Anavatanından ayrılırken ona hiç unutamayacağı bir uğurlama merasimi yapacağız," dedi Joshua haylazca gülümserken.

Noah ile ikizlerin Kit'i uğurlamak üzere rıhtıma kadar gideceğini düşününce Beth bir an için onları kıskanarak suratını astı. Fakat Kit ailesine orada olmamaları için yalvarmıştı. Aksi gerçekleşirse ayrılığı herkesi daha çok üzecekti.

"Çok bitkin görünüyorsun Beth," dedi Joshua. "Kit'i şimdiden özlüyor musun yoksa?"

Beth konuşmadığından sadece başını salladı.

"Bak ne diyeceğim," dedi Samuel, Beth'e sarılarak. "Kit gittikten sonra neden Chelsea'ye gelip bizimle bir süre kalmıyorsun? Keyfini yerine getirmek için oyun ya da başka şeyler buluruz."

Beth derin bir iç çekti. "Leydi Arabella'nın bu konuda sizin gibi düşüneceğini sanmıyorum. Beni hiç sevmez."

"Annem birileri ona yaranmadıkça kimseyi sevmez," dedi Joshua gülerek. "Ama onu tatlı dilimle ikna edebilirim. Sonuçta çocukluğumuzun yarısını Merryfields'te geçirdik."

Susannah nakışını kucağına alıp şöminenin başına oturmuştu. Kit ne zaman kahkahalarla gülse ya da kardeşiyle gürültülü kart oyunları sırasında şakalaşsa gözlerini kaldırıp ona bakıyordu.

William dalgın halde, maşayla ateşin içindeki kütükleri karıştırırken yalnızda Kit'in sesi yükseldiğinde bakışlarını ona doğru çeviriyordu.

Beth ise Cecily ve John ile oturmuş sözde mikado oynuyordu, fakat Kit'in oradaki son anları içine işliyor, çenesinin kıvrımını ve cılız bedeninin çocuksu hatlarını hafızasına kazıyordu.

"Beth!" Cecily, onu kolundan tutmuş sallıyordu. "Dikkatini vermiyorsun!"

"Özür dilerim." Beth mikado çubuklarından oluşan yığıncı inceledi, fakat hamlesini öyle aceleci yaptı ki çubukların çoğu yere dökölüverdi.

"Sakar!" diye bağırdı John.

Beth dikkatini tekrar Kit'e vermişti. Elindeki kartları göğsüne bastırmış, Noah'nın söylediğı bir şeye gülüyordu. Kit, ablasının ona yönelen dikkatini hissetmiş gibi başını arkaya çevirip odadakilere baktı ve o sırada Beth ile göz göze geldiler. Gülümsemesi az önceki etkisini yitirmiş, solup gitmişti.

Canı yanan Beth gözleri buğulu bir şekilde kardeşine seslendi. "Gözlerini kartlarından ayırma Kit, yoksa o yaramazların seni yenmesine izin vermiş olursun!"

Kit oyuna dönmeden önce uzun bir süre gözlerini Beth'ten ayırmadı.

Beth, kardeşinin son akşamını ağlayarak mahvetmek için yutkunup tırnakları avucuna geçene kadar yumruklarını sıkı.

Şöminenin üzerindeki saat çalmaya başladı.

William iç çekerek, “Geç oldu. Son kez hep birlikte dua etme vaktimiz geldi,” dedi.

Kit’in gideceği sabah hava aydınlık ve açıktı.

Beth, Anne’in verdiği yeşil elbiseyi giyerken içi sıkılıyordu. Orpheus ile birlikte merdivenlerden indi ve Kit’in valizinin hole çıkarıldığını görünce kardeşinin gidişine saatler kaldığını düşünerek hüznünlendi. Valizin ağzının açık olduğunu görünce içine şöyle bir göz attı.

Annesi Kit’in valizine, içinde her şeyi bulabileceği bir ecza kutusu ile onun yanına Phoebe’in sevgiyle diktiği gömleği de güzelce katlayıp koymuştu. Babasının hediyesi olan Donne’nin özel ciltli şiir kitabı valizin en üstündeydi. Johannes’ın küçük taslak dosyası yan göze konulmuştu. Beth’in yaptığı, tamamen açılmış pembe gül, annesinin yoğun kokulu Eczacı gülü, Kit’e Merryfields’in yaz bahçesini anımsatması umuduyla dosyaya eklenmişti.

Beth en son basamağa oturup başını ellerinin arasına aldı. Gözünden damlayan yaşın eteğinde bıraktığı lekeyi parmaklarının arasında ovalayıp duruyordu. Orpheus mızırdanarak patisini Beth’in dizine koydu ve kahverengi duygulu gözlerini ona dikti. “Sen de Kit’i özleyeceksin değil mi?” dedi Orpheus’un başını okşayarak.

Orpheus kulaklarını dikip kuyruğunu yerde sağa sola sallamaya başladı.

Koridorda koşturan ayak seslerinin sahibi birbiriyle yarış yapan Noah ve Kit’e aitti. Merdivenleri ikişer basamak atlayarak iniyorlardı.

Beth gözyaşlarını sildi. Kit'in son hatıralarından biri onun bu mutsuz tavırları olmamalıydı.

"Erkencisin!" dedi Noah.

"Uyuyamadım," dedi Beth.

"Ben de," diye itiraf etti Kit buruk bir gülümseyişle.

"Bu iş sandığımdan da zormuş," dedi son derece hüznünlü bir surat ifadesiyle. "Merryfields'ten ayrılmak istediğimi sanıyordum, ama..."

"Öyleyse gitme!" dedi Beth sevinçle. "Henüz çok geç değil!"

Kit'in çenesi titriyordu. "Ama anlamıyor musun? Gidip dünyayı keşfetmek *zorundayım*. Sizi çok seviyorum ama burada tıklı kalırsam kafayı yiyeceğim."

Beth'in son umudu da titreyerek sönmüştü.

"Eğer memnun kalmazsan istediğin zaman dönebilirsin," dedi Noah.

"Olabilir." Kit gözlerini ellerine dikti. "Fakat bunu başaramayacaksam ne anlamı var ki? Üstesinden gelmeliyim, ancak vedalaşabileceğimden emin değilim." Birdenbire nefesini içine çekti. "Belki de gizlice çekip gitsem daha iyi olur?"

Noah onu kolundan tuttu. "Bunu yapamayacak kadar yetişkin bir erkeksin! Gülümse ve vedalaş. Oyalanma yeter."

Kit, duruşunu düzeltip dik durmaya çalıştı. "Haklısın."

Joseph yanlarına geldi. "Emmanuel sandalı hazır etmiş Kit," dedi. "Samuel ile Joshua çoktan gemiye gittiler."

Kit başını salladı. Derin bir nefes aldıktan sonra büyük bir çabayla gülümsedi. "Sizi özleyeceğim. Çocukken bah-

çede doyasıya koşup oynayarak ne kadar eğlenirdik değil mi?"

"Asla unutamam."

"Joseph, senin de artık Sara ile evlenme vaktin gelmedi mi? Belki çok geçmeden evlilik haberinizi duyarm?"

Joseph ağırlığını diğer ayağına verirken esmer yanakları utancından kızarmıştı.

"Gelgiti kaçıracaksın," dedi William. Yüzü bembeyaz kesilmişti.

Kit'i çocukluğundan beri tanıyan çoğu hizmetçi verandada yan yana dizilmiş, vedalaşmak için güneşin altındaki nemli serinlikte bekliyorlardı.

Kit, arkasında ailesi ve kardeşleriyle, yavaşça onların yanına doğru yürüdü ve bazılarıyla birkaç kelime konuştu.

Clarence Smith şövalye ilan edermiş gibi Kit'in omzuna dokundu. "Dünyaya açıl ve seninle gurur duymamızı sağla evlat."

Peg, temiz bir beze düzgünce sardığı etli böreği Kit'in cebine sokuşturdu. "Yaban topraklara aç gitmene gönlüm razı gelmez," dedi.

Gözleri sevinçle parlayan Noah Beth'e dönüp, "O börek Virjinya'ya varana kadar yaban kurtçuklarıyla dolar," diye fısıldadı.

Beth gülümsemeye çalışırken Cecily, ona yaslanıp bayılacak gibi olunca Susannah kendine gelmesi için kızının burnuna amonyum karbonatlı bezi tuttu.

Ağlamamak için kendini sıkı John kıpkırmızı kesilmişti. Kardeşine sarılarak, "Al," dedi küçük bir paketi ona

uzatarak. "Senin için en sevdiğim bi-bi-birkaç tohum. Vi-vi-virjinya'da benim için bir İngiliz bahçesi yap."

"Yapacağım," dedi Kit. "Yeni Dünya'nın ortasında bir parça da Merryfields olacak."

Cecily daha fazla dayanamayıp Kit'e sarılarak hıçkırıklar içinde ağlamaya başladı. Beth, kardeşinin gözünde en ufak bir kızarıklık bile olmadan nasıl bu kadar sarsıntılı ve yoğun bir şekilde ağladığını merak ediyordu.

Sıra Beth'e gelince Kit'e sımsıkı sarılıp siyah saçlarının kokusunu içine çekti. Yeni doğduğu zaman gözlerini ışığa karşı sımsıkı kapayışını, ablasının elini sımsıkı tutarak bahçede gezen o kuvvetli çocuğu ve ilk uzun paçalı pantolonunu giydiğinde kahkahalarla güldüğü günleri gözünün önünde canlandırdı Beth. Şimdiyse her geçen gün büyüyüp, kocaman bir adam oluşunu seyredemeyecekti. Gözleri dolup genzi yansa da Beth kendini tutup gülümsemeye çalıştı. "Her gece uyumadan önce, yaşlı erik ağacındaki dal çatalında yan yana oturduğumuzu hayal edeceğim," diye fısıldadı.

"Tıpkı çocukluğumuzda, yaramazlık yaptığımızdaki gibi," dedi Kit beceriksizce gülümseyerek.

Beth yavaşça ellerini bırakırken kardeşinin son dokunuşundaki sıcaklığı kaybetmemek için parmaklarını avucuna doğru sıkıca yumdu.

Joshua verandanın sonuna gelip sandala atlayınca fazlasıyla sallanan sandalda Samuel suya düşmemek için iki yana tutunuverdi.

Joshua kahkahayla gülerek onunla alay edip üzerine

su sıçratırken Orpheus kuyruğunu heyecanla sallayarak havlamaya başladı.

"*Acele et Kit, yoksa gemiye binmeden önce Crown'da seninle bir bardak bira içmeye vaktimiz kalmayacak!*"

William asık bir suratla oğlunun kollarından tutup yüzünü aklına kazımak istercesine ona baktı. "Benimle yüzleşecek kadar cesur ve dürüst olup erkekçe davrandığın için seninle gurur duyuyorum Kit. Annenle benim aklımdan hiç çıkmayacaksın, hep senin mutlu ve başarılı olmanı umut edeceğiz." O an William'ın yüzü buruştu ve oğlunu göğsüne yaslayıp yüzünü siyah saçlarının arasına gömdü.

"Kit!" diye seslendi Joshua. "*Hadi! Gelgiti kaçıracağız.*"

Susannah birbirine sarılan oğluyla kocasına sarıldı, üçü baş başa verdiler.

Onları seyrederken üçünün arasında olmadığı için Beth'in canı yanıyordu. Cecily ise ablasının koluna tutunmuş, durmadan ağlıyordu.

"Ayrılma vakti," dedi Susannah biraz sonra. Kit'i yanaklarından öptükten sonra yaşlı gözlerle gülümseyerek oğlunu serbest bıraktı. "Yazmayı unutma sakm! Yepyeni harika hayatın hakkında haberler almayı dört gözle bekleyeceğiz."

Kit'in de gözleri dolmuştu. Yutkunarak "Yazacağım," dedi. Sandala binerken sandaldaki ikiz kuzenleri güle güle diye bağııyordu.

Cecily annesine sarılarak ağlarken gözlerini bir an olsun oğlundan ayırmayan Susannah birdenbire on yaş yaşlanmıştı sanki.

Beth ise sandalın en tepesine yerleşmeye çalışan kar-

deşine bakıyordu. Kit'in soluk güneşin altındaki mavi-siyah parıltılı saçlarını ve çenesindeki ufak sakalını aklına kazırken hafızasındaki eski görüntüsünü de siliyordu. Çenesinin güçlü yapısını, uzun etkileyici kaşlarını ve geniş omuzlarını onun bir portresini çizercesine inceliyordu. Düşüncelere daldığı sırada Noah'nın ona bir şeyler söylemesiyle olduğu yerde sıçrayıverdi.

"O iyi olacak, biliyorsun," dedi Noah. "Kesinlikle mutlu olacağı bir hayata doğru yol aldığına adım gibi eminim." Beth'e bakarken alnı kırışmış, yüzünde endişeli bir ifade belirmişti.

"Gemiye binmeden önce ikizlere dikkat et, onu sarhoş etmesinler."

"Dikkat ederim. Yarın geri döneceğim." Noah sandala binmeden önce ılık yanağı Beth'inkini okşamıştı sanki.

Emmanuel, "Güle güle git, Tanrı seni korusun!" diye bağıırıyordu.

John, bahçıvanlıktan sertleşip nasır tutan parmaklarıyla Beth'e uzandı. "Merryfields'te hâlâ bir erkek ka-ka-kardeşin daha var," dedi.

Beth, kardeşinin elini tutup yanağına koydu. "Tanrıya şükür sen varsın John."

Emmanuel kürekleri çektikçe zeytin yeşili suyun acımtırak kokusu havaya karışıyordu. Kürek lumbarının çıkardığı tok ses suyun yüzeyinden yansırken sandal, nehrin ortasma doğru yol alıyordu.

İkizler, el sallayarak hiç durmadan bağırıp çağırışıyorlardı.

Kit'in en son görüntüsünün bir saniyesini bile kaçırmak istemeyen Beth kardeşinin siyah saçlarına, omzunun üzerinden başını çevirip baktığında beliren solgun yüzüne ve el sallayışına gözünü hiç kırpmadan bakıyordu. John ile Beth, sessizlik içindeki anne ve babalarının yanında kol kola durmuş, Cecily'nin giderek dinen ağtı eşliğinde, uzaklaştıkça daha da küçülen sandalı seyrediyorlardı.

13. Bölüm

Noel sabahı Beth uyandığında, pencere gri bir sisle kaplanmış, inceden yağmur çiseliyordu. Dışarıdaki nemli buğu şömine bacalarından evin içine de sızarak ateşin duman tüttürmesine ve konukların öksürükler içinde bir araya toplanmasına neden olmuştu.

Merryfields'in neredeyse bütün ahalisi, sabah ayini için kiliseye yürüyerek kilisedekilerin her zamanki meraklı bakışlarına ve havanın soğuşuna meydan okuyacak kadar cesaret göstermişti. Nelly Bryne ayakkabısını çıkarıp kırmızı Noel çoraplarını Beth'e gösteriyor, Zavallı Joan ise tezgâhta yatan bebek İsa'nın soğuk bedenini düşünerek durmadan ağlıyordu.

Rahip, Katolik uygulamalardan kaynaklanan sorunlara yönelik kışkırtıcı bir vaaz verirken kilisedekiler başlarını sallayarak rahibi onaylıyordu. Johannes öyle yüksek sesle "Âmin" dedi ki herkes dönüp ona baktı. Rahip ayini insanlığa barış ve iyilik dilekleriyle sona erdirdi.

Merryfields'e döndüklerinde William, John ve Noah

Noel ağacını içeri taşıdılar ve ıslak odunların dumanı ke-silsin diye körüğü çalıştırdılar. Sonunda ateş hararetle yan-maya başlamıştı.

Susannah ile Beth masayı sarmaşık çelenkleri ve kızıl tomurcuklu ince filizlerle süsleyip bir hafta boyunca yakı-labilecek kadar çok mumu yakarak içerideki kasvetli havayı ortadan kaldırdılar.

Sofranın tam ortasında Prenses Anne'in gönderdiği büyük bir et ve etrafında bir sürü kızarmış tavuk eti ile te-reyağlı sebzeler vardı.

Joseph ile Emmanuel büyük bir seremoni eşliğinde erik aşuresini getirirken Peg ellerini beline koymuş, yüzünde keyifli bir gülümsemeyle aşureyi kâselere böleceği anı bek-liyordu. Aşurenin içinde normalden daha çok üzüm yerine daha çok un ve yağ olsaydı kimse anlamazdı herhalde. Ba-haratlı bira ateşin üzerinde içten içe kaynarken salonu sı-cacık ve huzur veren tarçın, karanfil ve portakal kokusu sarmıştı. Konuklar bu neşeli ziyafetin tadını çıkarırken aile için Kit'in yerini hiçbir şey dolduramıyordu.

Noah, aileye hediyelerini verip konuklara şekerleme kutuları ikram etmişti.

Beth, Noah'nın hediye ettiği, her tarafı kırmızı kurdele ve ökseotu ile sarılı olan paketi açtı. Kâğıdı masanın üze-rine düzgünce açınca bir kilisenin özenle çizilip mürekkepli kalemle hatlarının belirginleştirildiği resmi ortaya çıktı.

"Hoşuna gider diye düşündüm," dedi Noah. "St. James Garlickhythe kilisesi. Yeni kulesini nasıl tasarladığımı sana göstermek için çalışmamın bir kopyasını da senin için hazırladım." Beth sessizliğini korurken Noah'nın kahve-

rengi gözlerinde endişeyle karışık hafif bir heyecan vardı.

"İnsanların Wren'in Feneri diye adlandıracağı kilise bu," dedi Beth sonunda.

Noah gülümsedi. "Hatırlıyorsun! Kulesi beyaz Portland taşından olacak ve güneş ışığında parıl parıl parlatacağı için insanlar ona bakmadan geçemeyecek."

"Çok güzel olmuş Noah." Tamamı sütunlar üzerine kurulmuş, giderek yükselen çapraşık katları inceledi. Sanki cennete doğru yükseliyordu. "Hat çalışman olağanüstü derecede iyi."

Noah'nın ağzı kulaklarındaydı. "Gündüz bütün yapmam gerekenler bittikten sonra akşamları mum ışığında çalışmak zorunda kaldığım için hata yapmaktan çok korktum. Özellikle de senin sanatsal standartlarının çok yüksek olması bunda etkili oldu."

"Demek her akşam bununla uğraşıyordun!" dedi Beth. "Kraliyetin bebek odası hakkında sana sert sözler ettiğim için benden kaçtığını sanıyordum oysaki."

"Asla."

"Pekâlâ, Richmond'da işler nasıl gidiyor?" diye sordu Beth.

"Araştırmalarımı tamamladım. Devletin nezdinde bölge harabe konumuna düştüğü için çok zorlandım. Planları çizmeyi bitirdikten sonra Kral'a sunacağım." Dudaklarını büzüştürdü. "Surat ifadene bakılırsa gösterdiğim ilerleme seni pek memnun etmedi."

"Ne yazık ki öyle."

Noah iç çekti. "Merryfields'e geldiğim günden beri hiç istemediğim halde seni hep huzursuz ettim değil mi? İlk

başlarda senin kendini resme adadığını anlamadığımdan sorun çıktı, sonra Kit'in Merryfields'ten ayrılmasına sebep olan mektubu getirdiğim için ve şimdi de kraliyetin bebek odasının planını çizdiğim için."

"Merryfields'e gelişin tıpkı kocaman bir kayanın durgun bir suya aşırı yüksekte düşmesi gibiydi," diye cevap verdi Beth. "Ve yarattığı dalgalar çok, ama çok uzaklara kadar yayıldı." Bakışlarını tekrar özenle çizilmiş resme çevirdi. "Fakat bunu saklayacağım."

Noah kuşku bir gülümsemeyle ona baktı.

"Benim de sana bir hediyem var," dedi Beth küçük bir kutuyu ona uzatarak.

Noah hediyesini açıp kalemleri ve çizim malzemelerini koyabileceği elma ağacından yapılmış kutuyu görünce yüzü aydınlanıverdi. Beth, kutunun kapağın hanımeli ve güllerle çevrelenen bir Merryfields resmetmişti.

"Daha önce Merryfields'i hiç resme dökmemiştim," dedi. "Virjinya'ya döndüğünde bizi hep hatırla diye senin mimarlık sevginle benim bitkilere olan sevgimi birleştirdim." Kutuya resmi çizmek için epey uğraşmış, Noah'ya karşı sergilediği soğuk tavırlarından dolayı hissettiği suçluluk duygusunu bu şekilde bastırmaya çalışmıştı.

Noah kutunun ipeksi pürüzsüzlükteki kapağında parmaklarını gezdirirken "Seni asla unutmayacağım," dedi Beth'i yanağından öpmek üzere eğilirken. "Ve bu kutuyu sonsuza dek saklayacağım."

Beth ateşin isli kokusunu Noah'nın saçlarında duymuş, temiz ve huzur veren erkeksi teninin kokusunu içine çekmişti.

"Bugün ben de ailemi özlediğimi hissettim," dedi Noah sessizce.

"Onlar bugün ne yapıyordu?"

"Babam çam ağacını getirmiştir; annem ile kız kardeşlerim Marryanne, Abigail ve Kate de mutfakta çalışıyordur." Gülümsedi. "Annem hizmetçilere izin vermek için ısrar eder. Bütün ev kızartma, eggnog ve tarçın kokar. Pencereilerin önünde mumlar yakılır ve öğleden sonra iyi kalpli komşularımız Sharpe'lar, kızları Hannah ve Amy ile ziyarete gelirler." Gözleri şöminenin ateşine dalmış, düşüncelerin içinde kaybolmuştu.

"Zavallı baban onca kadının arasında yalnız kalır," dedi Beth. Kit'in her zamanki sandalyesine baktı. "Acaba Kit ne yapıyordu? Noel yemeğinde sadece gemideki bisküvilerle yetindiğini bir düşünsene!"

"Eminim rom içerek kafayı bulurlar, hem onunla birlikte Noel şarkıları söyleyecek yolcular da vardır."

"Gelecek Noel sen de evine dönmüş olacaksın."

Noah uzanıp Beth'in elini tuttu. "O zaman da seni çok özleyeceğim. Yani hepinizi özleyeceğim demek istedim."

Johannes ellerinde baharatlı sıcak biralarla gelip Noah ve Beth'in yanına oturdu. Noah'nın çizdiği resmi alıp inceledikten sonra, "Amm da titiz bir tasarımcıymışsın Noah," dedi.

"Johannes sana iltifat ediyor." Beth gülümsedi.

Johannes elini gür saçlarının arasında gezdirdi. "O kadar katı bir usta mıyım ben?"

"Ah, hem de nasıl!" dedi Beth. "Ama böyle olmanı tercih ederim. Sayende kendi içimde derinlere dalıp gerçek kapasitemi ortaya çıkardım."

Johannes kocaman eliyle Beth'in bileğini kavradı. "Her zaman daha fazlasını yapabileceğini de unutma!"

Bir süre sessizlik içinde oturup John'un kestaneleri pişirmesini ve Cecily'nin sıcak kabukları soyarken her eli yandığında parmaklarını üfleliğini seyrettiler.

Clarence Smith şöminenin önünde durup "I Saw Three Ships Come Sailing In" şarkısını söylemeye başladı.

Herkes teker teker kalkıp şöminenin önünde bir çember oluşturdu. Joseph küçük flütünü alıp geldi, Yaşlı Silas ise kemanyla ona eşlik etti ve grup, repertuarlarında ne kadar Noel şarkısı varsa sırayla söylemeye başladı.

Noah berrak tenor sesiyle şarkılara eşlik ediyordu. Beth, Noah'nun kalem kutusunun kapağını kendinden bihaber okşayıp durduğunu görünce gülümsedi. Noah'ya karşı tuhaf bir şefkat duymaya başlamıştı. Belki de düşündüğü kadar kibirli biri değildi? Johannes'ın gözyaşlarını silmediğini görünce yanına gitti. Beth'i geniş gövdesiyle kucaklayan Johannes derin bir iç çekti.

"Ah Beth, Noel bana mutlu günlerimi hatırlatıyor. Annelies'yi hatırlıyorum..." Yüzü kederden buruş buruş olmuştu. "Sanırım atölyeye geçsem iyi olacak. Çalışmak beni sıkıntıya sürükleyen şeylerin tek devası."

Beth, Johannes'ın arkasından bakarken onun acısını dindiremediği için acı çekiyordu. Yine melankoliye gömülmüş bir halde iç çekti. Kit artık yanlarında değildi ve bir sonraki Noel'de Noah da olmayacaktı.

Sofra kaldırıldıktan ve aile ile konuklar esneyerek odalarına çekildikten sonra Susannah, Beth'ten akşam servisinde ona yardım etmesini istedi.

Koridordayken Susannah iç çekip, "Akşam servisini sen küçükken birlikte yapardık Beth," dedi. "O zamanlar çok konuğumuz vardı. Babanla Merryfields'e dair öyle çok hayal kurmuştuk ki."

"O hayallerin hepsini gerçekleştirebilirdiniz," dedi Beth. "Ama maddi durumu iyi olmayan konukları, size ihtiyaçları olduğu için geri çeviremediniz hiçbir zaman." Esnedikten sonra, "Artık yatsam iyi olacak. Kit'in yokluğuna rağmen güzel bir Noel akşamıydı," dedi.

Susannah kızını öptükten sonra, "O her zaman kalple-
rimizde olacak, değil mi?" diye sordu.

Beth başını sallarken hüzne kapılmamak için yutkundu. "İyi geceler Anne."

"İyi geceler tatlım. Tatlı rüyalar."

14. Bölüm

Ocak 1668

Johannes, kendi kendine söylenerek atölyedeki masanın etrafında ikinci turunu atarken botları her hareketinde gıcırdıyordu. İran halısını bir hışımla tutup sallayınca yarattığı serin rüzgâr, beraberinde büyük bir toz bulutunu şövalesinde çalışan Beth'e doğru savuruverdi. Johannes masadaki halıyı düzenlemeyi bitirir bitirmez malzeme odasına geçti. Biraz sonra eli kolu dolu vaziyette odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Şamdana değip seramik sürahinin üzerine devirdi ve o sırada elma yere düşüp yuvarlanmaya başladı. Kürenin karşısında duran kopuz olduğu yerden devrilip masaya çarptı.

Beth derin bir iç çekerek fırçasını bıraktı. "Yardım edebileceğim bir şey var mı Johannes?"

"Bu natürmort hiç de ilgi çekici değil."

Beth, Johannes'ın kurduğu düzene baktı: Haklıydı. Kopuzu alıp arka plandaki örtüyü düzenledikten sonra küre-

nin eksenini çevirdi ve Virjinya'yı görür görmez durdurdu. Kuş tüyü başlıklar takan ve yarı çıplak vücutlarını savaş boyalarıyla kaplayan o korkunç vahşilerin yurdunda yaşamının, öylesine uzak bir ülkedeki hayatın nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştı. Noah oradaki harika bitkilerden bahsetmişti; egzotik aşk merdiveni çiçeğinin ve çiçek açmış fundaların kokusu öylesine yoğundu ki insanın başını döndürebilirdi. Bir an için bütün bu duyguları gidip tatmak, her birini hafızasına kaydetmek istedi.

"Biraz çiçeğe ne dersin?" dedi Beth birden. "Gerçi bahçede çok az çiçek var."

"Ah! Bana ilham vermeyen bir natürmort için vaktimi boşa harcayamam." Çaresizlik içinde homurdanarak kalaylı şamdanı eline aldığı gibi öfkeyle yere fırlattı.

Beth şok içinde başını tuvalinden kaldırdı.

Johannes ona bakıyordu. Beth konuşmak üzereyken Johannes "Dur!" diye bağırırdı. "Sakın kıpırdama!" Hemen Beth'in karakalem resmini çizmeye başladı.

"Johannes?"

"Şşş! Kıpırdama dedim!"

Biraz sonra Johannes tuvalinden doğruldu ve gözlerini kısarak çizdiği taslağa baktı. "Evet," dedi derin bir nefes alarak. Kurşun kalemını bırakıp masadaki İran halısını kaldırdığı an yine elma yerde yuvarlanmaya başladı. Johannes halıyı Beth'in ayaklarının dibine serdikten sonra gösterişsiz boya elbisesinin kırıksıklıklarını, sanki Fransız ipeğinden Şam işi bir elbisenin kıvrımlarıymışçasına özenle düzenledi.

Johannes yarattığı tabloyu incelemek için geri çekildi

ve Beth'in arkasındaki duvara asmak için hemen gidip süslü çerçeveli bir ayna getirdi. Işığın dosdoğru Beth'in yüzüne vurması için panjurlardan birini kapattı ve Beth'in çenesini hafifçe yukarı dikip başını biraz sola çevirdi. Biraz sonra kararını vermişçesine başını salladı. "İşte oldu."

Tuvalinin başına geçip seçtiği düzgün fırçasını Beth'in daha önceden onun için hazırladığı terakota boyasma batırdı. Başlamaya hazırdı artık.

Beth olabildiğince sabit durmaya çalışıyor, Johannes onun resmini yaparken o da kendi resmine devam edip edemeyeceğini merak ediyordu. Fakat biraz sonra Beth kendi tuvaline bakmak için başını çevirdiği sırada Johannes bağırarak onu bu düşüncesinden caydırdı. Beth içinde bulunduğu bu durumu kabullenerek düşüncelerini serbest bıraktı ve bakışları buğulandı.

Noah'nun St. James Garlickhythe çizimi atölyenin duvarına asılmıştı. Beth'in bakışları çizime kilitlendi; Noah bu çalışmaya sırf onun için zaman ayırıp yeniden çizmiş ve onu duygulandırmıştı. Noah'nun Virjinya'daki eviyle ilgili oluşturduğu mutlu aile tablosunu düşünen Beth, Kit'in de orada mutlu olduğunu hayal ederek teselli buldu.

Atölyenin kapısındaki eşeleme sesini duyduğu an daldığı hallerden uyandı. İçeri girmeye çalışan Orpheus sonunda kapıyı ardına kadar açarak bunu başarmıştı. Yere düşen ve hâlâ masanın altında duran elmayı kokladıktan sonra Beth'in ayaklarının altına serili halıya gidip öylece uzanıverdi.

"Hey, köpek!" Johannes, can sıkıcı yaratığa elini kolunu sallayıp duruyordu.

Derin derin nefes alarak uyumak üzere gözlerini yuman Orpheus ise onu hiç de umursamış gibi görünmüyordu.

Johannes'm hakarete maruz kaldığı andaki ifadesi karşısında Beth kahkahalarla gülmeye başladı.

"Köpek de bu kompozisyona uyabilir pek tabii," dedi Johannes gönülsüzce gülümseyerek.

"Sen onu çizerken başımı ve omuzlarımı hareket ettirebilir miyim acaba?" diye sordu Beth. "Her tarafım kasıldı ve ağrıyor."

"Ayaklarını kıpırdatma yeter."

Orpheus derin ve hırıltılı bir şekilde horlamaya başlamıştı.

Uzunca süren saatler sonunda Beth kollarını kapayıp açarak gerindi. "Hava kararıyor," dedi. "Işığı yakmamı ister misin Johannes?"

"Resimde kullandığım ışık gitti," dedi Johannes başını hayır dercesine sallayarak.

"Peki, resim ne âlemde?"

"İyi diyebiliriz." Boyadan kabuk bağlamış ellerini dağınık saçlarının arasmda gezdirerek "Resmine *Ressamın Çırağı* ismini vereceğim. Böylece bu resme bir bakan bir daha bakacak!"

"Erkek olmadığım için mi?"

"Aynen öyle."

"Öyleyse bir çırak olarak gördüğüm değeri ortaya koyarsam iyi olur. Senin için biraz daha renk karışımı hazırlamamı ister misin?"

"Masanın düzenini bozma sakın!"

"Elbette." Beth ahşap masadaki porfir öğütücü levhanın yerini işaretlemek için küçük malzeme odasından aldığı tebeşirle çevresini çizdi ve sonra levhayı masanın diğer ucuna koydu.

Beth zehirli toza karşı ağzına ve burnuna mendil bağlayıp öğütücü levhadaki beyaz kurşunu toz haline gelene kadar döverken Johannes kollarını kavuşturmuş, onu seyreliyordu.

Biraz sonra Beth ağrıyan kollarını sallayıp rahatlattıktan sonra beyaz tozu dikkatlice bir kavanoza döktü. Bir bezle sildiği levhayı yıkadıktan sonra yüzüne bağladığı mendili çıkardı. Levhayı tekrar eski yerine koymak için az önce tebeşirle çizdiği alanın içine dikkatle yerleştirdi.

Her şeyi Johannes'ın istediği şekliyle yapıp yapmadığını anlamak ve onun onayını almak için gözlerine baktı, fakat Johannes çoktan sandalyesine oturup gözlerini yummuştu bile. Zavallı adam; yoğunlaşmak için harcadığı onca çabanın ardından yorgun düşmüştü.

Bir hafta sonra Beth bir elinde ekmek ve peynir tabağı, diğerinde de yanan bir mumla koridorda yürüyordu. Johannes için yine endişelenmeye başlamıştı. Johannes akşam yemeğine gelmemiş, geçen bir hafta içinde ruh hali giderek çöküntüye uğramıştı. Gözlerinin altındaki koyu halkalara bakınca yeteri kadar uyuyamadığı da anlaşılıyordu. Beth ne yaparsa yapsın Johannes'ı bu sessiz, sakın ve ümitsiz ruh halinden çekip çıkaramamıştı. Tek umudu Johannes'ın

uzun süren kederli nöbetlerinden birine yeniden düşmesi idi.

Şövalesinin iki yanına koyduğu uzun şamdanlardaki mumlar, Johannes'ın büyük tuvaline her eğilişinde titrek ışıklar yayıyordu. Johannes hiddetle resim çizerken bir yandan da ağzının içinde bir şeyler geveliyordu.

Beth'in portresini bir kenara bırakmıştı. Yeni tuvalse astar boyasından kaynaklanan fırça izleriyle doluydu; kimi lekeli ve bulanık, kimiye incecik ve düzgündü. Resimde bir savaş sahnesi tasvir ediliyordu. Göz alabildiğine sıralanmış erler, ateşlerden ve tüfeklerden yükselen dumanların arasından bir görünüp bir kayboluyordu. Cansız bedenlerin üzerinde birbiriyle yumruk yumruğa dövüşen adamların nefret ve korkuyla yoğrulmuş yüz ifadelerini gören Beth'in soluğu kesilmişti. Sessiz bir çığlığa ağzını açan trampetçi çocuk davulunu çalıyordu. Tuvalin sağ kenarında şaha kalkan korkulu atın gözleri fıldır fıldır bakıyor, tüm dişleri görünüyordu. Kana bulanmış bir atlı yere devrilmiş ve kafası vücudundan neredeyse kopmuştu. Beth'in boğazında bir şeyler düğümlenir gibi oldu. Saçları darmadağın ve elbisesinin yarısı yırtılmış hamile bir kadın, bacaklarının arasından kanlar akmış ve eteği paramparça olmuş bir halde yerde yatıyordu. Fransa renklerine bürünmüş askerler kadının çıplak göğüslerine dik dik bakarak kemerlerini çözüyordu.

Beth irkilerek Johannes'a baktı; bu korkunç tablo karşısında konuşamayacak kadar şoka uğramıştı.

"Cassel Savaşı," dedi Johannes fazlasıyla kısık bir sesle. "Çığlıkları hâlâ kulağымda sanki. Korkunun ve barutun ko-

kusunu alabiliyorum, ayaklarımın altındaki kaygan kanlı çamuru hissedebiliyorum.”

“Çok etkileyici ve destansı bir tuval ve mükemmel bir yapıt,” dedi Beth dikkatle. “Ama...”

“Sana göre yeterince güzel değil?”

“Bu beni ilgilendirmiyor. Ama bu tuvalde çalışmak, onu *yaşamak* seni melankoliye sürükler.”

“*Melankoli* mi? Sen buna, kalbimde hissettiğim *acıya* melankoli mi diyorsun yani? Kâbussuz bir gecem geçmiyor. Hâlâ...” Ellerini saçlarının arasında gezdirip iyice dağıttı. “O lanet olası Katolik piçkuruları! O anılar aklımdan bir an olsun çıkmıyor. Ama belki de kafamdaki korkunç görüntüyü resmedersem unuturum ve kâbuslardan kurtulur, yeniden uyuyabilirim.”

“Johannes, uyumaz ve yemek yemezsen hasta olacaksın. Annemden sana bir uyku ilacı hazırlamasını isteyeceğim.”

“Uyumak!” Buruk bir gülümsemeyle “Zehir hazırlamasını söyle,” dedi. Elleriyle gözlerini kapadı. “O zaman sonsuza dek uyur ve bir daha asla uyanmam işte.”

Panikleyen Beth sert bir şekilde karşılık verdi. “Böyle söyleme Johannes! Yemeğini ye ve uyu. Birazdan sana uyku ilacını getiririm.”

Johannes omuzlarını düşürerek arkasını döndü ve savaş sahnesine bakmaya devam etti.

Johannes’in bir kez daha umutsuzluğa doğru yokuş aşağı yuvarlandığını anlayan Beth’in midesine kramplar giriyordu. Uyku ilacının Johannes’in acılarını dindirmeye yeteceğinden şüpheliydi.

On dakika sonra atölyeye döndüğünde Johannes'ın yerinden kıpırdamadığını fark etti. Yavaşça omzuna dokunup "Yeter artık Johannes! Yatağa gitme vaktin geldi," dedi. Johannes'ın gözleri kapkara bir ıstıraba bürünmüştü. Onun yaşadığı acıyla Beth'in de canı yanıyordu sanki. "Sıcak sütüne biraz uyku ilacı kattım. Sana söz veriyorum bu gece bebekler gibi mışıl mışıl uyuyacaksın." Beth korkunç tuvalin gözden kaybolması için mumları söndürdü.

15. Bölüm

Beth esneyerek kahvaltıya indi. Saat henüz çok erkendi fakat Johannes'ın tuvalindeki korkutucu Cassel Savaşı'nın kâbusunu görünce daha fazla uyuyamamıştı.

Noah büyük salonda kahvaltı ediyordu. Yanındaki sehpaaya bir yığın çizim koymuştu. Beth'in geldiğini görünce ona da bir fincan kahve koydu.

Beth minnettar bir şekilde kahvesini yudumlayınca içinde hissettiği sıcaklık sayesinde gücünü toplamaya başladı. "Erkencisin," dedi Noah'ya.

"Atölye şefiyle görüşmek üzere Richmond Sarayı'na gideceğim."

"Çizimlerine bakabilir miyim?" diye sordu Beth. Noah'nın çizimlerinin amacına karşı kuşkuları olsa da çalışmalarını merak etmişti.

Noah hemen kâğıt rulolarını açıp Beth'in önüne serdi. "Burası ön cephe, ana girişe bakıyor. Tepedeki mazgalları yenileyeceğiz."

"Çok güzelmiş. Peki ya bu?" Beth, planın kıvrılan kö-

şelerini düzeltmek için eğilirken Noah ile baş başa vermişti.

“Şurası bebek odası,” dedi Noah. “Bitişik yatak odalarından, sütanne ve dadı için buraya yeni kapılar açılacak. Bakıcı ve bulaşıkçıların yeri tavan arasmda. Kilerlerin yanında da aşçı ve kâhya için hizmetli odaları ile mutfak var. Bebeğin kirli kıyafetleri için çamaşır odası olacak ve bir de Kral ile Kraliçe için bebeği görmek istediklerinde kalabilecekleri birer yatak odası düşündüm.” Noah bütün detayları büyük bir keyifle anlatıyordu.

“Bütün bunlar bir bebek için mi yani?” diye sordu Beth merakla.

Noah gülerek, “Maiyetindekilerin odalarından ve bahçeden söz etmedim bile. Kral hiçbir masraftan kaçınmıyor. Küçük prensin odaları tamamıyla en iyi ipek perdeler ve Fransa’dan özel olarak getirtilen duvar kâğıtlarıyla bezenek...”

“Vatan haini!” Arkalarından gelen bu kaba ses onları birden korkutmuş, kafalarının birbirine tokuşmasına neden olmuştu.

Yüzü sinirden kıpkırmızı kesilen Johannes yumruklarını sıkmış, soluk soluğa karşılarında duruyordu. “Vatan haini Katolik!”

Beth o anda Johannes’ın ne demek istediğini anlamış ve buz kesilmişti. “Johannes...” Ona uzattığı elini bir kenara iten Johannes’in gözleri Noah’dan başkasını görmüyordu.

Noah yavaşça yerinden kalktı. “Johannes, beni yanlış anladın...”

“Yanlış falan anlamadım! Hem Katolik hareketini des-

teklilyorsun hem de yüzüme gülebiliyorsun. Üstelik o... Şeytan dölü için tasarladığın odanın lüksünü övüp duruyorsun! Kralın ve rahiplerinin hepimizi mahvedeceğini anlamıyor musun?" Çenesi sinirden titriyor, tükürükleri dudaklarına saçılıyordu.

Noah ellerini çaresizce açarak konuştu. "Doğrusu şu ki Johannes, Katolik hareketini savunduğum falan yok. Ben sadece..."

"Siz Katolikler benim ailemi katlettiniz!" diye bağırdı Johannes işaret parmağını Noah'ya uzatarak. "Yalancılar! Katiller!" Birdenbire Noah'nın yakasma yapışarak boğazını sıkmaya ve onu kedinin fareyi salladığı gibi hiddetle sarsmaya başladı.

Noah kurtulmaya çalışıyor, fakat Johannes onu her seferinde daha haşince sallıyordu.

"Johannes! Johannes dur!" Beth, onu durdurmak için kollarma atıldıysa da kanma susayan Johannes onu duymuyordu.

Noah, Johannes'ın ellerinden kurtulmaya çalıştıkça yüzü daha da moranıyordu. Beth, Johannes'ın koluna sarılınca Johannes, onu birden itti ve Beth duvara çarptı. Serseme dönen Beth boynundaki düdüğü üç kere çaldı.

Noah çabalamayı bırakıp gözlerinin akı görününce Johannes'ın göğsüne yığılıp kaldı.

Beth dehşete kapılarak Johannes'ın saçlarını çekmeye başladı. Canı yanan Johannes dirseğini geriye doğru savurunca Beth'in yüzüne isabet etti. Gözlerinin önünde yıldızlar uçuşan Beth acı içinde burnunu tutuyordu.

Emmanuel ve William gelip Johannes'ın parmaklarını

Noah'nın boğazından ayırarak arkasından bağlarken Noah, dili dışarıda ve rengi atmış bir halde yere yığılmıştı.

Beth kendine hâkim olmak için yumruğunu ağzına bastırarak Noah'nın yanına çöktü. Johannes'ın Noah'yı öldürdüğü düşüncesiyle donup kalmıştı.

"Tanrı aşkına neler oluyor?" diye sordu William, Noah'nın gömleğini çözüp onu kaldırmaya çalışırken.

"Moordenaar! Katil Katolik!" diye bağıırıyordu Johannes.

William, Noah'yı sarsarak yanaklarını tokatlıyordu. "Hadi Noah! Uyan!"

Noah'nın göğsü hareketlenince hırıltıyla nefes almaya başladı.

"Tanrıya şükür!" dedi William. "Yavaş yavaş nefes al Noah. Sakin. Artık güvendesin."

Susannah odaya toplaşan şaşkın yüzlerin arasından sıyrılarak yanlarına geldi. Beth ayağa kalkıp korkudan titreyerek annesine sarıldı.

"Ne oldu?" diye sordu Susannah, Beth'in burnunu mendiliyle temizlerken.

Beth, parmaklarının arasına sıkışan Johannes'm bir tomar saçına bakıyordu. Üzgün bir halde, "O-o-onu durduramadım," dedi. Noah'ya baktı; yüzü kireç gibi olmuştu, nefes almaya çalışırken boynundaki parmak izleri de gide-rek belirginleşiyordu.

Joseph ve Emmanuel onu tutmaya çalıştıkça elini kolunu saldırganca hareket ettirmeye çalışan Johannes'ın aklı hâlâ yerinde değildi.

Zavallı Joan feryat figan ağlıyor, Nellie Bryne da ona

huzursuz ılıklarla eşlik ediyordu. Susannah onları sakinleştirmek için yanlarına gitti.

“Emmanuel, Johannes’ı hücreye kapat,” dedi William.

“Hayır!” Beth, babasının kolundan tutmuş “Yapamazsın!” diye bağıırıyordu.

“Beth, ona bir bak! Kendine ve etrafındakilere tehdit oluşturuyor. Sana ve Noah’ya yaptıklarına baksana.” Babası, Beth’in çenesini yukarı dikip şefkatle burnunu ve yanaklarını okşadı. “Burnunda kırık yok ama gözün morarabilir.”

Beth, babasının elini kenara iterek “Umurumda değil,” dedi. “Baba, Johannes’ı biliyorsun! Lütfen, lütfen onu hücreye kapatma.”

William acımasız tavrından şaşmıyordu. “Noah’yı neredeyse öldürüyordu. Ben Johannes’ı sakinleştirirken sen de Noah ile ilgilen.”

Johannes şeytan tarafından ele geçirilmişçesine mücadele edip öfkeden kudururken ancak kaba kuvvetle odaya götürülebildi.

Beth, Noah’nın yanına oturup nefesinin düzene girmesini bekledi. Noah sonunda gözlerini açtığında Beth, onun kan çanağma dönmüş gözleri karşısında ne yapacağını şaşırdı. Noah’nın alına dökülen perçemlerini usulca geriye doğru düzeltti. “Şşş! Konuşmak için kendini zorlama. Daha iyi olacaksın.”

Bir süre geçtikten sonra Beth, Noah’nın ayağa kalkmasına yardım ederek onu revir odasına götürdü. Elinden geldiğince sakin bir tavırla Noah’yı rahatlatmaya çalışıyordu. Morarıp şişen boynuna soğuk kompres yaparken onun mu yoksa kendisinin mi daha çok titrediğinden emin değildi.

Noah için bir ölçek bal ve gliserin şurubu hazırladı. "İç bunu. Boğazını rahatlatır," dedi.

"Güzelim yüzünün haline bak!" dedi Noah çatlak bir ses tonuyla. Uzanıp Beth'in yanağına dokundu; Beth işte o an mahvolmuştu.

"Johannes seni öldürecek sandım!" Gözyaşlarını tutmaya çalışırken sesi boğazında düğümleniyordu. Biraz daha gecikilmiş olsaydı Noah'nın hayatı sona erecekti.

Noah, Beth'i kendine çekip sarıldığında Beth de titreme nöbetinden kurtulmaya çalışıyordu. Noah'nın güçlkle nefes alışını şimdi daha net duyabiliyordu.

"Johannes böyle vahşi biri değildir!" dedi Beth. Noah onun sırtını okşarken Beth konuşmasına devam ediyordu "Hüzün ve kedere boğulduğu bir zamandaydı fakat onun kimseyi inciteceğini düşünmezdim."

"Şşş, tamam!" diye fısıldadı Noah.

Beth, Noah'ya sımsıkı sarılarak çok sevdiği Johannes'ın öldürme arzusuyla dolduğu o anı kafasından atmak için gözlerini yumdu.

16. Bölüm

Ertesi sabah Beth, uyanır uyanmaz üzerini giyindi. İçerisi öyle soğuktu ki çenesi tir tir titriyordu. Aynanın karşısına geçtiğinde babasının haklı olduğunu anladı. Gözü ödüllü bir dövüşçünün gurur duyacağı türden morarmıştı.

Dün gecenin şokunu ancak yatağa girdiğinde atlatabilmişti. Cecily, hiçbir yeri açıkta kalmayacak şekilde üzerini örtüp hıçkırıklar içinde ağlaması ve titremesi geçene kadar ona sarılmıştı. Johannes'ın Noah'ya yaptığı şeyi hâlâ aklından çıkaramıyordu.

Cecily'yi uyandırmadan aşağı indiğinde ailesi çoktan kahvaltı sofrasına oturmuştu. "Johannes'ın böyle bir nöbete girdiğine inanamıyorum," dedi Beth, William'a hayretle bakarak. "Her zaman çok nazik biridir. Hücrede korkmuş olmalı, gidip onu görsem iyi olur."

"Dün gece ona bir hayli kuvvetli uyku ilacı verdik. Henüz uyanmadı. Sorum şu: Onunla ne yapacağız?" diye sordu. Kaşlarını çatınca alnı kırışmıştı.

Susannah, Beth'in elini tuttu. "Artık güvenilmez olduğu aşikâr. Ben asıl diğer konuklarımız için endişeleniyorum."

Beth şaşkınlık içinde annesine baktı. "Johannes'ı

Merryfields'ten gönderemezsiniz! Beni incitmek istemedi. Noel zamanı onun için hep zor geçer, çünkü çok özlediği ailesini, yuvasının huzurunu o zaman yaşıyor ve anıyor. Noah kraliyetteki bebek odasıyla ilgili planlarından bahsediyordu ve o sırada Johannes bunları duyunca fazlasıyla üzüldü. Baba, Anne, lütfen benimle atölyeye gelir misiniz? Size göstermek istediğim bir şey var." İkisinin de elinden tuttu. "Lütfen!"

Atölyedeki tuval hâlâ şövalenin üzerindeydi. Beth, ailesinin daha yakından incelemesi için titreyen eliyle tuvali ışığa doğru çevirdi. Resim gün ışığında dün akşamkinden de korkunç görünüyordu ve hissettirdiği dehşet duygusu Beth'in kalbini paramparça etmişti. "Fransızların, Hollanda askerlerine uyguladığı zalimliklerden bana defalarca kez bahsetti. Erkek kardeşlerinin nasıl öldürüldüğünü ve karısının..." *Tecavüz* kelimesini utancından kullanamadığı için duraksadı. "Karısının saldırıya uğradıktan sonra öldüğünü ve karnındaki bebeğin de öldüğünü anlattı."

William ile Susannah korkunç tabloyu uzunca bir süre sessizlik içinde inceledi.

"Bu canavarca sahneyi resmederken ne kadar sıkıntı çektiğini *görmüyor* musunuz? Ailesinin ölümünden Roman Katolikleri sorumlu tutuyor. Sonra da Noah'nın Katolik prens için, Kralın İngiltere'yi yeniden Katolik bir ülkeye dönüştürmesine vesile olacak olan prens için yepyeni bir bebek odası tasarladığını duyunca..."

William tane tane konuşmaya başladı. "Zavallı adam anılarından oluşan bir cehennemin içine sürüklenmiş."

"Bu berbat resmi yaratırken bütün anıları yeniden canlanmış olmalı," dedi Susannah.

"Lütfen," diye yalvardı Beth. "Size yalvarıyorum, onun Merryfields'te kalmasına izin verin! Artık sahip olduğu tek aile biziz."

"Onunla konuşmadan bir karar vermeyeceğim," dedi William. "Bu arada, konuklarla bu sabah sen ilgilenip onları rahatlatır mısın? Dün gece yaşananlardan dolayı çok üzül-düler."

"Johannes'ı görebileceğim an bana haber verir misiniz?" diye sordu Beth.

"Elbette."

William, Beth ile birlikte hücreye giderken güneş batmak üzereydi. "Şimdi daha iyi," dedi William. "Fakat yaşananlarla ilgili konuşmayı reddediyor."

Johannes arkası onlara dönük vaziyette oturuyordu. Beth onu görünce acıma duygusunun içinde boğulur gibi oldu. Koca adamın gözlerinin önünde küçücük kaldığını gören Beth'in canı yanıyordu.

Beth ona doğru yürüyünce William kolundan tutarak durdurdu ve kızını yanına çekti. "Johannes," diye fısıldadı Beth.

Johannes başını çevirip "Geldin demek?" dedi. Yüzü kireç gibiydi ve gözleri boş bakıyordu.

Beth'in yüzüne bakınca birden korkuya kapıldı ve başını ellerine gömdü. Omuzları birden çöküvermişti.

Beth, babasının elinden kurtulup Johannes'a koştu ve sarıldı. Çenesini Johannes'ın saçlarına yaslayıp ağlaması geçene kadar onu hafifçe salladı. Gözlerinden yaşlar boşanırken Johannes'ın kulağına gereksiz teselli cümleleri mırıldanıyordu.

“Özür dilerim,” dedi Johannes. “Ben affedebilecek misin?”

“Şşş, tamam!” dedi Beth onu sakinleştirmek için.

“Güzelim yüzün mosmor olmuş. Ben böyle olsun istemezdim... Katolik prensi duyunca... Güvende olduğumu sandığım bu ülke korkunç değişimlere maruz kalacak! Savaş tablom, anılarım öylesine canlı ki...” Derin ve titrek bir nefes aldı. “Yine oradaydım, ayaklarımın altındaki kanlı çamuru hissedebiliyordum. Kardeşlerimin hepsi paramparça edilmişti...”

“Fakat Johannes, Noah’nın Katolik olmadığını bilmen gerekir. Yaptığı işlerin neredeyse tamamı *Anglikan* kiliselerden ibaret. Fakat Sör Christopher Wren ile çalışırken onun verdiği görevleri de yerine getirmesi gerekiyor. Kraliyetin bebek odasıyla ilgili çalışmasının, Katolik bir prensin tahta varis olmasını istemesiyle alakası yok. Üstelik bu ülkenin insanları İngiltere’de Katolizm istemiyor ve bunun için ne gerekiyorsa yaparlar.”

“Asıl sorun, şimdi seninle ilgili ne yapacağız?” diye sordu William.

Johannes başını eğdi. “Zamanımı Beth ile resim çalışmalarını yaparak geçirmekten başka hiçbir şey istemiyorum.”

“En iyisine karar vermek için düşünmeye ihtiyacım var,” dedi William.

Johannes şefkatle Beth’in yüzünü okşadı. “Özür dilerim benim küçük civcivim. Korkunç bir öfkeye kapıldım ve ne yaptığımın farkında değildim. Noah’nın canını yaktığım için de çok üzgünüm.”

Kalbi kırılan Beth, Johannes’ın elini yanağına götürdü. “Biliyorum Johannes.”

Beth ile ailesi güneşin altında oturmuş ne yapacaklarını düşünüyorlardı.

"Johannes'ın bir kez daha saldırganlık göstermesini riske alamayız," dedi William.

"O tabloyu yok etmeliyiz," dedi Susannah. "Çünkü Johannes'ın içindeki vahşeti tehlikeli bir biçimde ortaya çıkarıyor."

"Johannes tehlikeli biri değil!" diye karşı çıktı Beth.

"Bundan nasıl emin olabiliriz?"

Beth bahçeye bakmak için yürüdü. John ve Yaşlı Silas sonbahar yapraklarının döküldüğü çiçek tarhlarını temizliyordu. Sebze bahçesinde yakılan ateşten buram buram is kokusu yükseliyordu. Beth'in aklına birdenbire bir çözüm geldi. "Hep 'eli meşgul olanın aklı da mutlu olur' dersiniz Baba."

"Merryfields'teki başarılarımız da bunun kanıtıdır."

"Öyleyse Johannes'ın da çalışmasına izin vermeliyiz. Atölyeden hiç çıkmasa bile bundan şikâyetçi olacağını sanmıyorum. Tabloları ve natürmort çalışmaları için bazı malzemeleri tuttuğumuz küçük bir oda var. Johannes için oraya bir yatak koyabiliriz ve onu odaya kilitleriz."

"Ama..."

"Onu sakinleştirebiliyorum Baba. Johannes'ı herkesten iyi tanıyorum ve hareketlerinde en ufak bir değişim sezersem sizi uyarabilirim. İstersen bir süreliğine Joseph'i güvenlik açısından yanımızda görevlendirebilirsin."

"Beth gayet mantıklı konuşuyor," dedi Susannah.

William derin bir nefes alarak, "Demek ikiniz bana karşı bir oldunuz," dedi. Beth'e gülümsedi. "Seni riske

atmak istemiyorum. Dün yaşanan taşkınlık istisnai bir olaydı. Ancak aynı şey bir kez daha yaşanursa Johannes Merryfields'ten ayrılmak zorunda kalır. Bu arada, savaş tablosunu da yakacağız."

"Buna mecbur muyuz?" diye sordu Beth. "Ne kadar iyi bir sanat eseri olduğunu eminim siz de fark etmişsinizdir?"

"Fakat eser, sahibini zaman içerisinde mahvedecektir," dedi William.

Bir saat sonra Beth, John ile Noah'nın yanında durmuş, tablonun bahçedeki ateşte yanışını seyrediyordu. Tuval alevler içinde yanıp dumanı tüterken resimdeki trampetçi çocuk sessiz çığlıklar atmaya devam ediyordu. Tablonun köşesindeki ölü at önce dumandan karardı, sonra da kıvılcımları harlayan rüzgârın da etkisiyle yanarak kül oldu.

"Bir insanın din adı altında diğerine ızdırap vermesi ne korkunç," diye fısıldadı Noah. Sesi hâlâ boğuk çıkıyordu.

Beth, tuvali alevlerin arasından alıp ateşini söndürmek için kollarını gövdesinde kavuşturmuş halde, kendini zor tutuyordu. Johannes'ın muhtemelen en iyi işlerinden birinin başına bunun gelmesi çok kötüydü.

"Böylesi bir resim yok edildiği için kendimi suçlu hissediyorum," dedi Noah dokunaklı bir şekilde. "Keşke Richmond Sarayı'na gitmek için biraz daha erkenden yola koyulmuş olsaydım..." İç geçirdi. "Bu durumda Fulham'a geri dönmek zorundayım."

Beth'in karnına bir acı saplanmıştı. Noah'nın gitmesini bir yandan istemiyordu, fakat diğer yandan da kraliyetteki bebek odasını o kadar övmeseydi Johannes da delicesine

bir tutkuyla saldırganlık göstermezdi diye düşünüyordu. Kafası iyice karışmıştı.

John elindeki sopayla tuvali ittirince tablo bir kül yığınınına dönüşmeden hemen önce çatırdayarak bükülmeye başladı. Ateşin tepesine biraz daha yaş yaprak serpince kara duman bulutu gözlerinin önünü kapayıverdi.

"Ço-ço-çok yazık," dedi John. "Artık senin po-po-portreni bitirebilir." Haylaz bir şekilde gülümsedi. "Pale-tinde senin yüzünü resmetmeye yetecek kadar rengi var mı acaba? Çünkü gözünün etrafında gökkuşağının her tonu mevcut."

Beth ağladığı görülmesin diye onlara sırtını dönüverdi.

Öğleden sonra William, Beth ve Joseph, Johannes ile birlikte atölyeye kadar yürüdüler.

"Kızımın ricası üzerine buradasın, ancak en ufak bir saldırgan tavırda seni Merryfields'ten göndermek zorunda kalırım," dedi William.

Atölyeyi bir daha asla göremeyeceğini sanan Johannes içeriye uzun uzun baktıktan sonra, "Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım," dedi. Öylesine sessiz konuşuyordu ki sözcükler dudaklarından güçlkle dökülüyordu sanki. "Bir anlık öfkeye kapıldım ve bu yüzden çok üzgünüm."

"Öyleyse artık gidebilirim. Joseph, sen burada kal."

Joseph kollarını göğsünde kavuşturarak kapının önünde yerini aldı.

Beth yerdeki üzeri tülle örtülü portresini alıp tuvalin üzerine yerleştirdi. "Boyaları senin için hazırlamamı ister misin Usta?"

Johannes'ın gözleri ışıldayıverdi. "Evet, Beth. Çalışmam gerekiyor."

Eski rutinlerine çarçabuk geri dönmüşlerdi. Orpheus, Beth'in ayakucunda yerini almış, birlikte Johannes için poz veriyorlardı. Joseph için maun ağacından oyularak yapılmış heykeller gibi kapıda dikiliyordu. Sara her akşam Johannes'a yemek getirince Beth ile Joseph atölyeden çıkıp kapıyı kilitleyerek yemek için salona iniyordu. Beth yemekten sonra Johannes için biraz daha boya hazırladıktan sonra kendi işine dönüyordu.

Bir öğleden sonra Johannes, Beth'in sarı safran çiçeği resmini incelerken, "Bu çok güzel," dedi. "Sanırım, bir nesneye nasıl bakman ve hangi renklerle resmetmen gerektiğini anlıyorsun artık."

Bu övgü karşısında Beth'in içi kıpır kıpır olmuştu.

"Belki de yeteneğinde böylesine yükselmişken seni çırağım olarak tutmakta haksızlık ediyorum. Fakat yine de her gün, ama her gün çalışmalısın. Senin için hiçbir şey çalışmaktan daha değerli olmamalı." Beth'in ellerini hiç olmadığı kadar sıkı tutarak "Büyük bir sanatçı olmak, fedakârlıklar gerektirir. Beni anlıyor musun?"

Beth, Johannes'ın ellerini öperken onun gözlerinde parlayan aşkın farkına vardı. "Anlıyorum Johannes."

Johannes biraz rahatlamıştı. "Çok yeteneklisin Beth. Botanik resimlerin kusursuz, fakat deneyimlemeye ara vermemelisin. Sevdiğin çiçeklerden başkalarına da bak ve daha büyük tuvallerde daha farklı tarzlar dene! Hayatı

bütün değişkenliğiyle, farklı biçimleri ve dekorlarıyla resmet. Gözü kara ol!"

Ertesi sabah erken saatlerde Beth, Joseph'in gözetimine artık ihtiyacı olmadığı konusunda babasını ikna ederken birlikte atölyeye kadar geldiler.

Johannes çoktan tuvaline gömülmüştü. İşine öylesine dalmıştı ki William ile Beth'e sadece göz ucuyla baktı. Saatlerce çalıştığını anlamak için yanındaki darmadağın sehpayaya bakmak yeterliydi.

Beth merak içinde kendi portresini görebileceği anı bekliyordu.

"Johannes? Biraz konuşabilir miyiz?"

Tuvalinden başını kaldırdığında Johannes'm gözlerinin uykusuzluktan çıktüğünü ve yorgunluktan benzinin attığını görünce Beth endişelendi.

Johannes başını eğerek, "Sıkıntı yarattığım için çok utanıyorum Dr. Ambrose. Hepiniz bana öyle iyi davranıyorsunuz ki..." Durmadan kırıpıştırdığı gözlerini boyalı elinin tersiyle sildi. "Normalde böyle biri değilimdir..."

William, Johannes'ı kollarından tuttu. "Bunu biliyoruz. Tavan arasındaki odana dönebilir ve yemeklerini yine ana salonda yiyebilirsiniz."

"Bir daha sizi sıkıntıya sokmayacağıma söz veriyorum," dedi Johannes.

"Öyleyse sizi daha fazla meşgul etmeyeyim." William gülümsedi. "Bu arada kızımın yağlı boya ile ölümsüzleştirilmiş halini görmek için sabırsızlanıyorum."

William gittikten sonra Beth "Portre nasıl gidiyor?" diye sordu.

“Bütün gece çalıştım ve bugün bitirmeyi umuyorum. Arka plan bitti.” Öyle sessiz konuşuyordu ki Beth onu duymak için nefes bile almıyordu.

Beth, tuvalinin başına geçip Johannes’ın yere tebeşirle işaretlediği alanda yüzünü pencereye çevirerek portre için duruşunu aldı. Johannes doğru ışığı yakalayana kadar panjuru açtıktan sonra işaret parmağıyla Beth’in çenesine dokunarak başını yukarı dikmesini istedi. “Şimdi, dudaklarını ıslat ve konuşmak üzereymişsin gibi nefes al. Güzel.” Johannes tuvalinin başına geçip hiç konuşmadan çalışmaya başladı. Resme yoğunlaştıkça dili dudaklarının arasından sarkıyor, kaşlarını derin bir kavisle çatıyordu.

Uzunca bir süre sonunda Beth’in burnu kaşınmaya başladı. Kıpırdamaya çekinerek portresini resmetmeyi ara vermeksizin sürdüren Johannes’a dik dik bakıyordu. Gözleri sulanınca daha fazla dayanamayarak eli istemsizce burnuna yöneldi.

“Ah! Beth, beş dakika kıpırdamadan duramaz mısın sen?”

“Johannes, saatlerdir duruyorum zaten!”

Beth’in yanına gelip elini yeniden eski pozisyonuna getirdi, başını biraz daha pencereye doğru çevirip eteğinin kırışan yerlerini düzeltti. “Şimdi kıpırdamadan duruyorsun!”

Karaağaçların tepesinde ekin kargaları birbiriyle atışırca barmıştıyordu; bahçeden John’un Silas’a seslendiği duyuluyordu.

Birkaç saat sonra Beth, vücudundaki tüm kaslar alarm vermesine rağmen kıpırdamaya cesaret edemedi.

Nihayet Johannes başını tuvalinden kaldırdı ve bir süre inceledikten sonra fırçasıyla hedef alıp öne doğru eğildi

fakat sonra vazgeçti. Derin bir iç çekip "Bitti," dedi.

Beth rahatlayıp gerinirken "Artık bakabilir miyim?" diye sordu. Sesindeki hevesten ne kadar da meraklı olduğu anlaşılıyordu.

Johannes tereddüt içinde, "Daha sonra," diye cevap verdi. "Şimdi biraz yalnız kalmak istiyorum."

Reddedilen Beth, Johannes'ın ince perçemler halinde yüzüne dökülen, yer yer boya olmuş saçlarını inceledi. Ne kadar yaşlandığını fark edince ona büyük bir sevgi ve şefkat hissetti. "Yorgun görünüyorsun Johannes. Biraz dinlen istersen?"

Johannes, Beth'in elini tutup öptü. "Benim tatlı Beth'im. Benim için endişelenmemelisin."

"Senin için endişeleniyorum! Sağlığın yerinde değil..."

Beth'i aniden tutup sarıldı ve başını öptü. "Bugünlük bu kadar çalışma yeter öyleyse, ben de biraz dinlenirim. Sana ilerlemenin yolunu yeniden keşfettim." Johannes, biraz geri çekilerek ona baktı ve gülümsedi. "Portren asla senin hakkını veremez, ama yine de memnunum."

Tuvali dikkatlice örttükten sonra boyalarla bezeli ön-lüğünü çıkardı.

Beth de atölyeden sessizce ayrılarak kapıyı kapadı.

17. Bölüm

Beth öğleden sonra eczanede annesine yardım edip ardından bahçeye çıktı. John son fırtınada kırılan yediveren güllerini bağlamakla meşguldü.

“Te-te-temiz havayı görünce yüzünde güller açmış Beth,” dedi.

Havanın ayazında üşüyen Beth kollarını kavuşturarak ellerini elbise kollarının içine soktu. “Resmini çizeceğim bir kardelen arıyordum.”

“Yaşlı meşe ağacının altına bak. Orada kardelenlerden bir bu-bu-bulut göreceksin.”

Kardelenler tüm güzelliğiyle çiçek açmış, yeni filizleri meşe ağacının altında bir kilim misali sürgün vermişti. Beth kusursuz bir örnek bulana dek her birini yakından inceledi. Bulduğu kardelenlerden memnun bir şekilde Johannes’a göstermek için koşa koşa atölyeye çıktı.

Johannes ortalarda görünmüyordu. Beth sessizlik içinde bir süre bekledikten sonra Johannes’ın ne kadar yorgun olduğunu hatırlayarak uyumak üzere tavan arasındaki odasına geçmiş olabileceğini düşündü.

Fırçalar terebentinli bezlere sarılı halde düzgünce bir

araya konulmuş, temizlenmeyi bekliyordu. Portresi tuvalin üzerinde tülle kaplı halde duruyordu. Biraz duraksadıktan sonra Beth tuvaline doğru yürümeye başladı. Omzunun üzerinden arkaya baktıktan sonra tülbentin bir ucunu kaldırdı ve tuvalin köşesi hafifçe meydana çıktı. Karışık desenli İran halısı ve Orpheus'un gri tüylerinin her bir teli tek tek özenle boyanmış gibiydi.

Beth koridordan gelen ayak seslerini duyunca hemen tülü eskisi gibi kapatıp pencere kenarına kaçtı. Korkuyla çarpan kalbi duracak gibiydi. Fakat kapı açılmadı ve Johannes ortaya çıkmadı.

Fırçaları temizleyip resim masasına yerleştirirken portresine bir kez daha göz atma arzusuna karşı savaş verdi.

Güneş batıyordu, bu ışıktaki kardelen üzerinde çalışamazdı. John'un bahçeden kazıp çıkardığı ve Romanlara ait olduğunu ısrarla savunduğu küçük yeşil cam şişeye çiçeği koydu. Geri çekilip ona bakınca yüzüne bir tebessüm yayıldı. Ertesi sabah erkenden çalışmaya başlayacaktı.

Mutfak kapısının önünde sabırla bekleyen Orpheus, Beth'in kapıyı açıp içeri girmesini fırsat bilerek mutfağa daldı.

Phoebe tezgâhta salatalık soyuyordu. Gülümseyerek Beth'i selamladı.

Peg elindeki bezi Orpheus'a doğru salladı. "Git buradan seni koca canavar. Mutfağımdan çık hemen!"

Orpheus masanın altına kaçıp Phoebe'in eteğinin arkasından ocakta pişen çorbayı dikizlemeye koyuldu.

"Johannes'ı gördünüz mü?" diye sordu Beth. "Akşam yemeğini yine kaçırdı."

“Noah ile yaşanan olaydan beri onu hiç görmedim,” dedi Peg. “Karın ortasında kalmış tüysüz tavuk kadar sefil görünüyordu. Yine o komik hallerine bürüneceğini sandım.” Çorba kazanın yanında duran Orpheus’u kenara itekledi. “Lanet köpek, çorbanın etrafından bir an olsun ayrılmıyor! Gerçi köpek dediğin ekmek ve suyla asla yetinmez. Kaç gündür aynı şeyi yiyip duruyor. Johannes’a bir elma götürsene. Hâlâ kırış kırış olmayanları var.”

Beth bir tabağa elma, ekmek ve peynir doldurup tavan arasına çıktı. Johannes’ın kapısını çalıp bekledi.

Orpheus kapının altındaki boşluktan içeriyi kokluyordu.

Beth bir kez daha kapıyı çaldı. Ses yoktu.

“İçeri girelim mi Orpheus?”

Köpek kulaklarını dikip kuyruğunu sallamaya başladı.

Beth olabildiğince yavaş bir şekilde kapıyı açıp Johannes’ın odasına başını uzattı.

Panjurlar kapalıydı, fakat yatak örtüsü yatağın bir kenarına yığılmıştı. Johannes içeride değildi. Beth odaya girip güneşin son ışıklarını davet etmek için panjurları açtı.

Beyaz badanalı, yatak, halı, ahşap komodin ve şöminenin üzerindeki duvarda asılı duran tablodan başka hiçbir şeyi olmayan sade bir odaydı. Tablo, Johannes’ın yapıtlarından biriydi; karısı Annelies’nin elinde çıkırığıyla bir kapı önünde oturuşunu resmeden sıcak bir görüntüydü. Beth, Annelies’nin pembe yanaklarını ve tatlı gülüşünü incelemek için tabloya biraz daha yaklaştı.

Elindeki tabağı yatağın yanındaki sandığın üzerine bıraktı. Odadan çıkmak üzereyken sandığın altına tıktırılan

buruşuk bir kâğıt parçası dikkatini çekti. Kâğıdı alıp baktığında kendinin, tuvalin başında çalışırken resmedilmiş resmini görünce şaşırdı. Oldukça güçlü, dalgalı hatlara sahip bir resimdi ve benzerliği çok iyi yakalamıştı; hatta onu olduğundan daha güzel resmetmişti sanki. Resmi dikkatlice eski yerine bıraktı.

Aşağı inmeden önce bütün tavan arası odalarına ve diğer bölmelere baktı. Kütüphaneyi, salonları dolaşırken rastladığı bütün konuklara Johannes'ı görüp görmediklerini sordu.

Emmanuel ateşi tazeliyor ve yemekten önce salondaki mumları yakıyordu. Beth'in sorusuna başını iki yana sallayarak cevap verdi. Kilerde Joseph ile Sara'yı baş başa yakalayınca ne yapacağını bilemedi. Beth'i görünce birbirlerinden hemen ayrıldılar ve Sara yüzü kıpkırmızı halde odadan koşarak ayrıldı. Joseph'in küstah gülüşüne anlam veremeyen Beth, ona da aynı soruyu sordu fakat Joseph de Johannes'ı görmediğini söyleyince Beth diğer kilere bakmaya gitti.

İyice endişelenmeye başlamıştı. Holden geçen Clarence Smith ile aniden çarpışınca reverans yaparak özür diledi.

"Bu aceleniz de nedir küçük hanım?"

"Özür dilerim Majesteleri. Johannes'ı bugün hiç gör-dünüz mü?"

Clarence bir gözünün üzerine doğru kayan tacını düzelitti. "Onu gördüm. Hmmm." İşaret parmağını yanağına vurarak biraz bekledikten sonra "Sanırım saat ikiyi geçiyordu. Mutluluktan havalara uçuyordu. Sevgili annenizi ziyaret etmek üzere eczaneye gideceğini söyledi ve gitti."

“Neredeyse bütün öğleden sonra annemin yanındaydım ama onu hiç görmedim.”

“Öyleyse yardımcı olamayacağım. Vaktimi boşa harcamayacak kadar meşgulüm hayatım! Katılmam gereken önemli devlet işleri var!” İçtenlikle başını eğerek selam verdikten sonra büyük salona doğru gözden kayboldu.

Beth holdeki koltuğa oturup kalmıştı. Johannes öylesine yorgundu ki belki de bir yerlerde uyuyakalmıştı. Ama nerede?

Orpheus meşeden yapılma ana kapıyı tırmalıyor, dışarı çıkmak için inleyip duruyordu.

Beth kapıyı açar açmaz kuvvetli bir rüzgâr kapıyı ardına kadar sürükledi. Dondurucu soğuk Beth’in tüylerini diken diken etmişti. Johannes günün bu geç vaktinde dışarı çıkmış olamazdı herhalde. Alacakaranlık çoktan çökmüş, yağmur yağmaya başlamıştı. Böylesi berbat bir havada dışarı çıkmaya her ne kadar niyeti olmasa da Johannes’ı aramak için bahçeden başka bir yer kalmamıştı. Ayakkabı dolabından bahçıvan botlarını aldı ve pelerinine sarınarak Orpheus ile birlikte merdivenlerden indi.

İhlamur ağaçlarıyla çevrili yolda ilerlerken karanlık çöküyor, yanı başındaki köpeğin adımları yankılanıyordu. Safir mavisi sonsuz gökyüzünde hilal şeklindeki kurşuni ay parlıyordu. Rüzgâr soğuk yanaklarını ısırırken, pelerini bir yelkenli gibi peşinden uçuşturuyordu. Ya Johannes’ın ayağı kayıp düştüyse? Ona seslenip bir süre kıpırdamadan bekledi. Karanlığın içinde Johannes’tan bir ses gelmesini bekliyordu fakat en ufak bir ses yoktu.

Karaağacın tepesinde öten baykuş, toprağı tıprırdatan

yağmur ve rüzgârla birlikte hışırdayan yapraklar dışında bahçe ıssızdı. Çevreyi saran bahçe duvarının ardına dola-narak bostana gelene kadar koşturdu. John bahçede değildi. Giderek çöken karanlığın içinde bahçıvan kulübesi gö-ründü. Kapısını açıp içeri girer girmez yüzünü saran örüm-cek ağından iğrenerek kurtulmaya çalıştı. Fakat bahçe aletlerinin dışında kulübenin kuytu köşeleri de bomboştu. Yağmur çatıyı dövercesine yağarken Beth kulübeden çık-maya üşeniyordu.

Bostanın kapısı açıktı ve rüzgârda ileri geri savrulup duruyordu. Orpheus yeri koklayarak bostana doğru ilerle-meye başlayınca Beth de onun arkasından koşturdu.

“Johannes!” Bağırırken ellerini ağzının iki yanına ko-yarak rüzgârın ağzından çıkan sözcükleri alıp karanlığa gö-türmesine engel olmaya çalışıyordu. Beth çalılıkların arasında ilerlerken elma ağaçlarının ıslanan dalları korku-tucu bir şekilde sallanıp sesler çıkarıyordu. İyice kararan hava yüzünden önünü güçlkle görebildiği için yerdeki sal-kım otlarından birine takılıp ıslak çimlerin üzerine boylu boyunca düşüverdi. Bir ağacın gövdesine yaslanarak otur-duktan sonra hırıltılı bir şekilde zar zor nefes almaya çalıştı. Üşümüştü, korkuyordu ve feci bir şekilde titremeye başla-mıştı. Yağmur sağanak halinde yağıyordu ve Beth’in ısla-nan saçları deniz yosunu gibi yüzüne, yanaklarına yapışıp kalmıştı.

En sonunda ayağa kalkmayı başardığında, önünden gözleri ay ışığında yemyeşil parlayan bir kurdun geçme-siyle nefesi kesiliverdi. Birdenbire bostan ona yabancılaş-mış, korkunç gölgeler görür, tuhaf sesler duyar olmuştu.

Endişe, yerini apansız bir korkuya bıraktı. Böylesi bir fırtınanın ortasındaiken eve geri dönmek için cesaretini nasıl toplayacağını bilemeden olduğu yerde kalakalmıştı.

Ağaç dallarının arasında uğuldayan rüzgârın peşi sıra beklenmedik bir sarsıntı onu neredeyse yere seriyordu. Hiçbir uyarı olmaksızın başının arkasında aniden hissettiği sert darbenin etkisiyle kollarını korku içinde sağa sola savurarak saldırganın kim olduğunu anlamak için arkasına döndü.

O an şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. Çığlık atarak boyundaki düdüğü doğru düzgün tutmaya çalıştı ve arka arkaya defalarca çaldı.

Orpheus gölgelerin arasından çıkıp başını gökyüzüne uzatarak ulumaya başladı.

Johannes elma ağacında bir ipe asılı halde, rüzgârla birlikte sallanıyordu.

18. Bölüm

Nihayet sabah olmuştu. Beth'in gözyaşları artık kurumuş, elleri başının altında sırt üstü uzanmış tavana bakıyordu. Cecily yanında mışıl mışıl uyuyordu. Beth böylesi bir trajediyi nasıl önleyebileceğini defalarca kez düşünüp durmaktan gece boyu uyuyamamış, saatler bir türlü geçmek bilmemişti.

Boynundaki düdüğü çaldığında Emmanuel ile Joseph hemen yanma gelmiş, arkalarından da annesi ile babası koşturmuştu. Emmanuel, Johannes'in boynundaki basıncı hafifletmek için onu bacaklarından tutup kaldırmıştı fakat vücudu çoktan buz kesildiği için faydasızdı.

Beth, Johannes'a karşı aniden bir öfkeyle dolarak yatığı yerde doğruldu. Dizlerine öylesine sıkı sarılıyordu ki tırnakları etine batmıştı. *Bunu bana nasıl yapar?* Johannes, onun için resim ustasından da öteydi, onun arkadaşındı. Ona sonsuz güvenmiş ve babası gibi sevmişti. Beth'in onun üzerine ne kadar titrediğini bile bile nasıl yapmıştı bunu? Beth şimdi onun için nasıl yas tutacaktı?

Cecily kıpırdanarak gerindi. "Uyuyabildin mi?" diye sordu gözlerini ovuştururken.

"Biraz." Beth ağzının içi kumla doluymuş gibi hissediyordu.

Cecily uzanıp Beth'in yanağını okşadı. "Johannes sana bu kadar çaresiz görünüyor muydu?"

Beth hayır anlamında başını salladı. "Böyle bir şey yapacağımı hiç düşünmezdim." Kalbi yine acıyla doldu. "Benim suçum! Onu herkesten iyi tanıyordum ve ne planladığını tahmin etmeliydim!"

Cecily başını ablasının dizlerine yasladı. "Nereden bilebilirdin ki? Belki de onun için sevinmelisin, çünkü bütün mutsuzluğu artık sona erdi."

Beth o sabah atölyeye girmeye dayanamadı. Johannes'ın tabuta konulmak için hazırlandığı düşüncesi onu dipsiz bir kedere sürüklüyordu. Kardeşini bulmak için bahçeye çıktı.

John sebze bahçesinin toprağını havalandırmayı bırakmış, bahçenin güneş alan yerindeki hanımeli kemerinin yanına derin bir hendek kazmakla meşguldü.

"Johannes buradaki ba-ba-bankta seninle oturmayı sevdi," dedi. "Bu-bu-burada huzur içinde yatacağını düşündüm. Babam da öyle düşünüyor."

Beth kardeşine sarıldığında Johannes ile orada, taslak defterleri ellerinde, hanımeli kokuları eşliğinde oturduğu mutlu tembel yaz akşamları gözlerinin önünden geçiverdi.

"Seni böylesine üzgün görmekten ne-ne-nefret ediyorum," dedi John, ablasının başını öperken.

Beth, Kit'in ayrılışından bu yana John'un ne kadar büyüyüp serpildiğini fark etti. "Beni düşündüğün için teşekkür ederim," dedi irkilerek. Johannes kendi canına kıydığı için kutsanmamış toprağa gömülmesi gerekiyordu. Fakat belki de huzuru burada bulacaktı.

Bostandan bir ses yükselince arkalarını dönüp baktılar; tüylü şapkasını havada sallayarak Noah onlara doğru koşuyordu.

"Noah!" Beth'in kalbini şaşırtıcı derecede bir sevinç sarmıştı.

"Bahçe için soğuk bir gün," dedi Noah, Beth'i yanaklarından öperken. "O hendek patateslere göre biraz fazla derin değil mi John?" John'un koluna vurdu. "Bahçıvan değilim, ama o kadar derine gömülen bir şeyin büyümeyeceğini de biliyorum!" Beth ile John'un yüzündeki ifadeyi görünce kendi gülümsemesi de soldu. "Ne oldu? Ne dedim ki?"

Beth tekrar hıçkırıklara boğulmamak için yutkunarak, "Johannes," dedi. "Oraya Johannes'ı gömeceğiz."

Ertesi gün Johannes'ı son yolculuğuna uğurlamak üzere bahçede toplanan kalabalık, yağın sulu kar eşliğinde duvarı aşan kuzey rüzgârlarıyla tir tir titriyordu.

Cenaze törenini William gerçekleştirip Clarence Smith ağırbaşlı bir anma konuşması yaparken, karaağacın üzerinde uçuşan kargalar yaşlı çığlıklarla onlara eşlik ediyordu.

Beth kederden donakalmış, gözleri mezara dikili halde Noah ile John'un arasında öylece duruyordu. John bahçı-

vanlıktan nasırlaşmış elleriyle Beth'in ellerini tuttu.

William, Beth'e başıyla işaret edince Beth avucunun içine aldığı toprağı tabutun üzerine dökerken kar taneleri de demet demet tabuta yağıyordu. Beth, Johannes'ın odasında bulduğu karakalem portresini ve Annelies'nin küçük resimlerini elinde sımsıkı tutuyordu. Johannes'ın sonsuzluğa tek başına gitmeyeceğine emindi.

Noah, Beth'i ana salona götürürken kar da tipiye dönmüş, tabutun üzerini tamamen kaplamıştı. Peg, cenazeye katılanlara sıcak bira ve taze Hollanda bisküvileri ikram ediyordu. Herkes Johannes'ı çok severdi, iyilikseverliğiyle ilgili ne kadar da çok hatıra vardı.

Herkes kendi işinin ve görevinin başına döndüğünde Beth ve yüzü kireç kesilen Noah baş başa kaldılar.

"Tarif edilemez derecede üzgünüm," dedi Noah. "Onun ölümünde benim de suçum olduğunu hissetmeliyim sanırım."

Beth yutkunarak Noah'nın gözlerine baktı.

Noah dudaklarını ısırdı. "Beni suçladığını görebiliyorum."

Beth ızdırap içindeki Noah'ya acıyarak başını salladı. "Kim suçlu kim değil, bunu konuşmanın anlamı yok. Şimdilik. Ben sadece onu çok özleyeceğim. Günüm onunla dolu dolu geçerdi ve şimdi ardında bıraktığı boşluğu nasıl dolduracağımı bilmiyorum." Johannes'm acısı kalbini öylesine yakıyordu ki her nefes alışında canı yanıyordu.

"Büyük acılar çektiği dönemde onun hayatına bir amaç kattığını asla unutmamalısın." Noah, bir an için Beth'in omzuna dokundu.

Beth derin bir uykuya dalıp her şeyi untabilmeyi isteyerek gözlerini yumdu. "Ne kadar katı bir usta olsa da birlikte çok mutlu anlar yaşadık."

"Öyleyse hatırlaman gereken bunlar olmalı." Kar tanelerinin birbirini kovalayarak cama vuruşunu seyretmek için bakışlarını cama çevirdi. "Beth, daha fazla kalamayacağım. Dün Richmond Sarayı'na giderken buraya da kısa bir ziyarette bulunmak istemiştım."

"Seni nehre kadar geçireyim."

Dışarıda yağan kara bakan Noah, Beth'i fikrinden vazgeçirmeye çalışmadı. Pelerinlerini giydikten sonra Noah, Beth'in kolunu kendi koluna sıkıca sardı ve birlikte bahçede yürümeye başladılar.

Beth bostana girmeden önce kararsızca duraksadı; elini eski kapının karla kaplı yosununun üzerine koyunca buradan son geçtiğinde yaşadığı korkuyu anımsadı.

"Birlikte geçelim mi?" diye sordu Noah, Beth'in kararsızlığını sezerek.

Beth, Johannes'ı bulduğu ağacın önünden geçerken istemsizce duraksadı. İrkilerek başını diğer yöne çevirdi.

"Burası mıydı?"

Beth evet dercesine başını salladı.

Noah ağacın karla kaplı gövdesinin eğri büğrü yüzeyine dokundu. "Bunu gördün mü," diye sordu. "Dallarda çoğalan yosunlara bak."

Beth yakından baktı. Küçük gri-yeşil yıldız kümeleri gibi büyüyen donmuş yosunların her biri son derece kusursuz ve güzeldi. Yakından bakınca ağacın pürüzlü dokusunun kendi içinde sayısız rengi barındırdığı görülüyordu:

Gümüş, ombra, koyu kahverengi ve bakır yeşili. Beth ağacın resmini bir gün yapıp yapamayacağını düşünerek, "Çok güzel," dedi.

"Gördün mü," dedi Noah. "Her şerde bir iyilik vardır, eğer bakmasını bilersen."

Sandalcı Noah'yı iskelede bekliyordu. Ceketinin yakalarını boynunu kapatmak için yukarı dikmiş, kurşuni gökyüzünden dökülen kar tanelerine karşı şapkasını iyice aşağı doğru eğmişti.

Vedalaşırlarken Noah'mn hafif pürüzlü çenesi Beth'in soğuk yanaklarını sıyırdı.

"Bir iki hafta içinde yine gelebilir miyim?"

Beth başını evet dercesine sallarken kalbi kıpırdanır gibi olmuştu.

Sandal nehrin ortasına doğru ilerlerken Beth'in kalbi acıya gömülüydü. Soğuğun ortasında kollarını kavuşturarak sandal gözden kayboluncaya dek orada bekledi ve sonra ayakları geri gide gide evin yolunu tuttu.

Beth geçen birkaç günün ardından Johannes'ı elma ağacında asılı bulduğundan beri ilk kez atölyeye girmek üzere kapıda durmuş, cesaretini toplamaya çalışıyordu. Derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı açtı. Sabahın ilk ışıkları gri tonlarıyla odayı aydınlatıyordu. Sessizlik öylesine yoğundu ki Beth suyun ağırlığı altında boğulur gibi kıpırdamadan duruyordu. Johannes'ın sesi kulaklarında çınlıyordu. Ama içerisi bomboştu.

Atölye bıraktığı gibiydi. Üzeri tülle örtülü portresinin

durduğu yere doğru ilerledikten sonra yaşadığı tereddütten kurtularak tülü kaldırdı.

Kendi portresi karşısında soluğu kesilmişti. Ellerini göğsüne bastırarak öylece kalakaldı. Johannes'ın son çalışması öyle dokunaklıydı ki Beth'in içinden çığlık çığlığa haykırmak geliyordu. Her çizgi büyük bir sevgiyle çizilmiş, her fırça darbesi özenle atılmıştı ve Beth bir kez daha onun yokluğunu keskin bir bıçak darbesi gibi en derinde hissediyordu.

Portrede Beth, bir ressam profesyonelliğinin bütün izleriyle donatılmış halde tuvalinin başında oturuyor, üzerine uzun pencerelerden bir akarsu gibi dökülen güneşin parlak ışıkları, odadaki kuytu gölgeliklerle çevreleniyordu.

Beth'i en çok büyüleyen şey kendi yüzüydü. Ağzı hafifçe aralanmıştı, dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi hafif ıslak ve parlaktı. Mavi gözlerinde haylazlığın ufak bir izi ve yanağında parlak bir boya kalıntısı vardı. Kızıl-altın bukleleri kıvrılarak omuzlarına dökülüyor, dikkati boya lekeleriyle dolu elbisesinin ince vücudunun kıvrımlarını sarışına çekiyordu.

Johannes'ın onu nasıl gördüğünü anlatan bir portre miydi bu? Kendine benzese de aynada gördüğü suretine pek benzemiyordu. Portredeki Beth, hayatı heyecan verici ihtimallerle dolu olduğu için heyecandan patlıyormuş gibi görünen biriydi; esasında olmayı istediği Beth'in bir simgesiydi.

"Ah Johannes," diye fısıldadı acı içinde. "Beni terk etmek zorunda mıydın?"

İşte o sırada tuvalin altına, şövalenin üzerine yerleşti-

rilmiş bir mektup gördü. Kırmızı balmumuyla mühürlenmiş mektuptaki isminin hemen altında *Ressamın Çırağı* yazıyordu. Mektubu alıp mührü kaldırmak için parmağını kaydırırken kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Kâğıdı açtığında yer yer kalın ve koyu renk mürekkep izlerinin lekelediği Johannes'ın el yazısı karşısındaydı.

Sevgili Beth,

İlaçları benim için her ne kadar tatlandırırsan da hayatımın geri kalanını deliler evinde ya da Katoliklerce yönetilen bir ülkede geçirmeyeceğim. Ailen bana büyük bir iyilik yaptı ve onlara yine benzer sıkıntılar yaşatmak istemiyorum.

Bildiklerimi sana öğretebilmek yaşama sebebimdi, ancak çıraklık dönemin artık sona erdi. Unutma ki sanatın, senin mutluluğundan da ötedir ve bunun için seve seve fedakârlıkta bulunman gerekir. Artık küçük hayallerinin de ötesini görmelisin. Dünyayı dolaş. Cenneti bul, bunu yapacağından eminim. Sandığından da ileriye ulaşabilirsin.

Tatlı Beth, bana kızım kadar yakındın. Benim için sakın üzülme, çünkü aileme sonsuza dek kavuşma umuduyla hayata veda ediyorum.

Johannes'ın.

Beth ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Demek Johannes onu unutmamıştı! Eğer o akşam merakına yenilip portreyi biraz daha inceleyseydi belki de onu kurtarabilecekti.

Fakat bunları düşünmenin artık hiçbir şeye faydası yoktu. İş işten geçmişti.

19. Bölüm

Mart 1688

Atölye öylesine soğuktu ki Beth iliklerine kadar üşüyor, ucu kesik eski eldivenlerini giymesine rağmen fırçayı güçlkle tutabiliyordu. İç kısımları soğuktan donan camlarda buzdan çiçek motifleri oluşmuştu. Beth bu kadar mutsuz olmasaydı, buzdan çiçeklerin görüntüsü hoşuna gidebilirdi.

Her geçen gün çiçek aranjmanları oluşturuyor, fakat çalışmaya başladığı an hiçbir şey yolunda gitmiyordu. Kömür fazlasıyla kalındı ve karasını etrafa bulaştırarak sulu boyanın netliğini bozuyordu. Bir miktar ombra boyası öğütüp içinde hiç topaklanma kalmaması için dikkatlice temizledikten sonra tozu tekrar öğüterek kirli kısımları temizlediyse de ufak bir topak tanesi kâğıdın üzerinde kalın bir leke bırakmıştı.

Atölyeyi tablo çerçevelerinin üzerinden karaağaç parkelelerine kadar baştan aşağı temizlemiş, Johannes'ın şövalesinin durduğu zemine saçılan bütün boya lekelerini son

damlasına kadar fırçalayıp silmişti. Her yeri pırıl pırıl edip daha fazla oyalanacak işi kalmadığında şövaesindeki el değmemiş tertemiz kâğıt, kendi beceriksizce boyamalarından dolayı lekelenemeyecek kadar temiz göründü gözüne.

Yıllardır içinde yanan resim ateşinin verdiği heyecanı yitirmişti, korkuyordu. Johannes her zaman onu desteklemek için oradaydı, çalışmalarına hep yeni bir bakış açısıyla bakmasını sağlar ve hiçbir zaman en iyisinden aşağısını kabul etmezdi. Şimdiyse Beth eski hevesini toplamayı deniyor, fakat başaramıyordu. Pencerenin kenarında durup rüzgârın ağaçları dans ettirişini seyretti. Hayatının bütün renkleri solmuş, her şey grinin binbir tonuna bürünmüştü.

Bakışlarını pencereden odaya çevirdiğinde gözleri yine kendi portresine takıldı. Nedense bu portre kasvetli havada bile ışık saçıyordu gibiydi. Hafiften ürperdi; omuzlarında Johannes'ın ölümüne duyduğu üzüntüden oluşmuş bir perlerin taşıyordu. Onun öğretileri ve arkadaşlığıyla dolu tam dört yıl geçmişti. Beth, Johannes'ın intihar ederek onun hayatında bıraktığı bu koca boşluğu nasıl kapatacağını bilemiyordu.

Fırçayı masaya bırakıp ellerini koltukaltlarının sıcaklığına soktu. Nefesinin buharlaşarak havaya karışmasını seyrederken karnı guruldadı. Her an Johannes'ı bekliyor gibi hissediyor, durmadan başını çevirip onu şövaesinin başında görme umuduna kapılıyordu çaresizce. Onu çok öz-lüyordu. Onun dağınık saçlarını ve boyalı parmaklarını öz-lüyordu. Birlikte yan yana çalışırlarken sessiz varlığını ve söylediklerini uygulayamadığı anlarda yaptığı acı eleştirileri öz-lüyordu, hatta kirli kıyafetlerinin küflü kokusunu bile

özlüyordu. Hepsinden öte, ara sıra attığı kahkahaları ve Beth'i övdüğü nadir ve kısacık anlarda yüzünde oluşan kocaman gülümsemesini özlüyordu.

Beth iç çekerek Noah'nın getirdiği mektubu cebinden çıkardı. Kalın kâğıt tekrar tekrar okunmaktan kırış kırış olmuştu. Neyse ki Piskopos Compton'un el yazısı kalın ve okunaklıydı.

Bahçeler kış uykusundan uyandığında göreceğin çok güzel şeyler olacak. Kardeşin John'u ve anneni de getirmeyi unutma çünkü burada onların da ilgisini çekecek çok şey var.

Bugünlerde resmi görevim olmadığı ve bütün vaktimi bahçede budama ve dikim işleriyle geçirdiğim için istediğin zaman gelebilirsin. Hava şartlarının kötüye dönmesi ihtimaline karşın yanına kışlık ayakkabılar almayı unutma!

Beth'in bakışları tekrar dışarıya daldı. Merryfields onun eviydi ve evini tüm benliğiyle seviyordu, fakat Kit'in neden buradan ayrılmak istediğini yeni yeni anlayabiliyordu. Güzelim bahçenin etrafını çevreleyen yüksek duvarlar yüzünden dışarıyı görmek neredeyse imkânsızdı. Beth birdenbire daha fazlasını görme isteğiyle dolarak büyük bir meraka kapıldı. Hem Johannes da ona, kendi küçük dünyasından sıyrılıp daha ileriye bakmasını söylemişti.

Beth o anda kararını verip atölyenin kapısını sıkıca kapadıktan sonra koşarak aşağı indi.

Susannah her zamanki gibi eczanedeydi.

Yaşlı Silas botlarından etrafa çamurlar saça saça içeri

girip tezgâha yaslanmış, ağırlı bölgeye masaj yapılarak sürülen yağlı ilacı nasıl kullanması gerektiğine dair bilgi veren Susannah'yı dinliyor, hararetle başını sallayıp duruyordu.

Susannah yağlı ilacın mantar tıpasını çıkarır çıkarmaz içeriği göz yaşırtıcı bir yaban turpu kokusu ile kuru nane, hardal tohumu ve acıbadem yağı kokusu sardı. "Baharın ilk belirtilerini görür görmez senin için yeni bir karışım hazırladım," dedi. "Her yıl aynısı oluyor Silas. Vücudun işe alışana kadar toprak işini ağırdan almalısın."

"Biliyorum işte! Ama güneşi görünce, filizler de sürgün verince, şey," Beth'e bakıp göz kırptı, "yaşlı Silas'm içindeki filizler de büyümeye başlıyor ve sonra baharın tüm neşesiyle dolup taşıyorum ve sabahın ilk ışıklarından güneş batana kadar toprakla uğraşmam gerekiyor." Yağlı ilacı alıp kokladıktan sonra gür beyaz kaşları birden yükseliverdi. "Toprağı rahat bırakırsam çalılar büyür büyür ve en sonunda ağaca dönüşüp Merryfields'i içine gizler."

Susannah gülümsedi. "Ama sırtını çok yorarsan yataktan kalkamayacak hale gelirsin."

"Ağır işlerin bir kısmını John yapsın," diye önerdi Beth. "Sen de onu denetlersin."

Yaşlı adamın dişten yoksun ağzı kulaklarma varmıştı. Susannah'ya başını sallayıp bahçeye geri döndü.

"Anne?" dedi Beth. Cebinden Piskopos'un mektubunu çıkardı. "Fulham Sarayı'nı ziyarete gidebilir miyiz? Piskopos'un derlediği bitkileri John görmek istiyordu ve sen de şifalı bitkileri merak ediyordun." Pencereden dışarı baktıktan sonra konuşmaya devam etti. "Hem benim için de biraz değişiklik olur; hüznlerimi biraz olsun geride bırakabilirim."

Susannah iç çekerek, "Kit'in gidişi hâlâ canımı yakıyor," dedi. "Belki de Piskopos'un bahçelerine yapacağımız ziyaret bana da iyi gelir."

Yeni doğan günün sisli havası nehrin üzerine çökmüş, nemli ve serin bir dokunuşla sandaldakilerin saçlarına ve kıyafetlerine elmas taneleri gibi parlak çiğ damlaları düşürüyordu. Emmanuel ile Joseph sandalın ucunda hayalet gibi durmuş, her kürek çekişlerinde buğulu havayı yararak Fulham'a doğru ilerliyorlardı.

Beth soğuktan titreyerek pelerinine sarınmıştı. Yanında sessizce oturan annesiyle John puslu havanın içinde bir hayal gibi solgun görünüyordu. Sis içinde birdenbire karşılarına bir sandal çıkınca herkes dikkat kesildi. İki sandal neredeyse birbirini sıyrıp geçti.

Emmanuel ile Joseph kendilerine gelebilmek için kürekleri serbest bıraktıktan sonra bacalarının arasına koydukları mataradaki biralarını yudumladılar.

Bir süre sonra başlayan sert rüzgâr nehrin üzerindeki sis bulutunu dağıtınca diğer birkaç bot da göz önüne çıktı. Fulham Sarayı'na vardıklarında güneş etkisini hafiften göstermeye başlamıştı.

Joseph iskeleye atladı. "Ekselanslarına geldiğimizi haber vermesi için gidip birini bulayım," dedikten sonra karaağaçlarla çevrili çakıl taşlı yolda yürümeye koyuldu.

John, Beth ile Susannah'nın sandaldan inmesine yardım etti. İskelede beklerken nehirdeki kayıkları seyrettiler.

Çok geçmeden ayaklarının altındaki ahşap iskele ha-

fifçe sarsılmaya başlayınca Piskopos Compton'un onlara doğru yürümekte olduğunu fark ettiler.

"Sizinle tekrar görüşmek ne büyük zevk Bayan Ambrose," dedi elini Susannah'ya uzatarak.

"Gördüğünüz gibi, sözünüzü dinledik ve habersizce ziyaretinize geldik Ekselansları."

"Bir bahçeyi görmek için aşırı resmiyete gerek yoktur herhalde değil mi? Şafaktan alacakaranlığa dek genelde buradayım. Yılın bu zamanı ne kadar yoğun geçiyor, öyle değil mi John?"

John utanmıştı. "Ke-ke-kesinlikle öyle efendim! İlgi çekici bitki türlerinizi gö-gö-görmek için sa-sa-sabırsızlanıyorum."

"Fazlasıyla memnun kalacaksın, üstelik bundan büyük gurur duyuyorum. Gururun fena bir günah olması çok yazık!" Kederli bir biçimde başını sallarken Beth ile selamlaşınca gözlerini bir anda neşe kapladı. "Bakıyorum da tavsiyeme uyarak en sağlam ve soğuk havalara uygun ayakkabınızı giymişsiniz."

"Yağmurun ardından Merryfields'in bahçesinin ne kadar çamur içinde kaldığını bildiğim için tavsiyenize uydum."

"Akıllı bir kız olduğunuzu biliyordum."

Beth, Piskopos Compton'un rahat tavırlarının yanı sıra yanağındaki çamurdan ve toz toprak içindeki basit bahçıvan kıyafetinden hoşlanarak gülümsedi. Piskopos Compton ellerini birbirine sürterek, "Bahçelerimizi gezmeye başlamadan önce yemeğimizi yiyelim," dedi.

Sulak çayırın içinden geçerek seyrek ağaçlı ve kır çi-

çekleriyle bezeli bir koruya uzanan patikadan yürüdüler. Yolun sonunda hendeğin üzerine kurulu ahşap bir köprü vardı.

“Safran ve kır çiçekleriyle kaplı hendeği görmek için yılın en güzel zamanındayız,” dedi Piskopos. “Hendekteki suyun, nehre akan bir kanalı olduğu halde sıcak yaz aylarında fena kokular yayabiliyor.”

Saray açık arazi üzerine kırmızı tuğlalardan kurulmuş, etrafı körpe fidanlarla çevrili bir yapıya sahipti. Etrafı meşe çitleriyle çevrili kemer altından geçerlerken kapı görevlisi ağzındaki lokmasını çiğneyip ağzını peçetesine silerek kü-lübesinden fırlayıverdi.

“Sorun yok Walter!” dedi Piskopos, adamın omzunu sıvazlayarak. “Arkadaşlarım bahçeleri ziyarete geldiler.”

Kemerli yol, her tarafı Saray duvarlarıyla çevrelenen ve tam ortasında fıskiyeli yuvarlak bir süs havuzu bulunan geniş bir avluya çıkıyordu. Avludan çıkarak saat kulesinin dibindeki taş takın altından geçip küçük bir hole geldiler. Havayı saran şahane biftek kokusu Beth’e karnının acıktığını hatırlattı.

Yemek sofrasında sohbet ederlerken Ortaçağ’dan kalma kirişli tavanı ve kubbeli mimarisi olan bu büyük salonda sesleri yankılanıyordu. Salonun tam ortasındaki yemek masasında ekmekler, kızarmış etler ve çeşit çeşit çörekler çoktan herkesin önüne serilmişti.

Yemeklerini bitirir bitirmez, Piskopos daha fazla oylanmadan konuşmaya başladı. “Bahçede bir dizi İspanyol nergisi var, üstelik hâlâ çok taze görünüyorlar. Bir de ilginî çekeceğini düşündüğüm altın sarısı safrandan bir örtü sardı toprağı ki görmelisin John.”

Beth, Piskopos'un John'u kabuğundan nasıl çıkardığını ve onunla iki bahçıvan arkadaş gibi konuştuğunu gördükçe mutlu oluyordu.

Gülleri çoğaltmanın yollarıyla ilgili konuşurlarken John'un da keyfi iyice yerine gelmişti, neredeyse hiç kekelemiyordu.

Birkaç saat süren bahçe gezintisinde Susannah şifalı bitkilerden tohumlar ve aşı dalları almış, Piskopos da John için nemli bir çuval bezinin içine üç tane şark sümbülü sarmıştı. "Eve döner dönmez bunları saksıya yerleştir ve pencere kenarına koy," dedi Piskopos. "Göreceksin, çiçek açtıklarında kokuları resmen hafızana kazınacak. Ve sizin için de Bayan Ambrose," dedi Beth'e, "biraz bıldırcın otu ve saf-ran hazırladım. Bir sonraki görüşmemize kadar bunların resmini çizer ve bana gösterirsiniz diye umuyorum."

Beth, Piskoposun uzattığı çiçekleri, köklerindeki topraklarını dökmemeye dikkat ederek bezin içerisine sardı. "Elimden geldiğince," dedi.

"Bu da ne demek şimdi? Sanki emin değil gibisiniz?" Piskopos'un sevecen bakışları Beth'in gözlerinde kilitlenmişti.

"Ustam Johannes öldü ve o günden beri resme olan hevesimi yitirdim."

"Noah bu üzücü haberden bahsetmişti. Johannes sanırım bir süredir pek de iyi değilmiş."

"Onun kaybının verdiği acıyı atlatamıyorum."

"Elbette bu çok zor! Ancak çok özel bir yeteneğe sahipsiniz. Doğal olarak hissettiğiniz acının üstesinden gelmek için sadece zamana ihtiyacınız var. Belki de biraz ilham gereklidir? Benimle gelin, size bir şey göstereceğim."

Piskopos hızını artırarak Saray'a doğru yürürken diğerleri de arkasından koşturdu. Önce koridordaki bir kapıyı açıp ardından da kütüphaneye açılan kapıdan içeri girdi ve çekmecedен çıkardığı bir tomar kâğıdı masanın üzerine serdi.

Önlerine serilen kâğıtları görünce Beth'in gözleri kocaman açılıverdi. Her bir kâğıtta farklı renk patlamaları vardı: Turuncu renkli zambaklar, çizgili orikulalar, anemon çiçekleri, mor laleler ve dahası. "Bunlar muhteşem!"

"Alexandar Marshal," dedi Piskopos. "Karısıyla birlikte yıllarca bu Saray'da yaşadı ve burada yetiştirdiğimiz pek çok çiçeği resmetti."

"Onunla tanışmak isterim."

"Ne yazık ki birkaç sene önce onu kaybettik. Fakat sizin resimleriniz de bunlar kadar güzel Bayan Ambrose."

Beth kafası karışmış halde başını iki yana sallıyordu.

"Bunda alçakgönüllülük edilecek bir durum yok! Biraz daha göz atın."

Beth resimlerden birini aldı; mükemmel pembe-beyaz çizgilere sahip bir lale resmiydi. Daha yakından incelemek için kâğıdı cama doğru kaldırdı. Canlı kırmızı, kökboyası ve yosun yeşilinden oluşan ufak ama özenli her fırça darbesi sıcak bir ışıltı yayıyordu ve resim çok gerçekçi bir yoruma sahipti. Beth kendi resimlerini düşünürken gözlerini hafifçe kıstı. Bu resimlerin her biri harikaydı, ama kendi yapıtlarından daha maharetli oldukları söylenebilir miydi? Başını kaldırdığında annesiyle Piskopos'un dikkatle onu izlediğini fark etti. Midesinin oralarda bir yerde minicik bir heyecan kıpırtısı filiz vermişti sanki. "Belki de yeniden denememin vakti geldi," dedi.

“Bay Marshal öldüğünden bu yana yepyeni onlarca çiçek türü yetiştirdik,” dedi Piskopos. “Bahçede yetişen bütün bitkilerin bilgilerini tutmak ve bunları dünyaca tanınan bahçıvanlar için yayımlamak niyetindeyim. Saray’da yaşamaya başlarsanız yeteneğiniz sayesinde ben de bu tutkumu gerçekleştirebilirim. Siz ne dersiniz Bayan Ambrose?” diye sordu Susannah’ya.

Susannah bir süre sessizliğini koruduktan sonra, “Kızımın bu görevi yerine getirebilecek sanatsal kabiliyette olduğuna inanıyorum,” dedi.

“Halk nezdinde, çiçek açıp olgunlaşmasına müsaade edilecek kadar yetenekli biri. Siz ne dersiniz Bayan Ambrose?”

Beth nefis egzotik lale resmine bir kez daha baktı ve Johannes’ın yokluğundan uzakta, ilham alabileceği çeşit çeşit çiçeğin bulunduğu bu Saray’da kalıp yeniden resim yapabileceğini düşündü. “Emin değilim...” Kit’in ayrılışından hemen sonra Merryfields’ten giderek fazla mı acımasız davranmış olurdu? Annesine baktı; yeşil gözlerindeki kaygıyı görünce kararını verdi. Susannah’yı rahatlatmak için gözlerinin içine bakarak gülümsedi ve “Merryfields benim evim,” dedi. “Oradan ayrılmak istemiyorum.” Elindeki resmi dikkatlice masaya bıraktı.

Piskopos iç çekerek, “Çok yazık! Oysa ben neler umuyordum...” dedi.

Beth, annesiyle yan yana yürürken içinde pişmanlık ve rahatlama karışımı bir duygu belirdi. Ona son derece nazik davranan Piskopos’u hayal kırıklığına uğrattığı için kalbi hiç de rahat değildi. “Ekselansları?” dedi.

Piskopos, dudaklarında her an gülümsemeye hazır bir kıpırtıyla ona baktı. "Yoksa fikrinizi mi değiştirdiniz?"

Beth, gözlerini yerden ayırmadan yürüyen Susanah'ya şöyle bir bakıp, "Hayır, başka bir şey söyleyeceğim," dedi. "Prenses Anne'den bir haber var mı acaba?"

"Evet! İki gün kadar önce buradaydı ve son derecede keyifliydi. Sanırım hamile."

"Demek doğruymuş?" dedi Beth. "Onun adına çok sevindim. Merryfields'ten ayrılmadan önce hamile olabileceğinden bana bahsetmişti."

"Önceleri çok kez hayal kırıklığına uğradı, fakat onun için dua edeceğim," dedi Piskopos.

Emmanuel iskelede onları bekliyordu. Ziyaretlerini sona erdirip Piskopos'la vedalaştıktan sonra sandala binip uzaklaştılar.

20. Bölüm

Beth, atölyenin duvarına asılan portresini seyrediyordu. Kendi resmi elinde fırçası ve gözlerinde davetkâr bir yaramazlıkla ona bakıyordu sanki. Bu özgüven nasıl ortadan kaybolmuştu? Nereye gitmişti? Johannes'm, tuvalin önünde çalışan gölgesini yakalamayı umarak omzunun üzerinden geriye baktı bir an fakat atölyeye ölüm sessizliği çökmüştü. Bildircin otu ile safran çiçekleri kökleri hâlâ nemli beze sarılı halde resim masasında duruyordu. Çiçekleri beyaz bir bez parçasının üzerine serip yapraklarının ve çiçek tomurcuklarının en iyi halleriyle görünmeleri için her birini tek tek düzenledikten sonra boyalarını ve fırçalarını hazırlamaya başladı.

Portresine son bir bakış attığında gördüğü şey onu şaşırtmıştı. Tuvali incelemek için tabloya daha da yaklaştı. Resimde, arkasındaki duvarda bir ayna asılıydı. O incecik ayrıntıda görünen şey ise Johannes'ın portreyi çalışırken aynada beliren kendi yansımasını da resmetmesiydi. Kalm beline her zamanki çuval bezi önlüğünü sarmış, sarı saçları

tutam tutam havaya dikilmiş ve maviye bulanmıştı. İşte bu da Johannes'ın son şakasıydı: Kendi minyatür portresi Beth'in portresinde yer buluvermişti.

Beth birden kahkahalara boğularak atölyedeki sessizliği kırıp geçti. Johannes onun artık kendi başına resim yapabileceğini düşünmüş ve öğretebileceği başka bir şey kalmadığını söylemişti. Beth, yeteneğini ince ince işleyerek kendi kendinin ustası olmasının yine kendine bağlı olduğunu anladı.

Derin bir nefes aldıktan sonra fırçasını kavradı.

Birkaç gün sonra, Beth eczanede annesine yardım ediyordu. Johannes'm ona bıraktığı mektupta belirttiği yoğun istek kafasında dönüp duruyordu. *Artık küçük hayallerinin ötesini görmelisin. Dünyayı dolaş. Cenneti bul, bunu yapacağına eminim. Sandığından da ileriye ulaşabilirsin.*

En sonunda daha fazla dayanamayarak, "Anne?" dedi. "Seni üzmem istemiyorum, ama Saray'da çalışmayı aslında gönülden diliyorum. Evden ayrılmazsam bu fırsatı kaçırdığım için hayatım boyunca pişmanlık duyacağım."

Susannah bir süre cevap vermeden durdu. "Yeni resimlerini gördüm. Henry Compton'un bıldırcın otu ile safranları sana heyecanını geri kazandırmış. Alexander Marshal'ın resimleri kadar güzeller." Susannah iç çekti. "Seni yanı başımda tutmayı istemek bencillik olur, hele ki sen bütün dünyanın görmesi gereken böylesi bir yeteneğe sahipken. Gitmek istersen sana engel olamam."

Beth bir şey söylemedi. İçinde yine heyecanla karışık bir kaygı oluşmuştu.

“Bu konuyu gidip babanla konuşalım,” dedi Susannah.

William kütüphanede pencereden dışarıyı seyrediyordu. Beth, babasının gözlerinin dolu dolu olduğunu görünce endişelendi.

“Neyin var Baba?” diye sordu babasının elini tutarak.

William iç çekerek “Kit ne yapıyordur acaba?” dedi. “Buraya bir daha asla dönmeme ihtimalini kabullenmek çok zor. Benim izimden yürüyecek kimse yokken Merryfields için korkuyorum.”

“Ama Prenses Anne’in sağladığı bütçenin yardımı dokunmamış mıydı?”

“Yeterince değil. Ev giderleri için daha fazla gelir sağlamanın bir yolunu bulmalıyız. Yeni konuklar için yerimiz olmasına rağmen bunun için yeterli bütçemiz yok.”

“Bu durumda ben yardım edebilirim,” dedi Beth tane tane. “Piskopos Compton’un Saray’da çalışmam için yaptığı daveti kabul etmeyi düşünüyorum. Önemli kişilerle tanışıp senin Merryfields’te yaptığın çalışmalardan bahsedebilirim. Kim bilir, belki de buraya gelecek akrabaları ya da arkadaşları vardır.”

“Olmaz!” William dişlerini sıkıyordu adeta. “Seni yanında kimse olmadan çalışasın diye kasabanın dışında onca yabancı insanın arasına gönderemem.”

“Baba, orası berbat bir suç yatağı değil ki. Piskoposun sarayı.”

William bir hışımla Beth’in karşısına dikildi. “Benimle tartışmaya girip haddini aşma küçük hanım!”

“Bunun büyük bir fırsat olduğunu görmüyor musun?”

“Kes sesini!”

Beth öfke ve umutsuzluk içinde yumruklarını sıktı. "Benim için önemli olan tek şeyi yapmama neden engel oluyorsun? Beni *asla* kendi çocukların kadar sevmedin!"

William'ın yüzü aniden bembeyaz kesilmiş, yüz kasları istemsizce titremişti. "Bu doğru değil," dedi sessizce. "Ben her zaman seni kendi çocuğum yerine koydum.

"Hayır! Hep eğreti durdum hatta aralarmda hep farklı göründüm."

Susannah şok içinde Beth'e sarılmaya çalıştıysa da Beth geri çekilip odadan çıktı.

Merdivenlerden koşarak avluya inip oradan da arka bahçeye geçti ve ağlayarak kulübeye kadar koşup kendini köşedeki çuval yığınının üzerine attı. Toprak kokan sert çuvallara yüzünü gömmüş, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

On dakika kadar sonra bir ses işitti.

John hiçbir şey konuşmadan kirli mendilini ona uzatıp yanına oturdu. "Ca-ca-canım sıkkın olduğunda ben de buraya gelirim," dedi. "Konuşmak ister misin?"

"Hayır," dedi Beth burnunu çekerek. John'un huzur veren sıcak göğsüne yaslanmıştı. John birkaç kelime ederek onu yatıştırmaya çalıştı. "Babam, *gerçekten* babam olmadığı için kendimi senden, Cecily'den ve Kit'ten hep farklı gördüm," diye itiraf etti Beth.

"Çok saçma," dedi John. "Asıl ben kendimi senden, Kit'ten ve Cecily'den fa-fa-farklı hissediyorum. Kit benim ağabeyim: uzun boylu, yakışıklı ve öylesine parlak bir yıldız ki babam onun ışıltısından beni görmüyor bile. Oğlu doktor olacak diye ne kadar da gurur duyuyordu. Sonra Cecily, çok ama çok gü-gü-güzel ve sevimli. Ya sen, anne-

mize öylesine benziyorsun ki üstelik çok sıra dışı bir yeteneğin var. Bir de ba-ba-bana bak. Ne yakışıklıyım ne de zeki. Tırnaklarımın arası hep çamur, ke-ke-kelediğim için de kimsenin beni dinlemek istediğini sanmıyorum. Bazen düşünüyorum da babam için ko-ko-konuklardan biriyim sadece.”

“Ah John!” Beth ona öyle sıkı sarıldı ki John homurdandı. “Ama sen de bahçede *her şeyi* yetiştiren kişisin. Hastalıklı bitkileri iyileştirmeyi biliyorsun, konukları kendi bahçelerini yapmaları için cesaretlendirip yönlendiriyorsun. Tuhaf davrandıkları zaman onlarla asla alay etmiyorsun ya da hiçbirini yargılamıyorsun. *Ayrıca* yakışıklı olmadığını da kim söylüyor? Kit’in genç halini anımsatıyorsun, bunu biliyor muydun? Aynada hiç kendine baktın mı sen!”

“Öyle mi dü-dü-düşünüyorsun?” diye sordu John.

“Evet, kesinlikle öyle.”

Beth’e dikkatlice baktı. “Saçında ölü ö-ö-örümcek olduğunu biliyor musun?”

Beth’in sert çıkışını takip eden bir hafta boyunca William büyük salonda yemeğe katılmak yerine çalışma odasına kapandı.

Beth William’ın ortalarda görünmemesinden memnunsada onu, kendi çocuklarını daha çok sevmekle suçladığı an yüzünde beliren acı ifadeyi bir türlü aklından çıkaramıyordu. O anı tekrar tekrar kafasında canlandırıyor, önce öfke ve bencilce duygulara kapılıyor fakat hemen ar-

dından suçluluk duymaya başlıyordu. *Gerçekten de* kardeşlerini daha mı çok seviyordu? İçinde beslediği bu kıskançlık o kadar eskiye dayanıyordu ki tam olarak neden ve ne zaman başladığını hatırlamıyor, bu düşüncesini savunacak en ufak bir iltimas örneği dahi aklına gelmiyordu. Belki de bunun tek nedeni Babasını çok sevmesiydi. Kardeşleri dünyaya geldiğinde de her küçük çocuk gibi onları kıskanmıştı. Bu can sıkıcı düşünceler ipekten ağların üzerinde rüzgârla fır fır dönen bir örümcek gibi kafasının içinde dönüp duruyordu.

Beth sabah olur olmaz kendini William'm çalışma odasının kapalı kapısının önünde buldu. Onunla konuşmadan içi rahat etmeyeceği için bütün gece yatağında dönüp durmuştu. Kapıyı tereddütle çaldıktan sonra içeri girdi.

William pencere kenarında durmuş bahçeye bakıyordu.

"Baba?" diye fısıldadı.

William, onun sesini duyunca olduğu yerde arkasını dönüp asık suratla "Beth," dedi.

Beth nasıl başlayacağını bilmiyordu. Tıpkı çocukluğundaki gibi babasına koşup yüzünü onun güvenli gövdesine yaslamak istedi. Konuşursa ağlayacaktı. Gözlerini babasının ayaklarına dikip sadece sustu.

"Beth," dedi William tekrar. Ardından ona doğru yaklaşıp kızını göğsüne bastırdı.

Beth ağlayarak babasına sarıldı. En sonunda William onu serbest bırakıp şöyle bir baktıktan sonra, "Yüzüme bak Beth!" dedi. "Seni ilk gördüğümde iki üç haftalık bir be-

bektin ve ben seni ilk gördüğüm o andan beri çok seviyorum. Beni gördüğünde pek de memnun olmamış gibi yüzünü buruşturmuştun, ama sonra gülümsedin ve o anda dudağının kenarından ufacık bir süt damlası süzüldü. Kalbimi sımsıkı sardın ve hiç bırakmadın. Sevmek ne komik şey. Sürekli büyüyor ve hiç sonu gelmiyor. Evet, kardeşlerini elbette seviyorum, ama hiçbirinizi diğerinden ayırt etmeden. *Hepiniz benim evlatlarımsınız.*"

"Özür dilerim," diye fısıldadı Beth.

"Daha fazla üzülmeylim."

Beth başını sallayarak "Fakat Fulham Sarayı'na gitmeyi ne kadar çok istediğimi anlamanızı diliyorum," dedi.

William iç çekerek konuşmaya başladı. "Seni kaybetmeye dayanamam Beth, Kit'in gidişi henüz çok tazeyken..." Yutkunup boğazını temizledi. "Senin için harika bir fırsat, biliyorum, ancak sana ufacık bile olsa zarar gelmesine dayanamam."

"Böyle bir şey olmayacak!"

"Senin Saray'da tek başına kalman hoşuma gitmiyor."

"Fakat her gün gidip gelinecek kadar yakın bir yer değil!"

William duraksadı. "Belki bir yolu olabilir... Biraz düşüneyim. Bu arada kahvaltı için salona inelim mi? Sanırım bu sabah yumurtaya hayır diyemeyeceğim."

Masmavi gökyüzünden beyaz kabarık bulut kümeleri süzülüyor, Beth ise bahçede güneşten ısınan banka yaslanmış yüzünü sıcacık güneşe çevirerek bahar havasını soluyordu.

"Öyle durursan yüzünde çiller çıkar," diye uyardı Cecily. "Sonra da seninle kimse evlenmez."

"Çiller umurumda değil, hem asla evlenmemeye karar verdim."

Cecily çığlık attı. "Öyle söyleme!"

"Bunu Johannes'a borçluyum. Verdiği eğitimleri boşa harcamamam için bana yalvarmıştı. Eğer ufaklıklarım olursa resim yapmaya zaman ayıramazmışım."

"Seni bir başına kalmış, yaşlandığında bakacak çocukları olmayan yapayalnız bir kız kurusu olarak düşünmek istemiyorum."

"Merak etme; senin çoluk çocuğuna kendini adanmış bir teyze olurum, Noel'de bana şekerlemeler getirirler."

"Aynı şey değil Beth!" Cecily hemen kolları sıvadı. "Bak, bahçe kapısından kim geliyor."

Beth tek gözünü açar açmaz oturduğu yerde doğruluverdi. "Noah!" Yanaklarını aniden sıcak basmıştı.

"Yanındaki de büyükannem. Ah! Keşke bu sabah en iyi elbisemi giyseydim."

Noah ile Leydi Arabella kol kola girmiş onlara doğru yürürken Beth ile Cecily de elbiselerini düzeltiyor, ellerinden geldiğince saçlarını başlarını toparlamaya çalışıyorlardı.

Cecily, Leydi Arabella'ya sarılmak için koştu.

Noah, Beth'e alaylı bir gülümsemeyle bakıyordu.

"Günaydın," dedi Noah. "Öngörülen yenileme çalışmalarına bakmak için Leydi Arabella'ya Windsor'a kadar eşlik ediyorum. Yolculuğumuza ufak bir mola verelim dedik."

"Hoş geldiniz," dedi Beth. "Güneşe rağmen nehir kıyısı serin oluyor. İçeri gelin lütfen, içecek bir şeyler hazırlayayım. Cecily, annemin yanına koşup Leydi Arabella ile Noah'nın geldiğini haber verir misin?"

"Koşmana gerek yok çocuğum," dedi Leydi Arabella. "Bu hanımefendiliğe pek yakışmaz."

"Elbette büyükanne." Cecily eve doğru seke seke koşmaya başladı.

Leydi Arabella iç geçirerek, "Birin bu kıza nasıl davranması gerektiğini öğretmesi lazım. Hoş bir görünüme sahip olsa da bu kaba saba hareketleriyle hiçbir ortama giremez."

Beth, annesinin bu sürpriz ziyarete hazırlanması için zaman kazanmak adına Leydi Arabella'yı lafa tutarak eve girmesini geciktirmeye çalışıyordu. Şekillendirilmiş ağaçlarla çevrili yolun diğer tarafındaki çömlüklerin içinde yetişen laleleri ve safran öbeklerini göstererek bahçede dolaştılar. Doğal olarak bunların hiçbirini Leydi Arabella'nun ilgisini çekmiyordu.

"Bu bahçede fazlasıyla yabaniyet ve savurganlık var," dedi Leydi Arabella. "Bana kalsa ben küçük kutucuklar şeklindeki çitleri ve renkli çakıl taşları olan Fransız esintisiyle tasarlanmış bir bahçe isterdim." Eteğine takılan dikenden kurtulmak için duraksayarak, "Gerçekten, kasaba bahçelerine katlanamıyorum. Aşırı derecede dağınık, baksanıza."

Susannah kapıyı öyle bir zamanda açtı ki Beth'i daha sonra pişman olacağı bir şey söylemekten son anda kurtardı. Beth, annesinin nefes nefese kaldığını ve ancak en iyi ikinci elbisesini giyecek kadar zaman kazandığını fark etti.

“Hoş geldin Arabella,” dedi Susannah. “Ve Noah. Ne kadar nazıksınız.”

Leydi Arabella pelerinini çıkarırken Susannah, “Beth, gidip babanı buraya getirir misin?” diye fısıldadı.

Beth yanlarından ayrılıp babasının çalışma odasının kapısını çaldı.

William kaşları çatık halde başını muhasebe defterinden kaldırdı.

“Leydi Arabella biraz üzerimize geliyor, annem sizi çağırdı.”

“Can sıkıcı kadın yine ne istiyormuş?” dedi William göğüs geçirerek.

“Sör George’un evini modernize etmek için Noah’nın neler yapabileceğini öğrenmek üzere birlikte Windsor’a gidiyorlarmış.”

“Gösteriş meraklısı olduğu için evi de süsleyip püsleyerek hava atacak ve kendini tatmin edecek aklınca.”

“Noah böyle bir şeye izin vermez.”

“Öyleyse pek çok kişiden daha iyi bir insan demektir,” dedi William. Beth’in elinden tutup birlikte salona doğru ilerlediler.

Susannah gözleri ışıldayarak William’a bir kâğıt uzattı. “Noah’ya Tom’dan mektup gelmiş. İçinde de bizim için bir mektup daha varmış. Kit’ten.”

Beth sevinç içinde çığlık attı. “Baba, sesli okur musunuz?”

William mektubu açıp pencereden gelen ışığa doğru tuttu.

Sevgili Anne, Baba, Beth, John ve Cecily,

Umarım mektubum bir an önce elinize ulaşır. Fırtınalı bir yolculuğun ardından sağ salim eve ulaştım. Noah'nın ailesi beni büyük bir yakınlıkla karşıladı.

Tom amca tütün yetiştiriciliği hakkında bildiği her şeyi bana öğretiyor, Caroline Teyze de yolculukta kaybettiğim kiloları aldırmak için beni sürekli besliyor. Noah'nın kız kardeşleri Abigail, Kate ve Maryanne'in kuzenlerine sormak istedikleri bir sürü şey var ve hepinize sevgilerini gönderiyorlar.

Beth, keşke buradaki sayısız egzotik bitkiyi ve çiçekleri sana gösterebilsem. Burada yüzyıllar boyu yaşasan, her gün değişik ve görülmemiş resimler çizer, ama yine de çiçeklerin çeşitlerini listelere sığdıramazdın! John, bana verdiğin tohumları ektim, umarım yeni tanıdığım aileme mevsim sonuna kadar bir İngiliz bahçesinin nasıl olduğunu gösterebilirim.

Anne, Baba benim için sakın endişelenmeyin. Hayatımın geri kalanını geçirmek istediğim yeri bulduğuma gönülden inanıyorum.

Sizi çok seven oğlunuz, Kit.

Not: Hizmetlilere ve konuklara selamlarımı iletin.

Gözleri dolan Susannah, William'ın elini tuttu.

William uzaklara dalıp gitmişti.

"Bence çok ilkelce," dedi Leydi Arabella boyalı kaşlarını kibirle havaya dikerek. "Ama tabii incelikli alanlarda yaşamaya alışık değilseniz sizler bu tür karşılaştırmalar yapamayabilirsiniz."

"Aksine," dedi Susannah kırılğan bir gülümsemeyle. "Asıl çağıdışı düşünen sizsiniz. Kardeşim ve ailesi, eğitimi

ve kültürlü arkadaş çevresi içerisinde gayet şık bir evde yaşamaktalar."

Noah sırtını Leydi Arabella'ya dönerek Beth'e komik surat yaptı. "Yanıma gelip otursana, hayat nasıl gidiyor anlat," dedi. "Piskopos Compton'un teklifini geri çevirmişsin."

"Evet," dedi Beth. "Ancak daha sonra fikrimi değiştirdim ve bu sefer de babam izin vermiyor. Fulham Sarayı'na yanımda bir eş olmadan gitmemin yakışık almayacağını düşünüyorum."

Noah bakışlarını bir süre ellerine diktiğinde Beth, onun tırnaklarının ne kadar düzgün ve temiz olduğunu fark etti. "Ama yine de oraya gitmek mi istiyorsun."

Beth evet dercesine başını salladı. "Bahçelerdeki muazzam botanik örneklerinin resmini yapmak ve yapıtlarımın pek çok kişi tarafından tanınması her zaman karşıma çıkabilecek bir fırsat değil. Merryfields'te kalırsam böyle bir başarıyı asla yakalayamam. Johannes bana sonuna kadar gitmemi söyledi ve bunu yapmak için elimden geleni yapacağım. Gerçi şu durumda bunu nasıl başarırım bilemiyorum.

"Beth, annen sana kuytu köşelerde oturup fısıldaşmanın nezaketsiz bir davranış olduğunu söylemedi mi?" diye azarladı Leydi Arabella.

"Sizi rahatsız etmemek için biraz sessiz konuşuyorduk sadece," dedi Noah. "Beth, Piskopos Compton'un ona Saray'da kalması için yaptığı daveti geri çevirmek zorunda kaldığından bahsediyordu. Babası, yanında bir refakatçisi olmadan orada kalmasının uygunsuz kaçacağını düşünüyormuş."

“Kesinlikle öyle!”

“Öyleyse Leydi Arabella, acaba,” dedi Noah zafer kazanmışçasına gülümseyerek, “ona bir iyilik yaparak Chelsea’de, yanınızda kalmasına izin verir misiniz? Saray, evinizden yalnızca birkaç kilometre uzaklıkta ve halka açık botlar sayesinde ulaşımı kolay. Her gün çalışmalarını tamamlamak üzere yola koyulup akşam da eve geri dönebilir. Hem eviniz o kadar büyük ki Beth’in varlığını hissetmezsiniz bile.”

William genzini temizleyerek konuşmaya hazırlandı. “Bu teklifiniz ne kadar da ince Arabella!” dedi kibarca gülümseyerek. “Beth’in sizin gözetiminizde olduğunu bilmek içimi fazlasıyla rahatlatır. Tıpkı ikizlerinizin çocukluklarının büyük bir bölümünü Merryfields’te güvenle geçirdikleri gibi.”

“Şey, ben...”

“Ah, büyükanne, ben de gelebilir miyim?” Cecily, Leydi Arabella’nın ayaklarının dibine diz çökerek ellerini yalvarırcasına birbirine kavuşturdu. “*Lütfen* olur deyin! Size hiç sıkıntı vermem, üstelik bir hanımefendi gibi davranmayı öğretirsiniz bana. Hiçbir heyecanı olmayan bu kasa-badan çok sıkıldım artık. *Lütfen* büyükanne.”

“Bunun için hemen ayağa kalkmalısın!” dedi Leydi Arabella. “Hareketlerine bir çeki düzen vermen gerektiği aşîkâr.”

“Öyleyse anlaştık,” dedi Noah. “Windsor’a vaktinde ulaşabilmemiz için hemen çıksak iyi olur. Yarından sonraki gün de Londra’ya dönüşte Beth ile Cecily’yi alırız, değil mi Leydi Arabella?”

Leydi Arabella bocalayarak yerinden kalktı. "Ben aslında öyle demek..."

"Sizi iskeleye kadar geçireyim," dedi William.

"Hep birlikte gidelim," dedi Susannah. "Cecily, Leydi Arabella'nın pelerini getirir misin?"

Çok geçmeden Leydi Arabella sandalda yerini aldı.

Keyfi yüzüne vuran William, Noah ile el sıkıştı.

"Yarından sonraki gün öğleden sonra burada oluruz Beth," diye fısıldadı Noah. Gözlerinden haylaz gülücükler saçılıyordu. "Sanırım Leydi Arabella'yı bekletmek hiç de iyi olmaz." Beth'i yanağından öpüp sandala bindi. Leydi Arabella'nın dizlerine özenle bir battaniye örterken sandalın uzaklaşmasıyla iskeledekilere neşeyle el salladı.

"Evet!" dedi Susannah. William'ın yüzündeki keyifli ifadeyi fark edince ikisi birden kahkahalarla gülmeye başladı.

"Arabella'yı daha önce böylesine nutku tutulmuş halde hiç görmemiştim," dedi Susannah gülmekten yaşaran gözlerini silerken.

"Değil mi?" dedi Beth. Yaşadığı sıkıntıyı Noah'nın, Leydi Arabella hariç herkesi memnun ederek nasıl da çözdüğünü düşündükçe kendi kendine gülümsüyordu.

21. Bölüm

Sonraki birkaç gün hazırlık telaşıyla geçti. Cecily heyecandan yerinde duramıyor, sürekli konuşarak birbirine dolaşmış kurdele yumakları ile işlemeli parti ayakkabılarını valizine sıkıştırıyordu. Beth daha makul bir valiz hazırlamak için Cecily'nin odadan çıkmasını bekledikten sonra temiz çarşaflarını, eteklerini ve korselerini valizine düzgünce yerleştirdi.

Fırçalarını dikkatlice temizledikten sonra kökboyalarını ve atölyenin deposunda öylece duran değerli parşömen kâğıtlarını topladı. Bildircin otu ile safran resimlerini bir folyonun içerisine koyarak valizinin en üst kısmına yerleştirdi.

Atölyeye son bir kez baktı ve portresinin, portredeki aynada görünen Johannes'ın önünde bir süre bekledi. "Son öğüdünün izinden gidiyorum Johannes," dedi ona. "Benimle gurur duyman için elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Kapıyı kapayıp yemek için aşağı indi.

Noah ile Leydi Arabella da çok geçmeden geldiler.

Joseph ile Emmanuel iskeleye kadar valizleri taşıdılar ve göz açıp kapaymıca kadar Beth'in annesiyle babasına veda etme vakti gelip çatı.

William, içi bozukluklarla dolu keseyi ona uzattı. "Chelsea'den Fulham'a gidip gelmek için buna ihtiyacın olur. Bir kenarda sakla. Kendine de iyi bak." Her ne kadar sert bir ses tonuyla konuşsa da gözlerinden endişeli olduğu okunuyordu.

Birbirlerine bir süre sımsıkı sarıldılar.

Susannah da kızına sarılarak, "Kız kardeşine göz kulak ol tamam mı?" dedi.

Cecily ağlamaya başlamıştı.

"Ah Cecily, lütfen ağlamayı bırakır mısın!" Beth oldukça sert konuşmuştu çünkü kendisi de gözyaşlarını tutmakta zorlanıyordu.

"Ne bu tantana böyle!" dedi Leydi Arabella öfkeyle. "Bu çocuk hep aşırı duygusal davranıyor."

Nihayet sandala bindiklerinde Beth gözden uzaklaşana kadar ailesine el salladı.

Chelsea'ye vardıklarında hava kararmak üzereydi.

Noah, hizmetçilerini valizleri almaya göndermesi için eve giden Leydi Arabella'ya eşlik ederken, Beth ile Cecily valizlerini yanlarına alarak iskelenin merdivenlerinde oturdu. Güneş ağaçların ardına batarken irkilerek pelerinine daha sıkı sarıldılar.

Sonunda Noah ve evin uşağı el arabasıyla birlikte yanlarına gelmişti.

"Beth, yarın saat on bir gibi seni Saray'ın iskelesinde bekleyeceğim," dedi Noah.

"Babamın mektubunu Piskopos Compton'a vereceksin değil mi?" Beth birdenbire kendini çok yalnız hissetmişti. Noah'nın kolundan tutup, "Umarım Piskopos Compton ziyaretim konusunda fikrini değiştirmemiştir," dedi.

"Değiştirmediğine eminim. Sabah görüşmek üzere."

Beth, Noah'nın gidişini seyrederken içini bir sıkıntı kaplamıştı.

Uşak valizleri el arabasına yükleyip tekerlek izleriyle dolu yolda hızla ilerlerken Beth ile Cecily de arkasından hızlı adımlarla ilerliyordu.

Fulham'da nehir coşmuştu; gel-git azalırken ardında kum ve taş parçalarından küçük çamur adacıkları bırakıyordu. Martılar huysuz kahkahalar atarak gökyüzünde manevralar yapıyordu. Gri bulutların inceden bir yağmur atıştırdığı gümüşü sabahta Noah'nın iskelede beklediğini görünce Beth'in içi rahatlayıverdi.

Leydi Arabella'nın muhteşem kaz tüyü yatağında sabaha kadar uyuyamamış, Merryfields'ten ayrılarak korkunç bir karar verip vermediğini düşünüp durmuştu. Alışık olmadığı bir ortamda resim çizip çizemeyeceğinden bile emin değildi.

Beth elindeki tuvali ve resim malzemeleriyle dolu çantasıyla sandaldan zar zor inebildi.

"Elindekileri alayım," dedi Noah.

"Teşekkürler." Eteğine bulaşan çamuru silkelerken bir yandan da Noah'nın hızını yakalamaya çalışıyordu. "Leydi Arabella'yı oyuna getirdiğin için de teşekkür ederim. Onu öylesine zekice kandırdım ki babam sana hayran kaldı."

Noah'nın ağız kulaklarına vardı. "Yardım edebildiğime sevindim, senin Merryfields'in güvenli duvarlarının dışına çıkabileceğin aklıma hiç gelmezdi doğrusu."

"Sadece bir süreliğine. Yalnızca yaz boyu belki de. Ne de olsa Leydi Arabella daha uzun kalmama izin vermez."

"Piskopos Compton'un çiçek örneklerinin tamamını resmetmeyi birkaç ayda asla bitiremezsin!" dedi Noah. "Burada sana bir ömür boyu yetecek kadar iş var. Alexander Marshal yedi yıl boyunca burada yaşadı ve ölmeseydi daha uzun seneler kalırdı."

Noah, onu Tudor kemer altından geçirerek avluya çıkardı. Eski zamanlardan kalma kızıl tuğla duvarların arasına çaprazlama gri tuğlalar yerleştirilerek elmas şekli oluşturulmuştu. Bu sefer Beth'in dikkatini çeken esas şey çatı kiremitlerindeki kırıklar ve pencerelerden birinin kırık olmasıydı.

Parke taşlı avludan geçerken ayak sesleri yankılanıyordu, nihayet süs havuzunu geçtiler ve Saray'a girdiler.

Kütüphanede bekleyen Piskopos Compton onları gülümseyerek karşıladı. "Hoş geldiniz, Bayan Ambrose!" Beth'in ellerini tutarak "Demek aileniz sizi Merryfields'te tutmaktan sonunda vazgeçti?" dedi.

"Bir süreliğine misafiriniz olmam için izin verdiler."

"Çok güzel! Size yeni odanızı göstereyim mi?" Piskopos, ikisini karmakarışık odaların arasından geçirerek dar ve gıcırdayan merdivenlerden üst kata çıkardı.

Beth omzunun üzerinden Noah'ya şöyle bir bakınca yetişmekte zorlandığını fark edip onu bekledi.

Piskopos alçak bir kapının önünde durdu ve kapıyı açtı.

Oda çok büyük değildi fakat yüksek pencereler sayesinde öylesine kasvetli bir günde bile ışık değmeyen nokta kalmıyordu. En güzeli de nehre doğru uzanan bahçeleri gören hoş bir manzarası olmasıydı. Duvarın yanında sandalyeleriyle masa ve büyük bir dolap bulunuyordu. Kurt yenikli ahşap zeminde halı yoktu, fakat şöminedeki ateşin üzerine yansımalarına bakılırsa yeni temizlendiği belliydi.

Beth gülümsedi “Burada gayet güzel çalışabilirim.”

“Alexander Marshal burayı çok severdi,” dedi Piskopos Compton. “Pencereler uzun olduğu ve kuzey ışıklarını içeri aldığı için ışık her zaman yeterli oluyor.” Yatak odasına açılan diğer kapıya doğru yürüdü. “Bu oda da sizin.”

Oda sandık, sandalye ve yalın bir duvar kâğıdıyla dekore edilmişti. Zemine serilen hasırlar sayesinde içerisi canlı ve doğal bir havaya sahipti. Beth kendini avluya bakan pencere oturağına kıvrılmış kitap okurken hayal etti. “Çok güzel,” dedi.

“Odaların her ikisi de tamamen sizin kullanımınıza ayrıldı, babanız fikrini değiştirirse eğer, dilediğiniz zaman burada kalabilirsiniz.”

Beth çantasını karıştırarak bildircin otu ile safran çiçeği resimlerini çıkardı. “Bunları koleksiyonunuza eklemeniz için yanımda getirmiştım.”

Piskopos Compton resimleri ne düşündüğü anlaşılmayan bir surat ifadesiyle inceledi.

Beth gerilmeye başlamıştı. Piskopos, yaptığı resimleri beğenmeyip onu eve gönderirse ne yapardı?

O sırada Piskopos Compton başını kaldırıp Beth’e baktı. “Tıpkı beklediğim gibi,” dedi. “Alexander’ın işini

kaldığı yerden sürdürecektir kadar değerli bir ressam buldum."

Beth'in içindeki düğüm çözülürdü.

Henry Compton tekrar hareketlenerek ellerini ovuşturmaya başladı. "Bugün için planın nedir Noah?"

"Beth ile akşam yemeğine kalacağım, ancak sonrasında Whitehall'e gitmem gerekiyor."

"Yağmur yağdığı için bugünkü Alexander Marshal'ın resimlerini incelemek istersiniz belki Bayan Ambrose? Yarın, eğer hava daha iyi olursa, sizi bahçevanım George London ile tanıştırayım, size bahçedeki en seçkin bitki örneklerini gösterir. Onunla çok iyi arkadaş olacağınıza eminim."

"Kesinlikle öyle."

"Alexander'ın resimlerini kütüphaneye hazırlamıştım. İçlerinden dilediğinizi seçip atölyeye getirmekte özgürsünüz. Onlara gerektiği özeni göstereceğinize eminim. Yardımcım beni beklediği için gitmem gerekiyor, siz de bu arada yerleşirsiniz. Noah sizi yemek saatinde aşağı getirecektir." Elini kaldırarak selam verip hızla yanlarından ayrıldı.

Noah resim malzemelerinin bulunduğu çantayı masanın üzerine bıraktı. "Tanrı aşkına, bunun içine ne koydun böyle Beth? Kaya falan mı?"

"Öğütücü tabla yüzündendir. Tabii bazı öğütülmemiş pigmentler de ağır oluyor."

"Şövaleni pencere kenarına yerleştirmemi ister misin?"

"Çok iyi olur." Beth erzak dolabında bulduğu bir dizi fırçayı, muhtelif sayıda terebentin dolu şişeleri, bezir yağın

ve neredeyse ağzına kadar karbon siyahı, zeytin yeşili, bakır karbonatı, İspanyol aşı boyası, Hint zamkı gibi bitkisel pigmentler ve çeşitli minerallerle dolu olan kutuyu aldı.

“Baksana Noah!” dedi neşe içinde. “Bir kutu hazine buldum. Bunlar Bay Marshal’ın olmalı.”

“Piskopos bana onları senin için bıraktığını söylemişti.”

“Bu tür malzemeler çok pahalıdır. Annemden sürekli bana malzeme göndermesini istemek zorunda kalmayacağıma sevindim.”

Beth yeni atölyesini derleyip toparladıktan sonra Noah ile avlunun etrafını turlayarak Saray’da ufak bir gezinti yaptılar.

“Seni tavan arasına çıkarmayacağım,” dedi. “Tamamen ardiye odalarından oluşuyor ve hizmetlilerin çoğu orada kalıyor, zavallılar. Çatı sızdırıyor. Her yerde kovalar var. Piskoposa tadilatın şart olduğunu söyledim, yoksa bütün bina küflenecek. Ancak gerekli tadilatlar için yeterli bütçesi bulunmuyor.”

Aşağı kata inip birbiri ardına çay odası, damıtma odası, çamaşırhane, mahzen ve süthaneyi gezdiler. Bu katta aynı zamanda uşağın odası, hizmetlilerin salonu, kiler ve bulaşıkçılarla dolu, içerideki buharla ısınmış mutfak bulunuyordu.

Fırın odasındaki genç kadın fırından muhteşem kokular yayan elma tepsisini çıkarırken Beth bir an için gözlerini yumarak baştan çıkarıcıyı kokuyu içine çekti.

“Merhaba Judith,” dedi Noah. “Çok güzel görünüyorlar!”

Judith şapkasının altından çıkan buklesini içine soktu. "Akşam yemeğiniz için yeni piştiler." Uzun boylu, büyük burunlu kadın merak dolu gözlerle Beth'e bakıyordu.

"Tanıştırayım, Beth Ambrose, Piskopos Compton'un çiçek resimlerini yapmak üzere geldi," dedi Noah.

Sıcaktan yanakları al al olan Judith, Beth'e öyle candan gülümsemişti ki ela gözleri kırmızı yanaklarının arkasında neredeyse kayboluyordu. "Fulham Sarayı'na hoş geldiniz," dedi. "Yoğun olmadığınız bir gün turta yemek için yanıma uğrayın."

Beth, Judith'in samimi tavrına kapılarak "Seve seve," dedi.

Piskopos Compton salonda iki beyle derin bir sohbete dalmıştı. Beth ile Noah masadaki diğer konukların arasına katıldılar.

"Whitehall'de bugün ne işin var?" diye sordu Beth. Bir yandan da büyük bir dilim tam buğday ekmeğini leziz papaz-yahnisine banıyordu.

"Sör Christopher Wren, Kraliçe'nin dairesine ve tarahlı bahçesine ait çalışmaları denetliyor. Windsor'daki kraliyet binasında çalışmak için ondan birtakım bilgiler almayı umut ediyorum."

"Aynı zamanda Leydi Arabella'nın evini de ziyaret edebileceksin."

"Kesinlikle." Noah iç geçirdi. "Sana yemin ederim, Leydi Arabella, Sör Christopher'dan daha zor bir usta. Umarım Sör George, onun planladığı iddialı tasarımlara yetecek kadar derin bir cebe sahiptir."

Çiseleyen yağmura rağmen Beth iskeleye kadar No-

ah'ya eşlik ettikten sonra sandalı gelene kadar bekledi.

"Yarın görüşürüz belki ne dersin?" diye sordu Noah'ya. Birdenbire onun gitmemesini istemişti.

"Elbette."

Beth, vedalaşmanın ardından hızlı adımlarla Saraya geri döndü.

Ertesi sabah yağmur dinmişti. Beth ile Piskopos Compton, George London ile çırağını gül bahçesinde budama yaparken buldu. Bahçıvan, dikenli kırpıkları el arabasına yükleyip götüren çırağına başını sallayarak onay verdi.

Piskopos, Beth'i öne doğru davet ederek "George, bu Bayan Ambrose, daha önce bahsettiğim gibi Alexander'ın işini sürdürmek için geldi," dedi.

George London şapkasını çıkarıp ellerini pantolonunun arkasına sildikten sonra elini Beth'e uzattı.

"Bay London." Beth'in eli, bahçıvanın sert yumruğu içinde sıkışıp kaldı.

"Fulham Sarayı'na hoş geldiniz Bayan Ambrose."

"Güller çok güzel. Burada fazlasıyla ilham kaynağı bulacağıma eminim."

"George, Bayan Ambrose'a yetiştirdiğimiz yeni bitki çeşitlerini göstermeni istiyorum," dedi Henry Compton. "En iyi örnekleri seçebilmek için senin uzman görüşüne ihtiyacı olacaktır."

"Gerçi dün Alexander Marshal'ın resimlerini incelerken neredeyse tamamının mükemmele yakın olduğunu fark ettim, gördüğüm kadarıyla çalışmalarında bu açıdan pek sıkıntı çekmemiş gibi."

“Kesinlikle öyle Bayan Ambrose.”

George London gülümsediğinde sıradan ve orta yaş görünümüne sahip yüz hatları tamamen değişiyordu. “Şimdiden parlak çizgili birkaç orikula ile mantar meşesi- nin altını bezemiş müthiş derecede güzel pembe çiçekler keşfettim bile,” dedi Beth. “Uç kısımları kırış kırış olan, kalp şeklinde koyu renk yaprakları var ve çiçekleri rüzgârdan dolayı ters yüz olmuş gibi görünüyor.”

“Siklamenleri diyorsunuz siz. Havalar yumuşamaya başladığı için yavaş yavaş bahar çiçekleri çıkıyor. Çabucak büyüüp açacakları için gözlerinizi dört açsanız iyi edersiniz.”

“Muhtemelen ben resimlerini çizmeden olgunlaşırırlar,” dedi Beth acıklı bir şekilde. “Tek açan çiçekleri seçmeyeceğimden emin olabilirsiniz.”

“Çok sevinirim. Burada yetiştirdiğimiz bitkilerin bazı- larının türüne az rastlanır, hatta ülke genelinde tek olanları bile var. Bir cinsin devamlılığını sağlamak için tohumlarını toplamamız gerekiyor.”

“Piskopos Compton da bana her ikinizin de Temple Coffee House Botanik Kulübü üyesi olduğunuzdan bahse- diyordu,” dedi Beth.

“Rainbow Inn’deki toplantılara ne pahasına olursa olsun katılırım, hiç kaçırmam. Kimin yurt dışına gittiğini, satmak ya da değiş tokuş yapmak için ne tür egzotik bitki- ler getirdiğini asla bilemezsiniz.”

“Çok yoğun görünüyorsunuz,” dedi Beth. “Bahçede biraz gezintiye çıkayım. Belki pembe siklamenlerden bir- kaç tane seçer ve resmini yapmaya başlarım?”

George London başıyla selam verdikten sonra tekrar güllerin arasına daldı.

“George bir bahçıvandan da ötesidir,” dedi Piskopos Compton.

“Kral Charles’ın bahçıvanı John Rose’un çırağıydı. Ufkunu genişletmek için Fransa’dan Hollanda’ya kadar seyahatler yaptı. İş ortağıyla birlikte İngiltere’nin en büyük üretim çiftliğinin sahibidir. Brompton Park’ta da yüz metrekareden fazla bir arazisi var.”

“Kardeşim John da bir üretim çiftliğinden bahsetmişti,” dedi Beth. “Ancak bahsettiği yerin Bay London’a ait olduğunu bilmiyordum.”

“En son teslim ettiğim ağaçların dikimi ne durumda gidip görmek istiyorum. Sen de benimle gelip bir bak, belki bir şeyler bulursun.” Piskopos Compton hızlı adımlarla ilerlemeye başladı.

Beth, mantar meşesinin dibinde büyüyen siklamenin yanına gitmeden önce bahçede yarım saat kadar dolaşarak gördüğü değişik çiçekleri defterine not etti. Farklı gelişim aşamalarındaki üç çiçeği seçtikten sonra ganimetlerini dikkatlice taşıyarak yeni atölyesine geri döndü.

Kalbi büyük beklentilerle dolmaya başlamıştı. Aklı her ne kadar Merryfields’te kaldıysa da yeteneklerini geliştirmek için Fulham Sarayı ona yepyeni ve heyecan verici fırsatlar sunuyordu. Kendi kendine şarkılar mırıldanarak eski önlüğünü bağlayıp işe koyuldu.

22. Bölüm

Nisan 1688

Beth, İliryan deniz nergisinin taçyapraklarının alt kısımlarındaki son derece hassas yeşilin tonunu suluboyada yakalayabilmek için öylesine derinlere dalmıştı ki arkasında beliren bir çift elin aniden gözlerini kapatmasıyla olduğu yerde irkiliverdi.

“Bil bakalım ben kimim?” dedi bir ses.

“Cecily? Sen misin?” diye sordu Beth şaşkınlık içinde.
“Ne işin var senin burada?”

“Cecily değil!” dedi ses neşe içinde.

Beth arkasını dönüp baktığında Prenses Anne’i karşısında buldu. Gözlerinde haylaz bir bakışla Beth’i izliyordu. Kalbi kulaklarında atan Beth reverans yaparak prensesi selamladı.

“Lütfen ayağa kalk Beth. Bizden başka kimse olmadığı için böyle seremonilere de gerek ok. Piskopos Compton senin burada olduğunu söyleyince dayanamayıp geldim. Ne kadar da güzel resimler yapıyorsun! İyisin değil mi arkadaşım?”

“Gördüğün gibi çok iyiyim. Peki ya sen nasılsın?”

“Tanrı bana gülümsedi sonunda; bebeğimin dünyaya gelmesini büyük bir sevinçle bekliyorum.”

“Anlatamayacağım kadar çok sevindim,” dedi Beth Anne’in uzattığı elini tutarken. “Fakat kendini yormamalısın.” Anne’in oturması için masanın kenarındaki sandalyeyi çekti. “Anlat bakalım.”

“George, bebek geleceği için çok mutlu, fakat elbette önemli olan bizim kendi mutluluğumuz değil.”

“Elbette sizin mutluluğunuz!”

Anne başını hayır dercesine salladı. “Soyun devam etmesi daha önemli. Her ne kadar kardeşim Mary varis olsa da şimdiye kadar hep ölü doğum yaptı. Eğer gidişat değişmezse bir süre sonra ben kraliçe olacağım ve çocuğum da ülke için önem arz edecek. Bir erkek çocuğum olması için öyle çok, öyle çok dua ediyorum ki! Taht için bir Katolik varis veremeyiz!”

“Kraliçe nasıl?” diye sordu Beth.

“Karnı giderek büyüyor,” dedi Anne kindar bir surat ifadesiyle. “Ama sana söylüyorum,” dedi, “bu işte bir tuhafılık var. Papazlar, bebeğin erkek olduğundan *fazlasıyla* emin.”

“Fakat bebek doğana kadar kimse bunu kesin olarak bilemez ki.”

Prences kısık sesle cevap verdi. “Tabii ayaküstü bir günah işlemezlerse. Babam bir erkek evladı, *Katolik* bir erkek evladı olması konusunda çok kararlı. Bir erkek bu kadar inatçı olduğunda insanlar, onun niyetini sorgulamalı. Üstelik Saray’da da bir hayli dedikodu dolaşıyor. Üvey

annem bir kez olsun bebeği hissetmem için karnına dokunmama izin vermedi. Bir kez bile!"

"Bu önemli bir şey mi?"

"Ben onun üvey kızıyım. Ben de bir bebek taşıyorum. Karnındaki bebeğin hareketlerini hissetmek istememden daha doğal ne olabilir? Üzerini değiştirirken ya da banyo yaparken yanına kimseyi almıyor. Sana söylüyorum, bu sözde hamilelikle ilgili fazlasıyla tuhaf şeyler var."

Beth bir süre dehşet içinde Anne'e baktı. "Yani Kraliçenin aslında hamile olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

Anne bir anda yerinden kalktı. "Öyle olmasını bütün kalbimle diliyorum. Kraliçe doğum yapacağını söylüyor ancak ortada çok büyük bir gizem var. Korsenin içine ya yastık tikiştiriyor ya da bebek kız doğacak ve doğduğu an alınıp yerine bir erkek bebek konulacak."

Beth bu korkunç düşüncüyü sindirmeye çalışırken kısa bir sessizlik çöktü. "Bunu asla yapamaz," dedi Beth sonunda. "Birilerinin muhakkak haberi olur."

Anne iç çekti. "Beth, hayatım, Saray'daki yaşantı hakkında en ufak bir fikrin bile yok. Üvey annem kraliçe, babam da kral ve babam mantıksız davranan, inançlarında son derece katı biri."

"Ama ne yapabilirler ki?"

"Her şeyin bir bedeli vardır. Herkesin de öyle. Üstelik güzelce beslenmiş ve bir damla kanyak içirilerek kundaklanan bir bebek yatak ısıtıcısıyla birlikte doğum odasına gayet rahat sokulabilir. Bunu düşünmek için çok zeki olmaya gerek yok. Kraliçenin erkek çocuk doğurduğuna

ancak bebeğin anneden ayrıldığı anı görürsem inanırım.”

“Zaman gerçeği ortaya çıkaracaktır,” dedi Beth. Zavallı bir köylünün elinden bebeğinin alınarak yatak ısıtıcısının içine gizlendiği anın düşüncesi bile korkunçtu ve böyle bir şeyi aklı almıyordu.

“Kesinlikle öyle!” dedi Anne doğrularak. “Seni çalışmandan ettim.” Beth’in elini tutup çevirdikten sonra biraz surat asarak “Sana verdiğim yüzüğü takarsın sanmıştım,” dedi.

“Her gün takılamayacak kadar değerli bir yüzük,” diye geveledi Beth. “Özel günler için saklıyorum.”

“Her gün tak Beth. Yüce Tanrı’nın bizi kollarının arasına ne zaman alacağını hangimiz bilebiliriz ki?” Gülü n-sedi. “Bu kadar endişeli görünme. Sana biraz daha zaman kazandırır.”

Anne gittikten sonra Beth işinin başına geri döndü. Anne’in söylediklerini tekrar tekrar düşünürken İliryan deniz nergisinin yarısını bitirdiği resmine boş gözlerle bakıyordu. Prensesin söyledikleri Kral açısından bakıldığında korkunç bir politik aldatmacaydı. Belki de bütün bunlar Anne’in geniş hayal gücünün bir ürünüydü sadece.

O akşam Beth, Chelsea’ye döndüğünde Joshua ile Samuel evdeydi. Misafir odasından gelen sesleri takip etti. Cecily ile birlikte kart oyunu oynuyorlardı.

Amcası kartları toparlarken, “Hile yaptın Josh!” diye karşı çıktı Cecily.

“Hep yapıyor,” dedi Samuel.

"Kesinlikle öyle," dedi Beth odaya girerken.

"Beth!" Joshua, koşarak Beth'i kucağına alınca Beth'in şapkası gözlerinin önüne düştü.

"Yere bırak beni!"

"Özür dilemeden bırakmam!"

"Neden, doğruyu söylediğim için mi?"

"Doğru değil! *Her zaman* hile yapmıyorum, sadece bazen yapıyorum. Melek ikizim kadar da değil üstelik." Beth'i bıraktı. "Neyse, geç kaldın," dedi Joshua. "Yemekten önce gidip üzerini değişsen iyi olur."

"Ben de seninle geleyim," dedi Cecily. "Bu gece yemekte büyükanne'nin misafirleri olacakmış. Bana bugün yeni bir dantel şal aldı. Exchange'de alışveriş yaparken öyle eğlendik ki..."

Cecily ablasıyla yukarı çıkarken hiç susmadan konu-şuyordu, fakat Beth'in aklı hâlâ Anne'in korkunç suçlama-larındaydı. Kral ile Kraliçe'nin durumu halkı kandırmaya kalkışacak kadar vahim miydi gerçekten? Bebek kız doğ-madığı sürece bunu asla bilemeyecekti. Bu da Anne'in ak-lının kendi hamileliği yüzünden karıştığı anlamına gelirdi.

"Beth? Beni dinlemiyor musun?"

"Özür dilerim Cecily, ne söylemiştin?"

"Yemeğe Harry de Montford geliyor. Ah, büyükanne-min doktoru, Harriet ve onun korkunç kocası da burada olacakmış." Cecily ellerini göğsüne bastırarak iç geçirdi. "Harry de Monfort çok zarif biri değil mi? Josh ve Sam ile çabucak arkadaş oldular. Birlikte *her tür* eğlenceye katılı-yorlar."

"Fesatlık demek istedin sanırım."

“Eğlenmenin nesi kötülük olsun ki. Sırf sen ağırbaşlı bir yaşam sürüyorsun diye ve sürekli resimlerine gömülüsün diye mi...”

“En azından değerli, diş dokunur bir şey yapıyorum Cecily, mağazalarda gezip tozmakla ya da kart oyunları vaktimi boşa harcamıyorum.”

“Çok kabasın.” Cecily’nin gözleri birdenbire doluverdi. “Güzel görünmek ya da eğlenmek istemem suç mu? Sen buz gibi tavan aralarında yalnız başına resim yaparak gözlerinin feri sönerken yaşlı bir kız kurusu olacaksın, ama ben hiç değilse bir koca bulacağım.”

“Kaba olduğumu söyleyene bak.” Beth duyduklarına kırılarak gözlerini kız kardeşinden kaçırmak için arkasını dönüp elbise dolabını açtı. Çalıştığı günlerde giydiği keten elbiselerin arasında soluk mavi ipek elbisesi ona göz kırpyordu. Anne’in verdiği balo elbiselerinden birini aldı. Chelsea’de bir akşam yemeği için biraz abartılı olabilirdi, ama Cecily ile Arabella’nın, onu böylesine güzel bir elbiseyle gördüklerindeki şaşkınlıklarının vereceği zevke değermişti.

Beth elbisesinin eteğindeki kırışıklıkları açarak sessizce üzerini değiştirirken Cecily’nin sürekli iç çekişlerini duymazdan geliyordu. Ardından Anne’in verdiği safir yüzüğe özel olarak diktği kadife kabı açtı ve yüzüğü parmağına taktı. Elini hafifçe havaya kaldırıp yüzüğe bakarken ne kadar da güzel bir yüzük, diye düşündü. Anne haklıydı; yüzüğü her zaman takmalı ve keyfini çıkarmalıydı.

“Bu gece hiç olmadığın kadar modern görünüyorsun Beth,” dedi Cecily sonunda. Asık suratı daha da düşmüştü. “Yeni dantel şalımın kimse farkına bile varmayacak.”

Beth'in kalbi yumuşayıvermişti. "Şalın çok güzel ve omuzlarında çok hoş duruyor."

"Öyle duruyor değil mi?" dedi Cecily aynadaki yansımasına gülümseyerek bakarak. "Harry de beğenir mi acaba?"

"Başka çaresi yok," dedi Beth kuru bir tebessümle. "Güzel kızların hepsini beğeniyor nasılsa. Harry de Montford gibi erkeklere asla güven olmaz."

"Peki, sen bunu nereden biliyorsun hanımefendi?" Cecily asi bir havayla başını yukarı dikerek Beth'e baktı. "Erkeklerin verdiği umutlara dair *senin* ne gibi tecrübelerin oldu ki?"

Buna verecek doğru düzgün bir cevabının olmadığını düşündü Beth.

Misafirler salona geçmişlerdi. Harry de Montford şömine rafına zarifçe yaslanmış, ikizler de desenli koltuklara yerleşmişti.

Leydi Arabella kaşlarını çatarak Beth ile Cecily'ye baktı. "Ah, işte buradasınız! Nihayet."

İki kız kardeş, Leydi Arabella'nın kızı Harriet ve çarpık bacaklı, seyrek saçlı ve somurtkan yaşlı kocası Francis Crawford ile tanıştılar. Harriet daha önce onlarla karşılaş-tığını hatırlamıyordu bile. Francis Crawford siyah ve kü-kürt sarısı çizgili sarı bir ceket giymiş, kumaş ticareti ile ilgili iş anlaşmaları hakkında anlattığı gereksiz hikâyelerle odadakileri sıkıyordu.

Beth adamın bu haliyle huysuz bir eşek arısını andır-dığını düşünürken gülmek için kendini zor tuttu.

"Ve bu da Dr. Edmund Latymer," dedi Leydi Arabella.

“Kaygı nöbetleri geçirdiğim sıralarda bana büyük yardımı dokunmuştur.”

Beth’ten aşağı yukarı bir iki yaş büyük görünen Dr. Latymer sıradan fakat hoş bir görünümüne sahipti. Baştan aşağı haki renginde giyinmişti, ancak kol ağızlarındaki kaliteli danteller mükemmel görünüyordu.

Beth, Leydi Arabella’nın etrafında işe yarar genç adamlar bulundurmaktan ayrı bir zevk aldığını düşündü.

Leydi Arabella ve Sör George yemek salonuna geçmek üzere konukları yönlendirdi.

Harry de Montford kolunu Beth’e uzattığı sırada Cecily, Dr. Latymer’i geri çevirerek baş döndürücü gülümsemesiyle ikisinin arasına girmeyi başardı.

Harry karakaşlarını alaycı bir havayla kaldırarak Cecily’yi koluna takıp ilerlerken omzunun üzerinden Beth’e baktı.

Dr. Latymer, “Hanımefendi?” diyerek Beth’e kolunu uzattı.

Beth gülümseyerek Dr. Latymer’in koluna girdikten sonra yürüyüşündeki aksaklığı fark edince onun için üzüldü.

“Eski bir av kazası,” dedi Dr. Latymer ilgisizce. “Gençliğin verdiği düşüncesizlikle hareket ettiğim dönemlerden kalma. Tabii hayatımı değiştirdi. Bir doktor bacağımı kurtardı ve işte o zaman doktor olmaya karar verdim.” Dudakları kendisiyle alay edercesine kıvrıldı. “Bir İngiliz kontunun üçüncü oğlu olarak babam istediğim işi yapmakta beni serbest bıraktı.”

Leydi Arabella’nın yemek sofrası parlak gümüş ta-

kımlar ve ışıltılı bardaklarıyla sayısız kokulu balmumu ışığında göz kamaştırıyordu. Beth daha önce hiç bu kadar çok gümüş tuzluğu, şekerleme ve şaraplı krema bardağı, kolalı damask mendili ve onunla uyumlu, herkes için ayrı ayrı hazırlanmış çatal bıçak takımını bir arada görmemişti.

Sör George masanın başına geçerek geyik etini ustaca dilimlerken yüzü sevecen bir gülümsemeyle yumuşayıverdi. Özel üniformalı erkek hizmetliler, konukların şarap kadehlerini sessizce doldururken Leydi Arabella şen şakrak bir sohbete dalmıştı.

Beth, koca masada kendini Harry de Montford ile Edmund Latymer'in arasında buldu.

"Bu gece ne kadar da hoş görünüyorsunuz," dedi Harry, Beth'in elini dudaklarına götürürken.

Masanın diğer tarafında oturan Cecily, Beth'e kızgın bir ifadeyle bakıyordu.

Harry, Beth'in elini bırakmadan parmağında ışıldayan safir yüzüğü inceledi. Adam gerçekten de inanılmaz yakışıklıydı! Yakın ilgisi Beth'in fazlasıyla heyecanlanmasına neden olmuştu. "İkizlerle çok çabuk arkadaş oldunuz sanıyorum?" dedi elini Harry de Montford'un elinden çekerken.

"Evet. Şehirde tek başıma bulamadığım bazı hoş mekânlara götürdüler."

"Tahmin edebiliyorum." Beth, Joshua'nın masanın diğer ucundan alaycı bir gülüşle ona baktığını gördü. "Umarım sizi günahkâr arkadaşlıklara sürüklemiyorlardır?"

"Böyle bir şey olsaydı Bayan Ambrose, kolay kolay itiraf etmezdim değil mi?"

"Fulham Sarayı'nda neler yapıyorsun, anlatsana," dedi Samuel. "Hâlâ küçük çiçek resimleri mi yapıyorsun?"

Beth dişlerini sıkıyordu. "Botanik çalışmalarımı sürdürüyorum," dedi. "Londra Piskoposu şu ana dek yaptıklarımın çok memnun..."

"Londra Piskoposu!" Leydi Arabella'nın kahkahası çılgınlık boyutlarına ulaşmıştı. "Duydunuz mu Sör George? Onu neden bu kadar zahmete sokuyorsun anlamıyorum Beth. Kral onu bizzat uzaklaştırarak rezil etmişken sana ne gibi bir faydası dokunabilir ki?"

"Bana ait bir atölye sağladı ve bahçelerinden dilediğim çiçeği seçerek resmini yapmakta beni özgür bıraktı," dedi Beth savunmaya geçerek.

"Peki, sana bir koca ya da Saray'da bir iş sağlayabilecek mi?" Leydi Arabella boyalı kaşlarından birini kaldırıp delici bakışlarını Beth'e dikti. "Hayır, hiç sanmıyorum. Bu hayatta ilerlemek istiyorsan başka yerlere bakmalısın."

Beth sert bir cevap vermek için ağzını açıtsa da Saray'a her gün gidip gelebilmesi için Leydi Arabella'nın lutfuna ihtiyacı olduğu için susmayı tercih etti.

"Ancak kabul etmelisiniz ki Leydi Arabella," dedi Harry de Montford, "Bayan Ambrose bu gece çok güzel. Belki de kendine bir eş bulmak için Piskopos'un yardımına ihtiyacı yoktur."

Beth sinirlenerek tekrar Edmund Latymer'e döndü, ancak Dr. Latymer masanın diğer tarafında oturan Cecily'nin her hareketini takip etmekle meşguldü. Harry de Montford'un dikkatini çekmek için yelpazesini sallayıp duran Cecily ise onun farkında bile değildi. "Benim babam da doktordur," dedi Beth.

"Ne kadar ilginç!" Dr. Latymer dikkatini tekrar Beth'e verdi. "Nerede çalışıyor?"

"Kendi konutumuzda, Richmond köyü yakınında." Gri gözleri ne kadar da sevecen bakıyor, diye düşündü Beth. "Melankolik sıkıntılar yaşayan konukları kabul ediyor ve kederlerinden kurtulmaları için onlara yardım ediyor."

"Peki, başarılı oluyor mu?"

"Genellikle. Fakat bazı konuklar ailelerine bir daha geri dönmüyor, tabii bir aileleri varsa."

"Bu durum evinizi mutsuz bir yere dönüştürmüyor mu?" Dr. Latymer endişeli bir ifadeyle bakıyordu.

"Aksine! Konuklar, büyük ailemizin bir parçası haline geliyor ve dış dünyadan korunuyorlar. Bilirsiniz, bazıları akrabaları tarafından dışlanıyor ve eğer onlara bir ev sunmazsak tek çareleri Bedlam'a gönderilmek oluyor."

Dr. Latymer bir süre düşündü. "Peki, hiç..." dedi omuz silkerek, "üzücü şeyler yaşanmıyor mu?"

"Bazen." Beth o anda Johannes'ın Noah'ya saldırdığı anı hatırladı.

"Sıra dışı bir aileden geliyorsunuz Bayan Ambrose."

Nedense Latymer gülümsediğinde hiç de sıradan biri gibi görünmüyordu.

23. Bölüm

Nisan ayı, hafif çiseleyen yağmurlar ve parlak güneşi de beraberinde getirmişti. Beth'in Chelsea'den Fulham'a her gün gidiş gelişi ıslak ve üşümüş olarak sonlanıyordu, ancak böylesine güneşli bir günde nehir boyu esen rüzgâr soğukluğuyla yüzünü kemirmiyordu artık. Nehir kıyısındaki çayırlarda kuzular hoplayıp zıplıyor, ağaçlar yemyeşil elbiselerini giyiyordu.

Beth günün bir sürü güzelliklerle dolduğunu düşünerek atölyeye varır varmaz fırçasını eline almak için sabırsızlanmaya başladı. Şövalesinin üzerinde annesinden gelen bir mektup duruyordu; Noah önceki gece Richmond'dan dönüşünde getirmiş olmalıydı. Noah'yı göremediğine üzülerek mektubu hevesle açtı. Babası nezle olmuştu, ama ona sevgilerini iletmişti, Bayan Fanshawe Merryfields'e uğramış, kralcı ve Katolik komşuları Beauchamlardan haberler getirmişti.

Charles Beauchamp iki ay kadar önce orduda yeni bir göreve

gelmiş. Kendine has dini eğilimleri her ne olursa olsun Yaşlı Rowley tahtta olsaydı bu asla gerçekleşmezdi. Beauchampların, onun son şartlarının izinden giderek daha da yükselmeyi umdukları ise şüphesiz. Bunun sonu nereye varacak kim bilir?

Diğer güzel haber ise Joseph ile Sara mayısta evlenmeyi planlıyorlar. Törene sen gelmezsen o günün eksik olacağını söylüyorlar.

Beth kendi kendine gülümseyerek mektubu katladı. Joseph ile Sara'nın evleneceği zaten belliydi; bir şekilde bu hep anlaşılıyordu, onlar sanki ta çocukluklarından beri birbirine aitti.

Birkaç saat sonra Beth açık pencereden içeri sızan kırmızı domuz eti kokusunu içine çekti. Gök mavisi ufak çanlarının her biri özenle menekşe rengine boyanan bir demet sümbül resmine son dokunuşlarını yapıyor, bir yandan da aşıktan karnı gurulduyordu.

Koridorda konuşma sesleri ve yavaş yavaş ilerleyen ayak sesleri yankılanıyordu. Beth Saray'ın rutinine artık alıştığı için Saray eşrafının yemek yemek üzere ana salona doğru yürüdüğünü biliyordu. Aralarına katılmak üzere atölyesinden çıktı. İçlerinden bazılarıyla selamlaşıp zaman geçirebilecek kadar tanışıklığı vardı.

Biraz sonra Piskopos'un av köpeklerinden biri Beth'in ayaklarının dibine sokularak onun yediği kırmızı domuz etinden dökülenleri yerden toplamaya başladı. Orpheus da onu özlemiş midir diye düşünürken içini bir anda ev hasreti sarmıştı.

Elmalı turtasını yiyip gevrek hamur işlerinin ve yoğun,

sarı kremanın tadına bakarken ev hasreti dinmişti. O sırada George London yanı başında bitiverdi.

“Bayan Ambrose, görmek isteyeceğiniz türde bir lale var. Biraz farklı.”

Beth ağzındaki son turta lokmasını hızlıca çiğneyip yutarak, “Gerçekten de görmek isterim. Hemen geleyim mi?” diye sordu.

George London’ın kavruk ve kırış kırış yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Yemeğinizi bitirin. Sonra hazır olduğunuzda beni bahçede bulabilirsiniz.”

Beth ikinci turta dilimini de yedikten sonra telaşla dışarı çıktı. Çakıl taşları son yağın yağmurda ıslanarak kayganlaşmıştı fakat güneş yeniden yüzünü gösteriyor ve ağaç dalları serin bir esintiyle süzülüyordu. Patika boyunca ilerleyen Beth bir sürü çalışkan adamın toprağı kazıp çapalayarak sebze dikmekle uğraştığı, iki bahçıvan gencin uzun bir ipi aralarında gererek bitkilerin ekileceğı sırayı belirlemeye çalıştığı çeperli bahçeye geldi. George London ahırlardan çıkarılan gübreleri evirip çevirmekle meşguldü.

Beth’in yaklaştığını görünce işi bırakıp, “Sebze bahçesinin en yoğun olduğu günler,” dedi.

Beth gübrelerden gelen kokuya burnunu kıvrarak “Kardeşim John da şimdi havuç tohumlarını ekiyordur.”

“Size bulduğum tuhaf laleyi göstereyim,” dedi George London küreğini gübre yığınının içine saplayarak. “Güvercin yuvasının oralardaydı.”

Birlikte Saray’ın etrafından dolanarak iki yanı hendek eğrisiyle ve bir yanı da ahırlarla çevrili olan dış avluya çıktılar. Demirhaneden durmaksızın çekiç sesleri yükseli-

yordu. Beth ahırın aralık kapısından içerideki demirciyi gördü; dumanların ve buharların ortasında terden her yanı parlayan dev gibi bir adamdı.

"Nicholas Tanner," dedi George London. "Boğa kadar güçlüdür."

Avlunun ortasına kiremit çatılı tuğladan bir güvercin yuvası yapılmıştı. Yuvanın alt katında her biri kırmızı ve beyaz lalelerle bezeli iki tane taş küp bulunuyordu.

"Soldaki küpe bir bakın," dedi George London. "Bakalım göreceksiniz? Çok nadir görülen bir şey."

Beth yuvaya yaklaşırken güvercinler sağa sola uçuşuyordu. Ortalarındaki telgraf çiçeğine doğru tuhaf bir şekilde uzamış çiçekleri incelemek için eğildi. Beyaz taç yaprakların ucuna doğru incecik bir kıvrım vardı ve Beth kırmızı şeritlerinin dalgalı olduğunu, hatta yer yer lekelenmiş gibi görüldüğünü fark etti. Taç yaprakların bir kısmı kusursuz yeşille gölgelenmiş, şeritli yaprakların uçları sanki yaramaz bir çocuk onları makasla kesmişçesine sivri ve şekilsizdi. "Onları sıra dışı kılan şey renklerin uyumsuzluğu," dedi Beth bir anda.

"Doğru. Bugünlerde şekilsiz çizgilere sahip çiçeklere yoğun ilgi var, ancak daha dikkatli bakıp ne gördüğünü söyle."

Beth gözlerini çiçek dolu küpe dikti ve birdenbire bir şey fark etti. "İşte bu!" dedi zafer kazanmışçasına. "Ne kadar da tuhaf!"

George London cep bıçağıyla lalelerden birini sapından kesti ve Beth'e uzattı.

"Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim," dedi Beth.

Elini boydan boya kırmızı-beyaz çizgisi olan yaprağın üzerinde gezdirdi.

“Bahçıvanlık hayatım boyunca bunu ikinci kez görüyorum.”

“Benim için bunu bulduğunuz için çok teşekkür ederim.”

Fakat George London çoktan şapkasını takıp sebze bahçesine doğru yol almıştı.

Beth hediyesini dikkatli bir şekilde atölyeye götürdü ve beyaz bir örtünün üzerine yerleştirdi. Hemen boyalarını ve karıştırma kâsesini çıkararak bu farklı lale solmadan önce resmini çizmeye karar verdi.

Beth leziz tavuk ve pırasalı çöreğini yiyerek yemekten kalkmış, George London ile sohbet ediyordu. O sırada Noah yanına gelip oturuverdi.

“Bu ne hoş bir sürpriz,” dedi Beth.

“Bu sabah Whitehall’deydim ve kulağıma bazı haberler geldi. Ben de soluğu Piskopos Compton’un yanında aldım. Kral bir kez daha Haklar Bildirgesi yayımladı.”

Beth kaşlarını çatı. “Geçen seferinde hiçbir şey olmadı için büyük bir protesto yapılmamış mıydı?”

“Buna rağmen Kral bütün papazlara önümüzdeki ay vaiz kürsüsünde bildirgeyi okumaları için emir verdi.”

George London sinirden dişlerini sıkıyordu. “Katoliklerin İngiliz Kilisesi’ni ele geçirmek için attıkları bir adım daha işte. Yerleşik kiliseler için yeminin tasdik edilmesine gerek kalmadığı gün ordu, donanma ve üniversiteler gibi

kontrol mekanizmalarında Roman Katolikleri görmeye başlayacağız. Hepimizi Katolik etmeden Kral'ın gözüne uyku girmeyecek anlaşılan."

"Fakat böyle bir şeyi yapamaz, değil mi?" diye sordu Beth. "Kanunlara aykırı. *Test Act*' gereği bu gerçekleşemez."

George omuz silkerek cevap verdi. "Kral son sözü söylemeye kararlı ve Parlamento her ne kanun çıkarırsa çıkarsın eğer işine gelmiyorsa hepsini görmezden geliyor. Kralın kuzeni Louis'yi ve dini zulümle sonuçlanan Nante Buyruğunun Feshi'ni düşününce olacıklardan korkuyorum."

"Kral Charles'ın Katolik eğilimleri olduğunu hepimizi biliyoruz," dedi Beth. "Ancak bu eğilimlerini insanlara dayatmamak için her zaman özen gösterdi."

Noah buruk bir şekilde gülümsedi. "Babası darağacına gönderildikten sonra özellikle dikkatli davrandığını söyleyebiliriz, ancak Kral James kardeşinden tamamen farklı biri."

O sırada balıketli, koyu saçlı ve kaymak gibi tene sahip bir kız onlara doğru ağır adımlarla yaklaştı. "İyi günler Noah ve George," dedi Noah'ya mahmur bir gülümsemeyle bakarak. "Beni küçük arkadaşınızla tanıştırmayacak mısınız?"

"Merhaba Lizzie. Bu Bayan Ambrose, Saray'a yeni geldi," dedi Noah. "Beth, bu da Bayan Lizzie Skelton, arıcının kızı. Saray çamaşırhanesinde çalışıyor."

George ayağa kalkıp "Benim ekmem gereken bitkiler

* İngiltere'de 1673 yılında çıkarılan, Anglikan olmayanların parlamentoda veya resmi kurumlarda makam sahibi olmasını engelleyen yasa. (çev.)

vardı. Siz iki genç bayanı baş başa bırakayım en iyisi,” diyerek bahçeye doğru uzaklaştı.

“Ben de odama geçeceğim. Bitirmem gereken bazı çizimler var,” dedi Noah ayağa kalkarak. “Sonra görüşmek üzere.”

Beth, Lizzie’nin hızla yanlarından uzaklaşan Noah’ı nasıl da süzdüğünü fark etti. “Sen şu ressam kızsın değil mi?” dedi Lizzie, Beth’e doğru kaba bir hareketle eğilerek meyve sepetinden elma alırken. Açık saçık yakası, görüldüğünden daha da etkileyici bir biçimde gözler önüne serilmişti şimdi.

Beth evet anlamında başını salladı.

“Noah senden bahsetmişti. Çok iyi bir beyefendi,” dedi kız. Kapkara şehla gözleri Beth’i baştan aşağı süzerken resmen parlıyordu. “Şu anlatıp durduğu binalardan birini bana göstermesini isteyeceğim ondan. Belki beni arabasıyla Londra’ya götürür.”

“Noah’nın arabası olduğunu sanmıyorum,” dedi Beth, kızın suratına tokat atmak için deliriyordu adeta.

Kız hayal kırıklığına uğramış gibiydi. “Onunla Londra’ya gideceğimi öğrenince bir tane alır belki. Şehre bayılıyorum. Hayatında görmediğin güzellikte mağazalar, tiyatrolar ve parklar var!” Elmanın en kırmızı tarafını keskin küçük dişiyle ısırarak şüpheli gözlerle Beth’e bakıyordu. “Onu kendine saklamayı düşünmüyorsundur herhalde, değil mi?”

“Kesinlikle hayır!” Beth’in boğazından yukarı yakıcı bir alev yükselerek yanaklarına doluyordu.

“Hah! Öyle düşünüyorsun işte değil mi?”

“Hayır! Ben...”

“Hmm, ganimet galibindir o zaman.” Kız ısırıldığı elmayı Beth’in tabağına düşürdü ve kalçalarını oynatarak ağır ağır uzaklaştı.

Beth nefretle tabağındaki elmaya bakıyordu. İşine dönmeyen önce sakinleşmek için bir süre bahçede dolaşmak iyi gelirdi belki.

O gün işine odaklanmak her zamankinden daha zor geldi. Karaağacın gölgesinde gezinirken çok tatlı, küçücük bir hercai menekşe bulunmuştu; minik suratlı güzel çiçeği ona ilham vermesi gerekirken kalbi bir türlü buna izin vermiyordu. Çiçek örneklerini, yaprakları ve çiçekleri görünecek şekilde bir araya getirip düzenledikten sonra durmadan iç çekerek taslağını çizmeye başladı. Lizzie Skelton’ın Noah’ya mahmur bakışı aklından bir türlü çıkmak bilmiyor, onu sürekli huzursuz ediyordu.

Taslak defterini bırakarak yeni bir grup boya hazırlamaya koyulup kafasını meşgul etmeye çalıştı. Porfir tabağında pigmentleri döverek öğütüyor, Lizzie Skelton’ın rahat tavırlarını ve mahmur bakışlarını kafasından silip atacakmış gibi her bir taneyi var gücüyle ezerek öğütüyordu.

Her yanını kaplayan toz bulutu içinde öksürüyordu. Bilekleri ağrıyınca çarkı bırakıp ellerine bulaşan pigmentleri temizledi. Ellerini kurularken kapı çaldı. İçeri girenin Noah olduğunu görünce Beth’in kalbini bir sevinç kapladı.

“Çizimlerimi bitirdim,” dedi Noah. “Hava hâlâ güneşli, ben de tarçınlı bira ile şekerlemeli tart getirdim.” Elindeki küçük sepeti kaldırarak Beth’e gösterdi. “Pikniğe gidiyoruz.”

"Piknik mi? Daha nisandayız," diye karşılık verdi Beth. Noah'nın bu fikrinden hoşlanmış, gülümsüyordu.

"Maceracı ruhuna ne oldu böyle? Hazırlan, hendeğin oraya gidiyoruz."

Boş avludaki süs havuzunun yanından geçerken Noah'nın botları taşların üzerine bastığı her adımda yankılanıyordu. Beth de ona yetişmeye çalışarak hızlı adımlarla ilerliyordu. "Burası Kraliçe Bess'in zamanında nasıldı hep merak etmişimdir," dedi. "Kendi kortejiyle buraya geldiğindeki telaşı hayal edebiliyor musun?"

"Muazzam bir sahne olmalı," dedi Beth.

"Elbette Saray o zamanlar bu kadar eskimemişti. Piskopos, eline geçen paranın çoğunu bahçeye harcadığını v. kalan kısmını da, eğer kalırsa tabii, St. Paul Katedrali'nin inşa masraflarına gönderdiğini söylüyor."

"St Paul'ü görmeyi çok isterim. Sence yapımı ne zaman tamamlanır?"

"Bundan yıllar sonra. Çok pahalı bir proje, özellikle de Büyük Yangın'dan sonra şehrin yeniden inşa edildiğini düşünürsek."

"Noah, çok hızlı yürüyorsun!"

Noah yavaşlamış, Beth ise doğru düzgün nefes almaya çalışıyordu. "Sör Christopher her yere öyle hızlı gidip geliyor ki onun arkasında kalmamak için hızlı adımlarla yürümem gerekiyor, bu da alışkanlık olmuş. Bu kadar enerji dolu birine hayatımda hiç rastlamadım!"

Gül bahçesinden yürüyüp yeşil araziye geçtikten sonra Waaren olarak bilinen çayırların oradaki geçide kadar geldiler. Gür çimenler ayaklarının altında ezilerek kabarık bir

patika gibi açılıp hendeğe kadar uzanıyordu.

Noah pelerinini açarak çimlerin üzerine serdi, Beth de eteğini dikkatlice bileklerine kadar örterek düzenledi. O sırada aklma yine Lizzie Skelton gelmişti. Acaba Noah, onu da böyle pikniğe getirmiş miydi? Bunun düşüncesi bile Beth'in canını sıkmaya yetiyordu; işte o zaman içini saran duygunun kıskançlık olduğunu fark etti. Daha fazla üzerinde durmadan bu düşüncüyü aklından çıkardı. Ne de olsa Noah şu an onunlaydı, Lizzie ise çamaşırhaneyleydi.

Noah sepetin içini kurcalayarak temiz bir örtüye sarılı kremalı turtayı çıkardı ve tarçınlı biranın mantar tıpasını başparmaklarıyla sabitleyerek çıkardı. "Bundan en son açtığım da patlamıştı," dedi ve mantar tıpa *pat* sesiyle yükselerek hendeğe uçtu.

Beth sepetten hemen bir bira bardağı çıkarıp şişenin ağzına tutarak bütün biranın şişeden akıp gitmesini önledi.

"Çok iyi yakaladın!" diyerek güldü Noah. Bira bardağını havaya kaldırarak, "Şeref!" dedi. "Yaz başlıyor, daha nice pikniğe."

"Bu sonbaharda Virjinya'ya dönmek zorunda mısınız?" diye sordu Beth sesli düşünerek.

Noah ne diyeceğini şaşırdı. "Burada öğrenecek çok şeyim var. Belki de bir sonraki bahara dönerim."

Beth bunu duyunca sevinçle gülümsedi. "Bizi terk edip gideceğin düşüncesine dayanamıyorum. Gerçi Kit seni gördüğüne sevinecektir," dedi Beth ve leziz kremalı turtasından iştahla bir ısırık aldı.

"Eminim Kit çok iyi vakit geçiriyordur. Kız kardeşlerim ve komşularımız Hannah ile Amy Sharpe, ondan ken-

dilerini sürekli partilere ya da danslara götürmesini istiyordur.”

Noah suyun üzerinde dalgalanan mantar tıpasını izlerken bir süre sessiz kaldı.

“Saray’a gelince Kit’in Merryfields’ten neden ayrılmak istediğini anladım. Sanırım seni Kit’in bizden ayrılmasına sebep olmakla suçlayarak çok aceleci davrandım. Hayatın için büyük şeyler hayal ettiğinde risk alman gerekiyor, öyle değil mi?”

Noah, Beth’in elini tuttu. Prensesein safir yüzüğü Beth’in parmağında pırıl pırıl parlıyordu. “Dünya artık belirsiz ve huzursuzluk verici bir yer. Merryfields’in güvenli kucığından ayrılacak kadar cesur olmak zorundasın.”

Beth, elleri bir hanımefendiye yaraşır biçimde temiz ve beyaz olmadığı için utansa da parmaklarını Noah’nun parmaklarına dolamanın nasıl bir his olduğunu hayal etti. “Burada, Fulham’da Piskopos Compton’un diğer botanik bilimcilerle kurduğu bağlantılar sayesinde tanınan bir ressam olmak benim için heyecan verici bir ümit. Daha önce hiç arayış içinde değildim fakat bu benim için çok değerli bir fırsat artık. Bu hedefe odaklandım ve hiçbir şeyin beni yolumdan çevirmesine izin vermeyeceğim.”

“Yani hâlâ bir kız kurusu olarak yaşamaya niyetlisin?”

“Mecburum,” dedi Beth.

Noah, Beth’in elini bırakıp iç geçirdi. “Umarım mutlu olursun Beth.”

“Johannes ölmeden önce bana bir mektup bıraktı,” dedi. “Dünyayı dolaşmamı ve küçük hayallerimin ötesini görmemi söylüyor. İşte şimdi bunu yapıyorum.”

24. Bölüm

Piskopos Compton'a ağaç teslimatı yapıldığı gün hava esintiliydi.

Beth arabaların tekerlerinin taş zemin üzerindeki tıklar-
tılarını ve bir dizi bağrıışma sesini duyunca tuvalinden ba-
şını kaldırdı ve pencereye koşarak eğilip aşağı baktı. Avluya
küçük küçük ağaçlar taşınıyordu. O sırada arabanın arka-
sına doldurulmuş, dalları birbirine sıkıca bağlanmış ve sağa
sola hışımla sallanan ağaçları fark etti.

George London ve bahçıvanları durumun çoktan ayır-
dına varmış tetikte bekliyorlardı. Piskopos Compton tesli-
matı kontrol etmek için yanlarına geldi.

Beth en son ağaç da el arabasına aktarılıp götürülene
kadar camda bekledi.

O gün öğleden sonra bahçede yürüyüşe çıktığında Pis-
kopos Compton ile George London, yeni gelen ağaçlardan
biri için kazılan çukurun derinliğini kontrol ediyordu.

"Bayan Ambrose! İyi günler!" diye seslendi Piskopos.

"Yeni gelen güzellikleri merak ettim."

“Bu gördüğün sığla balsamı ağacı ve iyi bir kaynaktan aldığım bilgiye göre sonbaharda yaprakları kıpkırmızı oluyormuş. O zaman yapraklarından birini alıp güzelliğini resmederek ölümsüzleştirebilirsin.”

“Bunun için sabırsızlanıyorum.”

Ağacın ekileceği delik yeterince kazıldıktan sonra bahçıvanlardan biri el arabasındaki iyice çürümüş gübreyi olduğu gibi çukura döktü ve George London ile Piskopos fidanı dikkatlice yerine dikti.

Piskoposun bizzat kendi, ağacın köklerine toprağı dökererek üzerinde sertçe yürüyüp durdu. “İşte oldu!” dedi memnuniyetle, botlarındaki ve ellerindeki çamuru çırparken. Biraz sonra cebinden çıkardığı bıçakla fidanın dallarını bağlayan ipi keserek ağacı serbest bıraktı. “George, bunu güzelce besledin mi işimiz bitmiş demektir.”

O sırada Piskopos Compton gözlerini kısarak Beth’in omuzlarının ardına baktı. Beth, Piskopos’un baktığı yöne başını çevirdi; bir adam hızla onlara doğru yaklaşıyordu.

Pelerinli, tüylü şapka takmış ve çimlerin üzerinde yürüdükçe botlarının mahmuzu şingirdayan bir adamdı. “Majesteleri.” Adam başını eğerek selam verdikten sonra Piskoposa bir mektup uzattı.

Piskopos mektubu okurken kederli bir şekilde hafifçe homurdandı. “Kötü haber! İzninizle Bayan Ambrose.”

Beth, omuzları düşmüş halde Saray’a doğru ilerleyen Piskopos’a bakarak onu neyin bu kadar rahatsız etmiş olabileceğini merak etti.

Günün ilerleyen saatlerinde Beth fırçalarını temizlerken Noah geldi. "Pazar günü St. Paul katedralinin şantiyesini görmek ister misin?"

Beth böylesi bir gezintinin düşüncesiyle bile mutlulukla dolmuş, neşesini tarif edecek söz bulamıyordu.

"Ne kadar muhteşem olduğunu görünce bayılacaksınız eminim." Noah'nın yüzü şevkten ıslık ıslık oldu. "Taş işçiliği harika, ancak bütün dekoratif ayrıntıların tamamlanması yıllar alır."

"Seni iş ortamında görmeyi çok isterim."

"Bugünlük çalışman bittiyse birlikte sandala kadar yürürebiliriz."

Noah ile Beth bahçede salma salma yürürlerken gidererek alçalan güneş arada bir bulutların arasına gizleniyordu. Biraz ötede adamlar hâlâ yeni gelen fidanları dikmekle meşguldü; yürürken adımlarının altında ezilen çimlerin hışırtısı ile ötüşen güvercinlerin sesi dışında bahçe sessiz sakin. Yerden hafif serin bir nem yükseliyordu usulca.

Beth'in gözleri her ne kadar uzaklara dalmış olsa da Noah'nın sessiz varlığını yanı başında hissedebiliyordu. Serin havada yürürlerken Noah'nın bedeninden yayılan sıcaklığı duyumsuyor, nemli botlarından yükselen silik deri kokusunu alabiliyordu. O esnada elleri birbirine değince Beth'in bedenine bir titreşim ve irkilme yayıldı. Noah, Beth'e bakıp gözlerini hemen geri kaçırdı. Beth ise anlık bir şeylerin yaşanmasını bekleyerek nefesini tutmuştu, fakat Noah ona bir daha bakmadı.

Nehrin üzerine çöken beyaz sisin arasından sandalcı görüldü. "Hemen gelseniz iyi olur Bayan," dedi. "Sis hızla çökmeye başladı."

Beth, gönülsüzce Noah ile vedalaştı.

Noah, onu elinden tutarak sandala bindirdi. Beth emin değildi, ama sanki Noah elini her zamankinden daha uzun süre tutmuştu.

“Yarın görüşürüz,” dedi Noah.

Sandalcı kıyıdan uzaklaşırken Beth, sislerin arasında kaybolana dek Noah’ya baktı.

Chelsea’ye vardığında hava kararmak üzereydi. “Se-laam” diyen sesleri duyunca ve kasvetli havanın ortasında ışıldayan lambayı görünce içi rahatladı.

İkizler, Cecily ve Harry de Montford kol kola girmiş, neşe içinde ona doğru geliyorlardı.

“Sana bakmaya geldik,” dedi Samuel. “Birdenbire sis çökünce Cecily senin için endişelendi.”

“Eve giderken ışığın olmasına sevindim.”

Samuel, Beth’in koluna girerek “Yol biraz kaygan, dikkatli ol,” dedi.

Harry de Montford da diğer koluna girip Beth’e iyice yaklaşarak yürümeye koyuldu. Üzerine pahalı pomadın ağır parfümü sinmişti; defne romu ile süsen kökü karışımının etrafa nüfuz edişiyle Beth öğrenerek burnunu kıvırdı. Oysaki Noah’nın temiz, saf erkeksi kokusu ne kadar da güzeldi. İşte o an, Noah’nın kokusunu buna nasıl da tercih ettiğini anladı.

“Demek artık soylu bir çevreye dâhil oldun Beth,” dedi Harry de Montford. “Londra Piskoposu ile sık sık görüşüyor musun?”

“Hemen hemen her gün bahçelerde karşılaşıyoruz, bazen de çalışmalarımı incelemek için atölyeme geliyor.”

"Piskoposun çevresinden ilgini çeken herhangi biri oldu mu?" diye sordu Harry. Kara gözleri merak doluydu. "Güzel ressam hanımla tanışmaya can atan bir düzine erkek olduğuna eminim."

"Hayır, yok," diye kekeledi Beth.

"Hadi ama, ne kadar da mütevazısın." Beth'in elini tutarak fenerin ışığında parlayan safir yüzüğüne baktı. "Hem güzel, hem yetenekli hem de varlıklı."

Beth, Harry de Montford'un onunla alay edip etmediğini düşünerek suratını astı.

"Talipleriniz çok olmalı?" diyerek ısrarcı tavrını sürdürdü Harry de Montford.

Beth elini geri çekerek "Talip aradığım falan yok benim," dedi.

"Belki de seni ben kapmalıyım." Hafifçe gülümsedi, ancak Beth onun bakışlarında avını yakalamak için dilini çıkarmaya hazırlanan kertenkeleye benzer bir sinsilik gördü.

"Beth, babasının senin gibi bir serseriye layık görme-yeceği kadar iyi biri Harry," dedi Joshua.

Çok geçmeden pencerelerini mum ışıklarının aydınlattığı Arabella'nın evini gördüler. Beth yapış yapış nemli havadan kurtulmanın rahatlığıyla ısınmak için kendini salondaki şöminenin önüne attı.

Harry de Montford ise ellerini ateşin sıcağına uzatarak Beth'e olabildiğince yakın durmaya çalışıyordu.

"Bir el kart oynamaya ne dersiniz?" diye sordu Cecily.

"Bu gece olmaz Cecily," dedi Joshua. "Çünkü bu gece şehre gidiyoruz."

Harry, Joshua'yı dirsekledi. "Gecikirsen Sally Fisher çok üzülür, değil mi Joshua?"

"Bence bütün genç hanımlar üzülür," dedi Samuel kendini tutamayıp kahkahayı basarak.

Cecily acıklı gözlerle Beth'e bakarak dikkatini çekmeye çalışıyordu.

"Dikkatli olun," dedi Beth. "Nehrin üzerindeki sis giderek yoğunlaşıyor."

"Çok mu geç döneceksiniz?" diye sordu Cecily.

"Erkenden geleceğiz desek daha doğru olur," diye cevap verdi Joshua. "Tabii bu gece eve gelirsek."

"İyi, gidin öyleyse!" dedi Cecily ayağını yere sertçe vurarak. "Bizi bütün akşam bir başımıza bırakın."

Harry, Cecily'nin elini tutarak dudaklarına götürdü. "Hemen alınma! Başka sefere de seninle gideriz."

Cecily hemen yumuşayarak şirinklik yapmak için gözlerini kırıştırdı dudaklarını büzüştürdü. "Sahiden mi?"

"Kesinlikle," dedi Harry uyuşuk bir şekilde gülümseyerek.

Erkekler gittikten sonra Beth ile Cecily yemeğe hazırlanmak için odalarına çıktılar.

Cecily yataklarının kenarına oturarak iç çekti. "Harry senin de gördüğün en yakışıklı erkek değil mi?"

"Büyük olasılıkla öyle," dedi Beth. "Ancak fazla laubali."

Cecily hayretle ona bakarak "Katiyen öyle değil! Üstelik tanıdığım herkesin aksine bana çocukmuşum gibi davranmıyor," dedi.

"Ayağını yere vurup çocuk gibi davranmayı sürdür-

dükçe ne bekliyorsun ki? Henüz hiç talibim olmadığı için *beni* kendisinin kapacağını söyledi," dedi Beth. Cecily'nin duygularını incitmemenin en iyisi olacağına karar vermişti. Harry'nin nasıl biri olduğunu onun da anlaması gerekiyordu.

"Üstelik kendine bir koca aramıyorsun bile! Eğer Harry'yi benim elimden alırsan seni *asla* affetmem Beth!"

"Sen merak etme." Beth elini uzatıp safir yüzüğüne baktı. "Ama onun tatlı sözlerini ciddiye almamalısın Cecily. Harry de Montford uslanmaz bir çapkın."

"Hayır, değil! Ayrıca, bana âşık olduğunda çeyizim bile olmasa benimle evleneceğine eminim."

Beth, Cecily'ye sarıldı. "Tanrı aşkına, bütün umutlarını Harry'ye bağlama tatlım."

Beth gözlerinin önüne serilen huzurlu manzaradan bihaber atölyenin penceresinden dalgın dalgın dışarı bakıyordu. Cecily'nin bütün gün Harry'yi hayal ettiği gibi Beth de saatlerini sürekli Noah'yı düşünerek geçirdiğini fark etti. Tıpkı kendi arzusu gereği ressamlık yolundan sapmayacağı gibi Noah da hırsı ve azmi sonucu hedefine ulaşarak Virjinya'ya döneceği için Beth'in hayallerle geçirdiği her saat boşunaydı. Önceki gün hendeğin kenarında yan yana otururlarken Noah, sanat uğruna evliliği hiçe saymanın onu mutsuz edebileceğini söyleyince Beth'in içine bir kurt düşmüştü. Son zamanlarda sürekli Noah onu öpseydi nasıl hissederdi diye düşünüp duruyordu.

İç çekerek pencereden çekildi ve Saray'a geldiği son bir

ayda ürettiği resimleri inceledi. Odada boylu boyunca duran geniş raftaki resimleri yan yana sıralamıştı; önlerinden ağır ağır geçerken her adımda ayak sesleri yankılanarak sessizliği kırıyordu.

“Sence nasıllar Johannes?” diye fısıldadı Beth. “Bunları hayatımın işi yapmalı mıyım? O zaman mutlu olur muyum peki? Evlenmeye ve bir aile kurmaya dair bütün düşüncelerimi bir kenara *itmeli miyim?*” Çalışırken Johannes ile hayali sohbetler ediyordu. Onun hayali cevapları sayesinde sorunlarını çözebilmesi çok tuhaftı ancak bu sefer Johannes’dan cevap gelmiyordu.

O sırada biri hafifçe öksürdü. Piskopos Compton her zamanki gibi bahçıvan kıyafetiyle kapıda duruyordu.

“Umarım rahatsız etmiyorumdur Bayan Ambrose?” Kapı aralığından yatak odasına şöyle bir göz attı. “Biriyle mi konuşuyordunuz?”

Beth kıpkırmızı kesilmişti. “Hayır, Ben... Şey... Kendi kendime konuşuyordum.”

“Ah! Ben de kendi kendime konuşurum. İçinden çıkılamaz sorunlarla yüz yüze kaldığımda Yüce İsa ile konuşurum.” Gülümsemesine rağmen yorgunluğu gözlerinden okunuyordu. “Hatta bazen bana cevap bile verir sanki. Sana bir şey getirmiştım,” dedi Piskopos. Küçük bez çantayı Beth’e uzattı. “Maaş konusunu konuşamadığımız için kusura bakma, dalgınlığıma geldi. Boyalar, çeşitli malzemeler alman gerekiyor, üstelik yol paran ve bir de evden uzakta olduğun için yaptığın onca masraf var.”

“Benim bir beklenti...”

Henry Compton elini kaldırarak onu susturdu. “Ale-

xandar Marshal'ın çalışmalarını sürdürüyorsun ve bunun karşılığını da alman gerekir."

Beth bez torbanın ağırlığını fark edince gözleri büyüdü. "Teşekkürler," dedi. "Atölye malzemeleri satın almak için babamdan maddi destek talep etmeme gerek kalmadığı için rahatladım." Bir anlık tereddüdün ardından konuşmasma devam etti. "Dün habercinin geldiğini görmüştüm, acaba her şey yolunda mı?"

Henry Compton gözlerini ovuşturarak, "Ne yazık ki değil. Prenses Anne bebeği düşürmüş," dedi.

"Ah olamaz!" Beth ellerini ağzına kapadı. "Daha birkaç gün önce görüştüğümüzde gayet iyi ve mutluydu."

"Korkarım ki çok geçmeden de bu olay yaşanmış."

"Bu seferkinden umutluydum..."

"O da hayal kırıklığına uğradı, ancak Prenses'in de farkında olduğu üzere daha önemli bazı konular var. Sağlıklı bir erkek evlat dünyaya getirebilseydi tahtın devamlılığını güvence altına almak için büyük bir adım atmış olacaktı. Şimdiyse Kraliçe'nin, papazların ön gördüğü gibi, erkek evlat dünyaya getirip getirmeyeceğini bekleyip göreceğiz."

Piskopos Compton'un suratı asılmıştı. "Kral, bir erkek evlat sahibi olursa ülkede bütün erkekler, kadımlar ve çocuklar için endişe duyarım. Ülkeyi Katolik yönetime çevirme takıntısından Parlamento'nun onu vazgeçirmeye çalışmasma asla müsaade etmeyeceği için olaylar birbiri ardına rayından çıkacaktır." Piskopos her adımında hiddetlenerek odanın içinde volta atıyordu. "Arkasına Fransa ile İspanya'nın da desteğini aldığı takdirde bunu gerekirse zorla yapacaktır. İnsanlar karşı koyacak ve sonunda iç savaş çıkacaktır."

“İç savaş mı?” Beth’in bir anda rengi atmıştı.

“Son iç savaşın nasıl başladığını hatırlayacak yaşta değilsin, fakat Kral Katolik şakşakçılarını çoktan önemli mevkilere taşıdı bile. Hiç kimse, mülkleri de dâhil, güvende olmayacak.” Piskopos, Beth’in gözlerinin içine baktı. “Merryfields’i elinizden alıp Roman Katoliklere rüşvet olarak verirse ne hissedersin?”

“Yapamaz! Bu hiç adil değil!”

“Adaletten mi bahsediyorsun?” Piskopos keyifsizce gülümsedi. “Takıntısında kaybolmuş bir kraldan adalet bekleyemezsin. Kendini hukukun üstünde sayar. Kral Charles da gizli bir Katolikti belki, ancak ülkesinin tahtta zorba bir Katolik görmek istemediğini biliyordu. Oysa Majesteleri, tıpkı Fransa’daki gibi mutlak monarşi konusunda son derece kararlı. Bu söylediklerimi bir kenara not et, eğer Kraliçe erkek evlat doğurursa ortalık kan gölüne döner.”

25. Bölüm

Pazartesi sabahı Beth, Anne'in hediye ettiği elbiselerden birini giydi. Aynada keyifle kendini inceliyordu; kaliteli yün kumaştan yapılmış lacivert taşı rengindeki elbisesi, gözlerini tıpkı yüzüğü gibi safir mavisi gösteriyordu.

Cecily, Beth'in eteğindeki nakış işini kıskanç gözlerle süzerek, "Büyüleyici görünüyorsun," dedi. "Büyükanne-min bana aldığı şalı kullanmak ister miydin?" Sandığın içinden bulup çıkardığı örümcek ağı kadar kusursuz incelikte örülmüş şalı Beth'in omuzlarına sardı. "İşte! Mükemmel olacağını biliyordum."

"Ah, teşekkür ederim Cecily." Beth, duygulanarak kardeşini öptü.

"Sen de bana, Prensesin hediye ettiği elbiselerinden birini ödünç verirsin değil mi? Şu yeşil olan bana çok yakışmaz mı?"

"Benden bir şey isteyeceğini tahmin etmeliydim!" Beth aynadaki yansımasına bakıp tekrar gülümsedi. Dantel şal gerçekten de çok güzeldi.

"Büyükannemi onurlandıracağız bence, öyle değil mi? Kiliseye gittiğimizde bütün gözler bize çevrilecek."

"Cecily, kiliseye herkes bize hayran olsun diye gitmiyoruz."

"Öyle mi? En iyi elbiseni giyip süslendiğin halde *beni* neden azarladığını anlayamıyorum doğrusu."

Kilise çanları art arda çalmaya başlamıştı.

"Kiliseden sonra Noah ile gezmeye çıkacağımı unuttun mu?"

"St. Paul'e bakmaya gideceğinizi söylemiştin." Cecily dolaptan yeşil elbiseyi alarak giyinmeye başladı. "Şehirde yapılabilecek en gereksiz gezinti bu olsa gerek! Mağazaları dolaşmak istemiyor musun hiç?" Cecily iç geçirerek korse bağcıklarını bağlaması için Beth'e sırtını döndü. "Şantiye sahasında boş boş dolanıp da elbiseni ziyan etme sakın."

Beth cevap vermediyse de bu sefer gururunun mantığını bastırıp bastırmadığını düşündü.

Cecily elbisesinin eteğini neşe içinde düzeltirken Beth'e sert bir bakış attı. "Bana söylemediğin bir şey mi var? Ne giydiğine pek önem vermezdin sen; her şeyin eninde sonunda boya olurdu. Bu ani değişim de neyin nesi böyle?" Ablasının kolunu tutarak "*Lütfen* bana Harry olmadığını söyle!"

"Harry ile uzaktan yakından alakam yok."

Cecily hemen yumuşayıverdi. "Öyleyse Noah olmalı!"

"Saçmalama! Sırf onunla St. Paul'e bakmaya gidiyorum diye..."

"Noah işte! Yüzündeki kızarıklık seni ele veriyor Beth." Cecily sevinç içinde hoplayıp zıplıyordu.

"Yeter artık Cecily. Acele et ve ayakkabılarını giy, yoksa kiliseye geç kalacağız." Beth, kardeşinin meraklı bakışlarına sırtını çevirdi ve heyecandan elleri titreyerek saçını toplamaya çalıştı. Doğruydı. Cecily, Beth'in kendine bile itiraf etmeye korktuğu şeyi söylemişti sadece.

Sammuel kapıyı çalınca Beth de bu konuda daha fazla konuşmaktan kurtulmuş oldu.

"Hemen geliyoruz," dedi Cecily.

"Annem ve Sör George çıkıyorlar. Annem sizin yüzünüzden gecikerek kilisenin en arka sırasmda oturmaya hiç niyeti olmadığını söyledi."

Merdivenlerden koşa koşa inerek kilisenin yolunu tuttular.

Kilisenin geçidine vardıklarında çanlar hâlâ çalıyordu. Arabella yanındaki sıraya Cecily ile Beth'in oturduğunu fark edince bir kaşını kaldırarak sertçe baktı.

Çanlar sustuğu sırada biri Beth'in koluna dokundu. Noah gelmişti.

"Biraz yana kayar mısın?" diye fısıldadı Noah.

Beth, bir yanında Cecily ile diğer yanında sıcaklığını hissettiği Noah'nın arasına mihlanmış gibi otururken tören bitmek bilmiyordu. Gözlerini her ne kadar rahipten ayırmasa da kalbi boğazından çıkacakmış gibi heyecanla çarpıyordu.

İçinde yeşeren bu duygunun etkisindeyken aynı zamanda dua için doğrulup eğiliyor ve neredeyse bütün yanıtlarını bilinçsizce veriyordu. Akıllı tamamen başında olan kadınları bile arzularına ulaşmak uğruna aptalca tavırlara sürükleyen duygu bu muydu yoksa? Yere diktiği bakışla-

rını gizlice Noah'ya çevirince Noah'nın da ona baktığını gördü ve bir anda ne yapacağını şaşırdı. Noah, göz göze geldikleri an bakışlarını kaçırdıysa da kıvrımlı güzel kulağının nasıl da kızardığı ve kadifemsi dokuya sahip favori lerinin diken diken olduğu Beth'in dikkatinden kaçmadı.

Nihayet ayin bitmişti. Birlikte kiliseden çıkarlarken Noah, koluna hafifçe dokununca Beth'in içi ürperdi.

Leydi Arabella elini öptürmek için Noah'ya uzatınca Beth apansız bir kıskançlık duydu.

"Sevgili Noah!" dedi Leydi Arabella, Beth'i kurnazca bir kenara itip Noah'nın koluna girerek. "Sanırım bugün Beth'e şehri gezdireceksin. Umarım çok geç kalmazsınız. Bu akşam St. Jame şapelindeki törene gitmeden önce sizinle Windsor'daki evde yapacağımız yenilikler hakkında ayrıntıları konuşmak istiyorum."

Sör George, "Karım planladığınız şu restorasyonlardan başka bir şey konuşmuyor," dedi her zamanki yavan gülümsemesiyle. "Bu ev yüzyıllar boyunca benim aileme hizmet etmiştir, ancak artık birtakım değişikliklerin yapılması gerektiğine doğrusu ben de ikna oldum."

"Elbette yenilenmesi gerekiyor Sör George," dedi Leydi Arabella. "Çok nemli, esintili ve son derece demode bir ev. Salona ahşap kaplama ve tavanına dekoratif alçı işleri yaptırarak yeni bir hava kazandırmak istiyorum."

Noah başıyla hafifçe bir selam vererek "Sizinle yenilemeler konusundaki son düşüncelerinizi daha sonra tartışırız," dedi.

Beth'in boğazına hayal kırıklığından bir düğüm yer etmişti. Bu özel günü dört gözle beklemiş ancak Leydi Ara-

bella'nın açgözlülüğü ve böbürlenme arzusu yüzünden gezintilerini kısa kesmek zorunda kalacaklardı.

Leydi Arabella ellerini çırparak, "Aslında daha iyi bir fikrim var! Sör George ile ben, sizi gezmeye gitmeden önce yemeğe davet ediyoruz, sonrasında da düşüncelerimizi konuşuruz. Israr ediyorum."

"Çok nazıksınız," dedi Noah. "Fakat Sör Christopher Wren ile görüşmek üzere çok önceden sözleştik."

"Bir iki saat gecikmenize eminim bir şey demeyecektir."

"Fakat yine de davetinizi geri çevirmek mecburiyetindeyim. Maalesef Sör Christopher Wren çok meşgul biri ve zaman zaman sabırsız bir mizaca bürünebiliyor." Noah Arabella'ya doğru eğildi, gözlerinde haylaz bir bakışla, "Sör Christopher Wren'in iyi mizacına güvenerek onun konumundaki birinden pek çok şey öğrenebilme fırsatını yakaladığım için ne yazık ki kendisini rencide etme riskini alamam."

Sör George, Leydi Arabella'nın elini Noah'nın kolundan ustalıkla alıp kendi koluna takarak, "Sizi gayet iyi anlıyorum," dedi. "Hayatım, artık eve döneli mi? Majestelerinin bütün inançlara karşı gösterdiği hoşgörü ve liberal yaklaşımı kutlamak üzere mahzenimizdeki en iyi şarabı açmak istiyorum. Genç Leyton ile görüşmemizi Beth'i bu akşam eve bıraktıktan sonraya erteleyebiliriz."

Leydi Arabella memnuniyetsiz bir tavırla dudaklarını büktü. "Peki, madem öyle gidin bakalım Noah! Cecily, yanından ayrılma, bugün bana sen eşlik edeceksin."

"Peki büyükanne." Cecily hemen Arabella'nın yanına geçti.

“Artık gidelim mi Noah?” dedi Beth. “Geç kalıp Sör Christopher Wren’i gücendirmek istemem.”

Birlikte nehre doğru yürümeye koyuldular ve Leydi Arabella gözden kaybolur kaybolmaz Noah bir oh çekerek “Hiç kaçamayacağız sandım,” dedi. “Büyükannen ne kadar da korkunç bir kadın!”

“Sör Christopher ile saat kaç sözleşmiştin?”

“Hiçbir saate. Bütün gününü Leydi Arabella’nın süslü alçı işçiliğinin iyi yanları hakkında söylediklerini dinleyerek mi geçirmek istiyordun? Hem de böylesine güzel bir günde?” Noah’nun kahverengi gözleri resmen parlıyordu. “Bana kalırsa öyle değil.”

Noah iskele merdivenlerinin orada onları beklemesi için bir kayık tutmuştu. Beth ayaklarını kayıktaki kalasa dayayarak zemindeki pis suyun güzelim elbisesinin eteklerini ve ayakkabısını kirletmemesi için uğraştı. Kayıkçı kıyıdan uzaklaşarak güneşin altında erimiş demir gibi görünen nehrin ortalarına doğru kürek çekmeye başladı. Ufak tefek endişelerini unutan Beth’in içi harika bir bahar gününde gezmeye çıkmanın verdiği heyecanla kıpır kıpırdı.

Noah, Westminster Manastırı’nı, Whitehall Sarayı’nı ve önünden geçtikleri diğer önemli yerleri Beth’e gösteriyordu.

“Prens Anne’in dairesi de Whitehall Sarayı’nın içinde değil mi?” diye sordu Beth.

Noah evet anlamında başını salladı. “Piskopos Compton kötü haberden bahsetti. Piskopos da onun erkek evlat doğuracağına dair büyük umutlar beslemişti.”

Beth Saray’ın güneşte parlayan pencerelerine baktı.

Belki de Anne yine hüznü duyular içinde o pencerelerin birinden dışarıyı, akıp giden trafiği seyrediyordu.

Kilise çanlarının sesi birbirine karışırken Beth yüzünü serin rüzgâra döndü. Güneş Noah'nun rüzgârla dalgalanan kestane rengi saçlarına bakır parıltılar saçıyordu. Beth aniden esen rüzgârda şapkasını tutmaya çalışırken Noah kahkahalarla gülmeye başladı. Bütün günü Noah ile birlikte geçireceğini düşününce Beth gönül rahatlığıyla derin bir nefes aldı.

Pazar günü olmasından dolayı nehir, yüklerini boşaltmak için iskeleye dizili birkaç mavna dışında, Gravesend'den eyaletlere yolcu taşıyan kayıkların trafiğinden yoksun ve sakindi. Ters yöne akıntı yüzünden kayıkçı akıntıya karşı kürek çekmek zorundaydı, fakat Bridewell'i geçtikten sonra kıyıya doğru yanaşmaya başladı. Kayık, yağsı bir tabakayla kaplı yeşil suyun üzerinde yüzen pis atıkların arasını yararak geçerken akıntı yüzünden kıyıda kümelenen çamurluğa kadar birikintiler taşıdı. Çok geçmeden Blackfriar Merdivenlerine varmışlardı.

"Neredeyse St. Bride'dan yürüyerek katedrale Ludgate Hill üzerinden geçeceğiz sandım," dedi Noah.

Beth nakış işlemeli eteği sintine suyuna bulaşmasın diye özenle toplayarak kayıktan indi. Kaygan rıhtımdan merdivenlere doğru yürümeye çalışırken çamurun pis kokusu iyice baskın hale gelmişti. Martılar gökyüzünde dört dönerek haykırıyor, darmadağın kaya çöküntülerine ani dalışlar yapıyorlardı.

Çamurla kaplı kalasın üzerinden geçerken Beth'in ayağı kaydı ve Noah onu yakalayıp göğsüne bastı. Beth,

Noah'nın kolları arasında, yüzü onun hafif pürüzlü çenesine değerek öylece kaldı. Noah'nın saçlarında taze havayla karışık Beth'in arzularını harekete geçiren erkeksi bir koku vardı. O an başını hafifçe çevirse dudakları birbirine kavuşacaktı belki de... Beth'in duyduğu arzu öylesine dayanılmazdı ki kalbi göğsünü yarıp çıkacakmışçasına atıyor, artık daha fazla nefes alıp alamayacağını biliyordu.

Noah onu serbest bırakırken “Yüzüstü çamura düşeceksin sandım,” dedi.

Beth ona bakmaya cesaret edemese de Noah gözlerini Beth'ten ayırmıyordu. “Sen olmasaydın düşebilirdim,” dedi Beth eteğinde en ufak bir leke olmamasına rağmen silkeleyip temizliyormuş gibi yaparak.

Noah, Beth'i koluna öyle sıkı sardı ki yürürken bedenleri birbirine temas ediyordu.

Kafasında binbir düşünce uçuşurken Beth hiç ses çıkarmadan yürümeye devam etti. İnandığı her şeye rağmen, Johannes'ın öğüdüne rağmen, karşı konulamaz bir biçimde Noah'ya her seferinde daha çok kapılıyordu.

Nehirden itibaren yürümeye başladıkları daracık yolda Noah'nın koluna sımsıkı tutunmuş, etrafından bihaber ilerliyordu.

“Şurası St. Bride Kilisesi,” dedi Noah. “Sör Christopher'ın projelerinden biri.”

Beth soluk taştan yapılmış binaya dikkatini vermeye çalışarak “Kulesi yok ama?” dedi.

“Bunun için hâlâ bütçe toplanıyor. Kilise sadece dokuz senede tamamlanarak Büyük Yangından sonra açılan ilk kilise olma özelliğini kazandı. Bu kadar hızlı tamamlanma-

ısıyla ilgili tuhaf bir hikâye var." Gülümseyerek konuşmasına devam etti. "Sör Christopher kilisenin hemen yanına Old Bell barını yapmış."

"Bar inşa etmesinin kilisenin daha hızlı tamamlanmasıyla ne alakası var?" diye sordu Beth.

"Barı inşaat işçileri için yapmış, böylece onlara ihtiyaç duyulduğu an hemen ulaşılabiliyormuş ve uzun saatler boyu çalışabiliyorlarmış."

"Ne kadar bilgilisin Noah! Ama bu resmen bir kumar-mış. İşçiler barda gereğinden fazla kalarak sarhoş olup çalışamayacak duruma da gelebilirlerdi."

Noah güldü. "Sör Christopher Büyük Yangın'dan sonra olanları anlatmayı çok sever. İnsanlara ev sağlamak ve işletmeciliğin devam etmesi için dükkânlar yapmak üzere şehrin çok hızlı bir şekilde yeniden kurulması gerek-miş. Bu çok etkileyici bir şey," dedi tepeyi tırmanırken. "Kereste cepheli karman çorman bir sokakta yürürken yolun yarısında bir de bakmışsın bütün evler balkonsuz, tuğladan sıra evlere dönmüş. Büyük Yangın'ın ne denli etkili olduğunu çok net görebilirsin."

"Annem St. Bride'ın yanışını seyretmiş," dedi Beth. "Çok korkunç. Her yer enkaz altında, alev içindeki saclarla kaplı ve tanınamaz haldeymiş. Yangının uğultusunu, dumanları ve St. Bride alevler içindeyken hissettiği çaresizliği hayatı boyunca unutmayacağını söyler hep. Annemin vaftiz edildiği ve babamla, yani Henry Savage ile evlendiği kili-seymiş."

"Ve baban sanırım yangından hemen önce veba yüzünden hayatını kaybetmiş, değil mi?"

Beth başını salladı. "Keşke onu tanıyabilseydim. Annem ondan asla bahsetmez."

"Fakat Dr. Ambrose ile mutlu olmalı."

"Kendini ona adanmış. Dr. Ambrose da ona karşı çok iyi ve sana daha önce bahsettiğim o olaya rağmen beni çok seviyor."

Noah düşünceli gözlerle ona baktı. "Kardeşlerine duyduğu şefkat neyse sana da aynısını duyuyor. Aksini hissettirecek en ufak bir tavrına rastlamadım Beth."

"Johannes'ın ölümünden sonra onu tam aksiyle suçladığım için kendimden utanıyorum."

"Kederli olduğumuz zamanlarda istediğimiz sözler sarf edebiliriz," dedi Noah.

"Babamı çok kırdım." Hatırlayınca titrek bir şekilde iç çekti. "Fakat sonuç olarak üstesinden geldik ve kalbimdeki acı uçtu gitti. Sonra fark ettim ki onca zamandır hep yanıliyormuşum."

Noah gülümseyerek "O zaman bu kadar hüzünlenmene de gerek yok," dedi.

Beth, ona kalbini açtığı için mahcubiyet duyarak göğüs geçirdi. Her biri hafif isli evlere bakarak "Yangının neden olduğu yıkımı şimdi hayal etmesi ne kadar güç. Bu binaların yalnızca yirmi yaşında olduğunu düşünmek daha da zor. Sanki daha eskilermiş gibi görünüyor," dedi.

"Sebebi şehirdeki is," dedi Noah. "Virjinya'da hava çok temizdir ve açık alan boldur. Bu karınca yuvası gibi şehre ilk adım attığımda aldığım koku beni çok şaşırtmıştı. Hayatımda böyle bir hava solumadım."

"Keşke Virjinya'yı görebilsem. Kit'i yeni evinde resmetmeyi çok isterdim."

"Kim bilir? Belki bir gün gelirsin."

Yolun sonuna geldiklerinde daha geniş ve taş döşemeli, insan ve at arabalarının kalabalığıyla dolu Ludgate Hill'e döndüler.

"Burayı hatırladım," dedi Beth. "Cecily ile birlikte Leydi Arabella'nın eşliğinde St. Cecilla Günü konserine gelmiştik. Pazara domuzlar girmiş ve meyve satıcısının tezgâhını yerle bir etmişlerdi. Trafik tıkanınca resmen kaos oluşmuştu."

"Dikkat et!" Noah, Beth'i yoldan çekerek onu son anda at arabasının altında kalmaktan kurtardı.

Portland taşından yapılan St. Paul katedrali güneşin altında parlıyordu ancak kullanıma açılmasına daha çok zaman olduğu belliydi. Binanın her tarafı keresteden iskeleyle çeviriliydi ve önünde kum yığınları duruyordu.

"Bu katedral Anglikan Kilisesi mensuplarının gücünü ortaya koyan bir gurur tablosu olacak," dedi Noah. Ellerini beline koyarak başını kaldırıp taş işçiliğini inceledi.

"Yeni bir başlangıç," dedi Beth. "Eski St. Paul yanarken kim bilir nasıl bir görüntü ortaya çıkmıştır!"

"Sör Christopher'ın dediğine göre çatıdaki demir erimiş ve eriyik demirden bir nehir gibi tepeden aşağı akmış," dedi Noah. O günü hayal etmeye çalışırken gözleri uzaklara dalmıştı.

"Yeni katedralin tamamlanması ne kadar sürecek?" diye sordu Beth.

Noah omuz silkti. "Taştan temel atılalı on üç sene olmuş, yirmi yıl içinde tamamlanır, tabii eğer yeterli maddi kaynak sağlanırsa. İçeri girelim mi?"

Beth'i binanın arkasından dolaştırarak kereste iskeleden sarkan büyük çuval bezi örtüyü kenara itti. Örtünün arka tarafına geçince Beth ufak bir kapı gördü. Noah kenardaki taşın altından çıkardığı anahtarı kilide soktu. "İşte geldik!"

Beth, Noah'nın arkasından içeri girdi. Kapıyı kapattıklarında sokağın bütün gürültüsü dışarıda kalmıştı. Nemli taşlarla yeni karılmış harç kokusu burun deliklerine hücum etmişti. Katedralin duvarlarına bakınca devasa bir haç şeklinin ortaya çıktığı belli oluyordu. Her ne kadar yukarı doğru yükselse de duvarların aralarında açıklıklar mevcuttu. İçeride kumlu işlenmiş taş yığınları ile işçilerin aletleri duruyordu.

Başını kaldırıp tepedeki açıklıktan gökyüzüne baktı. "Baş döndürücü," dedi fısıldayarak. Sesi sessizliğin içinde yankılanınca tüyleri diken diken olmuştu. Omzunun üzerinden arkasına baktığında buranın geçmişteki azizler ve ibadetçilerin ruhlarıyla dolu bir saygı makamı olmasının yanı sıra geleceğe de ait olduğunu kavrayarak duygulanıverdi.

Noah gözlerini ondan ayırmıyordu. "Demek sen de aynısını hissettin," dedi sessizce. "Buranın havasında yankılanan huşu duygusunu senin de hissedeceğini biliyordum."

Beth, Noah ile göz göze geldiğinde başka hiçbir şey yapamaz hale gelmiş, donup kalmıştı. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atarken Noah'nın da bunu görüp görmediğini merak ediyordu.

Noah derin bir nefes alıp bakışlarını başka yöne çevirdi. "Bütün işçiler evlerindeyken, pazar günleri buraya

gelmeyi çok seviyorum. İskelede işçiler birbirlerine bağırarak seslenirken ve ahşap kirişleri yukarı taşırken burası bambaşka bir yere dönüşüyor." İşçilerden birinin yarım bıraktığı turta ile elma artığını taşın üstünden alıp çöpe attıktan sonra mendilini taşın üzerine serip Beth'e oturması için işaret etti.

Kilisedeki dinginliğin verdiği ürpertiyle yan yana oturdular. "İşte mimar olmak istememin bu kadar önem taşımasının nedeni *bu*," dedi Noah. Hissettiği tutku, sesine canlılık katıyordu. "Tarih yazmanın verdiği bu duygu. Yıllar geçip de katedral tamamlandığında insanlar oymalı muazzam ahşap bölmelerine, dekoratif zeminine ve süslü tavanına bakarak burayı kimin yaptığını merak edecek. Ne Sör Christopher Wren ne de biz gelmeden önce burada oturup yemeğini yiyen Ned ile Dick unutulacak." Gülümseyerek "Duvarları yapanlar, hiç kimse unutulmayacak işte. Ben de kendi üzerime düşen ufak rolümü oynamış olacağım," dedi.

"Keşke bunu Virjinya'da değil, hep burada yapabilsen." Beth bir anda söylediklerinden dolayı duygularını açıkça belli etmiş olmaktan korkarak sustu.

"Elbette, bütün hayatımı Sör Christopher Wren'den yeni şeyler öğrenerek geçirebilirim." Beth'e imalı bir şekilde baktı. "Kalmam için birçok nedenim var." İç geçirerek gözlerini kaçırdı. "Tabii dönmek için de. Geleceğe dair vizyon sahibi olan mimarlara memleketlerinde ihtiyaç vardır. Orada büyük değişimlere imza atacağıma eminim. Anlıyorsun değil mi?"

Beth ağlamamak için kendini tutarken boğazında bir şeyler düğümlenmişti. Başını salladı.

"Anladığına eminim," dedi Noah. Az önceki hevesinden eser kalmamıştı. "Fulham Sarayı'nda bir ömür boyu sürdürebileceğin çalışmalarla dolu bir hayat var ve hiçbir şeyin seni yolundan döndürmesine izin vermeyeceksin."

"Evet," dedi Beth. Fakat bir anda eş olmanın sorumluluklarından uzak olmak ve bütün hayatını resim yaparak geçirmek ona son derece mutsuz bir tablo gibi göründü.

Bir süre daha kendi düşünceleriyle baş başa kalarak orada oturduktan sonra Noah iç çekerek ayağa kalktı. "Gidelim mi? Leziz biftek ve isticiridye çöreği yapan, buraya çok yakın bir restoran biliyorum."

Noah haklıydı; restoranın bifteği harikaydı ve Beth alışkın olmadığı tatlardan kızarmış bıldırcını, gravyer peynirli etli turtayı ve limonlu yulaf ezmesini bir kadeh beyaz şarapla birlikte afiyetle yedi. Yanlarındaki masada şakalar ve kahkahalar eşliğinde devam eden gürültülü bir eğlence vardı. Şaraplarını bitirirken Noah ile Beth'e aralarına katılmaları için ısrar etmişler, fakat sonra küstah esprilerle veda ederek restorandan ayrılmışlardı.

Restoranın dumanlı sığından dışarı çıktıktan sonra yediklerini sindirmek ve pazar gezmesi yapan insanları seyretmek üzere Cheapside'da salına salına yürüdüler. Ara sokaklardan geçerek Paul rıhtımına vardılar.

Beth'in üzerine ağır bir hüznün sinmişti. "Gün çok çabuk geçti," dedi kayığa binerken. "Çok eğlenceliydi."

Noah elini tutarak, "Öyleyse bir sonraki pazar günü de geliriz," dedi. "Şehirde keşfedilecek çok şey var. Burada kaldığım süreyi birlikte en iyi şekilde değerlendirelim."

"Çok güzel olur," dedi Beth. Noah'nın Virjinya'ya dö-

neceği günün bir anda gelip  atacağı düşüncesi yüzünden
içinde yer eden boşluğu görmezden gelmekten başka çaresi
yoktu.

26. Bölüm

Mayıs 1688

Beth derin bir oh çekti. Bahçeler yılın bu zamanında gerçekten muhteşem görünüyor ve hava hanımeli ile nemli çim kokusuyla doluyordu. Nereye baksa George London'ın adamları ya çiçekleri suluyor ya da yabani otları temizliyordu ve Beth işine ara verip bu anın keyfini çıkardığı için tatlı bir suçluluk duygusuna kapıldı. Havalar ısındıkça bahçede her gün yeni bir çiçek açıyordu ve bu Beth'in mümkün olduğunca çok çiçeğin kaydını tutması için hızlı bir çalışma temposuna girmesi demekti. Piskopos düzenli olarak atölyeye ziyarete geliyor, botanik çalışmalarının hızla ilerlediğini gördükçe en az Beth kadar memnun oluyordu.

Meşe ağacının gölgesinde yetişen mor ve beyaz renkte hasekiküpesi çiçeği esintiyle birlikte salmarak etrafa selam veriyordu sanki. Beth öğleden sonra resimlerini yapmak üzere içlerinden en güzellerini seçerek solmamaları için saplarını nemli bezle sardı.

Dolanarak mutfak bahçesine geçip duvarın dibindeki ahşap sıraya oturdu ve bir süre bahçedeki huzurun keyfini sürdürdü. Dinlenmek ve etrafı incelemek için oturmaktan en keyif aldığı yerlerden biriydi burası. Duvardaki aralıkların her birinde oyuklar ve içlerinde arı kovanları vardı. Beth gözlerini kapatıp yüzünü güneşe çevirerek arıların vızıltısını dinledi.

Sıcak yaz gününün verdiği uyuşuklukla düşünceleri her zaman olduğu gibi yine Noah'ya yöneldi. Yine bir pazar gezisine çıkarak Tower'ı ziyaret etmiş, kafesteki aslanlara bakmışlardı. Beth kafesin içinde dolanıp duran, ziyaretçilerin attığı yumurta ya da hakaretlere maruz kalan aslanlar için çok üzülmüştü.

Beth onları serbest bırakmak istediğini söylediğinde Noah kahkahalarla gülmüştü. "Sonra da kadınlar, çocuklar, herkes sokaklarda sağa sola kaçırsın değil mi?" Ardından Beth'e bir an için sarılınca Beth'in yanakları kıpkırmızı kesilmişti. "Aslanları Afrika'ya geri götürmeyi denesen bu sefer ormanda hayatta kalamayacak kadar yaşlı ve perişan olurlar."

O sırada en iri yarı aslan yelesini sallayıp kocaman ağzını açarak kükreyince insanlar çığlık çığlığa etrafa kaçışmıştı. Aslan arkasını ağır ağır parmaklıklara döndükten sonra hakaretlerin en büyüğü olarak dışarı doğru işlemeye başlayınca kalabalık bu sefer sevinç çığlıkları atmaya başlamıştı.

"Sanırım Ormanların Kralı kendi işini görmeyi iyi biliyor, değil mi?" Noah'nın gözleri keyiften ışıldıyordu.

Noah Virjinya'ya dönene kadar birlikte geçirdikleri her

saniye Beth için inanılmaz değerliydi. Her günün akşamında Noah atölyeye gelerek Beth'i ziyaret ediyor, ardından birlikte rutin bahçe gezintisine çıkıyorlar ve Beth de ona yeni gelen çiçekleri gösteriyordu. Genellikle hendeğin oradaki meşe ağacının altında oturup ördekleri besliyor, yaşadıkları olaylar hakkında sohbet ediyorlardı.

Ancak beraber geçirdikleri onca zamana ve Noah'nın ona olan tutkulu ilgisine rağmen, Beth'e karşı duygularından hiç bahsetmiyor ve onu büyük bir gizemin içine hapsediyordu. Beth'e öyle sevgi dolu gözlerle bakıyordu ki onun da âşık olduğunu anlamaması imkânsızdı. Beth evlilik müessesesine asla girmeyeceğine dair o kadar iddialı konuşmuşu için pişmanlık duymaya başlamıştı. Her ne kadar bu düşüncesi hâlâ geçerli olsa da Beth de sevmek ve sevilmek duygularını tatmayı *gönülden diliyordu*.

Derin bir nefes alarak güneşe baktı. İşinin başına dönme vakti gelmişti. Fırının önünden geçerken vanilya, tarçın ve elmanın iştah açan kokusunu içine çekti. Judith Tanner tertemiz önlüğünü beline sarmış, elinde birasıyla kapı pervazına yaslanarak ona içten bir gülümsemeyle bakıyordu.

"Harika bir şeyler kokuyor," dedi Beth.

"Elmalı turta, tarçınlı kurabiye ve akşam yemeği için vanilyalı krema."

"Ne kadar çok şey yapmışsın!"

"Pastacı mutfağında her zaman yapılacak bir iş vardır. Saray'da hayat nasıl gidiyor?"

"İlk başlarda evden ayrı kalmak garipti, ama yavaş yavaş alışıyorum. Ve çok yoğun çalışıyorum."

"Ben de tıpkı sizin gibi sanatçı ruhlu olmayı isterdim. Bir gün resimlerinize bakabilir miyim?"

"Seve seve. Ne zaman istersen atölyeye gelebilirsin." Beth gülümsedi. "Ne kadar zamandır Saray'dasın?"

"Hep buradaydım. Babam ölene kadar Saray'da demirci olarak çalıştı, sonra da işi kardeşim Nicholas devraldı. Ahırların o tarafta çalışıyor, belki görmüşsündür?"

"Evet, gördüm," dedi Beth. Demirhane ateşinden yükselen yoğun duman bulutuna gömülmüş halde çalışan deri önlüklü, esmer tenli dev gibi adamı hatırlıyordu.

"Tarçınlı kurabiyeden ister misiniz?" Judith hemen içeri geçip bir avuç kurabiyeyle geri geldi. "Ateşin çok yakınında durduğu için kenarları kırılanlar var, ama sizin için sorun olacağını sanmıyorum."

Beth ellerini uzatarak, "Teşekkür ederim, hepsini yiyeceğim," dedi. Gevrek tatlı kurabiyesini ısırarak avludan geçip ana girişe doğru yürümeye koyuldu.

Arkasındaki kapı bir anda kapandı ve kapıcı büyük meşe kapıları açmak için kulübesinden fırladı. Oğluna seslenince ahırların olduğu taraftan biri oraya doğru koşturmaya başladı.

Beth, merak içinde beklerken kemerli yoldan at arabasının tıkırtısı duyuldu. Kocaman iki tane siyah at bahçe kapısından geçerek Beth'in birkaç adım ötesinde duruverdi.

Arabacı aşağı atlayıp arabanın merdivenlerini açarken seyis de koşarak atlardaki yükü aldı. Üniformalı uşakların tekmili birden aynı hızda Saray'a doğru yürümeye başladı.

Biraz sonra zengin giyimli iki kadın beraberlerinde bir yardımcıyla arabadan indiler.

Beth, arabadan inen kişinin Prenses Anne olduğunu görünce ne yapacağını şaşırdı. Arkasındaki duvara dayanarak öylece kalakaldı.

Prenses Anne, yanındaki güzel saçlı, aristokrat görünlü hoş bayanla hiç konuşmadan gözlerini yere dikerek öylece bekledi.

Beth, Anne'in benzinin her zamankinden daha beyaz, bitkin ve zayıf göründüğünü fark edince onun için büyük üzüntüye kapıldı. O sırada Prenses'in gözleri dönmeye başladı ve bir anda sarsılarak dengesini yitirdi.

Prensesin mahiyetindekiler çığlık atıyor, hizmetçi kadın da kucakındaki mücevher kutusunu göğsüne sımsıkı bastırmış dehşet içinde Prenses'e bakıyordu.

Beth bir an bile düşünmeden koşarak Prenses'i yere düşmeden yakaladı. "Çabuk! Yardım edin!" diye bağırdı Prenses'in yardımcısına.

Yardımcı kadın cebinden çıkardığı kokulu tuzu Prenses'in burnuna doğru tutup salladı.

Prenses Anne elini kokulu tuz şişesinde halsizce gezdirerek başını salladı. "Ne oldu bana?" diye söylendi. Saçları dağılmış, omuzlarına dökülmüştü.

"Bayıldın sadece," dedi Beth, Prenses'in yüzüne düşen saçını geriye doğru iterek. Prenses'in arkadaşı öfkeyle öne atılıp, "Ellerini onun üzerinden çek! Hemen!" diye bağırdı.

Prenses, gözlerini kırıştırtarak bir süre Beth'e baktı. "Beth? Sen misin?"

Beth hemen reverans yaparak "Prenses Hazretleri," diye selamladı.

"Bu şahsı tanıyor musunuz?" diye sordu sarışın kadın.

“Evet, tanıyorum,” dedi Prenses Anne. “Arkadaşım, Bayan Beth Ambrose. Merryfields’te ailesiyle birlikte kaldığımda bana ne kadar iyi davrandığından bahsetmiştim sana. Hatırlıyorsundur Sarah?”

Kadının yüzündeki donuk ifade az da olsa yumuşamıştı.

Prenses, “Leydi Sarah Churcill ile tanıştırayım?” dedi Beth’e dönerek.

Beth, Leydi Sarah’ya da reverans yaptıktan sonra Piskopos Compton’un avludan koşturarak onlara doğru geldiğini görünce rahat bir nefes aldı. Selamlaşma curcunası arasında Beth geri çekilerek misafirlerin Saray’a doğru ilerleyişini seyretti.

Prenses Anne duraksayarak, “Beth, bizimle gelmiyormusun?” dedi.

Beth şaşkınlıkla bir süre hareketsiz kaldıktan sonra, Piskopos’un ona başıyla işaret ettiğini görünce Saray’a geçmek üzere aralarına katıldı.

Piskopos’un özel salonunda içecekler hazırlanmıştı. Beth bir anda kendini, elinde şarabıyla Prenses Anne’in yanında otururken buldu.

Piskopos Compton tabureyi Prenses’in ayaklarının altında koyarak “Sizi bu kadar bitkin gördüğüm için çok üzülüyorum,” dedi.

“Sadece bedensel zayıflık değil, ruhsal bir çöküntü de söz konusu.” Mendilini yüzüne örterek sessiz hıçkırıklara boğuldu. “Bebeğimi düşürdüğümü duyunca Kral kına yakmıştır, başka diyecek bir söz bulamıyorum. Önümüzdeki ay sahte oğlunu bize takdim etmesi için önünde hiçbir engel kalmadı artık.”

“Demek Kral bebeğin erkek olduğuna hâlâ çok emin?”

“Kesinlikle ve tereddütsüz öyle, hatta *inatla* öyle desek daha doğru olur. Böylesi bir güvence ancak kandırmaca söz konusuysa var olabilir.” Burnunu ve gözlerini sildi.

Piskopos Compton kederli görünüyordu.

“Bath’a gidip sularından içtik,” dedi Leydi Sarah. “Danimarka Prensesi’nin sağlığına kavuşması için de dua ettik.”

“Doğuma yetişmek için Londra’ya zamanında dönebilecek misiniz?” diye sordu Piskopos.

Prenses Anne’in yüzü gözü kızarıp şişmişti. “Şu anki durumuma bakılırsa Kraliçe doğum odasına taşındığında orada olmaya katlanamam. Kralın söz konusu emrine rağmen bunu yapabileceğimi zannetmiyorum.”

Piskopos düşünceliydi. “Kraliçe’nin doğum vakti geldiğinde, sözde erkek kardeşinizin gerçekten doğduğuna emin olmak için doğum odasında bulunamayacaksanız prensin gerçekliğini sorgulayacak çok kişi olacaktır.”

Prensesin yüzü bir anda gülmüştü. “Zaten esas mesele de bu sanırım. Ancak hiçbir şey sağlığımdan daha önemli değil. Keşke kız kardeşimden de destek alabilmek için Hague’e gidebilseydim, fakat Majesteleri buna izin vermez.” Ayağa kalkıp saçlarını düzelttikten sonra, “Yolculuğuma devam etmeden önce biraz dinlenmeye ihtiyacım var,” dedi. Beth’e dönerek, “Bayıldığım sırada hızlı davranıp beni tuttuğun için sana bir kez daha minnettarım. Teşekkürler Beth,” dedi.

“Her zamanki gibi emrinize amadeyim Madam.”

Prenses’in gözü Beth’in parmağındaki yüzüğe takıldı. “Yüzüğümü takmana sevindim.”

“Benim için bir onurdur.” Beth reverans yaparak başını eğdi; kalktığı anda Prenses, Leydi Sarah ve Piskopos Compton çoktan gitmişti.

Oda bir anda sessizleşmişti. Pencereden içeri süzülen günışığında tozlarm dans edişini seyrederken bir süre kıpırdamadan bekledi. Ardından elini ışığa doğru tutarak Prenses’in yüzüğündeki safir mavisinin ışıltısını inceledi.

Öğleden sonra Beth hasekiküpesi çalışmasına kusursuz bir mor salkım daha ekledi. Diğerlerinden sadece biraz daha kalın olan sincap tüyünden yapılma en iyi fırçasını kullanarak sulu boyayla küçük dokunuşlar yapmaya başladı. Beyaz ve koyu mor arasındaki kontrast çok güzel görünüyordu ve yaprakların açık yeşil rengiyle de tam bir uyum içindeydi.

Sandalyesini geri çekerek, yaptığı resmi inceledi. Yapraklara biraz daha renk katmalı mıydı? Johannes olsa ne önerirdi? Belki de buna gerek yoktu. Fırçasını kararlı bir hareketle su kabına daldırıp çıkardı ve güzelce kuruladı. Resim tamamlanmıştı.

“Çok güzel!”

Noah kollarını gövdesinde kavuşturarak kapıya yaslanmış duruyordu. Beth, Noah’nın esasında resme değil kendisine iltifat ettiğini bildiği için utancından kızarmıştı. “Ödümü kopardın,” dedi. “Ya su kabını devirip resmi mahvetseydim!”

“Ne hoş bir karşılama bu böyle!”

“Uzun süredir orada bekliyor muydun?”

“Epeydir.” Noah kapıdan çekildi. “Bu gerçekten çok güzel olmuş Beth.”

“Daha önce hiç bu kadar farklı, çift çiçekli ve yıldız şekilli bir hasekiküpesi çiçeğini bir arada görmemiştim.”

Başka ayak sesleri işiten Beth, Lizzie’nin de içeri girdiğini görünce kalbine bıçak saplanır gibi oldu. Lizzie’nin fazlasıyla derin dekolteli elbise giyerek bembeyaz tenini ve taze pişmiş börek gibi korsesinden fışkıran göğüslerini görünce kendini rahatsız hissetti. Kızın göğüsleri ona bile çekici görünürken kim bilir Noah’ya neler hissettiriyordu?

“Merhaba Noah,” dedi Lizzie. Dudaklarını ıslatarak Noah’ya şuh bir gülücük attı. “Geçen akşamdan beri görüşemedik.”

“Merhaba Lizzie,” dedi Noah. Ağırlığını bir bacağından diğerine verirken yüzünün rengi atmış gibiydi.

Lizzie boş bir surat ifadesiyle Beth’e baktıktan sonra derin bir iç çekerek göğüslerini iyice belirginleştirdi, tabii bu ne kadar mümkünse. “Ah, neyse. Gitmem gerek. Ne de olsa bazılarımızın boyalarla uğraşmaktan daha iyi işleri var. Akşam yemekte görüşürüz Noah.” Noah’yı baştan aşağı gülümsemesiyle yiyip bitirdikten sonra odadan ayrıldı.

Beth sinirden taş kesilmiş halde boyalarını ve fırçalarını toplayıp, gelişigüzel bir şekilde hepsini temizledi. “Yeni bir hayranın var anlaşılan Noah.”

Noah sıkılgan bir gülümsemeyle beraber omuz silke- rek, “Sanırım öyle. Mimariye karşı çok ilgili,” dedi.

“Sahi mi?” Beth hayretle kaşlarını kaldırmıştı.

“Evet, öyle. Şehirde çalışmalarını yürüttüğüm projeler hakkında bilgi almak için sürekli beni arıyor.”

"Peki, projeler hakkında daha çok o mu konuşuyor yoksa sadece sen konuşuyorsun, o da dinliyor mu?"

"Şey..." Noah kaşlarını çatı. "Sanırım son çalışmalarım hakkında konuşan ben oluyorum. Ama o da ilgiyle dinliyor, hatta neler yaptığımı daha yakından görmek için benimle şehirde dolaşmak istediğini bile söyledi."

"Eminim onun içindir."

Noah konuyu değıştirdi. "Biraz yürüyelim mi? İster sen taslak defterlerimizi de yanımıza alabiliriz."

"İşim de bitti zaten." Kıskançlık ne can yakan bir duyguydu böyle. Kardeşlerine karşı duyduğu kıskançlıktan çok daha başka bir şeydi bu, daha önce hiç hissetmediği bir duyguydu.

Hendeğin kenarındaki meşe ağacının altında, yani en sevdikleri yerde oturdular. Akşam güneşi Beth'in ruh halini az da olsa düzeltmişti. Johannes ile Merryfields'in bahçesinde oturup karalama yaptıkları ve sohbet ettikleri yaz günlerini özlüyordu. Noah ile de aynı şeyleri yapmak ona eski günleri hatırlatmıştı bir anda.

Noah derin bir oh çekerek meşe ağacına sırtını yasladı. "Öğleden sonralarım duvarcılarla marangozların didişmelerini dinlemekle geçiyor," dedi. "Seninle bütün gün burada olmayı iple çekiyorum." Taslak defterini açıp en üste ağaç çizmeye başladı.

Beth hendeğin kenarında dizili sukamışlarını çizirken bir yandan da Noah'nın uykuya dalışını ve elindeki kalemin usul usul parmaklarının arasından kayışını seyrediyordu. Hafif bir esinti dalların arasından geçerken Noah'nın düzgün, kemiksiz burnunun üzerine gün ışıkla-

rını düşürüyordu. Bir tutam kestane rengi saç, esintiyle beraber alnına döküldü. Beth, gülümseyerek taslak defterinde yeni bir sayfa açtı.

Neredeyse yarım saat geçmişti. Beth, Noah'nın elmacık kemiklerinin gölgesini yaymak için başparmağını kara-kalem resmin üzerinde gezdirip belirgin çizgileri yumuşatarak son rötüşları yapıyordu. O sırada Noah'nın uyandığını ve mahzun gözlerle onu seyrettiğini fark etti.

"Demek sıradaki çalışmanın konusu benim?" dedi Noah gülümseyerek. "Çiçek resimlerinden daha farklı bir şey olacak."

"Johannes tecrübe edinmem gerektiğini söylerdi. Sen de öyle güzel uyuyordun ki resmini çizeyim dedim."

"Bakabilir miyim?"

Beth taslak defterini ona uzattı.

"Çok iyi yakalamışsın," dedi Noah biraz sonra. "Her sabah tıraş olurken aynada gördüğüm yüz bu işte. Ama beni fazlasıyla kahramanvari çizmişsin sanki."

Beth utanmıştı. Noah'nın çene hattını çizerken onu, çocukken okuduğu kahramanlık hikâyelerindeki şövalyeler gibi hayal etmişti gerçekten de.

"Virjinya'ya döndüğümde beni hatırlaman için güzel bir anı olmuş," dedi Noah. Bacaklarını karnına çekerek çenesini dizlerine yasladı ve suratını asarak hendeği seyre koyuldu.

"O zaman belki," dedi Beth içindeki acıyı hiç açığa vurmayan bir ses tonuyla, "belki sen de benim resmimi çizersin, beni de unutmamış olursun?"

"Seni asla unutamam. Nasıl unutabilirim ki?" dedi Noah yüzünü tekrar Beth'e çevirerek.

Beth karmakarışık duygular içinde gözlerini kaçırdı. "Ben de senin taslak defterine bakabilir miyim?" diye sordu. Sayfaları çevirdikçe Noah'nın çizimlerinin kendisinkilerden ne kadar farklı olduğunu görüyordu.

"Gördüğünün birebir aynısını yapmıyor musun?"

"Ağaçtaki yaprakları görüyor musun? Onları üzerinde çalıştığım oyma taş konsol için ilham kaynağı olarak kullanıyorum." Beth'in yanına oturarak defteri geri aldı. "Bak şimdi, eğer yaprakları şöyle çizersem..." Karakalemi aldığı gibi eli meşe yapraklarından bir çelenk çizmek için kâğıdın üzerinde seri hareketlerle kıpırdamaya başladı. "... kusursuz bir alçı pervaz ya da şömine rafına hareket katacak bir oyma işi ortaya çıkar."

"Bu çok iyi," dedi Beth coşkuyla.

"Bir gün," dedi Noah, "Bu detayları kendi evimi yaparken kullanacağım."

"Bunu asla göremeyecek olmam ne yazık," dedi Beth.

Birdenbire güneşin önüne yerleşen bulutun verdiği serinlikle içi ürperdi.

27. Bölüm

Birkaç gün sonra sandalcı Merryfields'e yanaştı ve Beth ile Cecily evlerine kavuşmanın heyecanıyla iskeleye atladılar. Beth zili çaldı, bahçe kapısı açılana kadar sabırsızca beklediler.

"Joseph! Nasılsın?"

Joseph, çantalarını alırken yüzüne kocaman bir gülümseme yayılmıştı. "Siz iki hanımefendiyi tekrar gördüm, çok daha iyi oldum! Gelip gelmeyeceğinizden emin değildim."

"Ne! Düğününü kaçıracığımızı düşünmedin herhalde?"

"Söyle bakalım, Sarah kendine güzel bir elbise dikti mi?" diye sordu Cecily.

"Her akşam Peg ile birlikte sır gibi odaya kapanıp durdular," dedi Joseph. "Fakat tuhaftır ki sürekli saçında iplik yakalıyordum, sanırım dikiş bölümünde bir şeyler dönüyor."

Bostandan geçerek eve doğru ilerlediler. Beth, Johan-

nes'ı asılı bulduğu elma ağacının yanından geçerken canının yandığını hissetti. Bu mutlu günü, aklına gelen o düşüncelerle mahvedemezdi. Dikkatini hemen başka yöne çevirdi.

Joseph bostanın bahçeye bağlanan kapısını açmca Beth bir an duraksayıp Merryfields'e baktı. Solmuş kızıl tuğlaları sapsarı güneşin altında ışıldıyor, burgulu bacası masmavi gökyüzüne kıvrılarak uzanıyordu sanki. Ne kadar da özlemişti! Bahçeler her zamanki gibi çok güzeldi, ama Fulham Sarayı'nın uçsuz bucaksız bahçelerinden sonra Merryfields'in bahçeleri gözüne ne kadar da küçük görünmüştü.

John ile Yaşlı Silas çiçek tarhlarından birini budamakla meşguldü. Silas onlara el sallayınca John hemen yanlarına koştu.

"Beth! Cecily!" İkisini birden kucaklayarak "Sizi öyle çok özledim ki!"

"Yeni şapkama dikkat et lütfen!" dedi Cecily şapkasını düzeltip tüylerini yerine takmaya çalışarak. "Her tarafın toz toprak içinde!"

"Dur sana bir bakayım." Cecily'yi kollarından tutarak şöyle bir süzdü. "Benim küçük kız kardeşim büyümüş de gü-gü-güzeller güzeli bir leydi olmuş."

"Gerçekten mi?" diye sordu Cecily neşe içinde. "Büyükannem yüksek sosyete içinde nasıl hareket edilmesi gerektiğine dair bildiği her şeyi bana öğretiyor. Sonunda kendime zengin bir koca bulacağım." Beth'e bir göz attıktan sonra "Ambrose kızlarından hiç değilse *birinin* evlenmesi gerektiğine karar verdim."

"Hadi gelin," dedi John Beth'in koluna girerek. "Siz

yokken buranın ne kadar tuhaf olduğunu ha-ha-hayal bile edemezsiniz. Hele de Kit Virjinya'dayken. Tek çocuk olmaktan hiç hoşlanmadım. Annem ve babam heyecan içinde sizi bekliyor, içeride odadan odada geçip duruyorlar. Bu arada Beth, bana Geo-Geo-George London'dan bahsetmen için seni birkaç saat esir almaya ka-ka-kararlıyım."

"Anlatacak öyle çok şey var ki. Çok özel ve güzel bir orikula resmi yaptım; kırmızı, sarı ve bronz tonlarında. Senin de onlardan burada yetiştirmeyi ne kadar çok isteyeceğinden bahsettim ve Bay London sana hediye olarak çiçek tohumları gönderdi. Resimlerini de getirdim, çiçek açtıklarında nasıl olduklarını görebilirsin."

John Beth'e sımsıkı sarıldı. "Demek oralarda beni unuttun. "

"Elbette unutmadım!"

Joseph valizleri taşıyarak önden gitti. Beth, annesiyle birlikte Orpheus'un ona doğru koştuğunu görünce kollarını açarak onlara doğru koştu ve yüzünü Susannah'nın yumuşacık yanağına gömerek gül ve lavanta karışımı kokusunu içine çekti.

Gözleri sevinçten parlayan Susannah, Beth'i öperken Cecily de aralarına katıldı. "Eve hoş geldiniz benim güzel kızlarım," dedi Susannah.

Orpheus zıplayarak Beth'in koluna tutundu ve yüzünü yalamaya başladı.

"Dur bakalım bayım!" Beth, köpeğinin kulaklarını gıdıklayıp kabarık tüylerini okşadı. "Demek beni çok özledin?"

William küçük salonda onları bekliyordu. Beth, baba-

sının yüzündeki mutluluğu görünce duygulandı. "Gelin bakalım, oturun. Neler yaptınız anlatın? Beth, artık Saray'da yaşadığma göre sen de soylu biri sayılırsın değil mi?"

"Sanıldığı gibi soylulukla ilgisi yok, hatta Saray'ın bazı bölümlerinin durumu Merryfields'ten bile kötü olduğu için tadilatla."

"Şehirde durumlar nasıl?"

"Savaşta olmadığımız halde daimi ordunun bu kadar büyük çaplı olmasından herkes çok rahatsız. Piskopos Compton, Cizvitlerin, Kral'ı resmi kilise ile ilgili hiçbir değişiklik yapmayacağına dair verdiği sözlerden geri döndürmüş olmalarından korkuyor."

"Senin politikayla ilgilediğini hiç bilmiyordum Beth," dedi Susannah.

"İlgilenmiyordum. Sadece, bu aralar Josh ile Sam'in Saray'la ilgili anlattıklarının ya da Piskopos Compton'un bahsettiği olayların yaşam biçimimizi etkileyecek türden şeyler olduğunu gördükçe ilgim artıyor."

"Ev hasreti çektin mi?" diye sordu Susannah.

"İlk başlarda, evet," dedi Beth. "Ama artık yeni arkadaşlar edindim, hem her akşam Chelsea'ye dönmeden önce Noah beni görmeye geliyor."

"Benim neler yaptığımı sormayacak mısınız?" diye sordu Cecily. "Beth'in döküntü eski sarayından çok daha ilgi çekici şeyler anlatabilirim."

"Leydi Arabella'nın yanında kalmak sinir bozucu değil mi?"

"Sinir bozucu mu!" Cecily güldü. "Hiç de sinir bozucu

değil. Birlikte Exchange'e alışverişe gidiyoruz, arkadaşlarını ziyaret edip kahve içiyoruz, ikizler ve Harry de Montford ile tiyatroya gidiyoruz. Ah, Büyükanne Arabella beni çok benimsedi!"

William kaşının birini kaldırarak "Çok eğleniyorsun demek," dedi.

Cecily'nin gözleri parlıyordu. "Kesinlikle öyle. Büyükanneimin terzi bana sarı taftadan yeni bir elbise dikeyor. Bir de şehirde gezmeye bayılıyorum. Çok heyecan verici! Ah, ikizler Saray'da *ne kadar* dedikodu varsa bize anlatıyor." Sesini alçalttı. "Daha geçen gün Josh, Harry'ye Kral'ın alelade bir fahişesi olduğunu ve onu arka merdivenlerden odasına aldığını söylemiş..."

"Cecily! Bu kadarı yeter!"

"Ama baba, doğruyu söylüyorum!"

William'ın yüzündeki ifade karanlık bir öfkeye bürünmüştü. "Amcanın böyle haince bir hikâyeyi sana anlatması yetmiyormuş gibi senin de gelip ayrışını tekrar etmen ne demek oluyor?"

Cecily sıkıntılı bir şekilde derin bir nefes aldıktan sonra "Haklısın Baba," dedi.

"Belki de genç bir bayana yakışır tutumlar sergilemek için düşünmek üzere odana çıksan iyi edersin."

"Beni odama mı gönderiyorsun?" Cecily hayretle babasına bakıyordu.

"Terbiyesiz çocuklar gibi davranırsan sonuçlarına katlanırsın. Leydi Arabella'nın da bir *leydinin* dudaklarından bu tür sözcükler çıkmasını onaylayacağını hiç sanmıyorum."

"Anne?" Cecily destek almak için annesine döndü, fakat beklediğini bulamayınca dudaklarını bükerek ayağa kalktı. "Peki, zaten düğünden önce kırışmaması için eteğimi asmam gerekiyordu." Kapıyı biraz fazla gürültülü kapatarak odadan ayrıldı.

"Harry de Montford bu utanç verici dedikoduyu genç bir kıza anlatarak ne yapmaya çalışıyor anlamıyorum," dedi William başını onaylamaz bir şekilde sallayarak.

"Cecily kendini ona fazlasıyla kaptırmış durumda," dedi Beth. "Tabii Harry de Montford oldukça çekici biri."

"Leydi Arabella kız kardeşine yeterince göz kulak oluyor mu?" diye sordu Susannah endişeli bir şekilde.

"Leydi Arabella etrafında bir sürü genç ve yakışıklı erkek bulundurmaktan haz duyuyor, ancak Cecily'ye daha çok ilgi gösterdikleri takdirde onların varlığını ortadan kaldırmak isteyecektir."

Susannah yalandan bir gülümsedi. "Leydi Arabella işte."

"Bu durumda Cecily'nin Chelsea'ye geri dönmesine izin vermemiz doğru olur mu?" diye sordu William.

"Sen en doğrusunu düşünürsün Baba, ancak bana kalırsa Cecily'nin bir süre daha bu eğlenceli hayatı sürdürmesine izin vermek daha iyi olacaktır. Eminim çok geçmeden Leydi Arabella'nın ve Harry de Montford'un kaprislerinden de sığ yaşantılarından da bıkacaktır. Eğer Cecily kendi kendine bu durumun farkına varmadan onu yeni arkadaşlarından ayırmaya kalkışırsak oldukça uzun bir süre suratı asık dolaşacaktır."

William biraz düşündükten sonra Susannah'ya döndü.

“Sen ne düşünüyorsun hayatım? İçgüdülerim bana Cecily’yi gözümüzün önünde tutmamız gerektiğini söylese de Beth gayet net konuştu.”

“Beth ona göz kulak olur.” Susannah iç geçirdi. “Çocukken kardeşleri Cecily’ye boşuna Sersem Kafa demiyor-muş.”

“Her daim mantığıyla hareket eden Beth’in aksine,” dedi William kızının elini tutarak.

Beth’in yüzü mutluluktan kıpkırmızı kesilmişti. William’ın övgüleri onun için çok kıymetliydi. “Beth’in aşırılıklarını önlemek için elimden geleni yapacağım,” dedi.

Ertesi gün Joseph ve Sarah’nın düğün günüydü. Ambrose ailesi, konuklar ve hizmetliler en iyi kilise kıyafetleriyle salonda toplandıktan sonra birlikte kiliseye yürüdüler.

Phoebe, mavi başörtüsü ve altın halka küpeleriyle son derece asil bir havaya bürünmüş, siyahi teni gururla ışıltı-yarak oğlunun kolunda ilerliyordu.

Mavi renk kadife ceket giyen damat gergin bir şekilde boynundaki dantel fırfırla oynayıp duruyordu.

“Özgürlüğünün so-so-son günü,” diye takıldı John, damadın koluna vurarak.

Joseph başını sallayarak anlamsızca gülümsedi. Esmer teni her zamankinden daha donuk görünüyordu.

Kilisenin çanları art arda çalmaya başladı.

“Gidelim mi?” dedi William kolunu Susannah’ya uzatarak.

Kilise, Merryfields’in bahçesindeki çiçeklerle süslen-

mişti; gelin ise iç eteği kelebek desenleriyle bezeli mavi bir elbise giymiş, bir gelinin olması gerektiği kadar alımlı ve güzel görünüyordu. Emmanuel'in kilise koridorunda kızını koluna takarak yürüyüşündeki onurlu tavır Beth'i duygulandırmıştı.

Cecily bütün tören boyunca dantel işlemeli mendiliyle gözyaşlarını silip durdu. "Keşke bugün gelinin yerinde ben olsaydım," diye fısıldadı Beth'e. "Ama o zaman saçlarıma beyaz çiçekler takar, gözlerimle uyumlu yeşil ipek bir elbise giyer ve bileklerime kurdele bağlardım."

"Evlilik, giyeceğin kıyafetlerden daha ötesidir," dedi Beth ciddiyetle. Fakat o da Sarah ile Joseph'in birbirlerine yemin ettikleri anı gözleri dolarak seyretmişti. İkisile birlikte büyürken sevgilerinin de her geçen gün büyümesine şahit olmuştu. Ansızın tuhaf bir hüzün sardı içini. Evliliğin sunduğu bütün umutlardan ve hayallerden yoksun kalacak, asla Sarah gibi bir gelin olamayacaktı. Onu koruyup kollayacak, birlikte bir hayatı paylaşacak kocası olmayacaktı hiçbir zaman. Tüm sevgisini vereceği çocukları da. Derin bir iç çekince Cecily onu dürttü.

Beth oturduğu yerde hemen doğruluverdi. Karamsarlığa boğulmanın ne yeri ne de vaktiydi; özel yeteneğinin harcanıp gitmemesi için çok büyük dikkatle ve kendi isteğiyle seçtiği yoldu böylesi bir yaşam. Bunun dışında kalan her şey Johannes'ın ona olan inancını boşa çıkarırdı.

Seremoniden sonra ana salonda düğün yemeği verildi. Tüm aile ve konuklar tavuklu tartların, kızarmış kuzunun, turnabalığının ve jölelerden, şaraplı krema tatlılarından, pastalardan oluşan farklı türdeki lezzetlerin tadını çıkardılar. Ardından müzik ve dans başladı.

Beth, Yaşlı Silas'ın Nellie Bryne'ı dansa kaldırdığını görünce keyfi yerine geldi.

Kemancının karşısma geçip her yeni notada uğuldayan Orpheus ortamdan uzaklaştırılarak ahırlara götürüldü.

Gün sona ermek üzereyken güneş en kızıl haliyle ufukta batıyordu. Clarence Smith, gelinle damada son bir kez kadeh kaldırdıktan sonra uzun yıllar boyunca mutlu ve mesut yaşamalarını dileyerek bir konuşma yaptı. Herkes dışarı çıktı ve mutlu çift ahırların üstünde, birlikte yaşayacakları evlerine doğru ilerlerken üzerlerine gül yaprakları ve pirinç serpiştirildi.

Phoebe ile Peg kol kola girmiş ne zaman torun sahibi olacaklarını tartışarak sevinç gözyaşları döküyordu.

Konuklar odalarına dönmüş, iki kadeh şarapla sarhoş olan Cecily başını masaya yaslayıp uyumuştı.

Beth ile Susannah salonu toparlamak üzere Jennet, Phoebe ve Peg'e yardım etmeye koyuldu.

"Ne kadar güzel bir düşüncü," dedi Beth üst üste yığılı tabakları bulaşıkhaneye götürürken.

"Çok mutlu görünüyorlardı değil mi?" diye sordu Peg. Kolları dirseklerine kadar suyun içine gömülmüş, bulaşıkları yıkıyordu.

"Doğru seçim olduğunu anlamak için birbirlerine nasıl baktıklarını görmem yeterli," dedi Beth. İçten içe neden bu kadar duygusallaştığına bir anlam veremiyordu.

Peg yüzüne düşen perçemi üfleterek, "Emmanuelim ile karşılaştığım ilk an onun doğru kişi olduğunu anlamıştım ve daha on dört yaşındaydım," dedi. Tabakları ovalarken gözleri uzaklara dalmış o günleri anıyordu. Beth, onun

bu haline bakınca on dört yaşındaki hevesli Peg'i görebiliyordu. "Ve hâlâ benim bir tanem o, geçen yirmi seneye rağmen. Beni güldürmeyi her zaman başarmıştır, en zor zamanlarda bile. Gülmek, mutlu bir evliliğin sırrı bu işte."

Beth tan vaktinin uğultusuna gözlerini açtı ve Cecily'yi rahatsız etmemek için yataktan usulca kalktı. Pencereden dışarıyı seyretmek için perdeyi açtı. Gökyüzü pembenin hâkim olduğu puslu bir maviliğe bürünmüştü, çimlerin üzerindeki çiğ taneleri ışıldıyordu. Böylesine muhteşem bir manzaranın resmini yapmak için sabırsızlandığını hissetti; her birinin uçları altın sarısı olan bu pembemsi bulutların renk tonunu nasıl elde edeceğini düşünerek bir süre bekledi. Bir anda kendini dışarı atma isteğiyle çabucak elbisesini giyip odadan yalınayak çıkıverdi.

Gölgenin içinden çıkagelen Orpheus da onunla birlikte aşağı indi. Dışarı çıkıp da soğuk ve pürüzlü taşları ayaklarının altında hissettiği an mis gibi havayı ciğerlerine soludu.

Eteklerini topladığı gibi çimlerin üzerinde Orpheus ile birlikte koşturmaya başladılar. Merryfields'te bir yaz sabahına erkenden uyanmanın coşkusu tüm benliğini sarmıştı. Tek başına çocuklar kadar şendi. Sonunda nefes nefese kalmıştı, yavaşlayarak bostana doğru yürüdü. Eteklerinin ucu nemden sıırıslam olmuş bileklerine çarpıp duruyordu. Elma ağacının gövdesine yaslanarak ılık sabah güneşinin etkisiyle çimlerdeki çiğ buharlaşıp gidişini seyrederken nefes alışverişi düzeldi. Bostan kuş cıvıltılarıyla ve gün ışı-ğıyla o kadar güzel görünüyordu ki Johannes'ı burada bulduğu o karanlık ve ürkütücü yer değildi sanki.

Biraz dinlendikten sonra bahçede dolaşarak çiçek topladı. Hanımelinin önüne gelince durup eğildi ve Johannes'ın mezarı başındaki tahta haçın önüne çiçekleri bıraktı. Birlikte oturup resim karalamaktan hoşlandıkları banka oturarak ona dua okurken gözlerini sımsıkı kapayıp Johannes'ın cana yakın yüzünü hayal etti. O anda Jo yanında olsaydı ve bu güzel günün keyfini birlikte sürselerdi. Göğüs geçirerek banktan kalktı. Birazdan ev halkı uyanırdı. Merryfields'ten ayrılma vakti yaklaşıyordu.

Ahırların önünden ağır adımlarla ilerlerken yukarıda bir pencere açıldı ve Sara çırılçıplak halde cama çıkarak temiz havayı soludu. Kıvrıkcık siyah saçları göğüslerinin üzerini bir tül gibi örtmüştü, güneş tarçın renkli güzel tınını altın pırıltılarla okşuyordu.

Arkasından Joseph göründü ve çenesini Sara'nın başına dayayıp beline sarıldı. Sara başını arkaya çevirerek kocasıyla öpüşmeye başladı.

Beth samanlığının kapısına gizlenip bu özel anı bozmamak için onlar odalarma çekilene kadar gözlerini kaçıarak bekledi. Sonradan sonraya içini kemiren acı bir kıskançlıkla oradan ayrıldı.

28. Bölüm

Günün sonunda Fulham Kilisesi'nin çanları saati haber verdi. Beth fırçasını tuvalden çekerek resme şöyle bir baktı; kıvılcık yıldız şeklindeki anemon çiçeğinin dar katmanları, geriye doğru kıvrık taç yaprakları ve kadifemsi, kömür gibi görünen stamenleri çok güzel duruyordu. Bol miktarda kıvılcık pigment öğütürerek hazırladığı boyayla resmine ertesi gün devam edecekti. Saçlarını sıkıca tutturduğu kurdelesini çözerek parmaklarıyla saçını taradı. Sabahtan bir piknik sepeti hazırlamış, içine şekerli jölesi davetkârca parlayan domuz yağlı keki, bir sürahi elma suyunu ve iki büyük bardağı yerleştirmişti. Kocaman keke bakarak kenarından bir parça alırsa şeklinin bozulup bozulmayacağını merak etti.

Ancak çok geçmeden Noah, atölyenin kapısından içeri girdi. "Fırçalarımı yıkayıp boyaların ağzını kapatır kapatmaz hazırım," dedi Beth.

Beth etrafı toparlarken Noah da masanın kenarına yaslanmış sabırsızca bacağına sallıyordu. Sonra Beth'in ta-

mamlanan resimleri dizdiği büyük rafa bakmaya gitti. İçlerinden, koyu tondaki kadifemsi stamenleri göstermesi için hafifçe aralanmış ve bir kâseyi andıran kıvrımlı, burgulu taç yapraklarıyla kırmızı ve beyaz çizgili lâlenin resmini aldı.

“Bu John Tradescant tarafından toplanıp yetiştirilen özel cins bir lâle,” dedi Beth. “Çok sıra dışı değil mi?”

Noah tuvali alıp pencerenin önüne geçerek resmi bir süre inceledi.

Beth masayı silerken gizliden gizliye Noah’yı takip ediyordu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu. “Resme öyle uzun uzun baktın ki çok merak ettim.”

Noah bakışlarını ona çevirdi. “Resimlerine bu kadar tutkuyla bağlanmanı şimdi çok iyi anlıyorum. Bu basit bir hobi değil. Bir ressam yeteneğine hatta daha da ötesine sahipsin. Ve son haftalarda bu konuda daha da profesyonelleştiğin belli oluyor.”

Beth’in içi mutluluktan kıpır kıpırdı. “Teşekkürler Noah,” dedi usulca.

“Yine de bunun için hayatını hiç evlenmeyerek yapayalnız geçirecek olman büyük fedakârlık.”

Beth iç geçirdi. “Evlenince çocuklarım olacak ve sonra amacımdan sapmak zorunda kalacağım. Buna izin veremem.”

Noah hafifçe kaşlarını çattı. “Evliliğin verdiği huzurdan feragat etmek belki sandığından daha büyük bir fedakârlıktır.”

“Olabilir.” Beth, Noah’nın keskin bakışlarına yakalan-

mamak için önlüğünü çıkarıp pelerinini giymekle meşgul oldu.

“Bir dakika dur,” dedi Noah. “Buraya gel.” Mendilini çıkarıp Beth’in yanağını büyük bir hassasiyetle silerken diğer eliyle de çenesini tutuyordu.

Parmaklarındaki sıcaklığı ve ceketine sinen kokuyu duyumsayan Beth’in damarları çekilir gibi oldu bir anda. Birbirlerine öyle yakındılar ki Noah’nın çene çukurundaki sakalların kızılımsı tonunu ve dudaklarına sabitlenen gözlerinin ela rengini en net haliyle görebiliyordu. Kalbi heyecanla çarpmaktan neredeyse duracaktı. Dudakları kurumuşturdu.

O sırada dışarıdan bir at kişnemesi ve avludaki adamın sesi duyuldu.

Noah gözlerini kırıştırtarak apar topar geri çekildi ve mendili havaya kaldırarak Beth’e kırmızı boya lekesini gösterdi.

“Teşekkür ederim,” dedi Beth gözlerini kaçırarak.

“Haydi, gidelim öyleyse leydim!” Şakayla karışık reverans yaparak kolunu Beth’e uzattı.

Yol boyu salına salına yürüyerek arka merdivenlerden indiler. Beth loş basamaklarda yüzünün kızarıklığı belli olmadığı için rahatlamıştı.

Hendeğin kenarına serdikleri örtünün üzerine oturduktan sonra Beth domuz yağlı keki dilimlerken Noah da elma suyunun kapağını açıyordu.

“Merryfields ziyaretin nasıl geçti?” diye sordu Noah kekten bir dilim alırken.

“Düğün çok keyifliydi,” dedi Beth. Sara ile Joseph’in

pencere pervazındaki birbirine sarmaş dolaş çıplak halleri gözünün önüne geldi ve birden iştahı kesilerek keki bıraktı. “İki insanın birbirini böylesine sevdiğine şahit olmak harika bir şey,” dedi sessizce. “Sevmediğin biriyle evlenmek korkunç olmalı.”

“İnsanlar aşktan ziyade başka nedenlerle evleniyorlar,” dedi Noah. “Hayatı paylaşmak, para ya da hayatı kolaylaştırdığı için...” Dizlerini kendine çekip sarılarak nehri seyrederiyordu. “Ya da aile kurma umuduyla.”

“Hiçbir şekilde arzulamadığın biriyle bütün hayatını geçirdiğini, geceni gündüzünü ona vererek ikinizden biri ölene dek yıllarca bir arada yaşadığını düşünebiliyor musun?”

“Pek çok insan buna mecbur,” dedi Noah kısaca.

“Ama ben onlardan biri olmayacağım.”

“Bunu yeterince net ortaya koydun zaten. İşin senin için çok önemli ve âşık olsan dahi evlenmeyeceksin, anladım.” Yana doğru yaslanarak domuz yağlı kekinden nehirde keyifle yüzen ördek ailesine birkaç parça fırlattı.

Ortada bir sebep olduğunu bilseydi Beth, Noah’nın ona sinirlendiğini düşünecekti. “Aşksız bir hayat istediğim anlamına gelmiyor bu,” dedi.

“O kadar utanmaz biri olduğunu hiç düşünmemiştim Beth!”

“Değilim! Fakat Joseph ile Sara birlikte çok mutlular.” Noah’nın yüzüne bakamıyor, eline bulaşan kırıntıları temizliyormuş gibi yapıyordu. “Sahip oldukları şeye çok özendim. Bazen bir kocam olmayacağını düşünmek çok zoruma gidiyor.”

“Öyleyse gerçekten ne istediğine karar vermelisin.”

“Fakat bu hiç adil değil! Erkekler evlenseler de kendi hayatlarına kaldığı yerden devam edebiliyorlar fakat kadınlar ev işleriyle çocuklarla uğraşmak zorunda kalıyor ve başka bir şeyle ilgilenmeye zamanları olmuyor.

“Bir eve ve çocuklara sahip olmak çoğu kadını en çok mutlu edecek şeylerdir. Tanıdığım bütün genç kadınlar, tabii sen hariç, evlenerek kocalarına toplumda edinmek istedikleri yeri vermek için resmen can atıyor.”

Noah’nın anlayışsızlığı karşısında Beth hüsrana uğramıştı. “Noah, sen kadın olsaydın eğer, yemek pişirmek ve ev temizleyip toplamak uğruna *büyük bir mimar olma* hayalinden vazgeçer miydin?”

Noah ona uzun uzun baktıktan sonra “İşte şimdi saçmaladın,” dedi.

“Öyle mi? Bir kadının erkeklerinki gibi büyük hayallere sahip olmasının imkânsız olduğunu nasıl düşünebilirsin?” Beth, gözlerini kaçırana kadar Noah’ya dik dik baktı ve ardından aralarında tuhaf bir sessizlik oldu.

Biraz sonra Beth iç geçirerek, “Tartışmayı bırakalım,” dedi.

“Amacım bu değildi.” Uzanıp Beth’in yanağını okşadı. “Merryfields ziyaretini anlatmaya devam et hadi.”

“Cecily, babamı kızdırmayı başardı ve babam da onu utanç içinde odasına gönderdi,” dedi Beth. “Harry ve ikizlerden duyduğu Kral’la ilgili skandal dedikodularından bahsedince bu babamın pek hoşuna gitmedi.”

“Harry, Cecily’ye bu tarz dedikoduları anlatmamalı; Cecily daha çok küçük. Bazılarının dediğine göre Kral’ın

neden bu kadar iyi bir Katolik olmaya çabalayıp durduğunun arkasında *cinsel arzuları* yatıyormuş; günahlarından arınmak içinmiş." Noah'nın gözleri şenlenmişti. "Diğerleri de diyor ki sevgililerinin hepsi o kadar çirkin ve at suratlıymış ki günahlarının kefareti bu dünyada peşin peşin ödüyormuş."

Beth, Noah'nın neşesinin yerine geldiğini görünce rahatlayarak gülümsedi. "Benimle bu tür şeyleri konuşabilmene seviniyorum."

Noah Beth'in yanına uzandı, masmavi gökkubeden yüzüne vuran güneşe gözlerini kısıtı. "Cecily'nin aksine senin bu tür konuları ne zaman konuşup ne zaman konuşmaman gerektiğini bildiğine güveniyorum çünkü."

"Bu konularda pek bilgili değildir. Ülkenin mevcut gi-dişatına ya da Kral'ın Roma'yı takip etme hırsının bizim için ne kadar önemli etkileri olduğuna dair hiçbir ilgisi yok."

"Fakat sen durumun ciddiyetinin gayet farkındasın."

"Saray'da yaşarken bunun aksi nasıl mümkün olabilir ki? Piskoposun korkusuz bir Anglikan oluşu ve Leydi Arabella'nın Katolik hareketini desteklemesi sayesinde Kraliçe'nin bir erkek evlat doğurmasının ne gibi krizlere neden olacağını daha iyi kestirir oldum." Göğüs geçirdikten sonra konuşmasma devam etti. "Cecily için endişeleniyorum. Arkadaşınızı sevdiğim pek söylenemez. Çok tatlı dilli fakat güvenilmez biri."

"Aslında benim arkadaşım sayılmaz. Onunla Jamestown'da tanıştım ve İngiltere'ye birlikte geldik. Evleri şehrin diğer ucunda, bütün çiftlikleri var. Babası varlıklı Fransız

Katoliklerinden ancak sahip olduğu her şeyi içkiye harcamış ve çiftlik işleri düşüşe geçmiş. Harry'yi de zengin bir kadın bularak ailenin durumunu düzeltmesi için Londra'ya göndermişler."

Beth de örtünün üzerine uzanmıştı ve birbirlerine çok yakın durduklarının farkındaydı. "Sanırım bunun için rahatlamam gerekir," dedi. O sırada kolu yanlışıyla Noah'nın koluna değse hakkında kötü düşünür mü diye merak ediyordu. "Zengin bir kadın aradığına göre Cecily'ye fazla yaklaşmayacağından emin olabilirim."

Noah uzanıp onun elini tuttu. "Güneş öyle sıcak ki uykumu getiriyor."

Elma suyu ve sıcaklığın verdiği sersemlikle Beth, Noah'nın uykuya dalışını seyrediyordu; uzun kirpiklerini usul usul kırpışını keyifle izliyor, yüzündeki her bir çili ve pürüzsüzlüğü ve güçlü çenesinin ortasındaki gamzeyi bir bir hafızasına kazıyordu. Eli hâlâ Noah'nın avucunun içindeydi, onun elini kaldırıp yavaşça dudaklarına götürdü ve öptü. Her gece kocasının koynuna uzanıp sabahları gözünü açtığında onun güzel yüzünü yanı başında görmek acaba böyle bir duygu muydu? Bu mutluluğu hiçbir zaman yaşamayacağını düşününce kalbine bir ok saplanır gibi oldu.

Beth biraz kestirdikten sonra kalkıp bardağındaki elma suyunu bitirdi ve örtünün üzerindeki kek parçalarını temizledi. Domuz yağlı kekin geri kalanı güneşin altında bozulduğu için nehirdeki ördeklere attı. Ördekler kanat çırpıp gürültüyle vaklayarak kekin başına üşüşüverdi.

Noah esneyip gerinerek yerinden kalktı.

"Saatin farkına varmamışım," dedi Beth. "Yemeğe gecikirsem Leydi Arabella çok kızar."

“Chelsea’ye kadar yanında gelmemi ister misin?”

“Gerek yok, gerçekten.”

Noah nehirden geçen ilk sandala ıslık çaldı. Vedalaşırken Noah bir süre onun yüzüne baktı ve tam öpmek üzereyken Beth yanağı yerine dudaklarının birbirine kavuşması için başını hafifçe çevirmeyi öyle çok istedi ki ama cesaret edemedi.

Sandalcı Chelsea’ye doğru kürek çekerken Beth başını çevirip iskeleye baktı; genç bir kadın çimlerin üzerinde yürüyerek Noah’nın yanına geldi ve koluna girdi. Lizzie Skelton’dan başkası değildi bu.

Beth, yemek odasının aralık duran kapısının önüne gelince yavaşladı. İçeride yoğun bir uğultu ve Leydi Arabella’nın birbiri ardına patlayan gürültülü kahkahaları yükseliyordu. Yemekte misafirler vardı demek ki. Lizzie ile Noah’yı yan yana görmenin verdiği kıskançlık canını yeterince yakmıyormuş gibi şimdi bir de azar yemek zorunda kalacaktı. Derin bir nefes alarak kapıyı açtı.

Masadaki bütün suratlar ona dönmüştü. En az bir düzine konuk, en iyi bardak ve örtülerle süslenmiş masanın etrafına dizilmişti. İçerisi kızarmış et, baş döndürücü parfümlerin karışımı ve kırmızı şarap kokuyordu.

“Geciktiğim için özür dilerim,” dedi Beth. Keşke yemek odasına gelmeden önce kıyafetlerini değiştirmiş olsaydı.

Leydi Arabella’nın dudakları gerildi fakat boyalı yüzüne hemen sahte bir gülücük kondurmakta gecikmedi.

"Her zamanki gibi geciktin Beth! Önemi yok. Daha fazla bekletmeden otur da sohbetimize verdiğimiz bu lüzumsuz ara sona ersin." Konuklarmaya dönüp gülümsedikten sonra, "Beth ne yazık ki annesi gibi talihsiz kıyafet seçimlerinde bulunuyor ve dakiklik mevzusundaki unutkanlığını huy edinmiş durumda."

"Özür dilerim Leydi Arabella, Sör George. Fulham Sarayı'ndan biraz geç ayrıldım ve yemeğe daha fazla gecikmemek için üzerimi değiştirmeden geldim."

"Anlıyorum. Samuel ile Dr. Latymer'in arasında senin için boş yer var. Eminim Dr. Latymer varoşlardaki hastaları iyileştirirken daha kötü sahnelere şahit olmuştur."

"Ben de geç saatlere kadar çalışırım," dedi Dr. Latymer. Beth için sandalyeyi çekerken bacağındaki aksaklık belli oluyordu. "Gelin lütfen, bana bugün neler yaptığınızdan bahsedin Bayan Ambrose."

Beth, Arabella'nın iğneleyici laflarına sinirlenerek yerine oturdu. Dr. Latymer kısa bir merhabalaşma faslının ardından Beth'in klişe cevaplarını sanki dünyadaki en ilginç şeyleri söylüyormuşçasına ilgiyle dinlemeye koyuldu. Dr. Latymer'in bu nezaketi Beth'i memnun ediyordu. Masada kimlerin olduğuna şöyle bir göz atınca Leydi Arabella'nın kızı Harriet'in de ekşi suratlı kocasıyla orada olduğunu fark etti. Harry de Montford tek kaşını kaldırmış Beth'i seyrederken Cecily de koluna asılmış gözlerini kırıştırarak onu seyrediyordu. Joshua, suratsızca tabağını geri iterek durup durup şarabını yudumluyordu. Sör George kırmızı suratlı, çoktan kafayı bularak yüksek sesle konuşan adamı tebesümle dinliyordu. Beth masadaki bolluğu ve zengin görü-

nümlü misafirleri bir süre düşündükten sonra Merryfields'teki basit turp çorbasıyla geçirilen akşam yemeklerinin Arabella'nın sofralarından daha huzurlu olduğuna kanaat getirdi.

Sonunda akşam sona ermişti ve Beth odasına çekilebildi.

Cecily, Harry de Montford ayrılana kadar aşağıda oyalanmış ardından esneyerek yatağına girmişti. "Ne kadar güzel bir akşamdı!" dedi. "Chelsea'de öylesine mutluyum ki; eve dönmeyi hiç istemiyorum doğrusu. Burada kendime zengin bir koca bulursam geri dönmek zorunda da kalmam."

"Bu tür şeylere çok fazla umut bağlamamalısın Cecily. Biliyorsun senin bir çeyizin yok."

Cecily yorganın çoğunu kendi üzerine çekerek "Neden umurumda olsun ki? Sonuçta zengin bir koca bulacağım ve onun her ikimize yetecek kadar parası olacak."

"Harriet'in kocası gibi biri mi istiyorsun?"

"İğğğ! Kesinlikle hayır, adam kartlaşmış korkunç cücenin teki!"

"Çeyizin yokken hem genç hem de yakışıklı birini bulacaksın, üstelik bir de zengin olacak öyle mi? Hiç sanmıyorum Cecily."

"Bulabilirim ve bulacağım da!"

"Senin kadar güzel bir kız için bile bu çok zor." Beth karanlıkta uzanıp Cecily'nin omzuna dokundu.

"İyi bir eş bulacağım Beth," dedi ablasının elini itip arkasına dönerek. "Bekle ve gör!"

Beth çok yorgun olduğu için bir türlü uyuyamadı. Liz-

zie Skelton'ın rıhtımında Noah'nın koluna bir yılan gibi dolanışı gözlerinin önünden gitmiyordu. Nihayet uykuya daldığında bile Lizzie kâbusu olmuştu.

Beth ertesi gün Saray'a vardığında avlu, at arabalarının taş zeminde çıkardığı gürültü ve nalların tıkırtısıyla dolup taşmıştı. Yaklaşık bir düzine zengin görünümlü adam etrafta dolaşırken sesleri yankılanıyor ve kadife perlerinleri birer bayrak gibi rüzgârla birlikte dans ediyordu. Seyisler bir o yana bir bu yana koşturarak atları ahurlara götürüyordu.

Lizzie Skelton avlunun diğer tarafındaki kapının eşğinde durmuş hareketliliği seyrederken Beth'i görünce dik dik bakmaya başladı. O sırada Piskopos Compton ziyaretçileri ağırlamak için avluya geldi.

Beth avludakileri içeri geçip etrafa sessizlik çökene kadar merakla bir kenarda bekledi. Atölyeye giderken fırının önünde durup Judith'e baktı.

"Elmalı turta?" diye sordu Judith fırından tepsiyi çıkarırken.

"Çalışmam gerek," dedi Beth taze pişmiş pastanın ağız sulandıran kokusunu soluyarak. Sandalyelerden birini masanın yanına çekerek oturdu. "Neler olduğunu biliyor musun diye sormak için uğradım. Avlu ziyaretçilerle dolu da."

"Bugün önemli konuklar bekleniyor, dolayısıyla mutfak çok yoğun." Judith sesini alçaltarak, "Piskopos, Kral'ın Haklar Bildirgesi'ni kiliselerde tekrar okutmak için din

adamlarına baskı uygulamaya çalıştığını öğrenince çileden çıkmış. Yeni bir başlangıç için bu yasadışı bir olay. Burada gördüğün soylular konuyla ilgili neler yapılabileceğini tartışmak üzere toplanmışlar.” Judith bir anda sustu. “Toplantı gizli tutuluyor, sen de bu konudan hiç bahsetmesen iyi olur.”

“Kime bahsedeceğim ki zaten?”

Judith elmalı turtanın üzerine şeker serpiştirdikten sonra masanın üzerine güzelce yerleştirdi.

“Ne kadar kusursuz bir görüntü!” dedi Beth. “Bunu yeme de yanında yat.”

“Yapmayın ama!” Judith’in zaten kırmızı olan teni Beth’in övgüsüyle daha da kızarmıştı.

“Lizzie Skelton’ı avluda konukları gözetlerken gördüm,” dedi Beth ve taze pastadan bir ısırık aldı.

Judith gözlerini tavana dikerek, “Ona dikkat edin,” dedi. “Erkeklerle bayılır ve kimin erkeğini çaldığı umurunda bile olmaz. Zavallı birinin aklını çelmek için kimse kirpiklerini onun gibi kırıştırıp saçlarını öyle fena savuramaz. Onun cilvesine karşı koyacak erkeğin çok dayanıklı olması gerekir. Böyle kızlar adamı bir kerede çiğneyip tadını alınca tükürüp atarlar. Sana benden bir uyarı,” Judith Beth’e doğru eğildi, “zavallı kardeşim onun elinden çok çekti, son zamanlarda onu yemeğin ardından Noah ile birlikte görüyorum.”

Beth elmalı turtasının son lokmasına uzun uzun baktı ve birdenbire iştahı kesildi. “Her hâlükârda Lizzie’nin işine yaramayacaktır. Noah sonbaharda Virjinya’ya dönüyor.”

“Duydum.” Judith meraklı gözlerle Beth’i süzüyordu.

“Öyle sanıyorum ki Noah gittikten sonra ardında pek çok kırık kalp bırakacak.”

Beth yerinden kalkarak ağzının kenarındaki kırıntıları temizledi. “Gitmem gerek. Boyanmayı bekleyen çok güzel bir yıldız anemonum var.”

Yukarıdaki koridorlar sessiz sakindi. Beth kafasındaki Noah ve Lizzie ile ilgili bütün düşüncelerden kararlılıkla kurtularak anemon çiçeğini beyaz sade bir arka plana mı yoksa su yeşili ipek üzerine mi resmetse daha iyi olur diye düşünmeye başladı. Kendi kendine mırıldanarak atölyenin kapısını açtı ve içeri girmeden eşikte donup kaldı; gördüğü şeyi sindirmekte güçlük çekiyordu.

İlk başta korkunç bir kaza ya da bir cinayet olabileceğini düşündü. Kalbi göğüs kafesini yırtıp çıkacakmış gibi delicesine atıyordu. Mide bulantısıyla elini ağzına kapatarak etrafa bakındı. Tam çılgılığı basmak üzereyken masadan damlayarak yerde yapışkan bir kıvılcık oluşturarak sıvının kan olmadığını anlayınca duraksadı.

Resimlerinin her biri masanın üzerine, odanın her bir yanına saçılmıştı. Her yere serpiştirilen kıvılcık zincifre pigmentinin üzerine ibrikteki su boca edilmişti. Güzelim yıldız anemon çiçeği yere düşerek ayaklar altında ezilmişti.

Beth acı içinde hıçkırıklara boğularak kıvılcık gölünün ortasına çöktü ve eteğinin her tarafının boya olmasına aldırmış etmeden her biri mahvolan resimlerine tek tek baktı. Çiçek örneklerine harcadığı yüzlerce saat, her birini tek tek inceleyip bütün kalbi ve benliğiyle onları resmettiği onca zaman boşa gitmişti. Kusursuz seher vakti çiğ taneleri, kalm çizgili Tradescant lalesi, minik bildiricinin otu, her biri telef olmuştu.

Bütün bunları aklı almıyordu. Kim böyle bir şey yapmış olabilirdi ki? Bir anda Lizzie Skelton'ın sabahki dik bakışlarını hatırladı. Lizzie yapmış olabilir miydi? O an umutsuzca Johannes'm huzur veren varlığını yanı başında istedi ama Johannes, hayatından sonsuza dek çıkıp gitmişti. Acı içinde ızdıraba boğulmuştu; canı öylesine yanıyordu ki zayıf düşerek titremeye başladı. Kıymetli resimlerinden birini göğsüne bastırıp hıçkırıklar içinde sarsılarak ağlamaya başladı.

Birdenbire duyduğu gürültüye arkasını döndü. Noah kapıda duruyordu; yüzü kireç gibi kesilmiş ve gözleri kocaman olmuştu.

Beth, fısıltıyla ona seslendi ve Noah yanına gelip büyükle bir hassasiyetle sanki kırılacakmış hissiyle Beth'i omuzlarından tuttu.

"Beth, benim bir tanem! Ne oldu sana? Yaralandın mı?"

"Hayır," dedi Beth.

Noah şaşkınlık içinde ona bakıyordu. Yerdeki boya birikintisine yavaşça dokunup parmaklarını birbirine sürtünce gözlerini kapayarak rahat bir nefes aldı. "Bıçaklandın sandım. Aman Tanrım, yaralandın ve sana bir şey oldu sandım!"

Noah hiç düşünmeden Beth'i kollarının arasına alıp onu dudaklarından öptü. Öyle sıkı sarılıyordu ki Beth nefes alınamazda zorlanıyordu. Kalbinden kasıklarına ılık ılık bir elektrik dalgası yayılıyordu sanki ve öyle yoğun bir arzu duyuyordu ki neredeyse canı yanıyordu. Dizleri çözüldü ve kendini Noah'ya bıraktı.

Noah, Beth'i tekrar göğsüne bastırarak derin bir iç çekti. Nefesi Beth'in yanağını okşuyordu.

Beth başını geriye atmıştı, Noah'nın sıcak dudakları boynunda geziniyor ve Beth'in sırtını okşuyordu. Bütün olanları unutmuştu; bir çiçek gibi açılıyordu sanki. Zaman dursa ve o an hiç sona ermeseydi.

Nihayet Noah geri çekilerek şaşkın gözlerle ona baktı; nefes alışverişi hızlanmıştı. Birbirlerine sarılarak bir süre öyle kaldılar. Beth'in kalbi kulaklarında atıyordu. "Benim tatlı, kıymetli aşkım," dedi Noah çatalı bir sesle. Yüzünü Beth'in boynuna gömerek, "Seni kaybettim sandım," dedi.

Biraz sonra derin bir iç çekerek Beth'i bıraktı. "Özür dilirim. Ben... Yapmamam gerekirdi..."

Beth şaşkınlık ve uyuşukluğun etkisiyle kafası karışık halde ona bakıyordu.

"Ortalığı temizlemene yardım edeyim," dedi Noah. Gidip biraz su getirdi ve birlikte sessizce boyaları bir yere toplayarak var güçleriyle yerleri sildiler. Noah kan rengi boyayı temizlemek için kova kova su taşıyıp pis suyu aşağıdaki gider kanalına döküyordu.

Beth, yorgun argın gözünün önüne düşen perçemi geriye itti. Elleri ve eteğinin ön tarafı kıpkırmızı boya olmuştu. Canının daha fazla yanmaması için bunları görmezden gelmeye çalışıyordu.

"Sanırım bunu yapan Lizzie Skelton," dedi.

"Lizzie mi?" Noah şaşırmıştı. "Neden yapsın ki?"

Beth sinirden kızarıverdi. "Beni kıskanıyor. Çünkü senin ona ait olmanı istiyor."

"Fakat onu buna cesaretlendirecek bir şey..." Duraksadı ve dudaklarını büktü. "Olay anında nerede olduğunu öğrenmek için araştırma yaparım."

Sonunda temizliği bitirip atölyeden çıktılar. İskeleye kadar birlikte yürüdüler. Tuhaf bir şekilde sessizleşen Noah Chelsea'ye birlikte dönmek üzere bir kayık çağırdı.

Kayıкта yan yana oturmuşlardı, aralarındaki iki santimlik mesafe bir uçurum kadar derindi sanki. Noah suratı asık bir şekilde uzaklara bakıyor, hâlâ titreyen Beth ise gizlice onu izliyor, sevgi sözcüklerini bir anda keserek sessizleşmesine anlam veremiyordu. Aniden değişen bu tutumu karşısında ne diyeceğini şaşırmişti; yoksa yaşadığı korkunun etkisiyle Noah'nın onu öptüğünü hayal mi etmişti? Hepsi bir rüya mıydı?

Leydi Arabella, Beth'in kıpkırmızı leke içindeki elbisesini ve ellerini görünce çılgık çılgığa bağırmaya başladı.

Noah, onu bir an evvel yatıştırmak için, "Kan değil. Boya kutusu yanlışlıkla devrilince böyle oldu," dedi.

"Komşular seni bu halde görmeden önce hemen yuvarı çık," dedi Leydi Arabella.

"Özür dilerim Beth," dedi Noah, onun arkasından. "Resimlerini kaybettiğin için ve sana o şekilde davrandığım için üzgünüm."

Beth şaşkın bir tavırla ona doğru yaklaşarak sarılmak istedi fakat Noah sadece onu yanağından öper gibi yaparak çekip gitti.

Noah arkasına bakmadan giderken Beth sıkıntıyla onun uzaklaşmasını seyrediyordu. Ardından odasına çekilerek kafası karışık, başına gelenleri düşünerek yatağına uzandı.

29. Bölüm

İki gün geçmişti. Beth, Saray'a vardığında Noah'nın onu beklediğini görünce kalbi coşkuyla atmaya başladı.

Beth kayıktan inerken, "Piskopos seni görmek istiyor," dedi Noah. Beth, Noah'nın onu öpmesini ya da en azından aralarında geçen şey hakkında bir şeyler söylemesini bekliyordu, ancak Noah onun gözlerine bile bakmıyordu. Yüreğine bir taş gibi oturan bu çaresizliğe aldırış etmeden olabildiğince normal bir ses tonuyla konuşmaya çalışarak, "İngiliz Kilisesi Başkonsolosu'ndan dün bir habercinin onunla görüşmeye geldiğini duydum," dedi Beth. "Piskopos Compton da Lambeth Sarayı'na gitmiş."

"Bir saat geçmeden de geri döndü," dedi Noah. "Ve seni onun yanına getirmemi istedi." Yine hızlı hızlı yürüyordu ve Beth ona yetişmek için telaşa kapılmıştı.

Kısa bir süre sonra Noah kütüphanenin kapısını açtı ve Beth'i telaşla Piskopos'un huzuruna getirip tek kelime etmeden yanlarından ayrıldı.

Henry Compton, Beth'e sırtı dönük vaziyette ellerini arkada birleştirmiş pencereden dışarı bakıyordu.

Beth bir süre sessizlik içinde beklerken Piskoposun dikkatini çekmek için öksürse mi öksürme mi bilemiyordu. Nihayet Piskopos Compton karamsar bakışlarla yüzünü ona çevirdi. "Bayan Ambrose. Noah resimlerinizin başına gelen olaydan bahsetti."

O anı hatırlayarak duyulan Beth'in boğazında bir şeyler düğümleniyordu yine. Eserlerinin yok edilmesinin verdiği üzüntü ile Noah'nın onu öperek hissettirdiği bütün duyular birbirine karışmıştı; hüznün, sevinç ve kararsızlık arasında gidip geliyordu.

"Olay günü burada olamadığım için özür dilerim," dedi Piskopos. "Ancak acilen ilgilenmem gereken birtakım mevzular bulunmaktaydı. Elbette konuyla ilgili gerekli araştırmaları yaptırdım fakat Lizzie Skelton'ın o sıralarda seyislerden biri olan Daniel Fairweather ile birlikte olduğunu öğrendim. Atölye tarafında o saatlerde kimse istenmeyen bir durumla da karşılaşmamış."

"Anlıyorum," dedi Beth. Seyislerden birini kandırarak olay anında onun yanında olduğunu iddia etmenin Lizzie gibi biri için ne kadar kolay olduğunu düşünüyordu.

Piskopos iki kadeh şarap doldurarak birini Beth'e uzattı. "Lütfen, oturmaz mısın?"

Piskopos Compton, düşüncelere dalıp gittiği sırada Beth, bu durumu yadırgayarak sandalyenin ucuna ilişiverdi. Kadehi ışığa tutarak şarabın rengini inceledi; kadehin kenarlarına doğru giderek açılan bir pembe tonu, orta kısmına ise yoğun yakut parlaklığı hâkimdi. Aynı etkiyi yakalayabilmek için hangi renk pigmentlerini kullanabileceğini düşündü. Gül rengi kök kırmızı ile belki biraz lacivert dokunuşu...

“Dünya *nereye* gidiyor böyle?” dedi Piskopos Compton derin bir iç çekerek. “Bize ne olacak? Eşsiz resimlerin resmen yok edildi! Ülkenin kanunları bizzat Kral tarafından yıkıldı! İçinde yaşadığımız Saray’ın koridorlarında hainlikler kol geziyor ve ben ruhlarımız adına, hepimiz için korkuyorum. Nasıl bir zamanda yaşıyoruz böyle...” Tekrar düşüncelere dalarken sesi giderek alçaldı.

Beth vücudunda gezinerek yanaklarına ateş yayan şarabın sıcaklığıyla cesaretlenmişti bir anda. “Saray’daki herkes Kral’ın, din adamlarımın bildirgeyi okumasını istediğinden bahsediyor,” diye karşılık verdi.

Piskopos bakışlarını tekrar Beth’e dikti. “Peki, *sen* bu konuda ne düşünüyorsun?”

“Ben yalnızda basit bir taşra kızıyım majesteleri...”

“... kendi duruşunu göstermeyi arzulayan bir köy kızı. Bir fikrin olmalı?”

Beth tereddüde düşmüştü. “Geçen sene Kral bildirge yayımladığında neden o kadar ayaklanma çıktığını anlayamamıştım. Fakat şimdi az da olsa bir dünya görüşüne sahibim ve bu durumun basit bir dini hoşgörü meselesinin de ötesinde Kral’ın resmen tanınan İngiliz Kilisesi’ni yıkmak için oynadığı bir oyun olduğunu anlıyorum. Bizi parlamentodan uzaklaştırarak mutlak gücü ele almak ve resmi kurumları Katoliklerle doldurmak istiyor.” Çok şey söyleyip söylemediğini düşünerek duraksadı fakat Piskopos onaylayan bir ifadeyle ona gülümsüyordu, yanlış bir şey söylememişti.

“İnsanların ruh haline baktığımda artık bu duruma bir dur demenin vakti geldiğine daha çok inanıyorum.” Pisko-

pos kadehini tepesine diktikten sonra sert bir şekilde masaya bıraktı. "Kral, pazar günü bildirgenin okunması emrine karşı gelenleri görevlerinden ihraç edecek. Bu fazlasıyla çirkin ve illegal."

"Peki, ama ne yapılabilir ki?"

"İngiliz Kilisesi Başpiskoposu ile yakinen irtibatı idim, aynı şekilde Ely, Peterborough ve Bristol Piskoposları ile de görüştüm. Artık gizlenecek bir şey kalmadı, haber her köşede ve her ortamda konuşulur oldu. Geçtiğimiz gece Kral'a, bizi bu emirden muaf tutması için bir dilekçe yazdım. Dilekçeyi bildirgenin kiliselerde okunmasından iki gün önce, yani cuma günü takdim edeceğiz."

Beth, Piskopos'un söylediklerini anlamlandırmaya çalışırken kelimeler kafasının içinde dönüp duruyordu. "Fakat..." Biraz daha düşünmeyi denedi. "Fakat sizce de bu Kral'ı fazlasıyla kızdırmaz mı Majesteleri? Zaten onun nezdinde çoktan..."

Piskopos Compton keyifsizce gülümsedi. "Eski kralardan birinin fino köpeği gibi ona yaranmak için kıvrımayacağım; sözümünden dönmeyeceğim. Bekleyip göreceğiz." Hafiften kırılmış saçlarının arasında elini gezdirerek derin bir iç geçirdi. "Bu arada, birlikte bahçede dolaşmaya ne dersin? Sıkıntılı düşüncelerden kurtulmak için bahçe bire biridir."

Yeni açan çiçekleri birbirlerine göstererek bahçede yürüyor, arada bir duraksayarak yabancı otları temizliyorlardı. Piskopos Compton kırmızı beyaz çizgili yıldız anemon çiçeğini almak için eğildi. "Bu çiçeği resmederek çalışmalarınıza yeni baştan başlamalısınız Bayan Ambrose. Bundan daha güzel bir şeye hiç rastladınız mı?"

Beth, çiçeği Piskopos'un elinden alırken kırmızı taç-yapraklarına bakıp bütün çalışmalarını mahveden kırmızı zincifre boyasını hatırladı ve içi burkuldu. "Artık yeniden başlamaya hazırım," dedi. "Şu ana kadar cesaret edeme-miştim."

Piskopos Compton, Beth'in elini sımsıkı tuttu. "İşte böyle Bayan Ambrose. İnancınızı yitirmeden yolunuza devam etmelisiniz; önümüze dikilen zorluklara karşı hepimizin yapabileceği tek şey bu değil midir zaten?" Çimlerin üzerinde bir asker gibi kollarını sallayarak uzaklaşıp gitti.

Beth, Piskopos gözden kaybolana dek arkasından baktıktan sonra anemon çiçeğini kırmamaya dikkat ederek içeri geçti.

Atölyenin kapısının önüne gelince içeride karşılaşabileceği manzaradan korkarak kapıyı açmak istemedi. Biraz sonra başını dikip kendini hazırlayarak içeri girdi.

Her şey, raflarda sergilediği resimleri hariç, yerli yerindeydi.

Yerde izi kalan kırmızı boyanın üzerine ayağını sürterek lekeyi çıkarmaya çalıştı. Noah neden öyle soğuk davranmıştı? Onu kızdıracak bir şey mi yapmıştı? Belki de öpüşmesine fazlasıyla karşılık verdiği ve fazlasıyla tutkulu davrandığı için Noah'ya itici gelmişti?

Bilinçsiz bir şekilde masanın başına geçip boyalarını çıkardı. Önceki hafta yoğun bir şekilde öğüttüğü ve ilk yıldız anemon çiçeğini boyamasında ihtiyaç duyduğu kırmızı zincifre pigmenti tamamen tükenmişti. Öğütülmemiş pigmentten bir parça alarak öğütücü plakayı önüne çekti.

Gün bitmek üzereyken resmin büyük çoğunluğunu ta-

mamlamış, aynı zamanda yaşadığı kötü olayın üzüntüsünden de biraz olsun kurtulmuştu. Fakat bir daha böyle bir şey yaşamaya hiç niyeti yoktu. Atölyenin anahtarı yoktu, ancak yatak odasının kapısında anahtar vardı. Tuvalini ve yeni boyalarını yatak odasına taşıdıktan sonra atölyedeki dolapta duran boyalarının hepsini ve malzemelerini alarak yatağın yanındaki dolaba koydu. Yatak odasının kapısını dikkatlice kilitledi ve anahtarını korsesinin içine sakladı.

Kilise çanları çalıyordu, ancak Noah görünürlerde yoktu. Beth pencerenin kenarına oturup umutla dışarıyı seyretmeye koyuldu. Onu *nasıl* böylesine yanlışı anlayabilmişti?

Kilisenin saati bir kez daha çalınca Beth pencere p :r- vazından ayrılip uyuşan bacaklarını ovaladı. Artık Chelsea'ye dönmesi gerekiyordu. Arabella'dan azar yeme ihtimalini düşünerek daha hızlı hareket etmeye başladı; şu anki ruh hali üvey anneannesinin aşağılayıcı sivri sözlerini kaldıracak durumda değildi.

Cumartesi sabahı Beth ile Cecily, Joshua ile Samuel'i erkenden kahvaltı sofrasında görünce şaşırdı. Leydi Arabella mavi renikli, yakası dantel fırfırlı gündüz elbisesini giymiş, keyifli bir gülümsemeyle Sör George'un yanında oturuyordu.

"Bugün her zamankinden erkenci ve neşelisiniz ikizler," dedi Beth ekmeğe uzanırken.

"Güzel haberler var da ondan," dedi Samuel. "Sör George kendi kulaklarıyla duymuş, söy?"

Sör George onaylarcasına başını eğdi. “Dün akşam Kral’ın huzuruna bir heyet geldi.”

Kahvesini ağzına doğru götürmekte olan Beth duraksadı. Haberin ne olduğuna dair sezgileri devreye girmişti.

“Yedi piskopos, Piskopos Compton’u da sayarsanız sekiz ediyor...”

“Ki saymıyoruz,” diyerek araya girdi Leydi Arabella. Beth’e sert bir bakış atarak “Çünkü o çoktan azledilmişti. İngiliz Kilisesi Başpiskoposu ile bir olup Kral’ın huzuruna çıkmayı geri çevirmişti.”

“Bu heyet dün gece saat onda Kral hazretlerine hakaret niteliğinde bir dilekçe sundu,” diyerek konuşmasını sürdürdü Sör George, gayet sakin bir ses tonuyla. “Bildirgeyi kiliselerde okumamak üzere izin istemek amacıyla öne sürülen bir sürü saçmalıktan ibaret bir dilekçe. Kral bundan son derece rahatsız oldu ve din adamlarının emirlere karşı gelmesine fazlasıyla şaşırdı.” Öne doğru eğilerek o kadar yumuşak bir tonda konuşmaya başladı ki söyledikleri güçlükle duyulabiliyordu. “Kral hazretleri, piskoposların bu hareketinin bir başkaldırı olduğunu söyledi.”

“Başkaldırı mı? Sırf din adamları sıkıcı bir bildirgeyi kilisede okumadı diye mi?” Cecily’nin gözleri kocaman açılmıştı.

“Kral Hazretlerini hiç bu kadar öfkeli görmemişim.” Sör George’un kini gözlerinden bariz bir şekilde görülebiliyordu. “Onlara felaket tellalları olarak hitap ederek piskoposluklarına geri dönmelerini emretti.”

“Kendileri için neyin iyi neyin kötü olduğunu bilselerdi şayet, Kral Hazretlerinin emirlerine karşı gelmez-

lerdi," dedi Leydi Arabella.

O sırada kapı çalındı ve birkaç dakika sonra hizmetçi, Noah'yı yemek odasının kapısından içeri buyur etti.

Beth bedeninin bir anda ateşlenerek yüzünün kızardığını hissediyordu. Gözlerini önündeki tabakta duran ekmeğe dikti; kalbi yerinden çıkacak gibi delicesine çarpıyordu. Diğerleri Noah ile selamlaşırken Beth yüzündeki kızarıklığın geçmesini bekledi.

"O elindeki de ne Noah?" diye sordu Samuel.

Noah kâğıdı ona uzattı. "Dün geceyi şehirde geçirdim ve Fulham'a dönerken bu sabah bu broşürlerin dağıtıldığını gördüm," dedi. "Kral Hazretlerine iletilen önerge. Broşürler heyet Whitehall'den ayrılır ayrılmaz baskıya girer iş olmalı."

Arabella kâğıdı Samuel'in elinden bir hışımla çekip aldı ve okumaya başladı. Öfke kusarak, "Rezalet!" dedi ve kâğıdı kocasına verdi. "Bugün Saray'a gidecek misiniz Sör George?"

"Henüz karar vermedim..."

"Kral Hazretleri size ihtiyaç duyduğunda onun emrine amade beklediğinizden emin olmalı." Gözleri bir şeylerin peşinde olduğunu belli edercesine ışıldıyordu. "Onu *her* kararında desteklediğinizi hatırlatmak için elinizden geleni yapacağımıza eminim."

"Kesinlikle öyle hayatım."

"Beth, Cecily ile birlikte yarın kilisede bana eşlik eder misiniz?" dedi Noah. "Westminster Abbey'e gitmeyi düşünüyorum da."

"Cecily, yarın benimle kalmanı istiyorum," dedi Leydi

Arabella kaşlarını çatarak. "Harriet gelecek, sen de onun çocuklarına bakacağına söz vermiştin unuttun mu?" Gözlerini kısmıştı. "Üstelik Harry de Montford yarın uğrayabileceğini söylemişti."

"Öyleyse kalıp çocuklarla ilgilensem iyi olur," dedi Cecily. "Beth ile gitsen senin için sorun olmaz sanıyorum Noah?"

"Belki kız kardeşinin yanında kalmak istersin Beth?" diye sordu Noah.

"Hayır, sana eşlik etmek isterim," dedi Beth.

Noah, Leydi Arabella'mın elini öptükten sonra Sör George'a selam vererek, "Görüşmek üzere Beth," dedi ve gitti.

Beth, pazar sabahı Chelsea iskelesine geldiğinde, nehrin her zamankinden daha kalabalık olduğunu fark etti. Noah ile baş başa kalmanın heyecanından kanı kaynıyordu sanki. Noah'nın sevgisini yoğun bir şekilde gösterip ardından kendini geri çekmesiyle ilgili konuyu nasıl açacağına dair defalarca düşünüp durmuştu.

Nihayet Noah el sallayarak kıyıya yanaşıyordu. Beth, onun önceki güne göre daha rahat tavırlar sergilediğini görünce hissettiği yoğun gerginlik de yavaş yavaş çözülmeye başladı.

"Bugün kayık bulabildiğim için şanslıyım doğrusu," dedi Noah. "Bu sabah herkes kendini dışarı atmış anlaşılan."

"Neden acaba?" diye sordu Beth şaşkınlıkla. "Dışarı çıkmak için güneşli ve güzel bir gün, fakat bu kadar kalabalığın olması da şaşırtıcı."

“Sanırım herkes bildirgenin okunup okunmayacağını öğrenmek için kiliselere akın ediyor. Vatandaşların çoğu büyük bir merak içinde.”

Kayıkçı yüzen pisliklerin arasında kürek çekerken güneş, bulutların arkasından sıyrılıyor ve nehrin kötü kokusu havaya karşıyordu.

Westminster Merdivenleri yolculuğu kısa sürmüş ancak kıyıda onları, yolcularını indirmeye çalışan kayık kuyrukları karşılamıştı. Filika kancaları birbirinin arasından sıyrılmaya çalışırken sinirler geriliyor sesler yükseliyordu.

Kayıkçılardan biri kıyıya yeterince hızlı yanaşamadığı için üç genç adam onunla ağız dalaşma girmişti. İçlerinde: biri önce yandaki kayığa, ardından da onun yanındakine atlayarak kıyıya ulaşmaya çalıştı. Arkadaşlarıysa arkasından ıslık çalıp bağrışarak aynısını yapmaya başladı. Biri ağır ve sarsıntılı bir şekilde Beth ile Noah'nın kayığına atlayınca hep birlikte şiddetle sağa sola sallanmaya başladılar. Kayıkçı münasebetsiz genç adamın arkasından bağırıp bacaklarına vurmaya çalıştı ancak adam neşeyle haykıracak çoktan yandaki kayığa atlamıştı bile.

Beth elbisesinin eteğini pis suya değmemesi için toparladıktan sonra kayığa sıkıca tutundu. “Tam da Joshua ile Samuel’den beklenecek türde enerjik bir haylazlık bu,” dedi. “Öyle sanıyorum ki bu genç adamlar babalarından yeterince disiplin de görmemiştir.”

Noah ona gülümseyerek eteğindeki su lekelerini temizlemesi için mendilini uzattı.

Sonunda karaya çıkmışlardı. İskele merdivenlerine

vardıklarında kalabalığın arasından ite kaka ilerlemek zorunda kaldılar; Noah, Beth'i kolundan sımsıkı tutmuş, Old Palace Yard'ın etrafındaki gürültülü kalabalığın arasından sıyrılmak için diğer koluyla yol açmaya çalışıyordu.

Abbey'in önünde büyük bir kalabalık içeriye girmek için sırada bekliyordu. Beth'in şapkası gözünün üstüne düşmüştü. Noah mor ipek elbiseli iri yarı bir kadın tarafından kenara itilerek ayağına basılınca acı içinde aniden nefesini tuttu.

En sonunda kapıdan içeri girebilmişlerdi. Noah tıka basa dolu olan Abbey'deki sıralardan birinde yaşlı bir çifti sıkışık oturmaya ikna ederek kendilerine yer bulunca zafer kazanmışçasına gülümsedi.

Beth atölyede yaşadıkları o anı hatırlayarak Noah'ya iyice sırnaşarak oturmuştu. Onu ne kadar özlediğini bakışlarından anlamaması için gözlerini yerden ayırmıyordu.

Koro ilahi söylemeye başlayıp da ayin başladığı sırada büyük bir beklenti içindeki kalabalığın uğultusu ağır ağır silinerek yok oldu.

Beth sivri uçlu kemerlere kadar yükselen taş kolonların ucunu görmek için başını yukarı dikmişti. En tepedeki yüksek pencerelerden Abbey'e süzülen ışıklar ona resmen huzur vermiş, ruhunu yatıştırmıştı.

Dean Spratt elinde bir kâğıtla vaiz kürsüsünde ayağa kalktı. Kaliteli şaraplar içtiği, yüzünün kızarıklığından belli olan iri yapılı bir adamdı. Abbey'in kalabalığına göz gezdirerek, "Majesteleri Kral James," dedi tumturaklı bir ses tonuyla, "Haklar Bildirgesi'nin bugün bütün kiliselerde okunması emrini vermiştir. İyi dinlemeler."

“Gerçekten de okuyacak!” diye fısıldadı Noah.

Dean Spratt çenesini havaya dikerek okumaya başladı.

Kalabalık hiç gecikmeden aralarında konuşmaya başlamıştı bile. Ayak sesleri ve fısıldaşmalar nihayetinde Dean’ın sesini bastıracak kadar yükselmişti. Dean bir an duraksadı; ellerinin titreyişi kâğıdı tutuşundan belli oluyordu, sonra okumaya kaldığı yerden devam etti.

İki adam yerlerinden kalkıp dışarı çıkarken ayak sesleri taş zeminde bir hayli gürültüye sebep oldu. Adamlar daha kapıya varamadan içerideki kalabalık tek vücut halinde ayağa kalkıverdi.

Koro, kiliseden ayrılmak üzere koridorda öfkeyle ilerleyen topluluğun gürültüsünü bastırabilmek için tekrar büyük bir coşkuyla ilahi söylemeye başlamıştı.

Beth ile Noah kestirmeden ana çıkışa yöneldiler. Kapıya ulaştıklarında Beth arkasını dönüp Dean Spratt’e baktı; kürsüsünde dikilmiş bildirgeyi boş sıralara okumaya devam ediyordu.

Kilise topluluğu Abbey’in önünde gruplara bölünmüş, hakkaniyetli bir öfke ve heyecan içindeydiler.

“Sör Christopher, Dean Spratt’i yakından tanır,” dedi Noah sohbet halindeki kalabalığın arasına karışırken. “Dean’ın Bildirgeyi okuyacağını tahmin etmişti. Thomas Spratt, Kral’ı memnun etmeme riskini göze alamayacak kadar pahalı zevklere sahip biridir.”

“Kral bugün bildirgeyi okumayı reddedenlerin hepsini görevlerinden ihraç eder mi sence?” diye sordu Beth. “O zaman ne yapacaklar? Ayinleri kim sürdürecektir?”

Noah omuz silkti. “Belki de rahiplerin yerine Katolik papazları getirecektir?”

"Olamaz!" Beth öfkelenmişti. "Kiliselerimizde Katolik papazlar istemiyoruz! Kral buna izin verirse çok geçmeden Fransızlar ve İspanyollar kapımıza dayanır. Sonra da işin sonu kim bilir nereye varır? Piskopos Compton haklıymış, resmen katliam çıkacak."

"Önümüzdeki birkaç hafta içinde Kral'ın emirlerine kaç din adamının karşı çıktığını öğrenmiş oluruz."

"Prenses Anne'in Kral'ın dik kafalı biri olduğunu düşünmesi beni endişelendiriyor. Ya yine iç savaş çıkarsa?"

Noah gönülsüz bir gülümsemeyle ona baktı. "Merryfields'e ilk geldiğimdeki Beth ne kadar da değişti böyle. Merryfields'in duvarlarının dışına asla çıkmamaya kararlıydın o zamanlar." Yoldaki çukurun kenarında duraksayarak Beth'in koluna girdi. "Önünde harika bir hayat seni bekliyor Beth, buna eminim. Resimlerinin başına gelen aksiliğe rağmen sen daha iyi sanat eserleri üretmeye devam edeceksin."

"Umarım," dedi Beth. Noah'nın o gün atölyede yaşananlardan bahsedip bahsetmeyeceğini merak ediyordu.

"Tutkularınla arana hiçbir şeyin girmesine izin vermemelisin."

Beth o an Noah'nın yüzüne baktığında dişlerini nasıl da sıkıldığını gördü. Göğsünde bir şeyler düğümlenir gibi oldu. Kendini sanata adanmak uğruna aşksız bir hayat istediğinden artık eskisi kadar emin değildi. "Peki ya senin tutkuların?" diye sordu. "Bu sonbaharda Virjinya'ya kesin dönüş yapacak mısın?" Noah'nın cevabını beklerken nefesini tutmuştu, göğsündeki düğüm daha da büyüyordu sanki.

Noah dudaklarını ısırarak cevap verdi. "Annemden mektup geldi, bir an önce geri dönmemi istiyor. Herkes beni çok özlemiş."

"Ailen mi?"

Noah tereddütlüydü. "Hem ailem hem de arkadaşlarım."

"Burada da ailen ve arkadaşların var."

Noah, Beth'in kolunu daha sıkı tutarak yüzüne bakmadan konuyu değiştirdi. "Goat and Compass'ta yemek yemeye ne dersin?"

Kalabalık restoranda gürültülü bir grubun oturduğu masaya sıkıştılar. Beth'in her zamanki iştahı biftekli çöreğini yerken kaçmış; Noah'nın onu hiçbir pişmanlık duymadan geride bırakarak Virjinya'ya döneceği gerçeğini kavrayınca yemek sosu ve çörek boğazma dizilmişti.

30. Bölüm

Haziran 1688

İki hafta sonra, büyük salonda toplanan Saray halkı gü-rültülü bir sohbeta koyulmuştu. Beth ile Judith yan yana oturmuş bir yandan haşlanmış sazanlarını ve tereyağlı lahanalarını didiklerken, diğer yandan bahçecilerle seyisler, uşaklar, çamaşırcılar ve sekreterler arasında geçen söz da-laşını dinliyorlardı.

“Anlaşılan herkes nefesini tutmuş Kraliçe’nin doğum yapmasını bekliyor,” dedi Judith.

“Ve bildirgeyi okuyan din adamlarının isimleri de bu bekleyişe dâhil,” dedi Beth.

“Nicholas, ben uyarana kadar başka konudan konuş-muyor,” dedi Judith göğüs geçirerek.

Beth hindistancevizli kremasını ve haşlanmış elmasını bitirirken Piskopos Compton ayağa kalkıp bıçağıyla kade-hine vurarak dikkatleri üzerine çekti.

Masadaki uğultu azalarak sona erdi. Bütün gözler Pis-kopos’un üzerindeydi.

“Kiliselerdeki haberle ilgili pek çok yorum yapıldı,” dedi Piskopos Compton. “İngiltere’nin tüm bölgelerinden gelen raporlara göre konuyla ilgili size bir açıklamada bulunacağım. Worcester Piskoposu kendi bölgesinde bildirgeyi okumayı reddetmiştir. Tıpkı Winchester, Exeter, Norwich, Salisbury ve Gloucester Piskoposları gibi. Chester Piskoposluk bölgesinden yalnızca üç din adamı bildirgeyi okumuştur.”

Bahçeciler ile seyisler yumruklarını havaya vurarak ayağa kalkarken masanın diğer ucundan sevinç nidaları yükseliyordu.

Piskopos herkesi susturmak için elini kaldırdı. “Norwich’teki yüz yirmi kiliseden yalnızca dördünde bildirge okunmuştur. Bu topraklarda Kral’ın hiç ummadığı bir ruhun yeniden dirilişe geçtiği aşikâr. Ülkemizin din adamları, Majestelerinin emirleri karşısında eğilse de yıkılıp kırılmamıştır.”

Neşeli çığlıklar arasında Piskopos’un sesi boğulmuştu. Salondakiler ayaklarını yere vurup ısıklar çalarken köpekler de bu şamataya havlayarak katılıyordu.

Beth sevinç içinde Judith’i yanaklarından öptü. “Artık endişelenmemize gerek kalmadı. Kral, din adamlarının ve halkın görüşüne saygı duymak zorunda, değil mi?”

Judith omuz silkerek, “Elbette bu çok iyi bir haber,” dedi. “Fakat majestelerinin işine gelmediğinde halkının görüşüne saygı duyduğu ne zaman görülmüş ki?”

Beth, masanın etrafında kahkahalarla sevin çığlıkları atan mutlu, neşeli insanlara bakınca tuhaf bir huzursuzluğa

kapıldı. Ya Judith haklıysa? Bu kutlama için henüz çok erken olabilir miydi?

Noah, her zamanki gibi akşamları atölyenin kapısına gelmeye başladığında, Beth'in içinde geleceğe dair acı-tatlı bir umut yeşerdi. Beth'in yeni resim koleksiyonunun genişlediğini gördükçe Noah'nın da keyfi yerine geliyordu, fakat buna rağmen araya koyduğu mesafe Beth'in dikkatinden kaçmamıştı. Noah'nın yüzünü dikkatle inceleyerek ne düşündüğünü anlamaya çalıştıysa da faydasızdı.

Bir gün öğleden sonra Noah, "Bu hangi türde bir süsen böyle?" diye sordu. "Geçen hafta resmini yaptığından çok daha farklı."

"Geçen haftaki yas süseniydi; öyle koyu bir mora sahipti ki neredeyse siyah gibi görünüyordu. Bu George London'ın en sevdiği Sibirya süseni. Leylak rengi damarlı eğik taç yapraklar ile mor renkli dik taç yaprakların oluşturduğu tezata bayılıyorum, sence de çok güzel değil mi? Bir de şu kadeh çiçeğine bak, öylesine taze ve kırılğan ki ateşte ucu yanmış kâğıdı andırıyor bana."

"Çok güzel yorumladın." Noah, kahverengi gözlerindeki sıcaklıkla ona gülümsüyordu. "Resimlerin hakkında böylesine şevkli konuşman çok hoşuma gidiyor. Eserlerine karşı duyduğun memnuniyet insanı mutlu ediyor."

"Evet, öyle. Ama..." Beth kararsız kalmıştı. Hayattan resim yapmaktan başka şeyler de beklediğini ve bunu yeni yeni anlamaya başladığını nasıl söyleyebilirdi ki? Sevgisini vereceği özel biri olsun istiyordu. Çocukları olsun istiyordu.

Noah'yı istiyordu. "Fakat bazen Johannes'ın haklı olup olmadığını düşünüyorum."

"Ne konuda?" Noah dikkat kesilmişti.

Beth göğsünü parçalayıp çıkacakmış gibi atan kalbine rağmen gözlerini Noah'nın gözlerinden ayırmadı. "İki yolun arasını bulmak mümkün değil midir? İlla ki birini seçmek mi gerekir?" Göğüs geçirdi. "Erkekler aile hayatının keyfini sürerken aynı zamanda tutkularının da peşinden gidebiliyor. Kadınlar neden yapamam ki?"

"Nedenini biliyorsun." Noah gerilmişti. "Çocukların annelerine ihtiyaçları vardır."

Bu noktaya kadar gelmişken Beth'in pes etmeye niyeti yoktu. "Annem eczanede çalışırken *ben* hiç de sıkıntı çekemedim. *Üstelik* annem, babama Merryfields'e gelen konuklarla ilgilenerek yardım da ediyordu. Doğru erkeği buldukları takdirde kadınlar da emellerine *ulaşabilir*."

Uzun bir sessizliğin ardından "Peki bu doğru erkek nasıl biri olacaktı?" diye sordu Noah.

"Kendi ilgi alanları ve amaçları olan, fakat aynı zamanda karısının da kalbinin sesini dinlemesine izin veren bir erkek. Karısını destekleyen, seven ve yaptığı şeylere değer veren bir erkek." Beth asıl söylemek istediği "Senin gibi bir erkek!" olsa da bunu yapamadı. Nefesini tutmuştu; kalbi, kafesinden kaçmak için çırpınan bir kuş gibiydi. Acaba Noah, Beth'in savunduğu şeyin satır aralarını okumayı başarabilecek miydi? Çünkü bu sözler, evlilik tekline eşdeğerti.

"Beth?" Noah'nın gözleri Beth'in birbirine geçirdiği boyalı parmaklarına dalmıştı.

Beth güçlükle nefes alabiliyordu; sessizlik içinde bekledi.

O sırada dışarıdan avluya giren atların sesi duyuldu ve bir adam bağırmaya başladı. Noah derin bir iç çekerek pencereye koştu.

İşte o an Beth düş kırıklığıyla hıçkırıklara boğulabilirdi.

“Ulak gelmiş,” dedi Noah. “Sancroft üniformalı biri.”

“İngiliz Kilisesi Başpiskoposu’nun adamı mı?” Beth merak etmişti.

Noah evet anlamında başını salladı. “Bu ne demek oluyor acaba?”

Beth resimlerinin üzerine hızlıca tülleri örterken Noah da bir yandan resimleri yatak odasına taşıyordu. Ardından Beth kapıyı dikkatlice kilitledi.

Birlikte telaşla aşağı indiklerinde George London’ı kütüphanenin önünde beklerken buldular.

“İngiliz Kilisesi Başpiskoposu’nun ulağını gördük,” dedi Noah.

“Tabii ki kötü haber.” George London ciddiyetini takınmıştı. “Kral’a verilen dilekçeyi imzalayan bütün piskoposlar bugün Whitehall’e çağrıldı.”

Kütüphanenin kapısı aniden açılıp Piskopos Compton öfkeden kıpkırmızı kesilmiş halde dışarı çıkınca George London’ın sözü yarım kaldı. “Demek haberi duydunuz? Piskoposlar yasal danışmanlık alıyor. Taca bağlı olduklarına dair Majestelerini ikna ederek ona karşı suçlayıcı bir tavır almadıklarını belirtecek ve davalarından vazgeçmeyecekler, yani ne dilekçelerini geri çekecek ne de görevi kötüye kullandıklarını kabul edecekler.”

“Kral bu kadarına razı olacak mı?” diye sordu Beth.

Piskopos Compton hızını alçaltarak iç geçirdi. “Çok riskli bir eylem planı. Dua edip umutla beklemekten başka elimizden bir şey gelmez. Şimdi Whitehall’e gidiyorum, yeni bir haber alana kadar orada bekleyeceğim.”

“Sizinle gelebilir miyiz?” diye sordu Noah.

Piskopos omuzlarını silkerek “Neden olmasın? Memnuniyetle,” dedi.

Nehrin Whitehall tarafı küçük kayıklarla doluydu. Yedi piskoposun birden Kral’ın huzuruna davet edildiği haberi yirmi yıl önce şehri bir anda kasıp kavuran Büyük Yargın’dan daha hızlı yayılmıştı.

Piskoposun kayıkçıları diğer kayıkların arasından kıyıya yanaşabilmek için, “Londra Piskoposuna yol açın!” diye bağırarak seferber oluyorlardı. Filika kıyıya varmak için hızını kesmeden ilerlerken güvertesinin kavis ve ağırlığı yüzünden diğer kayıklar hızla sağa sola çekiliyordu.

Piskopos Compton, İngiltere Kilisesi Başpiskoposunun rıhtımda duran filikasını gösterdi; kayıkçılar da Başpiskopos’un filikasının yanına yanaşmak için manevra yapıyordu.

Rıhtımda uğultulu bir kalabalık giderek büyüyordu, insanların birbirine karışan heyecanlı sesleri bir bütün halinde o kadar yoğunlaşmıştı ki neredeyse elle dokunulabilirdi. Sandallardan birinde bir grup çırak, elden ele uzattıkları muhtemelen şarap dolu deri kaba bakılırsa sarhoşluğun etkisiyle şarkı söylemeye başladı. İçlerinden biri-

nin tutturduğu ıslığa biraz sonra kemancılar da neşeli bir ritimle eşlik etti.

Beth kayıklardan birindeki ailenin bayram gününde-lermiş gibi piknik sepetlerini açışını seyrediyordu. Çocuklar ekmek için birbirlerine sataşırken bir yandan da tavuk kemiklerini nehre atarak yüzen çöplüğü zenginleştiriyorlardı. Burada uzun süre bekleyeceklerini fark eden Beth, kayıktaki aile gibi hazırlıklı gelmediklerine pişman oldu. Piskopos Compton, kayığın ucunda omuzlarını düşürerek oturmuş, gürültülü sarhoşların şarkısına aldırış etmeden sessizlik içinde Whitehall Sarayı'na bakıyordu. Dudaklarındaki durmak bilmeyen kıpırtı, dua ettiğinin belirtisiydi.

Noah, Beth ve George London, Piskopos'un sükûnetini dikkate alarak pek de konuşmuyorlardı. Çok geçmeden gürültücü grup da şarkılarına son verip beklemeye koyuldu.

Bir saat, ardından bir saat daha geçmişti.

Kokuşmuş bir ölü balık nehrin yüzeyindeki akıntıyla ilerlerken Beth tuvalet ihtiyacının geldiğini hissediyordu.

Kalabalık uzun süredir hiçbir haber alamayınca huy-suzlanıp birbirlerine söylenmeye başladı.

Nehrin engin sularının üzerinde serin bir esinti peyda olmuştu; dalgalanan su rıhtımın duvarlarına çarpıyor, güneş ufuk çizgisiyle buluşmaya hazırlanıyordu. Beth üşü-yerek kendi kendini sarmaladı.

Noah hiçbir şey söylemeden ceketini çıkarıp Beth'in omuzlarına bıraktı.

Beth, teşekkür eden bakışlarıyla onu süzerken teninin sıcaklığını hissetmenin mutluluğuyla cekete sıkı sıkı sarıldı.

İs ile toz kokusu sinmiş ceketini sabah incelemelerde bulunduğu şantiyede taş ya da tuğla yığınının üzerine mi atıvermişti acaba?

Bir anda farklı bir uğultu kalabalığın içinde dalgalanarak hep bir ağızdan yükselen homurtuya dönüşünce Beth "Neler oluyor?" diye sordu.

Piskopos Compton yüzüne vuran güneş yüzünden gözlerini kısarak "Kalabalık harekete geçti," dedi.

"Neler olup bittiğini öğreneyim," dedi Noah. Halatı tutup asılarak çekti ve filika duvara çarpınca karaya atlayıverdi.

Islak merdivenlerde ayağı kayınca Beth korkuyla paniklediyse de Noah sendeleyerek kalabalığın arasında destek bulmayı başardı. Bulanık nehrin sularında dibe batır gibi kalabalığın içinde kaybolup gitmesi çok sürmedi.

Uzaklardan öfkeli haykırışlar duyuluyordu. Beth gözlerini kısarak Noah'nın parlak saçlarını kalabalığın içinde seçmeye çalıştı.

Piskopos Compton ayağa kalkıp Whitehall'e bakarken denge kurmak için bacaklarını iki yana ayırmıştı. "Haber kötü gibi görünüyor," dedi.

George'un suratı asık ve solgundu. "Sanırım Kral kendi yolunda oldukça ısrarcı çıktı."

"Halk ve din adamları buna izin vermeyecektir elbette, değil mi?" diye sordu Beth.

"Kral Kilise'yi yok etmeye karar verdiyse neyin doğru olduğuna halk nasıl karar verebilir? Amcam iç savaşta öldü," dedi George. "Aile birbirine düşman oldu. İşin en korkunç yanı kimse düşmanın kim olduğunu bilmiyordu ve korkarım ki yine aynı şey yaşanıyor."

"Belki de Kral sonunda ikna olur," dedi Beth.

"Ne zaman oldu ki?" diye sordu George.

Öfkeli kalabalığın haykırışları giderek yükseliyor, aralarda arbedeler yaşıanıyordu. O sırada Beth, Noah'nın insan denizinin içinden sıyrılıp çıktığını gördü. "Noah geliyor!"

Noah, karınca sürüsünü andıran izdihamın arasından zar zor geçerek Piskopos'un filikasına ulaşmaya çalışıyordu. Beth, Noah'yı bir anda gözü şişmiş ve burnu kanamış halde görünce içi sızladı. "Ne oldu böyle?"

"İsyan," dedi. "Kral'a ve hükümete karşı isyan başladı. Piskoposlar isyan çıkarma suçuyla yargılanacak!"

"Lanet olası Kral!" Piskopos filikanın kenarını yumrukladı.

"Tower'a götürüleceklermiş," dedi Noah boğuk bir sesle. Beth mendiliyle Noah'nın kanayan burnunu temizliyordu. "Piskoposlar kefalet kabul etmiyormuş."

"Tower'a mı?" Beth bunun ne demek olduğunu sonradan anlayınca mendili düşürdü. Midesine ağırlar girmişti. "İdam mı edilecekler yani?"

"İlk önce yargılanmak zorundalar," dedi Piskopos Compton gergin bir ifadeyle. "Ancak bundan sonra adalete ne kadar güvenebiliriz ki?"

"Piskoposlar kefaleti neden geri çevirmişler peki?" diye sordu Beth. "Tower'a gönderilmekten daha iyi değil mi?"

Piskopos Compton belli belirsiz gülümsedi. "Esasında akıllıca bir karar olabilir."

Beth, Piskopos'a ne demek istediğini soramadan kalabalığın çığlıkları yükseldi ve ortalarında açılan yolda gri

saçlı, yaşlılıktan belleri bükülmüş yedi piskopos göründü. Yirmi civarında ağır silahlı asker, tutukluları İngiliz Kilisesi Başpiskoposu'nun filikasına götürdü.

Herkes "Yuh!" diye hep bir ağızdan bağırırken ortalık iyice karışmaya başlamıştı. Kral'ın adamları sağa sola itilirken içlerinden biri protestoculardan birinin çelmesine takılıp düştü.

Kalabalığın içinden biri askerle, "Korktun mu yoksa?" diyerek dalga geçiyordu. "Sence bu yaşlı adamlar sizi alt edecek kadar tehlikeliler mi ha?"

İnsanlar, piskoposlara dokunabilmek için ellerini kollarını uzatarak peşlerinden gidiyordu. O kadar gürültünün arasında Henry Compton'un tutuklulara seslenişinin duyulması imkânsızdı. Ancak Sancroft Başpiskoposu ona el sallayacakken askerler tarafından engellenerek filikaya bindirildi.

İngiliz Kilisesi Başpiskoposu'nun filikası tutuklular ve askerlerle kıyıdan ağır ağır ayrıldı. Rıhtımdaki kalabalığın destek vermek için bağırıp çağırışına piskoposlar el sallayarak karşılık veriyordu.

"Protestan hareketini savunduğunuz için Tanrı sizi korusun!"

"Tanrı'nın şehitleri!"

Piskopos Compton, kayıkçıya diğer filikayı takip etmesini söyledi. Küçük filolarla dolu nehirde ilerlemeye çalışan filika sağa sola yatarken ani bir sarsıntıyla beraber Beth, omuzlarından sıyrılan ceketini yakalayıp sımsıkı sarındı.

Rıhtımdaki insanlardan hâlâ haykırışlar yükseliyordu.

Başpiskopos'un filikasına tutunarak kıyıdan uzaklaşmasını engellemeye çalışıyorlardı. Aralarından biri çığlık çığlığa suya düştükten sonra diğerleri de onun arkasından atlayarak çamura bata çıka ilerlemeye; piskoposların duasından nasiplenmek uğruna onlara dokunabilmek için pis suyun içinde çırpınmaya başladılar.

Kilise çanları birbiri ardına çalıyordu.

"Hayatınızda hiç böyle bir şey gördünüz mü?" diye bağırdı Noah gürültünün ortasında.

"Yedi cesur adam," diye feryat etti George. "Kral böyle büyük çaplı bir kamuoyuna kesinlikle sahip olamaz herhalde?"

Kayıkların hepsi Başpiskoposun Tower'a giden filikasının arkasında konvoy oluşturmıştı. Nehrin ortalarına doğru sesler azaldıysa da kıyı boyu tezahüratlar devam ediyordu.

"Sancroft Başpiskoposu kefaleti kabul etmeyerek son derece kurnaz davrandı," dedi Piskopos Compton. Gözlerinde haylaz bir ışıltı vardı. "Zorba hain, Kral Hazretleri, onları Tower zindanına attığı için halkın piskoposlara duyduğu sempati eskisinden de güçlü artık."

Noah, Beth'i Chelsea'ye bıraktığında saat epey geç olmuştu ve kulakları hâlâ gürültünün etkisiyle çınliyordu. Ay ışığından başka yollarını aydınlatacak bir ışık olmadığı için Noah, Beth'in elini tutuyordu.

Beth parmaklarını Noah'nunkine dolarken, ayrılma anı geldiğinde karanlığı fırsat bilerek öpüşüp öpüşmeyecekler-

rini düşünüyordu, fakat Leydi Arabella'nın evine vardıklarında her taraf mum ışığıyla gün gibi aydınlıktı.

Hizmetçinin kapıyı açmasını beklerken "Bugün ağzımdan çıkan her kelimeye dikkat edeceğim," dedi Beth. "Çünkü Sör George ile Leydi Arabella bu konuda tamamen Kral'dan yanalar."

"Çok büyük bir gündü değil mi?"

Noah, Beth'in elini dudaklarına götürürken Beth hızlanan kalp atışlarıyla ona yaklaşıp öpmesini bekliyordu.

O sırada hizmetçilerin ayak sesleri duyuldu ve Noah yanağına küçük bir öpücük kondurarak "İyi geceler Beth," dedi.

Beth'in cevap vermesine fırsat bırakmadan karanlığın içinde gözden kayboldu.

Leydi Arabella, Beth'in geç kaldığının bile farkında değildi ve söyleyeceği hiçbir şeyi umursayacak hali yoktu. Bütün mumlar yakılmış ve herkes yaşananları konuşmak üzere büyük salonda toplanmıştı.

"Bu sorunlu piskoposlar hadlerinden fazla süredir Kral'ın başına bela oluyorlar," dedi Leydi Arabella. "Fakat şuna emin olabilirsiniz ki artık sorun çıkarmalarına izin verilmeyecek."

"Peki, onlara ne olacak?"

"İsyan suçuyla yargılanacaklar," diye cevap verdi Sör George. Cecily'nin suratındaki boş ifadeyi görünce "Vatan hainliğiyle," dedi.

"Vatan hainliği mi? Fakat o zaman başları kesilip Tower Köprüsü'ndeki kazıklara bağlanmazlar mı?" Dokunaklı bir şekilde titredi.

“Umarım öyle olur!” dedi Leydi Arabella. “Ortalığı karıştıranlar makamlarından edilirse hükümetin yeni emrinin önünde kimse duramaz.” Kocasma bakıp sevgiyle gülümsedi. “Kral, dini inancı olanları, zor zamanlarda destek görebileceği kişileri yanına alacaktır. Sör George ve ikizler de Majestelerinin emirlerini yerine getirmek için hazır ve nazır olacaklar.” Sör George’un kolunu sıvazlayarak “Öyle değil mi Sör George?” dedi.

“Aynen öyle hayatım.”

“Ailemizin geleceğinde çok parlak şeyler görüyorum,” dedi Leydi Arabella.

Beth, Leydi Arabella’nın kendini beğenmiş tebensümüne daha fazla dayanamayarak “Geç oldu,” dedi. “Yatmaya gidiyorum. Geliyor musun Cecily?”

Ertesi akşam Sör George ve ikizler akşam yemeğine gelebileceklerini bildiren bir mektup gönderdiler.

Leydi Arabella heyecandan titreyerek mektuba bakıyordu.

“Ne oldu büyükanne?” diye sordu Cecily.

“Beklediğimiz haber geldi,” dedi Leydi Arabella. Yaşlı gözleri buzdan bir elmas gibi ıslık ıslık parlıyordu. “Kraliçe...” Heyecan yaratmak için duraksadı.

“Evet?” diye ciyakladı Cecily.

“Kraliçe odaya alınmış!”

“Doğurmuş mu?” diye sordu Beth.

“Henüz değil. Bir süre daha beklememiz gerekiyor. Şuan yatakta ve doğum sancısı çekiyor.” Leydi Arabella

derin bir iç çekerek “Zavallı! O günlerimi hatırladım birden. Sör George ile ikizler doğum gerçekleşene kadar Saray’da kalacak,” dedi. “Sör George doğumun şahitlerinden biri olmak istiyor,” dedi fısıldayarak. “Orada bulunmasının ne kadar önem taşıdığını üstüne basa basa söylemiştim ona.”

Beth doğumhanede toplanan papazları ve Saray ahali-sini hayal etti; Kraliçe’nin beklenen prensi sağ salim doğurup doğurmayacağını nasıl da bekliyorlardı kim bilir? Göğüs geçirerek Prenses Anne’in haberi alınca ne halde olduğunu merak etti. Zavallı kadın!

Leydi Arabella esnedi. “Çok geç oldu, beklemenin bir âlemi yok. Sör George, Kraliçe’nin mutlu haberini çok geçmeden bize bildirir.”

Evin kapısı bir hışımla kapanınca, Beth uykusundan uyanıverdi. Panjurların arasından şafak vaktinin gri ışığı süzülüyordu. Aşağıdan gelen sesleri işitince üzerine bir şey alıp haberi öğrenmek için telaşla merdivenlerden indi.

İkizler buğulu gözlerle birbirlerine yaslanmış oturuyordu. Salona yoğun bir rom kokusu hâkimdi.

Beth, uykusuz geçen gecenin ardından yorgun fakat gayet memnun bir şekilde oturan Sör George’u görünce sağ salim bir prensin dünyaya geldiğini anladı. Küçük prensin beraberinde getirdiği sıkıntıları düşününce kalbi sıkışır gibi oldu. Neden, ama neden bir kız bebek doğmamıştı ki?

Leydi Arabella heyecan içinde yanlarına geldi. “Sör George! Sör George! Haberler nasıl?”

Sör George, karısını kollarının arasına alarak kendisinden beklenmeyen bir sevgi gösterisinde bulundu. "Haberler çok iyi hayatım. Bir prens doğdu!" dedi.

Leydi Arabella, kocasının yanaklarını sıkıp öpücüklere boğdu.

"Yakışıklı Katolik bir küçük prens," dedi Sör George gözlerinin içi gülerek.

Leş gibi rom kokan ikizler yalpalayarak annelerine doğru ilerleyip sonunda kıkırdayarak yere yığıldılar.

31. Bölüm

Sabahın ilerleyen saatlerinde Noah, Beth'e bakmak için atölyeye gelip içeri girmeden kapısına yaslandı. "Danimarka Prensesi Bath'tan dönmüş ve Whitehall'e geçmeden önce Piskopos'u ziyarete gelmiş. Seni soruyor."

Beth parmağındaki yüzükle oynayarak o gün yüzüğü takmayı unutmadığına sevinmiş, ancak daha iyi bir elbise giymediğine üzülmüştü. "Nasıl görünüyordu?"

"Tahmin ettiğin gibi, Prens James Francis Edward'ın doğum haberini alınca üzülmüş."

"Öyleyse onu bekletmesem daha iyi olacak." Hazırladığı boyalarına kurumamaları için çabucak nemli bir bez örttü.

"Sonra görüşürüz," dedi Noah ve Beth'in cevap vermesini beklemeden çıkıp gitti.

Piskopos'un salonun kapısında bekleyen Forsyth, Beth'i içeri almadan önce kısa bir selam verdi. Prenses Anne, nedimesi Leydi Sarah Churchill ve Piskopos Compton pencere kenarında oturuyorlardı.

Beth gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olan Prenses'i reverans yaparak selamladı. Yeni prensin doğumuna fazlasıyla üzülmüş olmalıydı.

"Senin huzur veren sağduyulu arkadaşlığına ihtiyacım var Beth," dedi Prenses. "Kraliçe'nin bir oğlu olduğunu duymuşsundur sanırım?"

"Evet Majesteleri."

"O çocuğun benim kardeşim olduğuna inanamıyorum." Prenses gözlerini sildi. "Anglikanlardan çok az kişi doğuma şahit olmuş. Kral doğumhaneyi Katoliklerle doldurmuş anlaşılan. Artık kız kardeşim Mary tahtın varisi değil, fakat bu... Bu Katolik sahtekâr onun yerini alacak!"

"Yerini Protestan bir varis alana kadar Katolik bir Kral'ın geçici varlığı sorun değildi," dedi Piskopos Compton. "Fakat bu olay her şeyi değiştirir. Prenses Mary, Orange Prensi'yle birlikte İngiltere'ye zamanla Anglikan inancını kazandırabilirdi. Fakat şimdi..."

Prenses Anne eldivenini avuçlarının içinde sıkarak buruş buruş etmişti. "Bir şeyler yapmalıyız."

"Piskoposlar Tower'a kapatıldığı için şimdi büyük destek görüyorlar," dedi Piskopos Compton gözlerini kısarak. "Pek çok soylunun piskoposları ziyarete gittiğini duyuyorum." Gülümsedi. "Destek ve iyi niyet mesajları her geçen gün artıyor. Nöbetçiler bile piskoposların sağlığı şerefine içiyorlarmış."

"Kral'ı geri çekilmeye zorlamak için biraz zaman olsaydı keşke," dedi Prenses Anne.

Piskopos Compton bir Beth'e bir Prenses'e bakarak, "Mahkeme sonucunu beklemeliyiz. Sonrasında ne yapacağımıza karar veririz," dedi. Omuz silkti. "Kim bilir, belki de Kral kendi kendine kararından vazgeçer."

Prenses Anne şakaklarını ovuşturuyordu. "Başım çok

ağrıyor! Beth, Merryfields'teki gibi biraz bahçede dolaşalım mı?" Ayağa kalktı. "Sen burada kalabilirsin Leydi Sarah, sana ihtiyacım olmayacak."

Güneşin altında yürürlerken Forsyth de belli bir mesafede arkalarındaydı. Prenses Anne, çocuk sahibi olamamasıyla ve gelecek kaygılarıyla ilgili bütün sıkıntılarını anlatarak Beth'e kalbini açmıştı yine. "Kendimi suçlayıp duruyorum," dedi ağlayarak. "Bebeğim yaşıyaydı keşke! Ya da zavallı kardeşimin bebeği..."

"Kendini suçlayamazsın!"

"Belki de Tanrı beni cezalandırıyordur? Şimdi hepimize ne olacak?"

Anne'i bu kadar üzüntülü görmek Beth'i kederlendiriyordu; hıçkırıklara boğularak ağlayan kadına sarılarak omzunu okşadı. "Belki de Tanrı'nın hepimiz için başka planları vardır?" dedi mendilini uzatırken.

Prenses gözlerini silerek Beth'in koluna girdi. "Beni sakinleştirmeyi hep başarıyorsun. Arkadaşlığımız benim için çok değerli. İçinde bulunduğumuz şartlardan dolayı seninle her istediğimde görüşemiyoruz, fakat sen hep aynı iyi kalpli Beth'sin," dedi Beth'i öperek.

Beth, Prenses'in omzunun üzerinden bakarken Lizzie Skelton'ın şaşkın bakışlarını fark etti; Beth'i Prenses'le kol kola görünce şaşırmış olmalıydı. Gülmemek için kendini tutarak Lizzie'nin kıpkırmızı kesilişini seyretti.

Pazar günü Noah parlak yeşil tüylü yeni şapkasıyla Leydi Arabella'nın evine uğrayıp kiliseye giderken Beth'in kendisine eşlik etmesi için izin istedi.

St. Martin Yolu'nda ağır adımlarla yürürlerken, "Doğrusunu istersen," dedi Noah. "Fields'te St. Giles kilisesindeki ayine katılmamı Piskopos Compton istedi. Bölgedeki papazın İngiliz Kilisesi'ne olan bağlılığından şüphe duyuyormuş ve benden de bu konuda ona bilgi vermemi istedi."

"St. Giles mı?" Beth, Noah'nın hızlı adımlarına yetişebilmek için nefes nefese kalmıştı. "Piskoposun ihraç edilmesine neden olan papaz değil mi o?"

"Evet. Fulham Sarayı'na akşamları inanılmaz bir giriş çıkış oluyor Beth! Bir tuhaflık var... Elçiler. Gizli toplantılar. Lordlar kamarasında bulunma yetkisine sahip soylular ve seçkinler karanlık çökünce geliyor ve gecenin bir yarısı gidiyorlar."

"Ne kadar heyecanlı!"

Noah endişeli gözlerle ona baktı. "Ve haince. Dikkat et!" Son anda Beth'i bir yığın at pisliğine basmaktan kurtarmıştı. "Piskopos bazen kilise görevlisinden çok askerlik zamanlarındaki gibi hareket ediyor. Birtakım işler planladığına eminim."

St. Giles'deki ayine katılım büyüktü ve Noah ile Beth ayinin başlamasını beklerken sessizliğe büründüler.

Noah sabırsızlık içinde parmaklarını dizine vurup duruyor, enerjisine güçlkle hâkim olabiliyordu.

Beth gizliden gizliye Noah'yı inceliyordu. Karşı pencereden vuran günışığı saçlarında bakır parıltılar bırakıyordu. Daha önce hiç portre yapmadığı halde Beth, ona baktıkça bunu yapması gerektiğine daha çok inanıyordu. Hendeğin kenarında otururlarken karakalem taslağını çizmişti nasılsa, fakat teninin gölge kısımlarıyla oluşan farklı

tonlamalarını; saçının rengini öylesine iyi yakalamalıydı ki gittiğinde onu asla unutamazın. Noah Virjinya'ya döndüğünde onu bir daha göremeyeceğini düşününce midesine aniden bir ağrı girdi.

"Beth?" diye fısıldadı Noah. "Neyin var?"

Beth başını sallayarak dudaklarını sımsıkı kapadı; kapadı ki elinden en sevdiği oyuncağı alman küçük bir çocuk gibi uğultuyla ağlamasın.

Noah arada bir endişeyle ona bakarken ayin başladı. Beth art arda birkaç kez derin nefes alıp verdikten sonra kendini tamamen ayine verdi.

Papaz, Kral ve Kraliçe için dua etmeye başlamıştı, Prens James Francis Edward'ın dünyaya sağ salim gelişine şükürler ederken topluluk asık suratlı bir sessizlik içinde dinliyor, dualara her zamanki gibi yanıtlar veriyordu. Dua bitince papaz, Kral, Kraliçe ve yeni prens için daha faza dua ederek sıradaki seremoniye başladı.

Beth ile Noah'nın arkasındaki sırada fısıldaşmalar başlayınca kilisedeki dikkatler oraya çevrildi. Ayak sesleri çoğalıyordu; dua kitaplarından biri düşmüş ve etraftan kesik kesik öksürükler yükselmeye başlamıştı. Biri kahkahayı basınca içerideki gürültü papazın sesini bastırır hale geldi.

Bazıları ayağa kalkıp kiliseyi terk edince birkaç dakika içinde geri kalan herkes de aynısını yaptı.

"Evet!" dedi Noah. "Sanırım Piskopos'a rapor edilecek durum bu olsa gerek, değil mi? İnsanların tepkisine bakılırsa prensin doğumu pek de iyi bir haber gibi karşılanmamış. Kral gelecek hafta kutlamalar için büyük bir havai fişek gösterisi planlıyormuş; insanların nasıl tepki vereceğini

görmek ilgi çekici olur. Birlikte gider miyiz?"

Beth evet anlamında başını salladı. "Memnuniyetle." İşin ucunda Noah ile zaman geçirmek varsa Hackney bataklığında yalın ayak bile yürürdü.

"Aslında bu öğleden sonra biraz gezelim mi diye sorduk."

"Gezmek mi?" Beth'in keyfi bir anda yerine gelmişti.

"Bir at kiraladım; Islington köyünde piknik yaparız diye düşündüm." Drury Yolu'nda fırından yeni çıkmış sıcacık yılan balığı turtası aldılar.

Beth paketi açıp ısırık almamak için kendini zor tutuyordu. Noah bira almak için Rose and Crown'a girdiğinde Beth sabırsızca kapıda bekledi.

Ahırların orada, belkemiği fazlasıyla eğik gri renkli bir kısırak onları bekliyordu. Sarı dişlerini göstererek dudaklarını açan kısırak memnuniyetsiz bir şekilde onlara bakıp Noah dizginleri alınca geriye kaçıverdi.

"Yaşlı Meg'e dikkat etmeniz gerekir," dedi seyis. "Durduğunuz yerde onu sıkıca bağladığınıza emin olun yoksa kaçır."

Noah katı bir kararlılıkla dudaklarını kıvrarak Meg'in dizginlerini sıkıca kavradı. Atın karşı koymasına izin vermeden hızlı bir hareketle biniverdi. Beth, Noah'nın kısrak bu kadar çabuk kontrol altına almasından oldukça etkilenmişti.

Beth piknik yiyeceklerini heybenin içine koyduktan sonra ahır çalışanının yardımıyla Noah'nın arkasında yerini aldı. Meg'in geniş sırtına yerleşirken Noah'nın beline sarıldı.

“Hazır mıyız?” diye sordu Noah omzunun üzerinden bakarak.

Beth’in onayının ardından topuklarıyla atın yanlarına vurdu.

Meg yerinden kıpırdamıyordu.

“Seni inatçı yaşlı kız!” dedi seyis kısrağın kışına vura-rak.

Meg başını sallayarak havaya diktikten sonra ahırdan müthiş bir hızla yola çıktı.

Noah dizginleri çekerek atın Holborn boyunca daha makul bir hızda ilerlemesini sağladı.

Beth at binmeyeli birkaç yıl olmuştu. Küçükken kardeşleriyle birlikte midilliye binerlerdi, fakat sonraları pa-halı geldiği için buna devam edememişlerdi.

Yerden yüksekte, Noah ile bu kadar yakın olmak çok güzel bir duyguydu. Meg, kiliseden çıkan insanların grup-lar halinde Pazar günü gezintisi yaptığı Gray’s Inn’in bah-çelerinde hızını iyice düşürdü. Beth, Noah’nın sıcacık bedenine yaslanmış, şapkasının yeşil tüyü yüzünü gıdıkla-dıkça gülümsüyordu.

Hatton Gardens’a varmak üzere Holborn’a dönmeden önce iğrenç tabakhane kokusuna bürünen Leather La-ne’den geçtiler.

“Evler ne kadar da muhteşem değil mi?” diye sordu Noah. “Abraham Arlidge yirmi yıldan bu yana meydanla-rın etrafındaki bu evleri şehirde yaşamak istemeyen fakat iş yerlerine de uzak kalmayı tercih etmeyen tüccarlar için inşa ediyor.”

“Bazıları henüz bitmemiş,” dedi Beth iskelet halindeki binaya bakarak.

“Bay Alridge, ilgi duyduğumu bildiği için evlerden bazılarını bana bizzat kendi gezdirdi,” dedi Noah. “Kendi evimi yapacağım zaman içime yarayacak olan birkaç not aldım.”

Beth iç geçirdi. Noah, kendi evini Virjinya’da yapacaktı.

Fleet nehrinin dar köprüsünden geçerek Clerkenwell’e geldiler. Tarlalarda büyükbaş hayvanlar otlanıyordu; Islington’a varan tepeyi çıkarlarken yolun diğer tarafı boyunca bostanlar uzanıyordu.

Noah tarlanın sonundaki karaağacın yanında durdu. Attan inip Meg’i ağacın gövdesine sıkıca bağladı.

Beth attan inerek Noah’nın kollarına kavuştu. Bir süre öyle yakın durdular ki Beth, onun sert yapılı çene hattını incelerken gözlerine bakmaya çekindi. Belki Noah şimdi yine öperdi onu? Kalbi yerinden çıkacaktı sanki hiç kıpırdamadan bekledi, fakat Noah onu bırakıverdi.

Hayal kırıklığıyla yutkunarak daha cesur olmadığı için kendi kendine öfkeleni. Lizzie Skelton olsaydı hiç çekinir miydi? Bir an bile beklemeden Noah’nın dudaklarına bırakırdı kendini. Göğüs geçirerek Meg’in heybesinden turtaları çıkardı.

Yemyeşil ve yumuşacık çimenlerin üzerinde, alabildiğine düzlüğün ötesinde şehri gören güzel bir piknik yeri bulmuşlardı.

Noah ceketinin cebinden çıkardığı bir tomar kâğıdı Beth otursun diye yere serdi.

Beth turtaları ikiye bölerek Noah’ya bir parçasını uzattı. “O elindeki de ne?” diye sordu. Kalem ve mürekkeple tamamlanmış mimari bir çizimdi.

“Bir oda planı.” Noah, artı şeklindeki çizimi çevirerek planın iki tarafından yukarı doğru çizilen çizgilerin lambri kaplamalı duvarlar olduğunu; kornişleri, pencereleri ve kapıları anlattı.

“Göstereyim,” dedi ve kâğıdı kenarlarından kıvrarak kutu şeklini verdi. Köşelerinden hafifçe yırtarak uçlarını birleştirip küp şekline getirdi.

“Ah!” diye bağırdı Beth neşeyle. “Tavansız bir oda oldu.”

Noah gülümsedi. Aynısından daha çok yapana kadar kâğıtları katlamaya devam etti. “Hoşuna gider diye düşündüm.”

“Çok beğendim! Şöminedeki şu detaylara, meşe ağacının oymasma bir bak.”

“Bu fikir Fulham Sarayı’ndaki hendeğin kenarında, meşe ağacının altında otururken çizdiğim taslaktan aklıma geldi.”

“Hatırlıyorum!”

“Yapmak istediğim ev işte böyle. Babam, uzakta, puslu maviliklerle kaplı dağlara bakan bir tepenin eteğinde benim için toprak ayırdı.” Gözleri uzaklara dalmış, tane tane konuşuyordu. “Tepenin eteğinde bir akarsu var ve ormanda yaban çiçekleri açar. Tek duyduğum şey kuşların cıvıltısıdır, ama ailem ve dostlarımız sadece beş dakikalık mesafedeler. Dünyanın en sevdiğim yeri orası; hayatımın sonuna dek yaşamak istediğim en güzel yer.”

Beth gözlerini kapayarak dağ manzaralı, kuş cıvıltısıyla çevrili o huzur dolu yeri hayal etti. Birdenbire orayı görme arzusuna kapılmıştı.

"Virjinya'yı görsen severdin," dedi Noah. "Toprakları öyle bereketlidir ve iklimi öyle güzeldir ki her şey yetiştirilebilir. Hayal edemeyeceğin kadar çok çeşitte ve de güzellikte çiçekleri vardır; yeni bir çiçek resmi yapmak için beklemek zorunda kalmazsın." Kutuların üzerine eğilerek hepsini yan yana dizdi. "İlk önce içinde yemek odası da olan ana salonla evimi yapmaya başlayacağım. Bizde yazlar, sizinkinden daha sıcak geçer, o yüzden serinlik olması için yüksek tavanlı ve uzun pencereli olacak." Daha küçük olan kutuyu aldı. "Bu da mutfak. Üst katta iki yatak odası ve sedir şingilli bir çatısı olacak. Yani tamamı keresteyle kaplanacak."

"Kiremit olmayacak mı?" diye sordu Beth merakla.

"Sadece bacalarda kiremit kullanacağım. Virjinya'da kiremit pahalıdır, çünkü buna uygun kil yapısmaya sahip değiliz, fakat kereste konusunda sıkıntı çekmeyiz. Evimin yeryüzünden doğmuş gibi görünmesini istiyorum."

"Peki ya şu odalar ne için?" Beth boş kutulardan birini alıp incelemeye başladı; pencerelerinde şık perdeleri ve ince ayrıntılara sahip panjuru olan, orantılı tasarlanmış bir misafir odasıydı bu. Şöminenin her iki yanında da kitaplık için derin girintiler vardı.

"İlk başta küçük bir ev tasarlayacaktım, fakat ailem büyüdü," dedi Noah. Yüzü kızarmıştı ve konuşmakta tereddüt ediyordu. "Daha çok odalı bir ev olması gerektiğini düşündüm." Yüzü görünmesin diye kutulardan yaptığı evinin üzerine eğilerek her birini uygun yerlerine koydu. "Güzel bir misafir odası, ön cepheye bakan pencereleri olan bir hol, dört yatak odası daha ve evin hanımı için özel bir

oda." Küçük kutulardan birkaçını alarak anlatmaya devam etti. "Hizmetçiler için çamaşırhane ve odalar. At ve fayton için ahır da var tabii." Yerdeki otları yemekle meşgul olan Meg'e baktı.

"Ne kadar güzel," dedi Beth. Noah için sevinmiş gibi görünmeye çalıştıysa da onun kendinden başka bir kadınla bu harika evde yaşayacağı düşüncesi bütün keyfini kaçırmıştı. "Her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlamışsın." Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. "Peki, evin hanımını da buldun mu?" Sesi bir elmas kadar parlak ve keskindi.

Noah büyük bir telaşla kutuları bozup çizim kâğıtlarını üst üste koymaya başladı. "Belki de bu evi hiçbir zaman yapmayacağım," dedi. "Sadece evden uzaktayken oyalanmak için çizdim bunları."

"Bu kadar güzel bir evi yapmamak yazık olur." Beth evi kafasında öylesine net canlandırmıştı ki asla gerçek olmayacağı düşüncesi onu inanılmaz derecede üzmüştü.

Noah kâğıtları elinin kenarıyla düzelttikten sonra "Geç olmadan seni Leydi Arabella'ya bırakmam gerek," dedi.

"Henüz çok erken ama," diye karşı çıktı Beth.

"Olsun, gitmemiz gerek." Sessizce Beth'in yerden kalkmasına yardım etti.

Meg, yelesini kibirli bir edayla hafifçe sallayarak Noah ile Beth'in üzerine binmesine sıkıntı çıkarmadan izin verdi. Çok geçmeden tepeden aşağı, şehre inen yola koyulmuşlardı.

Noah yol boyu neredeyse hiç ağzını açmadı; Beth onu gücendirecek bir şey yapıp yapmadığını düşünüyordu dur-

madan. Bu sefer beline sarıldığı Noah, kollarının arasında kaskatı kesilmiş gibiydi. Bir ara Meg çukura düşünce Beth aniden Noah'ya çarptıysa da Noah en ufak bir ilgi göstermemişti.

Gözleri yaşlarla dolan Beth için gezintinin bütün tadı kaçmıştı. Atın üzerinde sağa sola sarsıldıkça yediği yılanbalığı turtası midesini rahatsız ediyordu.

Kırsal alanı geride bırakıp şehre yaklaştıklarında Meg başını kaldırıp tırıs gitmeye başladı. O kadar hızlanmıştı ki Noah'nın yapabileceği tek şey atın aniden eşkin sürmesini önlemektir. Ahırlara Meg'in nallarında kıvılcım çıkararak hızla girmişlerdi.

"Ahırların kokusunu alınca yıldırım hızında koşturmaya başlar," dedi seyis.

Noah ödemeyi yaptıktan sonra birlikte nehre doğru yürümeye koyuldular. Lincoln's Inn Fields'ten geçtikleri sırada Noah oldukça dalgındı ve Beth'in sohbet etme çabalarına karşılık vermiyordu. Wich Street'te paçasma yapışan dilenciye görmezden gelirken Beth'in geri dönerek dilenciye bozukluk verdiğini fark etmemişti bile.

At arabaları, yayalar ve atlarla dolu Strand'den karşıya geçerlerken Beth'in kolunu koluna taktığında bile aklı başka bir yerdeydi. Nehre kestirmeden inen ve çürümüş sebze kokan kuytu ve karanlık bir sokaktan geçtiler. Evlerin panjurlarının yamukluğu yetmezmiş gibi küflü kereste kokuları sokağın bozuk havasına tuz biber olmuştu.

Noah, Beth'i hızla yaklaşan at arabasına karşı uyarmak dışında hiç konuşmamıştı. Ara sokaktan hızla geçen at arabasının altında kalmamak için duvara yapışmaları gerekmişti.

"Noah?"

"Evet?" Beth'e bakmıyordu.

"Seni kızdırdım mı?"

"Elbette hayır," dedi kısa ve ters bir tavırla.

"Öyleyse benimle neden hiç konuşmuyorsun?" Beth gözyaşlarına hâkim olmak için gözlerini kırıştırdı duruyordu.

Noah bir an ona bakmca yumuşayıverdi. "Dalgınlıktandır belki."

"Islington'dan çıktığımızdan beri neredeyse hiç konuşmadın."

"Özür dilerim." İç geçirdi. "Senin bir suçun yok. Bir sorunla burun burunayım ve nasıl üstesinden geleceğimi de bilmiyorum."

"Bana anlatamaz mısın?"

"Ah Beth!" Yüzünde acı çektiğini gösteren bir ifade belirdi kısacık bir an.

"Noah, *neyin var?* Bana karşı bir an ilgisinin bir an soğuksun. Sürekli yön değiştiren kararsız bir rüzgâr gibisin..." Hıçkırıklara boğulmamak için yutkundu. "Benden ne istediğini anlayamıyorum."

"Ağlama! Üzüldüğünü görmeye dayanamam." Beth'e sıkıca sarılıp saçlarını öptü ve bir süre öylece kaldı. Beth kalbinde mutlu bir ritimle başını kaldırdı ve dudakları birleştiği an, ne pis kokan ara sokak ne de ayaklarının altındaki çürük artıklar umurunda olmadı. Kendini Noah'nın tatlı dudaklarında kaybetmişti.

Biraz sonra Noah, Beth'in dudaklarından ayrılıp omuzlarından tutarak geri çekildiğinde nefes nefese kalmıştı. "Beth, ben..."

“Evet Noah?” Noah’nın çenesinde titreşen kası okşuyordu.

Noah, Beth’in elini tutarak avuç içinden öpünce Beth’in içinde sıcaklık bir titreşim yayıldı. Parmaklarını parmaklarına dolayarak “Sana haksızlık ettim,” dedi Noah mutsuz bir ifadeyle. “Neyin daha iyi olduğunu bilmiyorum.”

“Canını sıkın şey her neyse anlat bana. Belki yardım edebilirim?” diyerek ısrar etti Beth.

Noah başını hayır anlamında salladı. “Henüz değil. Gel hadi. Gecikiyoruz.”

Beth, Noah’nın sözü yarım bırakması karşısında hissettiği hayal kırıklığını ifade edemeden ara sokağın karanlığından aydınlığa çıkmışlardı.

Nehirde hazırda bekleyen kayığa bindikleri andan itibaren Noah yine düşüncelere gömüldü. Beth iyice şaşkına dönmüş, ne yapacağını bilemiyordu. Noah’yı bu kadar karasız davranmaya sürükleyen şey *ne olabilirdi?*

32 Bölüm

Beth oturacak sessiz sakin bir köşe aradığı sırada salon çatal bıçak sesleri ve muhabbet edenlerin uğultusuyla doluydu. O sabah Noah'nın değişken tavırlarını düşünüp durmaktan ne işine odaklanabilmişti ne de birileriyle sohbet edecek hali vardı. Lizzie Skelton'ın yanındaki boş sandalyeyi es geçerken kızın gözlerinin üzerinde olduğunu hissederek irkildi.

George London'ın ona el salladığını görünce gidip onun yanına oturdu. George, Beth'in derin düşüncelere daldığını fark edince diğer tarafındaki arkadaşıyla sohbe te koyuldu. Beth çatalını papazyahnisinde gezdirip dururken yemek suyunu:ı yüzeyindeki yağ kabarcıkları midesini bulandırmaya yetmişti. Bir elma alıp soymaya başladı; açlığını gidermekten çok kendini meşgul etmekle ilgileniyordu. Bıçağın elma kabuğunu soyuşunu ve kabuğun yuvarlak bir kurdele gibi masaya düşüşünü seyretti. Eğer elma kabuğunu kesintisiz bir şekilde bütün halinde soymayı başarsa-bilirse Noah, onu bugün görmeye gelecek demekti.

Salondaki uğultu bir çığlıkla bölündükten sonra kaldığı yerden tekrar devam etti.

“Piskopos geliyor!”

Piskopos Compton büyük salona gelerek bıçağını masaya saplayıp herkesi sessizliğe davet etti.

Herkes merakla ona bakıyordu.

“Westminster’den size bir haberle geldim,” dedi Henry Compton. Kederli görünüyordu. “Yedi piskopos bugün Yüksek Mahkeme’ye çıktılar ve Kral’a karşı isyanla suçlandılar.” Salondakilerden yükselen öfkeli mırıltıları susturmak için elini kaldırdı. “Kefaletle Tower’dan serbest bırakıldılar, ancak 29 Haziran’dan itibaren, yani bugünden itibaren iki hafta içinde tekrar Saray’a dönmek zorundalar.”

“Ne ayıp!” diye bağırdı George London.

Beth elma kabuğunu hiç bölmeden soymayı başarmak üzereyken kabuk bıçaktan ayrılarak ikiye bölünmüş halde masaya düşünce umutsuzluk içinde bakakaldı.

Piskopos yerine oturunca masadakiler son haberle ilgili nefret dolu yorumlarda bulunmaya başladı.

“Kral piskoposların canına kıymasın diye dua edip duruyordum,” dedi George London. “Bu sözümü unutmayın Bayan Ambrose; yakında büyük sıkıntılar başlayacak.”

“İç savaş gibi mi?”

George iç çekerek, “Büyük olasılıkla öyle,” dedi.

Yemek sonrası Beth içindeki tedirginlik yüzünden atölyeye dönmek yerine yürüyüşe çıkmayı tercih etti.

Pastanenin bahçesinde Judith Tanner takunyalarını çıkarıp bir tabureye oturmuştu. “Nasılsın?” diye sordu Beth.

“Bu sabah iki ayağımı bir pabuca soktum. Yemeğe çık-

maya bile vakit bulamadım. Zencefilli çörek ister misin?" Judith önlüğünün üzerine koyduğu çöreği ikiye bölüp Beth'e ikram etti.

Beth çöreği alıp "Bugün ben de yemek yiyemedim, artık afiyetle bunu yerim."

"Hepimizin biraz iştahı kaçtı değil mi? Son haberlerden sonra özellikle. Nicholas hiçbir haber alamayınca yerinde duramadı; sabah erkenden kalkıp Westminster'daki Saray Meydanı'na gitti."

"Piskoposların yargılandığı sıralarda mı?"

Judith evet anlamında başını salladı. "Büyük bir kalabalık varmış, piskoposlar kiliseden çıktığında da çanlar çalmaya başlamış. Nicholas herkesin çılglık çılgılığa olduğunu söylüyordu, çünkü bazıları bunun ceza hükmünün bozulması anlamına geldiğini sanmış. Sonradan öyle olmadığını öğrenince de öfkelenmişler." Tombul bacaklarına dökülen çörek kırıntılarını temizledi. "Bu gece sokaklarda papa yakma gösterileri olacağına eminim."

"Katoliklere olan nefretin arttığı bugünlerde en iyisi dışarı pek çıkmamak."

"Dışarı çıkmaktan mı korkuyorsun?" dedi Beth'in arkasından yaklaşan alaycı bir ses.

Lizzie Ske'ton kömürlüğün kapısına yaslanmıştı.

"Elbette hayır!" dedi Beth.

"Bugün yemeğini yemediğini gördüm de. Belki de korkmuşsundur diye düşündüm."

Judith, Beth'in bozulduğunu fark edince lafı değiştirmeye çalıştı. "Ben de Beth'e Nicholas'ın bu sabah piskoposların Saray'dan çıkışını beklediğini anlatıyordum," dedi.

Lizzie hafifçe gülümseyerek "Ah, Nicholas! Onu epeydir göremiyorum."

"Onu büyüleyip kendine âşık ettikten sonra başka bir sevgili uğruna terk ettiğinden beri demirhaneden dışarı çıkmıyor."

"Ona büyü denilmez bir kere." Lizzie tekrar gülümseyerek pembe dilini dolgun dudaklarında gezdirdi. "Bir erkeğin nelerden hoşlandığını iyi biliyorum, o kadar."

"Ve bu konuda fazlasıyla cömertsin. Yardımseverliğinden olsa gerek!" Judith, Lizzie'yi görmezden gelerek tekrar Beth'e döndü. "Dediğim gibi, o *yalaka* Chester Piskoposu tamamıyla Kral'm kuklası olmuş; Saray Meydanı'na çıktığında adamlardan biri, onun kim olduğunu bilmeden piskoposluk tacına kanarak yedi piskopostan biri olduğunu sanmış. Ardından Piskopos'a onu kutsaması için yalvarıp yakarmış. Oradaki adamlardan biri de ona piskoposun kim olduğunu bilip bilmediğini sormuş. 'Yedi piskopostan biriymi, demiş adam da. 'Hayır, değildi! Seni kutsayan piskopos Chester Piskoposu'ydu,' demiş diğeri. Kutsanan adam öfkeden deliye dönmüş. 'Katolik iti, kutsamanı hemen geri al!' diye bağırıp çağırmış sonra. Bütün kalabalık adama gülmekten ölmüş. Chester Piskoposu kapı sövesine asılmaktan korkarak hemen içeri kaçmış."

Beth bir anlık gülümsemenin ardından tekrar suratını astı. "İnsanların desteğine rağmen piskoposlar hâlâ tehlike altında."

Judith iç çekerek, "Eğer asılırlarsa başımıza daha nelelerin geleceğini yalnızca Tanrı bilir," dedi. Takunyalarını giyerek ayağa kalktı. "Yarın yine gel yanıma. Cevizli kurabiye yapacağım."

Beth arkasını döndüğünde Lizzie, elleri belinde karşısında duruyordu.

"Seni Noah ile gezerken gördüm," dedi suçlayan bir tavırla.

"Öyle mi?" dedi Beth.

"Onu en önce ben gördüm ve sana onu istediğimi söylemiştim." Lizzie kin dolu Çingene karası gözleriyle Beth'e dik dik bakıyordu.

Beth öfke sınırına ulaşmıştı artık. "Noah'ın sana ilgisi olup olmadığını öğrenmek için kararı kendisine bırakmalısınız bence."

Lizzie sinsi bir gülümsemeyle, "Ah, bana ilgi duyuyor zaten," dedi.

Beth kıskançlığın pençesine yakalanmıştı. Yoksa Noah, Lizzie Skelton'ın çekiciliğine daha fazla karşı koyamamıştı da o yüzden mi Beth'e, ona haksızlık ettiğini söylemişti? Lizzie'nin dolgun şehvetiyle nasıl yarışabilirdi ki? Kızın yüzündeki kayıtsız tebessümü silmeye yetecek bir tek kelime bile bulamayınca Beth, onu kenara itip yeşilliklere doğru koşar adım uzaklaştı.

Hendeğin kenarına gelince durdu; hâlâ sınırdan dolup taşıyordu. Hendeğin suyu ılık yaz başlangıcının da etkisiyle kötü bir koku yayıyordu. Beth çimlerin üzerine oturarak suyun yüzeyinde kayan sumercimeklerini seyretti. Lizzie'nin, eğer isterse, bir erkeği nasıl memnun edeceğini bildiğine hiç şüphe yoktu. Onun ucunu açık bıraktığı şuh çekiciliğine dayanabilecek erkek zor bulunurdu.

Aradan iki gün geçmesine rağmen Noah onu görmeye hâlâ gelmemişti. Beth gizlice sorup soruşturduysa da tek öğrenebildiği Judith'in onu büyük salonda yemek yerken gördüğüydü. Havai fişek gösterilerinin yapılacağı akşam da Noah gelmeyince Beth sıkıntılı bir şekilde Arabella'nın evine döndü.

Aile salonda oturmuş, kutlamalar hakkında keyifle sohbet ediyordu.

"Duyduğuma göre Kral bu geceki kutlamalar için tam yirmi beş bin pound harcamış."

Sör George gülümsedi. "Majesteleri, Prens James'in doğumunu halkımız en uygun şekilde kutlasın diye hiçbir masraftan kaçınmadı."

Beth, Kral'ın bu lüzumsuz havai fişek gösterisini halkın gönlünü almak ve aklını çelmek niyetiyle yapıp yapmadığını merak ediyordu.

Leydi Arabella gülümseyerek, "Milletimiz için gerçekten harika bir gün," dedi.

"Yirmi beş bin poundu bir arada *hayal* bile edemiyorum," dedi Cecily gözlerini kocaman açarak. "Bir ev dolusu para demek bu."

Joshua, Cecily'yi kolundan tutup kendi etrafında bir kez çevirdi. "Ve tamamı bu gece duman olup gidecek."

"Bu gece Noah'nın havai fişek gösterisini izlemek için seni almaya geleceğini sanıyordum Beth," dedi Cecily, gülererek Joshua'yı geri iterken.

"Sanırım yine geç saatlere kadar çalışacak." Beth bir an Noah'nın, Lizzie Skelton'ı tercih etmiş olabileceğini düşündü.

"Harry de gelmiyor. *Ne kadar* hayal kırıklığına uğradım bilemezsin. Bir not göndermiş, oysaki bu gece *mutlaka* geleceğini söylemişti!"

"Boş ver; kutlamalara gitmek için size biz kavalyelik ederiz." Samuel, Cecily'nin yanağından makas alarak, "Bu kadar üzülme ama!" dedi.

"Sör George ile birlikte Lord Danby'nin filikasında yer ayırdık," dedi Leydi Arabella. "Majesteleri adına ne kadar mutlu olduğumuzu göstermek istiyoruz."

"Öyleyse ben de sizinle geleyim Cecily," dedi Beth. Kız kardeşini gece vakti Londra'nın sokaklarında ikizlere emanet etmeye hiç niyeti yoktu. "Joshua ile Samuel kendi deliliklerinin peşinden gidip seni unutursa kaybolmasını istemem."

Yemekten sonra Leydi Arabella baştan ayağa parfüme bulanmış, makyajlı ve kurdelelerle süslenmiş halde yeni kâdife pelerinini giyerek Sör George ile birlikte at arabasına binip gitti.

Beth ile ikizler de yürüyerek yola koyulmuşlardı, Cecily ise yanlarında hoplaya zıplaya ilerliyordu. Sandallarla dolu nehrin kıyısında insanlar sandal beklemek üzere sıraya girmişti.

Biraz sonra Beth kayıklardan birinde onlara el sallayan birini fark etti. "Bakın, Noah geliyor!" dedi büyük bir sevinçle.

Birkaç dakika içinde Noah'nın kayıkçısı kıyıya yanaştı.

"Size yetişememekten korkuyordum, neyse ki çok geç kalmadım," dedi Noah, Beth'in kalbini yerinden oynatan gülümsemesiyle.

Whitehall'e doğru ilerlemek için nehrin trafiğine karışmışlardı. Batmak üzere olan güneş, nehri altın yansımalarla boyuyordu. Rıhtım çok kalabalıktı. Nehrin her yanı dip dibe sıralanmış bir sürü filika ve sayısız küçük sandalla dolmuştu.

"Buradan daha ileriye gidemiyorum," dedi sandalcı. "Durmak zorundayız." Kürekleri sabitledikten sonra bir dilim ekmekle taze soğanı alıp akşam yemeğini yemeye başladı.

"Akşam gezintilerimizi özledim," diye mırıldandı Beth, Noah'ya. *Keşke baş başa olsaydık*, diye geçirdi içinden. "Bu gece geleceğinden emin değilim."

"Sör Christopher beni epey meşgul etti, fakat havai fişekleri seninle birlikte izleyeceğime söz vermiştim."

Noah'nın sıcacık gülümsemesi Beth'i sarıp sarmalamıştı; önceki günlerin bütün gerginliğini unutup bütün akşam boyunca onun varlığının keyfini süreceği için heyecan duyuyordu.

Joshua ile Samuel yandaki kayıktan bir grup gençle sohbete koyulmuştu; çok geçmeden şarap şişelerinden birini onlarla paylaştılar. Kabuğuna sığamayan gençler şarabı alıp önce Cecily'ye sonra da Beth'e kadeh kaldırıp kahkahalara boğularak diğer kayıklardaki meraklılarla haşır neşir olmaya devam ettiler.

Beth, Cecily'nin olası taliplerinden biriyle şaşırtıcı bir biçimde flört ettiğini görünce, "Cecily, terbiyeni takın!" diye azarladı.

"Kızı rahat bıraksana!" diye söylendi Samuel. "Hiç değilse bir süreliğine mutluluğun tadını çıkarsın."

"Ne demek istiyorsun?"

Samuel burnunu kaşıyarak omuz silkti. "Harry de Montford'a kalbini kaptırmadı mı? Bak, Harry'ye babasından mektup gelmiş. Zamanını artık boşa harcamayıp zengin bir eş bulmasını söylemiş. Hem de hemen. Çiftlik batmanın eşiğindeymiş."

"Harry kendine bu şekilde eş bulamaz! Zengin kadınları mağazalarda satılan ürünlerden sandı galiba?"

"Ama zengin bir eş *buldu*. Çok kaliteli bir aileden olduğu söylenemez gerçi. Babası kasapmış." Samuel başparmağıyla işaret parmağını birbirine sürterek, "Ama Bayan Plumridge'in çeyizi epey kabarıkmiş," dedi.

"Anladım." Beth'in yüreğine her ne kadar su serpilseyse de Cecily'nin gerçeği öğrendiği an histerik hezeyanlara kapılmasından korkuyordu.

Bu sırada Cecily halinden oldukça memnundu. Neşe içinde kahkahalar atarak hoplayıp zıplamaya başlayınca kayık sağa sola sallanmaya başladı ve dibindeki pis su Beth'in eteğine sıçradı. Bu sayede Cecily, Noah ile yer değiştirerek yan kayıktaki centilmenlere daha yakın olma fırsatını yakaladı.

Güneş ufka iyice yaklaştığı sırada kalabalığın coşkusu da giderek artıyordu. Whitehall'ün önünde, nehrin tam ortasına çekilen filikalarda havai fişekler yerlerini almıştı. Üç adet devasa figür de uzaktan ana hatlarıyla görülebiliyordu.

Noah figürleri işaret ederek "Kral'ın, doğurganlık ve sadakati temsil etmesi için iki kadın figürü ile bu akşam şaraplar nehir gibi akacağı için bir Baküs* figürü planladığını

* Yunan şarap tanrısı Dionysos'un Roma mitolojisindeki adı. (çev.)

duydum,” dedi. Gözleri parlıyordu. “Fakat Anglikan destekçileri, Majestelerinden habersizce kuklaları Anne Boleyn, Sekizinci Henry ve Kraliçe Elizabeth olarak değiştirmiş. Figürlerin, İngiliz Kilisesi’ni ortadan kaldırmak için yapılan onca şeyi bozmak için sembolik olarak herkesin gözü önünde patlatılacağına dair bir söylenti yayıldı.”

“Bu durumda havai fişek gösterisi gerilimi iyice arttırabilir?”

“Yüksek ihtimalle öyle, özellikle de şarap şelalesi akar-ken.” Yan kayıktaki gençlere baktı; neşeli hallerine bakılırsa kafayı bulmuşlardı fakat kavga çıkaracak kadar da sarhoş değillerdi.

Beth Prenses Anne’i düşündü. Cockpit’teki dairesindeyse eğer kutlamaları seyretmek Prenses’e büyük acı verecekti; hem yakın zamanda düşük yaptığı için hem de babasının halka Katolik olmayı dayattığına katı bir şekilde inandığı için. Kız kardeşi, onun gözündeki tahta varis olma hakkından mahrum bırakılmıştı. Beth irkildi. Ya Prenses söylediklerinde haklıysa?

Gökyüzü batıya doğru açık turunculuklarla çizgilene- rek güneşin batmasıyla kobalt mavisine bürünmüştü. Gümüş yıldız tozları gökyüzünde yanıp sönmeye başlamıştı; cılız, nemli ve yapışkan bir sis nehrin üzerinden yükseliyordu. Kalabalık merak içinde beklerken korolar halinde şarkılar söylüyor, hep bir ağızdan sloganlar haykırıyordu.

En sonunda tempolu trampet sesleri yükselince Cecily, Whitehall’ün önündeki rıhtımda toplaşan kalabalığı görebilmek için yerinden fırlayıverdi. Kalabalık aralanınca içlerinden birkaçı sevinç çığlıkları atmaya başladı.

“Bakın!” diye bağırdı Cecily. “Kral ve Kraliçe.”

Beth, halkın bu kadar nefret ettiği Kral ile Kraliçe’yi uzaktan da olsa görebilmek için merakla bakındı. Meşale taşıyıcıları sayesinde Kraliçe net bir şekilde görülebiliyordu; mavi elbiseli, siyah saçlı, ince fizikli biriydi. Kral ile kol kola kalabalığın ortasında ilerliyorlardı.

“Hurra!” diye bağırdı Joshua ile Samuel. Şapkalarını çıkarmış delicesine sallayıp duruyorlardı.

Yandaki kayıklardan birinde oturan aile kendi aralarında söylenerek ikisine dik dik bakınca Beth, dışarıdan Katolik gibi göründüklerini düşünerek rahatsız oldu.

Majestelerinin öncülüğünde, Saray mensubu eşliğinde fener ışığıyla ilerleyen parti, insanların arasından geçerek kraliyet filikasma bindi. Kalabalık sessizliğini koruyordu.

“Hiç coşkulu bir karşılama değildi,” diye söylendi Noah.

Trompetler ikinci bir ritim daha tutturunca havai fişekler saniyeler içinde patlamaya başladı ve gecenin çivit mavisi karanlığındaki gökyüzüne art arda rengârenk parıltılar saçtı.

Devasa üç havai fişek figürü harekete geçtiği sırada Beth şaşkınlıkla bakakalmıştı. Uzuvarı büyük birer sarsıntıyla eğilip bükülürken tuhaf bir dans gösterisi ortaya çıkıyor, sapsarı kıvılcımlar gökyüzünde süzülüyor, olağanüstü tıslama sesleri çıkaran dev figürler kızıl ve yeşil tonlarında patlamaya devam ediyordu.

Maytaplar nehre doğru düşerken kadınlar ve çocuklar büyük bir sevinçle çılgınlık atıyordu. Havayı kekremsi bir barut kokusu sarmıştı.

Joshua parmaklarını dudaklarına yerleştirerek kulakları delecek kuvvette bir ıslık çalınca Cecily çığlık atarak başını Samuel'in omzuna gömdü.

Havai fişek roketlerinden biri sağır edici bir gürültüyle tam tepelerinde patlayarak yeşil ve beyaz kıvılcımlar saçtığı sırada Beth kulaklarını tıkadı. Noah, onu izliyordu; havai fişeklerin sıcak renkleri ciddi suratına yansiyordu.

"Korkmadın değil mi?" diye bağırdı sesini duyurabilmek için.

Beth hayır anlamında başını sallayarak "Hayatımda hiç böyle bir şey görmemiştim! Bu manzaradan harika bir resim çıkar," diye seslendi.

Havai fişeklerin havada bıraktığı izler ıslık ıslıdı. Son bir parti daha karanlık gökyüzüne yükselerek büyük bir gürültüyle patladı ve yakut tanelerinden bir yıldız yağmuru gibi aşağı doğru süzölmeye başladı.

Bir anda çöken sessizlik Beth'i meraklı bir suskunluğa sürüklemişti. Etrafları barut kokan bir sise boğulunca Cecily hapşırmaya başladı.

Bu sefer top atışları başladı ve kraliyet ailesinin yakınındaki filikaların birinden sevinç çığlıkları yükseldi.

"Bu bağırانlar Sör George ile annem olmalı," dedi Joshua sırtarak. "Annem, Kral'a bu zor zamanlarında destekçileri olduğunu göstermeye çok kararlıydı."

Top atışları son bulduktan sonra çok geçmeden kilise çanları çalmaya başladı. Birbiri ardına çalan çanlar yankı yaparak güröltölü, sağır edici bir kakofoniye dönüşüyordu.

Nihayet bütün sesler sustuğunda kayıklar dağılmaya başladı.

"Hey!" diye seslendi yan bottaki gençlerden biri. Güçlkle ayakta durabiliyorken şarap şişesi tuttuğu elini Cecily'ye sallıyordu. "Bir şeyler içmek için Old Bell'e gidiyoruz. Siz de gelsenize? Eğleniriz."

"Gidebilir miyiz Beth?" Cecily heyecan içindeydi. "Lütfen olur de!"

"Pek de iyi bir fikir değil Cecily."

"Ablanı dinlemelisin," dedi Noah. "Kanallardan şarap akıyor ve gecenin bitmesine kalmadan kavga dövüş çıkacaktır."

"Lütfen!"

"Olmaz Cecily!" dedi Beth düşündüğünden de sert bir ses tonuyla. "Biraz olsun mantığınla hareket eder misin?"

"Şehirde biraz tur atmaktan kimseye zarar gelmez," dedi Joshua.

"Öyleyse siz gidebilirsiniz." Noah kayıkçıya dönerek olabildiğince çabuk bir şekilde kıyıya yanaşmasını söyledi. "Güvenliğiniz için söylüyorum Joshua, yerinizde olsam Katolik kandırmacasından yana olduğumu belli etmemeye çalışırdım."

Joshua kibirli bir şekilde gülerek "Pekâlâ uslu gençler. Siz yokken daha iyi idare ederiz."

"Sör George, bize Saray'da mevki sahibi olmak istiyorsanız din değiştirmek zorundasınız dediği için Katolik olduk," diye karşı çıktı Samuel. "Tıpkı Salisbury Lordu gibi."

"Ama ben de sizinle *gelmek istiyorum!*" Cecily, Joshua'nın koluna yapışmıştı.

Samuel, Cecily'nin elini tutup öptü. "Noah haklı olabilir. Eve gitmelisin, uslu kız."

"Benden kurtulmak istiyorsunuz!" diyerek surat astı Cecily. "Şehirde şamata yapmak, içip güzel kızlara bakmak istiyorsunuz."

"Kesinlikle doğru tespit," dedi Joshua gülmek için kendini tutarak.

Bütün kayıklar kıyıya yanaşmaya çalıştığı için kayık rıhtıma ulaşamayınca Joshua ile Samuel çevredekilerin aman çığıllıklarıyla çamur içindeki kıyıya atlayıverdi.

"Umarım başlarına bir şey gelmez," dedi Beth endişeli bir ifadeyle. "Onlara bir şey olursa Arabella kesin beni suçlayacaktır."

"Onları durdurman neredeyse imkânsızdı ama değil mi?" Noah iki kardeşin boynuna kollarını doladı fakat Cecily oflayıp puflayarak suratını asıp ikisine birden sırtını döndü.

Ertesi sabahın ilk ışıklarında Joshua ile Samuel, büyük bir gürültü ve patırtıyla kapıyı yumruklayarak ev ahalisini ayağa kaldırdı. Bulaşıkçının kapıyı açmasıyla ikisi birden mezardakileri bile diriltecek kadar yüksek sesle şarkılar söyleyerek içeri daldılar.

Gürültüye uyanan Beth daha fazla uyumanın mümkün olmadığını anlayarak yatağından kalktı ve parmak uçlarında yürüyerek tırabzanların oradan aşağıya baktı.

Joshua'nın burnu kanamış, Samuel'in üstü başı kap-kara is olmuştu.

"Bana parmak falan sallama Anne," dedi Joshua. Cecily esneyerek Beth'in yanına gelip omzuna yaslandı ve aşağıda olup bitenleri izlemeye koyuldu.

O sırada Sör George'un kapısı bir hışımla açıldı; sahanlıkta yürüdükçe her adımı gümbürdüyordu.

Beth ile Cecily, onun gözüne görünmemek için hemen geri çekildiler.

"Sokakta ateş yakmışlardı," dedi Samuel annesine. "Şeyin kuklasını..." Önce kafası karışmış gibi duraksadı fakat çok geçmeden sırtarak "Şimdi hatırladım," dedi. Kelimeleri doğru söyleyebilmek için büyük bir çabayla tane tane konuşmaya çalışıyordu. "Papa'nın kuklasını yakıyorlardı."

"Papa'nın mı!" Leydi Arabella'nın gözleri sinirden kocaman açılmıştı. "Papa'nın mı kuklasını yakıyorlardı? Fakat bu canice!"

"Merak et-et-me Anneciğim." Joshua hıçkırarak annesini kan içindeki ceketine bastırıp saçlarını okşadı. "Ateşi söndürmek için üstüne işedik."

"Sonra da herkes sinirden çılgına döndü." Samuel kırdayarak merdivenin en alt basamağına çöktü. "Ama biz de hepsiyle kavga ettik."

Sör George fırtına gibi esip gürleyerek aşağı indi ve Joshua'nın kolundan, Samuel'in de yakasından tutup ayağa dikti. "Eve bu halde geldiğiniz için kendinizden utanmalısınız!"

Beth, Sör George'u her zamanki yumuşak başlı halinin aksine yüzü mosmor kesilmiş halde görünce endişelenmeye başladı. Memnuniyet belirtisi dışında herhangi bir duygusunu dışa vurması pek görülmediği için hiddeti gerçekten de korkulacak boyuttaydı.

"Annenizle birlikte bu aileyi Saray'ın en iyi mevkile-

rine getirmek için verdiğimiz onca uğraşın üstüne siz, bizi herkese rezil ediyorsunuz!" diye bağırdı Sör George. "Bu kavga ve sokaktaki uygunsuz hareketleriniz Kral'ın kulağına giderse ne olur hiç düşündünüz mü?" İkizleri öyle büyük bir öfkeyle sarsıyordu ki ikisinin dişleri birbirine vuruyordu.

"Sör George, yalvarırım..." Leydi Arabella, kocasını kolundan tutarak durdurmaya çalışsa da nafileydi.

"Sorumsuz herifler!" İkizlerin kafalarını birbirine vurduktan sonra ikisini birden yere savurdu.

Sör George öfkesini Leydi Arabella'ya çevirmek üzereydi. "Madam, ikizlerinizi derhal ahıra götürün. Hal ve hareketlerini düzene sokana kadar onları evimde görmek istemiyorum."

Sör George geldiği gibi hiddetle merdivenleri çıkarak odasının kapısını öyle bir hışımla kapattı ki Beth ev üstlerine çökecek sandı.

Leydi Arabella ikizlere dönerek, "Yaptığınızı beğendiniz mi?" diye bağırdı tiz bir sesle. "Sizi nankörler! Saray'daki konumumuzu nasıl böyle bir aptallık yaparak tehlikeye atarsınız?"

"Ama anne..." diye karşı çıktı Samuel. "Saray'dan kimse yoktu ki."

"Kimin izlediğini asla bilemezsiniz," dedi sert bir tavırla. "Aklınız başınıza geldiği an Sör George'un ayaklarına kapanacaksınız. *Anlaşıldı mı?*"

"Evet Anne," dedi Samuel acıyan kafasını ovuşturarak.

"Ah Tanrım! Sanırım..." Joshua, annesinin İran halısına midesinde ne varsa çıkardı.

Beth ile Cecily bu durumda en iyisinin odalarına çekilmek olduğuna karar vererek Leydi Arabella'nın histerik veryansınlarına kapıyı sessizce kapadılar.

33. Bölüm

Yemek saati geldiğinde büyük salondaki herkes mahkeme ve muhtemel sonuçları hakkında konuşuyordu. Sınırlerin gerildiği bir sırada fırıncı çocukla bahçıvanın çırağı arasında yumruklar uçuşmaya başlamış, birbirlerinin üzerine köpekleri salmışlardı. Nicholas Tanner çocukları yakalarından tuttuğu gibi birbirinden ayırdıktan sonra bir hışımla güvecinin başına geçip yemeğine devam etti.

Beth tüm öğleden sonra resimleri üzerine çalıştıysa da akli başka yerdeydi. Noah, Piskopos Compton ve George London ile birlikte mahkeme sonuçlarını çabucak öğrenmek için Westminster'a gitmişti. Beth avludan bir ses geldiğini duyduğu an pencereye koşuyor fakat Noah, Piskopos Compton ve George London olmadığını görünce üzülerek geri dönüyordu. Sonunda onları beklemek için rıhtıma indi. Karşıdan vuran güneş ışıklarına gözlerini kısarak nehirdeki botlarda Noah'yı ararken suyun üzerindeki parlıtlı yansılardan gözleri kamaşmıştı.

Noah'dan, George London'dan ya da Piskopos Comp-

ton'dan ne bir iz ne de bir haber vardı. Karanlık çökmeye başlayınca Judith'in odasına gidip onunla birlikte beklemeye karar verdi.

Gece boyu kilisenin saat başı çalan çanlarına kulak verdiler. Doğudan yükselen günün ilk ışıklarıyla beraber Judith ile birlikte uyuyakaldılar.

Sonra avludaki çığlık sesleriyle gözlerini açtılar.

Beth gözlerini ovuşturarak pencereden dışarı baktı. "Piskopos gelmiş!"

Bütün ev ahalisi heyecanlı bir koşuşturma içinde Piskopos Compton'un peşinden büyük salona doğru gidiyordu.

Beth etrafına bakındıysa da Noah ile George Londra'nı göremedi.

Piskopos Compton kürsüsünün başına geçerek sessizliği sağlamak için elini kaldırdı. "Dostlarım!" diye seslendi. Herkes susup da endişeli ve beklentili yüzlerin hepsi kendisine çevrilene kadar bekledi. Son fısıldaşmalar bitene dek donuk bir ifadeyle kıpırdamadan durdu.

Beth nefesini tutmuştu.

Piskopos yumruğunu havaya vurarak var gücüyle "Suçsuz bulundular!" diye bağırdı.

Herkes sevinç çığlıkları atıyor, sesleri yüksek tavanın en ucuna kadar yankılanıyordu. Nicholas Tanner güçlü kollarıyla Beth'i bileğinden tuttuğu gibi etrafında döndürüp deliler gibi dans ettirdi. Beth, Lizzie Skelton'ı kahyayı öperken gördü; kâhya halinden memnun görünüyordu. O sırada Noah ile George da ortaya çıktı.

Noah mutluluk sarhoşuydu resmen. "Beth! Dün gece

Chelsea'ye geri dönmüşsündür diye düşündüm," dedi coşkulu kalabalığın içinde sesini duyurmaya çalışarak.

"Seni bekledim," diye bağırdı Beth. "Neler olduğunu öğrenmeden gidemezdim."

Beth kendini bir anda Noah'nın kollarında buldu ve Noah, onu alnından öptü. Beth başını dikip Noah'nın gözlerine baktı; Noah usulca eğilmeye başlamıştı ve Beth kıpırdamadan bekliyordu ki Piskopos'un masaya art arda üç kez vurmasıyla dikkatler o tarafa yöneldi.

Sevinç çığlıkları birbiri ardına sönünce salona yeniden sessizlik hâkim oldu.

Beth, uzun zamandır beklediği öpücüğü yine alamayınca hayal kırıklığı içinde Noah'nın kollarından ayrılıp önüne döndü.

"On saat," dedi Piskopos tumturaklı bir ses tonuyla. "Tam altmış lordun piskoposlara tanıklık etmesi on saat sürdü! Yüksek Mahkeme'de hiç görülmemiş büyüklükte bir kalabalık vardı. Majesteleri halkın böyle bir cezayı asla kabullenmeyeceğini o zaman anlamış olmalı."

Noah'nın yanında duran George London bağıarak yunruğunu havaya dikti.

"Jüri, yedi yaşlı adamın vatan hainliği suçunun bulunmadığına karar vermek için bütün gece çalıştı." Masaya bir kez daha vurarak, "İlk dakikadan itibaren asla hak etmedikleri bir suçlamaydı bu zaten," diye bağırdı.

Çıraklar bağrışarak ayaklarını yere vuruyordu.

"Jüri sözcüsü Sör Rogeny Langley onları 'suçsuz' bulduğunda Lord Halifax şapkasını havaya fırlattı." Piskopos Compton karşısındaki topluluğa bakarken gözlerinin içi

gölüyordu. “On bin kişi sevinç nidaları atmaya başladı; öyle bir ses yükseliyordu ki Westminster Hall’ün çatısı neredeyse yerinden oynayacaktı.”

Herkes tekrar sevinç çığlıklarıyla haykırmaya başladı. Köpekler havlıyor, insanlar bayram ediyordu.

“Orada olup duymalıydın,” dedi Noah, Beth’in kulağına. “Resmen tüylerim diken diken oldu. Kalabalığın sevinç çığlıkları yeri göğü inletiyordu. Haber bütün Londra’ya yayılana kadar sevinç çığlıkları giderek büyüdü. Kraliyyetin her yanından seslerin duyulduğuna eminim. Millet sokaklarda dans edip ateşler yakıyordu.”

Piskopos Compton kürsüye sert bir şekilde vurarak “Ama,” dedi, “bu her ne kadar bir zafer gibi görölse de Protestanlık, Katoliklikle olan savaşında henüz galip gelmiş sayılmaz.” Ciddi bir ifadeyle konuşmasını sürdürdü. “Majestelerinin bu önemli olaya nasıl bir tepki vereceğini bekleyip görmeliyiz.” Kürsüden indi ve pelerini ardında savrularak salondan ayrıldı.

George London esneyerek “Bütün gece jüriyi beklemekten uyuyamadık,” dedi. “Yorgunluktan düşüp kalacağım.”

“Sen de yorgunsundur,” dedi Beth, Noah’ya.

“Yorgunum, ama uyuyabileceğimi sanmıyorum. Kulaklarım hâlâ çan sesleri ve top sesleriyle çınılıyor. Keşke o kalabalığı sen de görseydin Beth.” Konuşurken gözleri parlıyordu. “Kral, İngiltere halkının Katolik egemenliğini kabul etmediğini artık iyice anlamıştır.” Beth’i koluna takarak, “Biraz yürüyelim mi?” dedi.

Avluya çıktıklarında zengin giyimli kalabalık bir grup

adam mahmuzları ve kılıçları şangırdayarak dörtnala koşturuyordu. Seyisler avluya giren atları alırken ziyaretçiler de birbirlerinin omzunu sıvazlayarak samimi bir şekilde merhabalaşıyordu.

“Şu adam Shrewsbury Kontu,” dedi Noah. “Ve diğeri de Lord Lumley. Kral, onları ordudan çıkarıp yerlerine Katolikleri getirince Kral’dan şikâyetçi oldular.”

Piskopos Compton, misafirlerini karşılamak üzere avluya inip onları alelacele içeri davet ederken Beth ile Noah da olan biteni seyrediyordu.

Avlu bir anda yine sessizliğe büründü.

Beth ile Noah kapıcı kulübesinin önünden Dovehouse Court’a ve ahırlara çıkan patikada yürümeye başladı. Seyisler, ziyaretçilerin atlarına su taşımak için telaşla sağa sola koşturuyordu.

“Sence neler oluyor?” diye sordu Beth yürümeye devam ederek.

“Emin değilim,” dedi Noah. “Fakat Westminster dönüşünde Piskopos, Kral’ın aptallıklarına artık bir son verme zamanının geldiğini söyledi.”

“Bu ne anlama geliyor ki?”

Noah bilmediğini ifade etmek için omuz silkti.

Banka oturup güvercinlerin kafese girip çıkışını seyretmeye koyuldular. Çok geçmeden kuş cıvıltılarının verdiği huzurla Noah boynu öne bükülmüş halde uyuyakaldı.

Beth, onu seyrederken içindeki sevgi de kabarıyordu. Uykudayken öylesine korunmasız görünüyordu ki... Kesane rengi bukleleri omzuna düşmüştü, yanaklarında o kadar minik çiller vardı ki sanki Beth her bir çili en sevdiği

sincap tüylü fırçasıyla kendi boyamıştı. Noah'ya sarılıp onu ne kadar sevdiğini söylemek için deliriyordu adeta. Biraz zaman sonra Beth de mayışarak başını Noah'nın omzuna koydu. Noah iç çekerek onun ismini sayıklarken Beth de uyuyakaldı.

Bir şeyler Beth'in burnunu gıdıklıyordu. Yarı uyuklayarak yüzünü gözünü kaşıdı.

"Ne hoş bir manzara!" dedi bir ses.

Beth gözlerini açınca Prenses Anne'i karşısında buldu. Gülümseyerek onlara bakıyordu. Beth gözlerini kırptırarak ayağa kalktı.

"Ekselansları... Sizi görmeyi beklemiyordum."

"Ben de öyle." Prensesin gözlerinin içi gülüyor'u. "Demek Noah ile aranda bir şeyler var? Bence birbirinize çok yaklaşıyorsunuz."

"Ah, hayır," diye kekeledi Beth. "Biz sadece..."

"Onu da uyandırayım mı?" diye sordu Prenses. Beth'in burnunu gıdıkladığı, ucu ipeksi püskül gibi yumuşak bir yapıya sahip olan ot parçasını havaya kaldırdı.

"Bütün gece jürinin kararını öğrenmek için Westminster Hall'ün önünde beklediği için uykusuz kalmış, Ekselansları."

"Öyleyse bırakayım da uyusun. Biraz yürüyelim mi? Haberler harika, değil mi?"

"Daha iyi olamazdı."

"Kral'ın biracısı olmasaydı Noah da jüriyi beklerken bütün geceyi uykusuz geçirmek zorunda kalmazdı," dedi Prenses. "Biracı Saray'la yaptığı anlaşma feshedilir diye Kral'a karşı olan bir karar almaktan çok korkmuş." Gü-

lüksedi. "Fakat diğer jüri üyeleri onu fikrini değiştirmeye ikna etmiş sonunda."

"Karar halk için bir zafer oldu."

"Kesinlikle öyle." Prenses göğüs geçirdi. "Fakat ne yazık ki Kral hâlâ bunu saçma buluyor. Bir İngiliz monarşisi bu kadar önemli bir davayı hukuken ilk kez kaybediyor ve bu sebeple de Kral çok kızgın." Dudaklarını ısırarak "Babam sinirlendiğinde korkunç derecede inatçı birine dönüşür," dedi.

"O bir kral ve halk öyle ya da böyle ona itaat etmek zorunda sanırım," dedi Beth.

"Buna *meceburlar mı?*" Prenses durdu ve Beth'e dönüp "Tanrı'nın ve inançlarımızın gereğine aykırı olsa bile mi? Sırf yanlış yönlendirilen ve aptalca bir inada sahip bir adam bütün halkı nefret ettikleri bir dine geçmeleri için zorluyor diye mi?"

"Fakat Kral bunu istiyorsa yapılacak bir şey yok demektir."

"Ben olduğunu düşünüyorum." Prenses'in yüzünde gizliden gizliye bir heyecan vardı. "Kız kardeşim Mary ve eşi, yani Orange'lı kuzenimiz William tahta çıkmalı."

Beth şok içinde ona bakıyordu. "Fakat Kral henüz hayatta ve Galler Prensi doğduğu için de kız kardeşiniz artık tahtın varisi değil."

"Ama olmalı!" Prenses Anne'in dudakları kararlılıkla gerilmişti. "Ancak bu sayede halk İngiliz Kilisesi'nin ayakta kalacağından emin olunabilir. Anlamıyor musun? Eğer bu doğumda başka bebekle değiştirilen prensin, onu erkek kardeşim olarak *göremiyorum*, yani James Francis'in tahta

gelmesi söz konusu olursa İngiltere sonsuza dek Katolik yönetimi altına girer." Beth'in kolunu sıkıca tutarak "Sır tutabilir misin?" diye sordu. Sonra başını sallayarak "Elbette tutabilirsin, bunu zaten bana kanıtladın. Beni dikkatlice dinle Beth. Şu anda, Arthur Herbert adında biri Lahey'e, Orange Prensi'ne bir teklif götürmeye gidiyor."

"Ne teklifi?" diye sordu Beth şaşkınlıkla.

"Piskopos Compton ile Danby, Shrewsbury ve Devonshire Kontları Edward Russel, Henry Diney ve Lord Lumney'den bir teklif; hepsi, Orange Prensi'nden kendisini savunmaya yetecek kadar bir orduyla kıyılarımızı işgal etmesini istiyor. Kral orduyu Katoliklerle donattığında her şey için geç kalınmış olacak, bu yüzden Orange Prensi'ni bir an önce harekete geçmesi gerek."

"Bu anlattığın şey," dedi Beth tereddütle, "istila değil mi?"

"Anglikan inancını Katolikliğe karşı korumak için bir teklif bu."

"Anlamıyorum."

"Fransızlar Hollandalılarla ticarete son verdi. Eğer Prens William gücünü İngiltere ile birleştirirse Fransızların Katolik gücüne karşı Protestan savaşı vererek Anglikan inancını hem İngiltere'de hem de Hollanda'da koruyabilirler."

Beth şoka girmişti. Yüzü sevinçten parlayan Prens Anne'e baktı. Yutkunarak, "Fakat bu vatan hainliği demek," dedi.

Prens Anne 'hayır' anlamında başını sallayarak, "Hayır, bu bir devrim," dedi.

Beth donakalmış, tek kelime edemiyordu.

"Kız kardeşimden yeni bir haber alana kadar sabırlı olmalıyım," dedi Prenses. Majestelerinin isteğine rağmen bir süre gizlice görüşmeye devam ettiler. Prens William, İngiltere halkının isteğinin gerçekten bu yönde olduğuna *ikna olduğu* takdirde, bizim inancımızı savunmak ve kız kardeşimin tahttaki hakkını korumak için elinden ne geliyorsa yapacağını söyledi. Piskoposların mahkeme kararı da onu ikna etmek için yeterliydi. Kız kardeşimi ve William'ı çok yakında bu kıyılarda görmek için sabırsızlanıyorum.

"Kral onları karşılamak için ordusunu salacaktır." Beth başını sallayarak, "Ortalık kan gölüne dönecek," dedi.

"Orange Prensi geniş çaplı bir orduya sahip. İngiltere halkının, Kral'ın Katolikliğini kabul etmediğini öğrendiği an gelip bizi bu tehditten kurtaracaktır."

Beth'in aklı korku ve umutla karmakarışık olmuştu. "Keşke bunu yapmanın başka bir yolu olsa... Hiç can kaybetmeden, iç savaş olmadan?"

"Öyle olacağına inanıyorum. Artık gidip Piskopos Compton ile görüşmem gerek. Bu kadar korkma benim küçük arkadaşım. Uzun süredir ilk kez gelecek için umutlanıyorum. *Hepimizin geleceği için umutluyum.*"

"Söylediğin gibi olması için dua edeceğim."

Beth, Prenses'in uzaklaşmasını seyrederken bu kadar tehlikeli ve özel bir bilgiyi Prenses'in onunla paylaşmasına inanmakta zorluk çekiyordu. Prenses ona gerçekten güveniyor olmalıydı.

Beth, güvercin kafesinin olduğu yere döndüğünde Noah çoktan gitmişti. Prenses'in korkunç sırrı hâlâ aklın-

dan çıkmazken Noah'nın orda olmayışı içini rahatlatmıştı, yoksa kendini tutamayıp Noah'ya anlatması işten bile de-ğildi.

Atölyesine dönüp günün geri kalanını duvarları seyrederek geçirdi. Sonunda boyalarını toplayıp Chelsea'ye dönmek için yola koyuldu.

Cecily salonda tek başına Sabır isimli oyunu oynayarak esneyip duruyordu. Beth'i görünce gözleri fal taşı gibi açıldı ve koşup ablasını öpücüklere boğdu.

Beth böyle bir karşılamanın verdiği sevinçle kardeşini kucakladı. "Ben de seni özledim."

"Burada olmak nasıl bir şeydi *hayal bile edemezsin*," dedi Cecily. "Sör George, piskoposlar aklandığından bu yara korkunç derecede öfkeli ve büyükannemin de aksiliği üzerinde."

"Piskoposların serbest bırakılması çok güzel bir haber."

"Bu evdekiler için değil," dedi Cecily karamsarlıkla. "Sör George, ikizlerle hâlâ konuşmuyor. Büyükannem de Sör George izin vermeden onları eve almaya *cesaret edemiyor*. Büyükannemle ikisi beni evde tek başıma bırakıp yemeğe çıktılar."

"Öyleyse bu akşam ikimiz için keyifli geçecek desene," dedi Beth. Aklı başka yerdeyken Leydi Arabella'nın suratını çekmek zorunda kalmadığı için rahat bir nefes aldı.

34. Bölüm

Temmuz 1688

Temmuz ayı sıcaklarla başlamıştı. Sütler, etler, yiyecekler çabucak bozuluyordu. Bahçıvan yamağı, Piskopos'un en değerli ağaç türlerine kovalar dolusu su taşımaktan su toplayan ellerini göstererek yakınıp duruyordu.

Boğucu derecede sıcak bir temmuz akşamı Beth sıcaktan çalışamayacak halde, korsesinin iplerini gevşeterek hendeğin kenarındaki meşe ağacının gölgesine uzanmış, hayaller kuruyordu. Yanına bir sürahi elma suyu almıştı. Noah neredeyse bir aydır yokluğunu hissettiriyordu; Beth, onu öyle çok özliyordu ki çalışmalarında bir türlü dikiş tutturamıyordu.

Noah'yı hiç yalnız yakalayamadığı için derin bir mahrumiyet içindeydi. Her gün Noah'nın gideceği güne bir adım daha yaklaşırken kafasının içinde saatleri sayıp duruyordu. Ve Noah olmadan kendini asla tam olarak mutlu hissetmeyeceğine dair her geçen gün biraz daha emin oluyordu.

"Beth?"

Gözlerini açıp şaşkın bir şekilde ayağa kalktı. Noah gülümseyerek ona bakıyordu.

“Yoksa seni uyandırdım mı?” diye sordu yumuşak bir ses tonuyla. Ceketini çıkarıp omzuna asmıştı.

Gömleğinin üstten birkaç düğmesini çözdüğü için Beth, onun esmer tenini görebiliyordu. O an Noah’nın boyunu öpmenin, sıcak ve tuzlu tenini tatmanın nasıl bir his olduğunu merak etti. “Bir süredir görüşemedik,” dedi şehvet dolu duygularının yüzüne yansımadığını umarak.

Noah yanına oturdu. “Çok işim vardı. Hava çok sıcak olduğu için şantiyelerde işler yavaşladı. İşçiler daha çok bira içip uyukluyor, hatta daha da beteri iskelelerden düşüyorlar.” Mendiliyle alnının terini sildi. “Onları azarla ırp durmaktan bıktım; çalışmak için gerçekten çok sıcak ama geri dönmeden önce projemin tamamlanmasını istiyorum.”

Sıcağa rağmen Beth irkilmiş, tüyleri diken diken olmuştu. “Virjinya’ya mı?”

Noah evet anlamında başını salladı. “Sonbahar umduğumuzdan da erken geleceğe benziyor.” Derin ve içli bir şekilde göğüs geçirirken üzüntüsü gözlerinden okunuyordu.

“Gitmek zorunda mısın Noah?” Nasıl da yalvarırcasına konuştuğu anlaşılıyor muydu acaba?

“Buna mecburum Beth.”

“Ama neden? Burada mutlu değil misin? Seni yıllarca meşgul edecek kadar iş var.”

Noah gözlerini kaçırarak, “Bu sonbaharda döneceğime söz verdim,” dedi.

“Kime söz verdin?”

Noah başını çevirdi. "Aileme. Kendime. Benim geleceğim Virjinya'da Beth." Kopardığı papatyayı parmaklarının arasında çevirirken suratı asılmıştı.

"Buna dayanamam!" Beth'in tek düşünebildiği sevdiği erkeğin onu bırakıp gitmesiydi. "Bana değer verdiğini sanıyorum?"

"Evet, öyle," dedi Noah usulca. "Sana değer veriyorum Beth." Papatyanın yapraklarını sertçe tek tek koparmaya başlamıştı.

"Öyleyse..." Beth fikrini değiştirmeden bir an önce cesaretini topladı. "Öyleyse gitme, kal."

Noah paramparça ettiği papatyayı yere fırlatarak ayağa kalktı. Kedere bürünen yüzü bir anda soluvermişti. "Kalamam," dedi başını sallayarak. Hoşça kal dercesine elini kaldırıp arkasını döndü ve yürümeye başladı.

Beth, Noah'nın tavrı karşısında şaşkınlıktan donakalmıştı, fakat biraz sonra onu kaybetme korkusuyla ayağa fırladı. Eteğini toplayarak Noah'nın arkasından yalınayak koştu ve kolundan tutup yüzüne baktı. Noah'nın gözleri ne kadar acı çektiğini anlatıyordu. "Seni ne kadar çok sevdiğimi görmüyor musun?" diye yakardı. Nefesini tutmuş bekliyordu.

"Evet, görüyorum."

"Sen... Sen de beni sevemez misin?" diye sordu sessizce. Kötü bir şey duymaktan korkarcasma içine çekilerek öylece bekliyordu.

"Seni sevmek mi?" diye sordu Noah canı yanarak. "Elbette seni seviyorum. Hatta seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum, ama..."

Beth büyük bir sevinç ve ferahlıkla dolup taşmıştı. *Onu seviyordu!* Tek bilmek istediği de buydu işte. Noah'nın boynuna atılarak onu öptü. Noah bir an için duraksadıktan sonra onu öyle bir tutkuyla öpmeye başladı ki Beth hasret ve arzudan titriyordu. Birbirlerine sımsıkı dolanarak çimlerin üzerine uzandılar.

Noah elini Beth'in beline dolamıştı; Beth ise Noah'nın sıcak ve sert bedenini hissettikçe kasılıyor, zevk içinde kıvranıyordu.

"Benim tatlı, bir tanecik Beth'im." Noah'nın nefesi kulaqlarında, boynunda geziniyordu. "Her gece senin hayalinle uyuyorum. Seni nasıl özlediğimi bilemezsin."

"Seni çok seviyorum Noah! Beni sevip sevmediğini bilmediğim için öyle çok acı çektim ki."

Beth'in köprücük kemiğinin hemen üstünü, yumuşacık boynunu öperken bir yandan da kalçasını okşuyordu; Beth, Noah'nın her dokunuşunda eriyor ve bu an hiç bitmesin istiyordu. Noah'nın gömleğini pantolonunun içinden çıkarıp sıcak ve çıplak bedenini okşamaya başladı. Yanık teninin erkeksi misk kokusunu içine çektikçe başı dönüyordu.

Bir anda nehirden bir şapırtı ve ardından da birinin bağırışı duyuldu.

Beth nefesi kesilerek Noah ile birlikte yerden doğrul verdi.

Saray'ın av köpeklerinden biri hendekte yüzüyor, Nicholas Tanner da onlara doğru koşuyordu.

Beth saçlarındaki otları temizlerken Noah da nefes nefese gömleğini pantolonun içine sokuşturmaya çalışıyordu. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

Köpek kıyıya çıkıp kurumak için silkelenerek Noah ile Beth'in üstüne çamurlu suları sıçrattı ve sonra büyük bir keyifle çimlerin üstüne sırtüstü yatıp yuvarlanmaya başladı.

Nicholas Tanner gülerek yanlarına gelip ellerini beline koydu. "Yaşlı Kaçak sizi ıslattı mı yoksa?"

"Ben de nehre atlamayı düşünüyordum zaten," dedi Noah ayağa kalkarak. "Tanrım, çok sıcak."

Nicholas köpeğe ıslık çaldı. "O zaman sizi rahat bırakayım," dedi imalı bir şekilde gülerek. Köpeği yanına alıp ağır ağır uzaklaştı.

Beth utanarak yerden kalkıp eteğini düzeltti.

"Beth özür dilerim," dedi Noah. "Fazla ileri gittim. Buradan geçen birinin bizi görebileceğini düşünmem gerekirdi. Senin adını bu şekilde..."

"O zaman benimle evlenmek zorunda kalırdın," dedi alttan alttan bakarak.

Noah endişe dolu bakışlarla sus pus oldu.

Beth'in yüzü asılmış, kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı. Büyük bir yanlış yapmış ve fazla bir beklentiye mi kapılmıştı yoksa?

"Asla evlenmeyeceğini söylüyordun," diye hatırlattı Noah.

"Sana âşık olmadan önceydi o." Noah cevap verince Beth buz kesilerek ürperdi. Noah söyleyeceği şeye cesaretini toplamak için dua edercesine gözlerini yumdu. Fakat sonra gülümseyerek Beth'in kalbindeki umudunu yeniden yeşertmeyi başardı.

"Aşk hiç beklemediğin bir anda, hatta istemediğin bir

zamanda gelir seni bulur," dedi usulca. Göz kenarları hafifçe titriyordu. Beth onu öpmemek için kendini zor tutuyordu.

"Aşkı gerçekten hiç ummuyordum," dedi.

El ele tutuşarak meyve bahçesinin salkım otları üzerinde yürümeye başladılar. "Gerçek aşk seni bulduğunda onu görmezden gelmek büyük hata olur." Beth'e bakmıyor, kendi kendisiyle tartışır gibi konuşuyordu. "Gerçek aşk öylesine nadir bulunan değerli bir çiçektir ki bir daha asla karşına çıkmayabilir. Hayatını bir şekilde onun çiçek açmasına izin verecek şekilde ayarlayan gerekir." Gözlerini güneşe karşı kıstı. "Bu her ne kadar zor olursa olsun."

"Evet," dedi Beth kalbi deli gibi çarparken.

"Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum Beth." Beth'e döndü ve ellerini dudaklarına götürdü. "Hem de öyle çok istiyorum ki!"

Beth bir süredir içinde biriktirdiği sıkıntıyı atlatarak rahat bir nefes aldı; sanki bahçedeki bütün kuşlar şarkı söylemeye başlamıştı. Noah onu seviyordu. "Fakat Johannes da bir yerde haklı," dedi. "Resim yapmaya devam edeceğem hiç ara vermeden devam etmeliyim, tıpkı senin de mimari becerilerini çalıştırdığın gibi. Bunun bir orta yolu yok mudur?"

"Mutluluğun için resim yapma özgürlüğüne sahip olmanın senin için ne kadar önemli olduğu biliyorum. Bir yolunu bulacağız, bulmalıyız."

Beth aklına başka bir sorun gelince canı sıkıldı. "Noah, bilmen gereken bir şey daha var," dedi "Benim çeyiz param yok." Beth'e göre çok uzunmuş gibi geçen birkaç saniyenin

ardından Noah sanki çok komik bir şey duymuş gibi başını arkaya atarak kahkahalara boğuldu.

“Endişelenmemiz gereken en son şey bu!”

Beth ağlamaklı bir şekilde güldü. Noah onu seviyordu ve her şey çok güzel olacaktı.

“Babanla konuşacağım,” dedi Noah. “Fakat o zamana kadar aşkımızı bir sır gibi saklamalıyız.”

Beth derin bir nefes aldı; sevinçten gözyaşlarma boğulabilirdi. Dünya onun için bir anda umutla dolmuştu yine.

Johannes haksızdı; mutlu olmak için Noah’sız bir hayat düşünülemezdi. Onun aşkı ve cesaretiyle kendini daha güçlü hissediyor, henüz hayalini bile kurmadığı sanatsal hedeflere ulaşacağını biliyordu.

Beth o akşam Chelsea’ye mutluluktan havalara uçarak döndü ve Leydi Arabella’nın yemek masasındaki aşağılayıcı yorumları bile onun mutluluğunu bozamadı.

“Burası eskisi kadar eğlenceli değil artık,” diye söylendi Cecily yatmadan önce. Korsesini çıkarıp belindeki derin kızarıklıkları kaşıdı.

“Havalar sıcakken korseni bu kadar sıkı bağlamamalı-sın. Bayılmana neden olur,” dedi Beth. “Sör George endişeli, bu yüzden de Leydi Arabella her şeye çabuk öfkeleniyor.”

“Sör George’un neden bu kadar *sinirli* olduğunu anlamıyorum. Eskiden hiç böyle değildi.”

“Kral’ın gözüne girmek için çok çabaladı, fakat bu ül-

kenin halkının, Katolikleri yüksek mevkilere atanmaları konusunda desteklemeyeceği artık aşikâr.”

“Ah, belki de gelip geçici bir durumdur. Her neyse, Kral istediğini yapabilir, büyükannem öyle diyor.” Cecily, Beth’in geceliğini uzatırken kaşlarını çatı. “Bu arada sen çok mutlu görünüyorsun. Seninle konuşurken beni dinlemiyor gibisin, aklm başka yerde sanki. Bir şey mi oldu?”

Beth kocaman bir gülümsemeyle “Noah bana aşkını itiraf etti,” dedi.

Cecily sevinç çılgılığı atarak ablasına sarıldı. “Biliyordum! Biliyordum!”

“Ama bu bir sır ve henüz kimseye söylememelisin.”

Cecily’nin yüzü düştü. “Nedenmiş?”

“Çünkü önce Noah’nın babamla konuşması gerekiyor.”

“Demek yalnız başına yaşayan yaşlı bir kız kurusu olmayacaksın?”

“Öyle görünüyor,” dedi Beth gülerek.

“Ah, keşke Harry de bana açılmalı!” Cecily iç çekerek yatağa girdi.

Beth, kardeşi için üzülmüyordu. Harry de Montford Cecily’yi hayal kırıklığına uğratacaktı. Ne kadar güzel bir kız olsa da onu çeyizi olmadığı halde sevecek bir erkek bulabilecek miydi?

“İyi geceler Beth.”

“İyi geceler Cecily.” Beth mumu söndürüp ellerini başının altına koyarak kendi kendine gülümsedi.

“Beth? Sen de Kit gibi Virjinya’ya gitmeyeceksin değil mi?”

“Merak etme. Burada bir sürü şantiye alanı var ve Sör Christopher Wren’in de iyi mimarlara ihtiyacı var.”

“İyi öyleyse,” dedi Cecily esneyerek.

Beth uzun bir süre uyuyamadı; sevinci buruk kalmıştı. Nerede yaşayacaklarını Noah ile hiç konuşmamışlardı.

Sıcaklar ağustos ayında da devam etmişti. Çimler sararıp kurumuş, Piskopos’un ödüllü yılan kabuğu akçağacı solup ölmüştü. Saray ahalisi işlerini yorgun bir tembellikle yerine getiriyor; köşeleri temizlemeyip pencereleri lekeli bırakıyorlardı. Arılar bile çiçekten çiçeğe uçarken çok zahmetli bir iş yapıyorlarmış gibi tembeldi. Hendek ve tuvaletler kokuyor, havaya kesif bir çürüme kokusu yayılıyordu.

Judith, Beth’i ziyaret etmeye atölyesine geldi. “Olanları duydun mu?” diye sordu nefes nefese. Merdivenleri koşarak çıktığı belliydi. Yanakları elma gibi kızarmıştı.

“Hayır, ne oldu?” Beth gönülsüzce fırçasını bırakıp henüz yarısını tamamladığı, polenle dolu stameni olan krem rengi zambak resmine baktı. Boya sıcaktan çok çabuk kuruduğu için taçyaprakların kıvrımındaki açık yeşil gölgeleri boyamayı bir an önce tamamlaması gerekiyordu. Noah aşkını itiraf ettiğinden bu yana resim yapmak onun için yine zevkli bir hal almıştı. Johannes olsaydı yaptığı üretken ve kendinden emin çalışma şekline hayran kalırdı.

Judith yüzüne dökülen nemli bir tutam saç kulağının arkasına attı. “Hollanda borsası iflas etmiş.”

Beth kaşlarını kaldırarak, "Nasıl olur," dedi.

"Nicholas'ın dediğine göre Orange Prensi William ülkesinin sınırlarını Fransızlara karşı savunmasız bırakıyormuş. Dört aydır ordusunu gizlice toplayarak Prenses Mary'nin tahttaki hakkını geri kazanması için İngiltere'ye gelmek üzere her şeyi riske attığı söyleniyormuş. Ne düşünüyorsun!"

Beth haberi sindirmeye çalışırken Judith'e bakakalmıştı. Prenses Anne'in sırrı gerçektir demek.

"Beth, anlamıyor musun?" Judith, Beth'i kollarından tutup sarstı. "Prens William bizi Katolik tehdidinden tamamen kurtaracak!"

Piskopos Compton, yemekte bir konuşma yaparak Saray ahalisine haberlerin doğru olduğunu bildirdi.

Beth ile Judith'in yanma oturan Nicolas Tanner, bütün salon heyecanlı bir şekilde konuşup dururken sessizlik içinde kızarmış tavuğunu alıp yemeye koyulmuştu.

"Nicholas?" dedi Judith kolundan tutarak. "Bu iyi haber değil mi?"

"Olabilir," dedi. Kalm koluyla alnunda biriken teri sildi. "Fakat Orange Prensi'nin topraklarımıza girip Prenses Mary'yi hiçbir sıkıntı çekmeden ve karşı taarruz görmeden tahta geçireceğinden emin olabilir miyiz? Piskopos, Kral'ın Hounslow Heath'de büyük bir ordu oluşturduğunu söylüyor. Tacını bir çırpıda Prenses Mary'ye devredecek değil herhalde? Savaşacaktır. Gerekirse ölümüne kadar savaşacaktır."

Judith'in benzi atmıştı. "Nicholas, sen de savaşmaya-caksın değil mi? Senin demirhanede kalman gerekiyor ne de olsa değil mi?"

"Seçme şansım olmayabilir," dedi Nicholas sessizce. "Hepimiz savaşa girmek zorunda kalabiliriz. Düşmanları-mızı nasıl tanıyacağız? Ülkenin hemen her yerinde Kato-likler var ve hepsi de savundukları şey uğruna ölmeye hazır."

Beth, Sör George'un bir elinde mızrak diğerinde tü-fekle karşısına dikiliverdiğini hayal etti. Tüyleri diken diken olmuştu.

Beth'in Chelsea'ye telaş içinde döndüğü akşamlarda aldığı ufak öpücükler haricinde iki hafta boyunca Noah ile görüştüğü süre çok kısıtlıydı. Noah'nın uzun saatler çalış-tığı günlerde hiç görüşemiyorlardı. Aşkını itiraf etmesinin verdiği heyecan yerini ufaktan bir kuşkuya bırakmıştı. *Beni görmeye neden daha sık gelmiyor?* diye düşünüyordu Beth. Gizli aşklarını tüm cihana haykırmak ve sonra da evlilik planları yapmak istiyordu, fakat babasının iznini almadan hiçbir gelişme yaşanamazdı.

Bir akşam Beth, Noah'yı yakalamaya kararlı bir şekilde rıhtımda onu bekledi. Ufak bir sandalla kıyıya yanaşırken onu rıhtımda görünce yüzünü aniden bir sevincin sardığını görmek Beth'in içini rahatlatmaya yetmişti.

"Seni yine yakalayamadım diye korktum," dedi Noah. "Hava birazdan kararır. Sandala atla da seni Chelsea'ye bı-rakayım."

Beth'in aslında umduğu bu değildi; Noah ile özel bir konuda konuşmak istediği için sandalcının buna kulak misafiri olmasını istemiyordu.

Günün boğucu sıcağının ardından nehrin üzerinden esen serin rüzgâr, her ne kadar nehir kötü koksa da, iyi gelmişti. Noah ile el ele oturup güneşin altın bir küre halinde batışını seyretti.

"Çok sık görüşemiyoruz," dedi Beth.

"St. Paul için tamamlamam gereken çizimler vardı ve duvarcılar ve marangozlarla da sürekli toplantılar yaptık."

Beth emin olamasa da Noah'nın bir çeşit savunmaya geçtiğini hissediyordu. "Şikâyetçi değilim," dedi. "Sadece seni çok özledim."

Noah hafifçe gülümseyerek Beth'in elini daha sıkı tuttu.

Konuşmaları gereken önemli bir mesele daha vardı. Beth'in canını her ne kadar çok sıkıyor olsa da konuşması şarttı. "Noah, seninle bir konu hakkında konuşmam gerek."

Noah dönüp ona baktı. "Virjinya'ya gitmek istemiyorsun değil mi?"

Beth sessizce başını salladı.

"Biliyordum." Dudakları gerilmişti, omuz silkerek "Öyleyse burada kalırız. Ailenden uzaklaşmak istemediğini biliyorum," dedi.

İşte bu kadar kolaydı! Beth rahat bir nefes aldı fakat sonra garip bir şekilde Noah'nın Virjinya dağlarının eteklerine o evi asla yapamayacağını düşünerek kaybetmenin verdiği derin bir üzüntü duydu. Noah ne hissettiğini göstermeyen bir ifadeyle suya bakıyordu. Beth bir yandan suç-

luluk duygusuyla savaşarak onun gönlünü almanın bir yolunu aradı. "Burada çok önemli işler başaracaksın," deyiverdi birden.

"Sör Christopher Wren'in sahipleneceği başarılar."

Bir süre hiç konuşmadan oturlurken Noah huzursuz bir şekilde bacağına sallayarak nehri izliyordu. Sonunda iç geçirerek "Beth? Virjinya'daki evime gitmem gerekiyor," dedi. Sözcükler dudaklarından bir anlık cesaretle çıkıvermişti sanki.

"Eve mi? Hemen mi? Tam da biz..." Kafası karışmıştı.

"Orada yarım kalan bazı işlerin var," dedi. "Bu yüzden son zamanlarda çok meşguldüm, buradaki işleri sonuçlandırmaya çalışıyordum. Bir süreliğine Virjinya'ya gitmem gerek. Elimden geldiğince erken dönmeye çalışacağım. Sonra babanla konuşurum ve evleniriz."

"Neden gitmeden önce konuşmuyorsun babamla? Ay-larca burada olmayacaksın. *Gitmesen* olmaz mı?"

"Olmaz."

"Anlamıyorum."

"Evet," dedi Noah. "Anlamadığını biliyorum."

Hava hızla kararıyordu fakat Beth, Noah'nın yüzünü hâlâ net bir şekilde görebiliyordu; endişeli ve canı sıkkındı. Virjinya'ya dönmesini gerektirecek kadar önemli işi ne olabilirdi? Çok merak etmişti fakat Noah'nın yüzündeki ifadeden çekindiği için bir türlü sormıyordu. "Benim için geri döneceksin değil mi?" diye sordu sandala sıkıca tutunarak.

"Söz veriyorum," dedi Noah.

Beth bununla yetinmek zorundaydı.

35. Bölüm

Ağustos 1688

Aradan bir hafta geçmişti. Judith atölyenin kapısından başını uzatarak, "Küçük bir kuş bana bugün senin doğum günün olduğunu söyledi," dedi. "İçeri girebilir miyim?"

"Lütfen, girsene!"

Judith hazırladığı koca pastayı gösterişli bir havayla Beth'e uzattı. "Sana doğum günü pastası yaptım. Bademli ve ballı." Kızarmış bademler üzerine pudra şekeri serpilmiş pastayı gören Beth'in gözleri kocaman açılmıştı. Judith onu bu halde görünce çok mutlu oldu.

"Ne kadar güzel olmuş!" dedi Beth.

"Hoşuna gideceğini biliyordum. Bayan Skelton'ın en iyi balından bolca kullandım; lavanta tadı alacaksın."

Judith ile Beth ikinci dilimlerini bitirirken Noah geldi. "Bana da kaldı mı acaba?" diye sordu.

"Ufacık bir dilimini sana ayırabiliriz," diye dalga geçti Beth.

Judith dudağının kenarındaki kırıntıları yalayarak,

"Mutfağa hemen dönmezsem akşam yemeğimiz olmayacak," dedi.

Noah kapı kapanana kadar bekledikten sonra Beth'i kollarının arasına aldı. "Doğum günün kutlu olsun bir tanem."

Beth, Noah'nın boynuna sarılarak başını kaldırıp öpücüğünü bekledi.

"Bal gibisin," dedi Noah biraz sonra. "Ben de bala bayılırım."

Bu sefer daha uzun öperek Beth'in dizlerinin bağını çözdü.

"Beni büyülüyorsun," diye fısıldadı Noah. "Bir dakika bile senden ayrı kalmaya dayanamazken nasıl gideceğim?"

"Gitme o zaman. Benimle kal!"

Noah, Beth'in saçlarını okşayarak yüzünü avuçlarının içine alıp yanaklarına küçük öpücükler kondurdu. İç çekeerek, "Sana bir hediyem var," dedi. Ceketinin cebinden küçük bir kutu çıkardı.

Beth kapağını açınca içinden mavi ipekten unutmabeni çiçek demetine sarılı gümüş bileklik çıktı. Beth sevinç çılgınlığı atarak bilekliği eline alıp inceledi; klips kısmı, birbirini tutan iki el şeklinde tasarlanmıştı. "Bu çok güzel!"

Noah bilekliği Beth'in bileğine taktı. "Bu iki elin ben dönene kadar seni saran ellerim olduğunu hayal et."

Beth'in yanaklarından süzülen mutluluk gözyaşlarını bir kuş tüyü kadar hafif öpücükleriyle sildi. "Yine St. Paul'de çalışıyorum ve artık gitsem iyi olur," dedi. "Yoksa bu akşam seni tiyatroya götüremem."

Beth pastadan bir dilim keserek yanında götürmesi için

Noah'ya verdi. "Geç kalma!" diye uyardı elveda öpücüğünü verirken.

Noah gittikten sonra fırçasını alıp ondan ilgi bekleyen yoğun mavi şakayıklara boş gözlerle baktı. Evlendikten sonra Noah'dan İngiltere'de yaşamayı beklemekle doğru şeyi mi yapmıştı? Virjinya'da kendi evini yapmayı en ince ayrıntısına kadar planlamıştı oysaki. Hem, kendisi Virjinya'da da en az buradaki kadar güzel çiçek resimleri yapabiliirdi. Beth sadece mutlu olduğu zamanlarda en iyi resimlerini çıkarıyordu ve eğer Noah yanındaysa mutlu olmaması *imkansızdı*. Öyleyse Noah'yı planlarında değişiklik yapmaya zorladığında işleri bozulursa ne yapardı?

Virjinya'ya yerleşirlerse annesiyle babasına veda etme çok zor gelecekti elbette, fakat Cecily ve John onların yaşlılığında bile yanlarında olacaktı nasılsa.

Noah'nun tasarladığı güzel evi düşünürken fırçasının arkasını kemirip duruyordu. Kit, onun yakınında olmasına sevinirdi, hem Noah'nun ailesi de onu hoş karşılardı. Bir de çiçekler vardı. Virjinya'dan Fulham Sarayı'na dönem dönem getirilen egzotik bitkilerin ve ağaçların şaşırtıcı derecedeki çeşitliliğini görünce önüne serilecek sanatsal fırsatların bolluğuyla kalbini bir heyecan sarıyordu. Belki de çiçek resimlerinden kendi kitabını çıkarırdı; bütün yerel egzotik türlerin resimlerinin bulunduğu bir koleksiyon oluşturabilirdi.

Düşünmesi gereken daha çok şey vardı fakat heyecanı her geçen gün daha da büyüyordu. Virjinya'ya gitmek büyük bir maceraya atılmak için iyi bir başlangıç olabilirdi. Noah tutkularından vazgeçmeyi göze alıp İngiltere'de ya-

şamaya razı olduğu an Beth'e olan aşkını da kanıtlamıştı zaten. Ama belki de Noah için en güzel düğün hediyesi baş koyduğu yolda Beth'in onu bütün kalbiyle desteklemesi idi.

Beth doğum günü kutlaması için Cecily, ikizler ve Harry de Montford ile tiyatroya gideceği için Saray'dan erken ayrıldı. Leydi Arabella'nın yardımcısı Cecily'nin evde olmadığını söyledi, evin hanımıyla birlikte Yeni Exchange'e gitmişti.

Beth süslenmeye zaman ayırarak Prenses Anne'in hediye ettiği mavi renkli ipek elbiseyi giydikten sonra uzunca bir süre saçıyla uğraşıp ustaca sade bir model yapmayı başardı. Annesinin doğum günü hediyesi olarak hazırladığı lavantalı el kremi sürdükten sonra kulaklarının arkasına kıymetli gülsuyundan sürdü. Prenses'in yüzüğü parmağında ışıldıyordu. Sonra durdu ve Noah'ın hediyesi olan gümüş bilekliği öptü.

Hazır olunca aynanın karşısına geçip kendini süzdü; sımsıkı bağladığı korsesi yüzünden göğüsleri dolgunlaşıyordu, acaba elbisenin yakası fazla mı açık olmuştu? Ama bugün onun doğum günüydü ve Noah'ya büyüleyici görünmek istiyordu. Onu arzuladığı kadar Noah'ın da onu arzulamasını her şeyden çok istiyordu. Geceleri onun dokunuşlarını düşünmekten gözüne zor uyku giriyor ve uyandığında da gördüğü rüyaları hatırlayınca kendinden utanıyordu.

Merdivenlerden ağır ağır inmeye başladı; her adımında bileklerine değen elbisesinin ipeksi hışırtısının tadını doyasıya çıkarmak istiyordu.

Salonda Joshua ile Samuel kart oynuyor, Harry de söve pervazına yaslanmış elindeki bıçakla tırnaklarını temizliyordu. Beth kapıda durup onların oluşturduğu bu güzel tabloyu inceledi; ikizlerin sarışın ve birbirleriyle tıpatıp uyumları ile Harry'nin esmer teni ve siyah saçları adeta büyümlü bir kontrast oluşturuyordu.

Harry her zamanki şıklığıyla bıçağını ceketinin cebindeki topaz rengi kadife kılıfının içine yerleştirdi. Gözlerini Beth'ten bir an olsun ayırmadan elini öperek, "Bu gece olağanüstü görünüyorsunuz Bayan Ambrose," dedi.

Harry'nin nemli dudakları ve elinde bıraktığı ıslaklık hissi Beth'in tüylerini diken diken etmişti. Bakışları ise Beth'i her zaman olduğu gibi huzursuzluğa sevk ediyor ve böyle anlarda, Cecily'nin ona kendini neden kaptırdığını daha iyi anlıyordu.

"Varlığınızla bizi onurlandırma nezaketini gösterdiğiniz için teşekkür ederim," dedi Beth, gözlerine bakmamak için Harry'nin dolgun dudaklarına dalmıştı. Harry elini hâlâ bırakmadığı için içten içe hissettiği sıcaklık yanaklarının kızarmasına neden oluyordu. "Son zamanlarda kasa-bın kızıyla epey vakit geçirdiğinizi duydum."

"Ah, dedikodu işte hemen yayılıyor!" Harry bir kaşını kaldırarak Samuel'e baktı.

"Bayan Plumridge nasıllar? Bayan Montford olması ya-kındır herhalde?"

"Sanmıyorum." Harry eğilerek fısıldadı: "Her ne kadar hoş biri olsa da etine dolgun küçük Bayan Plumridge'in, babasının domuzlarına daha çok benzediğini söylemeliyim."

"Çok kabasınız!"

"Fakat siz, güzel hanımefendi, bu gece olağanüstü bir güzelliğe sahipsiniz."

"Boya ve kömür izlerinden kurtulunca minik yeğenimin güzelliği de ortaya çıkıyor," dedi Joshua tane tane konuşarak. Haylaz bir gülümsemeyle ona bakıyordu.

"Bir tablo kadar güzel," diye ekledi Samuel.

"Ah, teşekkür ederim amcalarım! Bana bugüne kadar söylediğiniz en güzel sözler bunlar."

"Alışkanlık haline getirmeyeceğimize söz veriyoruz," dedi Joshua. "Başını döndürmek niyetinde değiliz."

Koridorda koşturan ayak seslerinin üzerine kapı açıldı ve Cecily içeri girdi. "Geç kalmadım değil mi?"

"Hayır," dedi Beth. "Hem Noah biraz daha sonra gelecek."

O sırada Leydi Arabella telaşla salona girdi. "Joshua ve Samuel, Sör George sizi çalışma odasına bekliyor."

"Ne, şimdi mi?" diye söylendi Joshua.

"Hemen, lütfen! Saray'daki konumunuzu tamamıyla Sör George'a borçlu olduğunuzu hatırlatmak zorunda bırakmayın beni."

İkizler geriye dönüp bakmadan annelerinin peşinden salondan ayrıldılar.

Harry, Cecily'ye gülümseyerek, "Her zamanki gibi büyüleyici görünüyorsun, ancak bugün Beth'in doğum günü olduğu için belki biraz daha süslenmek istersin?"

"Kesinlikle!" Cecily kasıtlı bir şekilde öne doğru eğildi. "Büyükanнем beni yeni bir elbise almaya ikna etti. Kırmızı kurdeleleri olan altın rengi bir elbise ve bana o kadar yakıştı ki görünce hepiniz hayran kalacaksınız."

“Öyle olacağına eminim Bayan Cecily.” Harry zoraki bir gülümsemeyle ona bakıyordu. “Geç kalmak istemeyiz, değil mi? Bizi hayran bırakmak istiyorsan *tuvaletini* giymek için zamana ihtiyacın olacaktır. Hadi hemen git ve hazırlan!”

“Hemen dönerim,” dedi Cecily, kapıyı kapatıp çıkarırken.

“Evet! Sonunda baş başa kaldık,” dedi Harry, Beth’i süzerek.

Salon bir anda daha sıcak olmuştu sanki. “Çok uzun sürmeyecek ama,” dedi Beth pek de hissetmediği bir rahatlıkla.

“Belki.” Harry düşünceliydi. “Ama bana yeteceği kesin.”

Beth arkasma iyice yaslandı, o an oradan başka herhangi bir yerde olmayı diliyordu içten içe. “Cecily’nin bana ihtiyacı var mı gidip bakayım.”

“Hayır, gitme! Biraz daha zamanımız var...” Harry tereddütle ona gülümsedi.

Beth gözlerini kısarak ona bakıyordu. Harry’yi tanımasa onu sinirli biri sanabilirdi.

“Lanet olsun Beth! Bana öyle bakmayı kes!”

“Ne demek istiyorsun Harry?” Olabildiğince rahat bir tavırla konuşmaya çalışıyordu.

“Mantıklı bir kızsın ve ne tuhaftır ki benim komplimanlarımdan kolay kolay etkilenmiyorsun. Bu sebeple bu işi daha fazla uzatmak anlamsız olur.”

“Neyi uzatmaktan bahsediyorsun?”

“Sana saf biriymişsin gibi davranarak hakaret etmek istemiyorum.”

“Cecily’ye yaptığın gibi mi?”

“Olabilir.” Harry’nin gözlerinin kenarında bir an için keyfili çizgiler oluştu fakat hemen sonra ciddiyete bürünerek, “Seni ikizler sayesinde iyi tanıyorum artık,” dedi. “Bir kadına göre fazlasıyla yetenekli bir sanatçı olduğundan bahsediyorlar. Sadece yetenekli değil, aynı zamanda varlıklı ve tutkuluymuşsun da. Bir de asla evlenmeyeceğini söylemişsin.” Ayağa kalkarak ağır ağır Beth’e doğru yürüdü, rahatsız edecek kadar yakınına gelmişti. “Doğru mu?”

Beth, Noah’yı düşünürken dudaklarına bir tebessüm yayıldı. “Evet, öyle dedim.”

Harry başparmağını Beth’in yanağından aşağı yavaş yavaş kaydırarak dudağının kenarında durdu. Beth donakalmıştı. “Ne büyük yazık!” Etkileyici bakışlarını Beth’ten ayırmadan yumuşak bir ses tonuyla konuşuyordu. Parmağı sakın yolculuğuna kaldığı yerden devam ederek çenesine ve oradan da boynuna doğru indi. “Hiç kocan olmasını arzulamıyor musun? Ya da sevgilin?”

Kara gözlerini hiç ayırmadan Beth’e bakıyordu ve Beth bir anda ona kilitlenip kalmıştı. Yılanın büyülediği fare gibi kalakalmış, doğru düzgün düşünemiyordu. Harry parmağını Beth’in boyun çukuruna doğru indirirken Beth garip bir şekilde haz duyuyordu. Titremeye başlamıştı.

“Senin kadar güzel bir kadının, aşkın şehvetli hazlarını tatmaması çok yazık olmaz mı?” Eğilerek konuşuyor, sıcak ve nemli nefesi Beth’in kulaklarını okşuyordu. “Kapalı panjurların ardında gizli saklı saatler, ipeksi tenlerin birbirine kavuşması, çıplak kasıkların sarsıcı bir coşkuyla birbirine

geçmesi..." Parmağı yavaş yavaş ilerleyerek Beth'in dekoltesine doğru iniyordu.

Derinlerde bir yerde acı bir tutkuyla yanmaya başlamıştı Beth. Gözkapakları titriyor, daha hızlı nefes alıp vermeye başlıyordu.

Harry parmağını bir anda Beth'in göğüslerinin arasına daldırarak ipeksi tenini yalamak için eğildi.

Beth nefesi kesilmiş halde yerinden fırlayarak büyüyü bozdu. "Dokunmabana!"

Harry başını geriye savurarak kakhaha atmaya başladı. "Nereye kadar devam etmeme izin vereceğini merak ediyordum doğrusu. Hoşuna gitmediğini söyleme sakın."

Beth'in sandalyesi duvara dayanmıştı. Harry o kadar yaklaşmıştı ki ondan kurtulmak için Beth'in ona yaslanmaktan başka çaresi yoktu. "Hiç centilmen değilsin," dedi Beth. Kalbi korku ve utançla çarpıyordu.

"Çok doğru! Şimdi, beni dinle, sana bir teklifim var."

"Senin söyleyeceğin hiçbir şeyi dinlemek istemiyorum. Lütfen, çekilir misin?" Beth sıcaaktan bunalmıştı; başını çevirip baktığında utanç izinin göğüslerine doğru kırmızı bir kabartı şeklinde belirdiğini gördü.

"İyi dinle." Harry, Beth'i çıplak omuzlarından tutarak sandalyesine zorla oturttu. "Senin sorunun, bir kocanın, senden bütün enerjini ev işlerine ve çocuklara vermeni istemesi ama sen bütün gün resim yapmak istiyorsun. İşte, tartışmaya mahal bırakmamak için de evlenmemeye karar verdin."

"Ellerini üzerimden çek!" Beth, Harry'nin bileklerini itip umutsuzca ondan kurtulmaya çalışıyordu, fakat Harry daha sıkı tutmaya başlamıştı.

"Bana bak!" Ses tonu tatlı, zengin ve gizli zevklerle dolu bir ikna kabiliyetine sahipti. "Güzel bir kadınsın, bir ömür boyunca aşkın fiziksel zevklerini hiçe sayacağına falan inanmıyorum. Bekâr bir kadının, nasıl desem, küçük hatalara tek başına gücü yetmez. Ama olur böyle şeyler. Sanatçı ol ya da olma, hayatında sana ayakçağı olacak bir piç-kurusu istemezsin."

"Bu ne cüret!"

"Senin bu ikilemine harika bir çözümüm var." Beth'in yüzüne doğru iyice eğildi. "Benimle evlenebilirsin."

"Seninle mi!" Beth hayretle bakakalmıştı. Merakı öfkesine baskın çıktı ve "Benimle neden evlenmek isteyesin ki?" diye sordu.

"Güzelliğin ve çekiciliğin için." Güldü. "Ve de paran için tabii."

"Param mı?"

Harry, Beth'in parmağındaki safir yüzüğe baktı. "Her gün taktığın şu yüzük bile tek başına bize bir ömür yeter. Joshua bana ailenin zengin olduğunu söyledi. Hem ailenin, yüksek sosyetenin arasına karışan Leydi Arabella ve Sör George ile yakınlığını da biliyoruz."

Beth şaşkınlıkla başını salladı. Joshua ne diye Harry gibi birine ailesinin zenginliğinden bahsetmişti ki? Büyük fenalık etmişti doğrusu.

"Beni dinle Beth!" Harry'nin sesi tutkuyla titriyordu. "Ailemin şuanda maddi anlamda sıkıntı çektiğini inkâr etmeyeceğim ama birlikte ikimiz de kendi hayatlarımızı yaşarız. İstersen tüm gün resim yaparsın. Virjinya'daki çiftlikte ev işleri için köle tutacağız. Birbirimizi hiç yormayız işte."

“Sen buna evlilik mi diyorsun?”

“İş teklifi. Babam malını mülkünü geri kazanırken sen de sanatsal özgürlüklerle dolu bir yaşam süreceksin. Sevgililerin olsun istersen kıskançlık etmem. Ufak piçkuruların olursa onları da sahiplenirim. Kim bilir, belki beni bile yatağına alırsın? Sana söz veriyorum, hayalini kurduğun zevkleri sana tattırabilirim.” Harry, Beth’i sandalyeye yaşıttırarak öpmek için eğildi ve dilini Beth’in dişlerinin arasından geçirmeye zorladı. Bıyığı Beth’in dudaklarma batıyor, nefesi bayatlamış şarabın yanı sıra pis kokuyordu.

Beth geri çekilerek Harry’nin yüzüne ağır bir tokat savurmak için kolunu kaldırdı.

Kapkara gözleri ışıldayan Harry, Beth’in koluyla hemen yakalayiverdi. “Cüretkâr kadınlara bayılırım. İşin içine zorluk girince daha eğlenceli oluyor.”

“Seninle evleneceğime *ölürüm* daha iyi.”

“Anladığım kadarıyla teklifimi değerlendirmek için zamana ihtiyacın var.”

“Senden iğreniyorum,” dedi Beth dişlerini sıkarak. “Bunca zamandır Cecily’nin duygularıyla oynadın... Kalbimi bir başkasına kaptırmış olmasaydım bile senin yerine Şeytan’ı tercih ederdim!”

Harry’nin benzi bir anda atıvermişti; Beth sinirli olmasa onun bu haline gülebilirdi.

“Kalbini birine mi kaptırdın?” Beth’in bileklerini bağrırtana kadar sıktı. “Kime?” Kolunu bükerek Beth’i duvara savurdu. “Kim dedim!” Konuşurken tükürükleri Beth’in yüzüne savruluyordu.

Beth suratını buruşturarak başını diğer yana çevirdi.

“Şu lanet olası kızıl kafalı kuzenin değil mi?” Beth’i bileğinden tutup sarsmaya başladı. “Değil mi? Noah’nın senin etrafında deli danalar gibi döndüğünü *anlamıştım*. Aşağılık herif, ailecek sahip oldukları varlık yetmiyor sanki!”

Beth’in kolunu bırakınca Beth şansını denemek için Harry’ye yönelerek tam bacak arasma var gücüyle vurdu.

Harry neye uğradığını şaşırarak iki büklüm kıvrılmış küfürler savuruyordu.

Beth onu kenara iterek kendini odanın diğer ucuna attı. “Defol git buradan!” dedi. “Sakın bana ya da aileme bir daha yaklaşıyım deme.”

Harry yavaşça doğrularak ona doğru yürüdü; yüzünde buruk bir gülümseme vardı. “Pekâlâ, Noah sana Hannah Sharpe’tan bahsetmedi mi? Noel zamanı *onunla* evleneceğine dair planlarını sormaya ne dersin?”

Beth göğsüne bir hançer saplanmış gibi kalakalmıştı. “Yalan söylüyorsun!”

“Ne yazık ki güzelim, doğru. Yani, görüyorsun işte, *benim* karım olsan daha iyi değil mi?” Beth’i boğazından tutmak için uzandı. Beth geri çekilmişti. “Her ne kadar kızgın olsan da bu iş için hazır olduğunu hissedebiliyorum. Emin ol, bu işi yapacak erkek ben olacağım.”

Beth’i duvara yaslayıp iyice yaklaştı, gözleri ihtirasla bakıyordu.

Harry, saçlarından tuttuğu sırada Beth bağırarak için nefesini toparladı fakat geç kalmıştı. Harry bir eliyle ağzını sıkıca kapayıverdi.

Harry’nin elinden kurtulmak için delicesine çırpınıyor, onu geri itmeye çalışıyordu.

Harry gülerek Beth'in boynunu öpmeye çalışıyordu; göğüslerini iğrenç elleriyle tutup çıkarabilmek için ipek elbisesini yırttı ve eğilerek göğüs uçlarını emmeye başladı.

Bir anda elinin kaymasıyla Beth'in ağzını serbest bırakanca Beth çığlık atarak Harry'nin başına yumruklarını savurmaya başladı. O sırada Cecily'nin Noah ile birlikte kapıya dikildiğini fark etti. Şoka girmişlerdi.

Beth elbisesinin yırtılan kısımlarıyla çıplak göğüslerini kapamaya çalışırken sarsılarak yere düştü. Cecily çığlık çığlığa bağırmaya başlamıştı.

İki erkek bir anda birbirine girdi; masaya çarparak vazoyu büyük bir şangırıyla devirdiler. Duvardaki resimlere çarpıyor, sağda solda ne kadar süs eşyası varsa yıkıp gıcıyorlardı. Pencerenin kenarında birbirileriyle boğuşurlarken perde yerinden çıkıp paramparça oldu.

Noah öfkeden kıpkırmızı kesilmiş, Harry'ye göre daha cılız ve kısa olmasına rağmen büyük bir hışımla saldırıyordu. Sonunda Harry'yi yere devirdi, üzerine yüklenip karnına oturdu. "Onun bir tel saçma dokunduğuna seni bin pişman edeceğim," diye bağırıyordu Harry'nin başını hiç durmadan yere çarparken.

Harry tekmeler savuruyor, yerden kalkmak için uğraşıyordu fakat artık takati kalmamıştı. Telaşlı bir şekilde ceketinin cebinden bıçağını çıkardı.

Kenarda durmuş utanç ve tiksintiyle tir tir titreyen Beth bıçağı fark etti.

Harry bıçağı Noah'nın göğsüne hedef alarak kaldırmıştı.

Cecily insanın kanını donduran bir çığlık attı.

Beth yerden kaptığı sandalyeyi var gücüyle Harry'nin koluna savurarak bıçağı saplamasına engel oldu.

Bıçak yere düşmüştü.

"Aşâğılık herif!" diye bağırdı Harry.

Noah, Harry'nin boğazını bıraktı. Yüzünden akan kan Leydi Arabella'nın açık mavi ipek döşemelerini lekeliyordu.

Sör George, Joshua ve Samuel koşarak odaya girdiler ve ikisini birbirinden ayırdılar.

Noah'nın yüzü kanlar içindeydi; Harry ise homurdanarak bileğini ovuşturuyordu.

"Bu ne büyük rezalet!" diye bağırdı Sör George. "Hemen bu evi terk edin!"

İkizler küfürler savurarak Harry'yi zorla odadan çıkardılar.

Evin kapısı bir hışımla kapandı.

Leydi Arabella salonundaki büyük yıkımı görünce fer-yat figan ağlamaya başladı.

Cecily deli gibi titriyor, ileri geri sallanıp duruyordu.

Beth koşarak kardeşine sarılmayı denediyse de Cecily hıçkırıklara boğularak onu geri itti. Beth, Noah'nın yüzünü görünce korku dolu bir şekilde, "Yaralanmışsın!" diye haykırdı.

Noah'nın yüzünde yanağından kulağma kadar derin bir bıçak yarası vardı.

Beth, Leydi Arabella'ya dönerek, "Su ve bandaja ihtiyacımız var. Hemen!" diye bağırdı.

Leydi Arabella buz gibi bir ifadeyle ona baktı. "Onu mutfağa götür. Bir daha evime gelmesini istemiyorum. Asla."

Aşçı, Noah'nun yanağından gömleğine kadar akan kanı görünce dehşete kapıldı. Yardımcısını mutfaktan yollayarak Beth ile Noah'yı bulaşıkhaneye geçirdi ve bir kap dolu suyla temiz bez getirdi.

"Yardıma ihtiyacınız olursa bana seslenin," dedi. "Zavallı genç adam, bu iz hayatın boyunca yüzünden silinmeyecek."

Noah sessizce otururken Beth, hâlâ titriyor, onun yüzündeki açık yarayı temizliyordu. Birbirinden ayrılan deriyi olabildiğince kavuşturmaya çalışarak bandajı çenesinin altından başının üstüne doğru sardı. Az önce Harry'nin Noah ile ilgili söylediği korkunç şeyi düşünüp dururken bir yandan da yarayı sarma işine odaklanmaya çalışıyor lu. "Doktora görünmelisin," dedi.

"Bana ihtiyacın olduğu anda yanında olamadığım için kendimi asla affetmeyeceğim," dedi Noah.

Beth gözlerini kaçırıyordu. Harry onu lekelemişti.

"Harry'ye o sandalyeyi savurmasaydın beni göğsümden bıçaklayacaktı. Ölebilirdim." Noah sarılmak için Beth'e uzandı.

Beth geri çekilerek, "Yapma!" dedi. Çenesi titriyordu. Buna nasıl dayanacaktı? Sanki bütün organları içinden sökülüp alınıyormuş gibi büyük bir acı kök salmaya başlamıştı içinde.

"Beth?"

"Hannah Sharpe ile nişanlı olduğunu bana ne zaman söyleyecektin?" diye sordu sakın, sıradan bir ses tonuyla. Harry'nin sırf kötülük olsun diye ona yalan söylemiş olmasını diliyordu delicesine.

Noah'nın bakışları ürkekleşti, donup kalmıştı. "Hannah mı?"

"Evet, Hannah. Bana komşunuz olduğunu söylemiştin. Ama aynı zamanda nişanlı olduğunuzu söylemeyi unuttun sanırım."

Noah'nın omuzları düşmüş, bir anda küçülmüştü sanki. "Kim söyledi sana? Harry, değil mi?"

"Başka kim olabilir?" Beth'in son umudu da sönmüştü. İşte o an kalbini büyük bir öfke sarıp sarmaladı. "Bana gerçeği söyleyemeyecek kadar da mı saygın yoktu?" dedi dişlerini sıkarak. "Beni kendine âşık ettin, sonunda kalbimi kıracağını bile bile!"

"Hayır, öyle değil!"

"Kesinlikle öyle!" Konuşmaları ikisine de gerçek değilmiş gibi geliyordu. Daha bu sabah tutkulu bir şekilde öpüşmemişler miydi? Beth, Noah'nın aşkından nasıl da emin olmuştu üstelik.

"Sana âşık olacağımı nereden bilebilirdim ki?"

Noah acıklı bir ses tonuyla konuşuyordu. Beth yüzündeki korkunç yaraya acıyarak bir an için onu kollarına alıp sevmek istedi.

"Sana âşık olmamak için çok çabaladım. Merryfields'te kalıp bir kız kurusu olarak yaşamaya çok kararlıydın ve sonra seni sevdiğimi anladığımda, artık her şey için çok geçti ama hâlâ hayatıma eskisi gibi devam edebileceğimi sanıyordum."

Beth'in göğsüne saplanan hançer daha derine inerek kalbini paramparça ediyordu resmen. Boğazında bir şeyler düğümlendi. "Beni unut, ben de seni unutacağım. Evine,

Hannah'ya geri dön. Benim yüzümden bir nişanın bozulmasına izin veremem."

"Beth..."

"Lütfen, git artık!" Canı yanıyordu; güçlkle tuttuğu gözyaşları onu boğacaktı neredeyse.

"Seni hep seveceğim. Bunu hiçbir şey asla değiştiremez." Beth'e son kez baktıktan sonra yüzü solmuş bir şekilde odadan çıktı.

Beth, Noah'nın kanıyla kızıla dönen kaptaki suya baktı. Yaşadığı şokun etkisiyle kirli bulaşıkların olduğu masaya koyduğu kollarına başını dayadı. Ağlayamıyordu. Kafasında bir sürü soru, düşünce uçuşuyordu. Her şey şimdi yerli yerine oturmuştu; Noah'nın onu sevmesine rağmen neden soğuk davrandığı, sürekli değişen ruh halleri, hayalindeki evden bahsederken gösterdiği tuhaf tavır ve sonra birdenbire Virjinya'ya dönmek istemesi.

Bulaşıkçı kadın endişeli gözlerle ona bakıyordu.

"Gelebilirsin; işim bitti," dedi Beth.

36. Bölüm

Beth sessiz ve bomboş holden geçerken aynada kendine baktı. Omuzlarındaki kızarıklığı görünce donup kaldı. Bir tutam saç göğsünün üzerine doğru dağılmıştı. Ne yaptığından habersiz halde saçını arkaya tuttururken midesi bulanıyordu.

Leydi Arabella salonda, camdan dışarıyı seyrediyordu. "Burayı yeniden dekore edip mobilyalarını değiştirmem gerekecek." Gözlerini kapayarak titrek bir şekilde derin nefes alıp verdi. "Koltuklarımın şu haline bak, her tarafı kan içinde. Perdelerim paramparça ve pisliğe bulanmış! Sör George ise bütün bu karmaşanın ortasında beni yalnız bırakarak ikizleri de alıp Saray'a gitti."

"Cecily nerede?"

"Aptal çocuk Harry de Montford'un peşinden gitti."

Beth bunu duyar duymaz korkuya kapıldı. "Onu durdurmadınız mı?"

"Biraz sonra kuyruğunu kıştırarak geri döner."

"Fakat Harry çok tehlikeli!"

Leydi Arabella kaşlarını kaldırarak, "Sana şunu söyleyeyim Beth Ambrose, bir erkek kendisine kuyruk sallan-

madığı ve arzularına davetiye çıkarılmadığı müddetçe tehlikeli falan değildir.”

Beth karşılık veremeyecek kadar sinirli bir şekilde odadan çıkarken kapıyı büyük bir hışımla Arabella’nın suratına kapatmamak için kendini zor tuttu.

Nehir kıyısına doğru hızla koşarken saten ayakkabılarını parçalayan taşlara, ipek elbisesini zedeleyen çalılara al-dırış etmiyordu. Nemli sıcak havanın da etkisiyle terlemeye başlamış, göğüslerinin arasından sular akıyordu.

Koşmaktan karnına ağrı girmesine rağmen durmamak için kendini zorluyordu. Harry’nin ona yeniden saldırma ihtimalini düşünüp delicesine korkuyor, fakat aynı şeyin Cecily’nin başına gelebileceğini düşünmesi daha korkutucu geliyordu. Beth, Cecily yetişmeden Harry’nin bir sandala atlayıp şehre dönmüş olmasını diliyordu.

Yolun sonuna yaklaştığı sırada ağaçların arasından Cecily’nin altın ve kırmızı renkli yeni elbisesini görür gibi oldu. Harry de yanındaydı.

Beth hıçkırarak ağlayarak nehir kıyısındaki korkulukların üzerinden atlayıverdi.

Cecily, Harry’nin ceketine tutunmuştu, Harry de onun beline dolanmıştı.

“Bırak onu Harry!” Beth nefesini toparlayabilmek için duraksadı, kalbi yerinden çıkacak gibiydi.

Harry sinsi bir gülüşle “Kardeşinle bir anlaşmaya vardık,” dedi.

Cecily’nin gözlerinin içi gülüyordu. “Harry korkunç bir hata yaptığını söyledi. Aslında beni seviyormuş, biz evleneceğiz Beth.”

Beth neye uğradığını şaşırmıştı. "Bana ne yaptığını görmedin mi Cecily?"

Cecily tatsız bir ifadeyle, "Harry durumu bana açıkladı," dedi. "Onun üzerine atlamam affedilir şey değil, özellikle de Harry'nin bana âşık olduğunu bildiğin halde. Beni bu kadar kıskandığını hiç fark etmemiştim Beth."

"Kıskanmak mı?" Beth güldü. "O seni sevmiyor Cecily."

"Elbette seviyor. Bana çeyizimin olup olmadığını sormadı, bu bile sevgisini kanıtlamaya yetiyor."

Beth daha fazlasına dayanamayacaktı. Kardeşini koldan tuttuğu gibi sarsarak, "Hayır, kanıtlamaz!" dedi.

Harry bir anda şaşırmıştı. "Şey, çeyizim yok mu dedin?" dedi sözcükleri uzatarak.

Cecily başını sallayarak "Hayır, hiç olmadı," dedi. Harry, Cecily'nin elini kendinden uzaklaştırırken Cecily şaşkındı.

"Öyleyse bir yanlış anlaşılma olmuş." Harry'nin dudakları gerilmiş, incecik bir çizgi halini almıştı. "Bu konuda beni yanılttığı için Joshua'dan hesap sormam gerek. Ne yazık ki güzelim, kendine böyle bir maniye hoş görecektir bir koca bulman gerek." Harry arkasına bile bakmadan rıhtıma giderek onu bekleyen sandala bindi.

Cecily, onun arkasından bakakalmıştı. "Harry!"

Beth kardeşini bileğinden tuttu. Altın rengi ipek elbisesi kaba saba kırmızı kurdelelerle süslüydü ve korsesinin yaka kısmı genç bir kıza göre fazla açıktı. Artık bunların bir önemi kalmamıştı; Cecily, artık Harry de Montford'u baştan çıkaramayacaktı.

“Beni bırakıp gitme Harry!” diye bağıırıyordu Cecily. Beth elinden kurtularak rıhtıma doğru koşturdu, fakat sandal çoktan nehrin ortasına varmıştı. “Harry, geri dön!” Cecily feryat figan bağıırarak ağlıyor, acıklı bir ifadeyle uğuldayıp duruyordu.

Beth, onu teselli etmek için yanına gittiyse de Cecily buna izin vermiyordu. “Hepsi *senin* suçun! Sonsuza dek geri dönmeyecek işte! Ben Harry olmadan yaşayamam. Ölmek istiyorum!”

“Böyle konuşma Cecily!”

Cecily saçlarını yoluyor, çığlık çığlığa ağlayarak umutsuzluğa sürükleniyordu. “Bu acıya dayanamam!” diye inledi. Nehre dönerek kollarını iki yana açtı.

Beth’in onu tutmasına fırsat bırakmadan kendini nehe atıverdi.

“Cecily!” Beth, kardeşi dibe doğru batarken dehşete kapılmıştı. Biraz sonra Cecily’nin kafası göründü; suyun içinde çırpınarak tekrar battı.

Beth bir an bile düşünmeden ayakkabılarını çıkarıp rıhtımdan suya atladı. Nefesini tutarak suyun içine girip tekrar çıkarak nefes aldı. Cecily akıntı yüzünden çoktan birkaç metre uzaklaşmıştı bile.

Beth çocukluğundan beri nehirde yüzmemişti, şimdiyse elbisesi yüzünden suda kalmakta zorluk çekiyordu. Islak elbisesinin ağırlaşması yüzünden batmamak için savaşıırken bir yandan da akıntıya kapılmadan Cecily’ye ulaşmaya çalışıyordu.

Cecily çırpınıyor, batıyor ve tekrar çıkıyordu, fakat her seferinde çığlıkları azalıyor ve suyun altında kaldığı süre giderek uzuyordu.

Cecily o kadar paniklemişti ki Beth, ona ulaşınca yalnızca kolundan tutabildi ve o sırada karnına bir tekme yedi.

Cecily tekrar suya gömüldü, bu sefer boğuluyordu.

Beth, Cecily'nin giderek zayıf düştüğünü fark edince büyük bir korkuya kapıldı. Cecily'nin gözleri kocaman açılmış, yüzü kaskatı kesilmişti ve her batışında yuttuğu sulara rağmen nefes almaya çalıştıkça daha da boğuluyordu.

"Hayır!" diye bağırdı Beth. Derin bir nefes aldıktan sonra nehrin yeşil ve sessiz derinliklerine daldı. Etrafında salınan eteği yosunlara takılıyor, Cecily'nin olduğu yöne doğru yüzmek için ayaklarını delicesine çırparken ipek elbisesi parçalara ayrılıyordu. Balçıkla kaplı otlar bacaklarına dolanıyor, bileklerinden tutup çekiyordu sanki.

Bir an için Cecily'nin eteğini yakaladığını sandı, fakat su yüzüne çıktığında çektiği şeyin çürümüş bir çuval parçası olduğunu fark etti. Tekrar derin bir nefes alarak derine daldı.

Aşağıdaki hareketliliğe doğru yüzdü. Bir şey yakalamıştı. Yosundan daha sert ve kalın yapıdaki şeyi derin bulanıklığın içinden çekip çıkardığında Cecily'nin donuk ve bembeyaz yüzünü görünce dehşete kapıldı. Saçlarından tutarak onu su yüzüne doğru çekmeye başladı.

Cecily'nin gözleri kapalıydı ve en ufak bir kısırtı göstermiyordu.

Beth öksürüyor, yuttuğu sulardan kurtulmaya çalışıyordu; kardeşini taşıyamayacak kadar yorgun düşmüştü. Daha fazla hareket edemiyor, gözleri kapanıyordu. Tek bildiği Cecily'nin yüzünü dışarıda tutması gerektiği idi fakat buna rağmen Cecily'yi uyandırmayı başaramıyordu.

Birdenbire nehir dalgalanmaya başladı ve Cecily kollarının arasından kayıp gitti.

“Tuttum onu,” dedi Noah. “Sırt üstü yüzmeye çalış, birazdan gelip seni de alacağım. Bunu yapabilir misin?”

Beth başını salladı. Şoka girmişti adeta. Sırt üstü uzandığında kendiliğinden su üstünde kalabildiğini ve ilerlemek için sadece ayaklarını çırpması gerektiğini fark etti. Sırılsıklam elbisesiyle ayakta durmak şöyle dursun sudan bile kıyıya zor çıkabilmişken yürümeyi beceremiyor, ayakları birbirine dolanıyordu.

Noah, Cecily’yi yüzüstü bir banka yatırmış, var gücüyle ciğerlerine bastırıyordu. Cecily bembeyaz kesilmiş ölü gibi yatarken Beth daha önce hiç yaşamadığı bir korkuya kapılmıştı. Ne diyeceğini bilemiyordu.

Noah endişeli bir şekilde hiç durmadan Cecily’nin ciğerlerine bastırıyordu.

Beth bir yandan dua ediyor, diğer yandan da tir tir titriyordu.

Noah sonunda pes etti. “Beth,” dedi kederli bir şekilde, “onu kaybettik.”

“Hayır! Durma, devam et!”

Noah bir an için tereddüt ettiyse de tekrar Cecily’nin ciğerlerine yumruğuyla bastırmaya başladı.

Beth gözlerini kapamıştı; acı içinde sallanıp duruyordu. Cecily’nin çocukken hikâye anlatması için onun kucasına tırmanışı, ilk balosuna gitmek için hazırlanırken yeşil gözlerindeki heyecanı gözlerinin önüne geliyordu. Annesiyle babasına, onu koruyup kollayamadığını nasıl söyleyecekti?

Bir öksürük sesi duyunca gözlerini açiverdi.

Noah, Cecily'nin sırtına bastırıyordu. O sırada Cecily'nin ağzından önce biraz su ardından yeşil renkli bir sıvı geldi ve titreyerek öğürmeye başladı.

Beth hıçkırıklara boğularak kardeşinin elinden tuttu. İçinde yine büyük bir umut ışığı doğmuştu. Cecily'nin yüzüne yapışan saçlarını arkaya doğru itti.

Cecily bu sefer daha büyük sarsıntıyla öksürmeye başlamıştı.

Biraz sonra oturduğu yerde doğrularak Beth'in kollarına sığındı. Beth, kardeşini öpüp kokluyor, kollarının arasında sallayarak gözyaşlarına boğuluyordu. Cecily'nin yeniden hayata döndüğüne inanmakta zorlanıyordu.

Noah öksürünce Beth, ona baktı; yüzü kan ve gözyaşları içindeydi. Birkaç dakika sonra Cecily'ye destek olarak ayağa kaldırdı. "Yürüyebilir misin?" diye sordu. "Yoksa seni kucağında taşıyayım mı?"

Cecily ayakta duramayarak Noah'nın kollarına yığıldı ve başını omzuna yasladı.

Noah, onu kucağına alarak eve doğru yürümeye başladı.

Beth konuşamayacak kadar duygusallaşmıştı. Cecily'nin eteğinden damlayan suların izinde Noah'nın arkasından yürüyordu.

Noah, Cecily'yi Leydi Arabella'nın evinin ana merdivenlerine dikkatlice bıraktı. "Buradan sonrasını halledebilir misiniz?" diye sordu.

Beth başını salladı. "Seni içeri davet edemiyorum. Saray'a dön ve üzerini değiştir. Judith'ten bandajını değiştir-

mesini iste olur mu?" Noah'nın yanağından akan kan bandajı da geçerek gömleğine akıyordu.

Beth'in elini tutup dudaklarına götürdü.

Kalbi paramparça olan Beth elini geri çekti. "Cecily'yi kurtardığım için teşekkür ederim. Söyleyecek başka sözüm kalmadı..." Kendini toparlamak için derin bir nefes aldı.

Noah sıırıslıklam halde Cecily'ye bakıp ardından yavaşça gözlerini kaçırdı. "Ona iyi bak."

Beth'in tüm duyuları uyuşmuştu, Noah'nın ardından bakakaldı ve gözden kaybolduğunda da kardeşini içeri alarak Leydi Arabella'nın ortalarda olmadığına binlerce kez şükretti.

Beth, kardeşinin üstündekileri çıkarırken, Cecily ablasına karşı koymadan gözlerini kapayarak yatağa uzandı. Her yanı buz gibi olmuş, tir tir titriyordu. Beth, kardeşinin altın rengi solmuş elbisesini yerden kaldırdı. Kırmızı renkli kaba kurdelesinin rengi ipek kumaşın üstüne akarak çirkin lekeler bırakmıştı.

Cecily hıçkırarak ağlıyordu. Beth yanına oturdu ve kardeşi uyuyana kadar saçlarını okşadı.

Yaşlı bir kadın uyuşukluğuyla ıslak ve giyilemez haldeki elbisesinin korsesini çözdü. Yakası yırtılmış, etekliğinin büyük bir kısmı sökülüştü. Ama bunların bir önemi yoktu. Bu elbise utanç ve hüznle lekelenmişti artık; bir daha asla giymeyecekti.

Küvetin içine ibrikteki suyu döktükten sonra yıkandı. Özellikle de göğsünü öyle bir hışımla siliyordu ki her yanı kıpkırmızı olmuştu. Harry de Montford'un ıslak dudaklarını, vahşice saldırışını hatırladıkça tiksintiyle ürperiyordu.

Yıkandıktan sonra temiz geceliğini başından geçirdi ve keten kumaş yüzüne takılınca suyun altında Cecily'yi bulmak için deli gibi çırpınışı aklına geldi. Bir an için paniklemişti. Geceliği üzerine geçirir geçirmez pencereye koşarak gecenin ılık havasını derin derin soludu.

Kalp atışı normale dönmüş, rahat rahat nefes almaya başlamıştı. Başını soğuk pencere pervazına dayadı. Karanlığın diğer ucunda bir yerlerde Noah vardı; kalbini çalan ve onu kandıran Noah. Ona yaşattığı ihanetin acısı yine canını acıtmaya başlamıştı; haykırarak gözyaşlarına boğulmamak için parmaklarını sımsıkı geçirdiği perdeyi ısırıldı. Hiç olmadığı kadar büyük bir ızdırap ve hayal kırıklığıyla inleyerek acısını ve gözyaşlarını içine akıtıyordu.

37. Bölüm

Uykusuz geçen gecenin sabahında Beth, kendini tamamiyle işine vermek için Cecily'yi yatakta bırakarak evden erkenden ayrıldı ve Fulham Sarayı'na geldi. Sabahın sekizinde bile güneş acımasızca etkisini gösteriyordu. Drivehouse Avlusu'nda Lizzie Skelton ile diğer çamaşırcılar havadan sudan muhabbet ederek fırın sığacı kadar kavurucu esen rüzgâra karşı ıslak çamaşırları asıyorlardı. Yerden havalanan toz kümeleri temiz çamaşırları lekeliyordu.

Atölye de sıcaktan nasibini almıştı; Beth bütün pence-releri açarak içeride uçuşan ve durmadan vızıldayarak cama çarpan sinekleri dışarı saldı. Buna rağmen atölyenin havası pek değişmemişti.

Beth şöalesinin başına geçtikten sonra kırmızı ve beyaz renkli York ve Lanchester gülünü boyamaya niyetlendi. Fakat gece boyunca gülün kadifemsi kırmızı taçyaprakları kahverengiye dönmüştü. Beth çenesini eline dayadı ve yaş dolu gözlerle solmuş çiçeğine baktı. Daha dün ne kadar da mutluydu oysaki. Harry'nin saldırısıyla çürüyen dudaklarına dokundu ve iğrenerek ürperdi.

Beth sonu gelmek bilmeyen gün boyunca kendini işine

verebilmek için didinip durdu. Fakat kâğıda fırçayı vurduğu an boya, sıcaklığın ve ılık esintinin etkisiyle çabucak kuruyor ve renk tonlamalarını yapmasını güçleştiriyordu. Yemek saati gelince fırçasını bir kenara bırakıp rahat bir nefes aldı.

Ana salona girdiğinde Judith'in ona el salladığını görünce yanına gidip oturdu.

"Bugün sessizsin," dedi Judith biraz sonra.

"Çok sıcak. Her şey canımı sıkıyor."

"Yakında havalar serinlemeye başlar herhalde." Judith dudağının üstünde beliren ter damlacıklarını sildi. "Sıcaktan herkes gergin. Nicholas da..." İç geçirdi.

"Ne oldu?"

"Nicholas da sürekli sinirli. Uyuyamıyor, yakında dünyanın başımıza yıkılacağından emin. İrlanda'daki ordunun Protestanlardan tamamen arındırıldığını duymuş."

"Sanırım Kral, Orange Prensi'nin baskınına hazırlanıyor."

"Kral'ın ordusu üç krallıkta şimdiden otuz dört bini aşmış. Düşünebiliyor musun?" Judith'in geniş alnı endişeyle kat kat kırışmıştı. "Ya Orange Prensi'nin bizi kurtarmaya yetecek kadar büyük bir ordusu yoksa? Hollanda ordusu daha yola çıkmadan bezmiş durumda. Kral'ın ordusuysa iyi besleniyor, sağlıklı ve savaşmaya hazırlar."

Beth salata tabağını didikliyordu. Noah'nın ihanetinden sonra onun için artık hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Beth? Beni dinliyor musun?"

"Özür dilerim Judith. Orange Prensi tecrübeli bir asker. Ordusunun galip geleceğinden emin olmasaydı bize yardım etme konusunda kendine bu kadar güvenmezdi."

Beth o akşam Saray'dan erken ayrıldı. Noah ile karşılaşmak istemiyordu. Bunun aksi her ikisi için de acı verici ve gereksiz olurdu. Nehir kıyısına gelip sandalı beklerken yakıcı güneşin altında ayaklarını sürüyerek volta atıyordu. Leydi Arabella'nın evine vardığında ise Cecily hâlâ yataktaydı. Beth yemek yemesi için onu aşağı indirmeye çalıştıysa da Cecily sırtını döndü ve yerinden kalkmadı.

Leydi Arabella'nın Cecily ile ilgili sorduğu sorulara kısa cevaplar vererek Cecily'nin ayağının kayıp nehre düştüğünü söyledi. Kız kardeşinin aşığıyla kaçmaya kalkıştığına dair en ufak bir şey duyulursa hayatı mahvolurdu.

Beth yemekten sonra salonun pencere kenarına oturup eline bir kitap aldığı anda gözleri kitap yerine pencereden dışarı dalmış, Noah'yı nasıl özlediğini düşünüyordu.

"Cecily gururu incindiği için yataktan çıkmıyor anlaşılan," dedi Leydi Arabella. "Sanırım kendini Harry de Montford'a fazlasıyla kaptırmıştı. Hayatımda hiçbir zaman bir erkeğin oyununa gelmemişimdir! Noah'yı saymazsak tabii." Boyalı dudaklarında gizli bir gülümsemeyle Beth'e imalı bakışlar atıyordu. "Cecily bana Noah'nın seni kandırdığını söyledi Beth, doğru mu?"

Beth gözlerini kitaba dikmişti, konuşamıyordu.

"Şaşırdığımı söyleyemeyeceğim," diyerek konuşmasına devam etti Leydi Arabella. "Ne de olsa Leyton soyadını taşıyor. Ancak kendine daha münasip bir eş bulmak istiyorsan biraz gülümsemeni tavsiye ederim. Erkekler sursatsız kadınlardan hiç hoşlanmaz."

Beth bunun üzerine, Leydi Arabella'nın dördüncü kocayı bulmasına şaşırdığını söylememek için kendini zor tuttu.

O gece Cecily'nin ateşi çıktı ve sonraki günler durumu daha da kötüleşti.

Beth, kardeşinin yanından ayrılmıyor, ona kâse kâse çorba taşıyıp duruyordu, fakat Cecily ağzına bir lokma koymuyordu.

Beşinci gün Cecily'nin ateşi ve öksürüğü Beth'i iyice endişelendirmeye başladı. Cecily'nin bu halinin yanı sıra arada bir "lütfen", "teşekkürler" ve "bana çok iyi bakıyorsun Beth" dışında konuşmaması ve yemek yememesi de Beth'i ürkütüyordu.

Cecily gece boyunca inleyip sayıkladı. Beth, onu bir türlü kendine getiremiyordu. Korkuya kapılarak ikizlerin odasına koşup Samuel'i uyandırdı.

"Sam, Cecily için endişeleniyorum. Ateşler içinde yanıyor."

Samuel, üzerine bir şey geçirip Cecily'ye bakmaya geldi. "Hizmetçilerden birine hemen Dr. Latymer'i çağırmasını söyleyeyim," dedi.

Samuel ile Beth birlikte beklediler. Cecily öksürerek yatağın içinde sağa sola çırpınırken Samuel endişeli gözlerle Beth'e bakıyordu. "Ateşi çok yükselmiş," dedi Samuel.

"Joshua, Harry'ye Cecily ile benim büyük bir çeyize sahip olduğumuzu söylemeseydi belki de bunların hiçbiri yaşanmayacaktı," dedi Beth.

Samuel oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. "Josh'un şakalarından biriydi sadece," dedi.

Dr. Latymer'in odaya gelmesine kadar geçen süre bir ömür gibi gelmişti Beth'e. Doktor, Cecily'nin ateşine baktı, boğazını inceledi. Göğsünü dinlerken yüz ifadesi oldukça kederliydi. "Ciğerleri iltihaplanmış."

“Durumu ciddi mi?”

Başını evet anlamında sallayarak, “Ateşi çok yüksek, bir an önce düşürmemiz gerek yoksa havale geçirir,” dedi. Çantasından ağaç-kabuğu ilaç şişesini çıkarıp Cecily’nin diline bir doz damlattı. “Bundan her üç saatte bir beş damla damlatmanız gerekiyor.”

Gecenin birbirini kovalayan saatleri boyunca Cecily’nin ateşi o kadar yükselmişti ki Beth, alnına sürekli soğuk sünger koymasına rağmen ateşini bir türlü düşürmüyordu. Artık o kadar korkmaya başlamıştı ki Cecily’nin üzerindeki örtüyü kaldırıp vücut ısısı buharlaşarak ateşinin düşmesine yardımcı olur diye geceliğini ıslattı.

Beth, Cecily’nin ağzına ilacı damlatana kadar kilisenin, saati haber veren çanlarına kulak kesiliyordu. Cecily acı içinde ve hırıltılı bir şekilde nefes alıp vermeye başlayınca Beth’i korku sarmış, yorgun düşerek başını çaresizce ellerinin arasına almıştı.

Bir ara dalmış olmalıydı ki Cecily’nin öksürük krizine girerek birkaç saniye nefessiz kalmasıyla gözlerini açtı. Beth ne yapacağını şaşırmıştı. Kardeşini kollarına alarak onun nefes alabilmesi için dua ediyor, annelerinin yanlarında olmamasına yakmıyordu.

Merdivenlerde ayak sesleri duyduğu sırada saat sabahın dördüydü. Dr. Latymer’i kapıda görünce rahatlatarak gözyaşlarına boğuldu.

“Giderek daha da kötüleşiyor ve ben ne yapacağımı bilmiyorum.”

Dr. Latymer kaynar suyun içine kınaçiçeği balsamı dökerek Cecily'yi büyük bir hassasiyetle göğsüne yatırdı. Beth, Cecily'nin ilaçlı buharı soluyarak rahatlaması için dua ediyordu.

"Çok yorgun görünüyorsunuz," dedi Dr. Latymer Beth'e. "Siz biraz dinlenin, ben ona bakarım."

"Çok naziksiniz Doktor."

Beth sandalyeye oturup bir saat uyudu. Uyandığında nerede olduğunu anımsamaya çalışarak bir süre içlerinin loş ışığına bakıp durdu. Oda sessizdi. Cecily'nin acı dolu öksürüğü kesilmişti. Bir anda korkuya kapılarak yerinden fırladı. "Cecily?"

"Şşş! Uyuyor," diye fısıldadı Dr. Latymer. "Ateşi düştü."

Beth gözyaşlarma hâkim olamadı. Doktor, omzunu sıvazlayarak ona mendilini uzattı. Beth, Cecily'nin neredeyse boğulmak üzere olduğu o korku dolu hikâyesini anlattı.

"Zavallı Cecily'nin o alçak herife kendini kaptırdığı çok açıktı. Cecily gibi hassas bir kız, o kadar umutlandırıldıktan sonra reddedilince bunu kaldıramamıştır. İlk aşkı kaybetmenin acısı çok derin olur."

"Onu Merryfields'e geri göndermediğim için kendimi suçlu hissediyorum." Beth ellerini huzursuzca ovuşturuyor, sıkıyordu. Acaba Noah'nın aşk acısını atlabilecek miydi?

Cecily iki gün boyunca ne yataktan çıkabildi, ne de gözünü açabildi.

“Leydi Arabella’ya, aşçısından Cecily için et suyu pişirmesini isteyebilir mi diye sorayım,” dedi Dr. Latymer endişeli gözlerle. “Siz de dışarı çıkıp biraz temiz hava alın. Noah’nın yarası ile ilgilenmek isterseniz eğer ben Cecily’nin yanında kalabilirim.”

“Ah, hayır! Onu rahatsız etmek istemiyorum.” Noah’yı görmenin düşüncesi bile acı veriyordu.

“Anlattığınız kadarıyla yüzündeki yaranın çok derin olduğu ve iltihaplanabileceğini tahmin ediyorum. İsterse-
niz onu buraya getirebilirsiniz, yarası ne durumda bakabi-
lirim.”

Cecily’nin emin ellerde olduğunu anlayan Beth Fulham Sarayı’na geri döndü.

Judith, onu görünce toparlak yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. “Nerelerdeydin?”

“Kız kardeşimin ateşi çıktı. Noah seni görmeye geldi mi?”

“Yüzündeki yarayı bandajladım.” Judith irkildi. “Ne korkunç bir yaraydı! Attan düştüğünü ve taşa çarparak yüzünü yaradığını söyledi ama o günden beri onu hiç görmedim.”

Beth, kapıcı çocuk Jem’i bulmaya gitti ve ona Noah’nın odasına çıkıp kendisinin geldiğini haber vermesini söyledi. Beth beklerken kalbi yerinden çıkacak gibi çarpıyor, onunla serinkanlı bir şekilde yüzleşip yüzleşemeyeceğini merak ediyordu. Fakat Jem yukarıdan tek başına döndü.

“Odasında değil efendim,” dedi. “Odası bomboş, dün akşam yemekte de yoktu.”

Beth tekrar Saray’a geçti. Hafif bir tereddüdün ardından kütüphanenin kapısını çaldı.

Kapıyı Piskopos Compton açtı. "Ah, Bayan Ambrose! Buyurun lütfen, girin!"

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim, ancak Noah'yı gör-dünüz mü diye soracaktım?"

"Dün akşam vedalaşmaya geldikten sonra bir daha görmedim. Virjinya'ya geri döndü."

Beth gözyaşlarına hâkim olmaya çalışıyordu fakat bacakları bir anda güçsüzleşivermişti.

Piskopos, ona destek olmak için uzandı. "Bayan Ambrose, iyi misiniz?"

Beth derin bir nefes aldıktan sonra, "Gideceğinden haberim vardı tabii," dedi sesinin titrememesine özen göstererek. "Fakat kız kardeşim çok hastaydı, bu yüzden Noah'yı birkaç gündür görememiştim. Hâlâ buradadır diye düşünüyordum."

"Maalesef onu kaçırdınız," dedi Piskopos anlayışlı bir tavırla.

Beth kütüphaneden apar topar çıkarak avluya koş-turdu; ağlamamak için kendiyi savaşıyordu. Buna nasıl dayanacaktı? Gül bahçesine dalıp eteğini dikenlerden kurtarmaya çalışarak budanmış limon ağaçlarıyla çevrili patikaya çıktı.

Yoluna ansızın Lizzie Skelton çıktı. "Hey!" diye seslendi Beth'e.

Beth, onun etrafından dolanarak mutfağın bahçesine kadar koştu ve sonunda kollarını güneşten ısınmış bahçe duvarına yaslayarak ağlamaya başladı. Düşündüğü tek şey Noah'yı bir daha asla göremeyecek olmasıydı. O sırada bileğine konan arıyı kovaladı.

“Hey!”

Beth, Lizzie Skelton’ın ona doğru geldiğini görünce hemen gözyaşlarını sildi.

“Sana seslendiğimi duymadın mı?” Lizzie, başını havaya kaldırarak Beth’in karşısına dikildi. “Hepsi senin suçun!”

“Benim suçum mu?” Duvardaki boşluklara kovan yapan arılar lavanta çiçeklerinin üzerinde uçuşuyor, yoğun bir vızıltı halinde kovanlarına girip çıkıyordu.

Lizzie ellerini beline koyarak konuştu. “Sana Noah’dan uzak durmanı söylemiştim, öyle değil mi? Sen her şeyi mahvetmeden önce onunla bir şansım vardı. Ama artık yok. O gitti.”

Beth, Lizzie’nin yanından geçip gitmek için çabılıyor fakat Lizzie buna müsaade etmiyordu.

“Senin gibilere burada ihtiyaç yok.” Lizzie kindar bakışlarıyla Beth’i süzüyordu. “Noah’yı benden çalman yetmiyormuş gibi Piskopos’un sana ödediği maaşın benim bir yıllık kazancıma eşit olması da cabası. Hem de ne için? Saçma sapan çiçek resimleri yaparak oyalanman için! Sana soruyorum, ne işe yarıyor o resimlerin?” Dolgun dudaklarını yalayıp gülümsedi. “Gerçi hepsini ortadan kaldırdım sayılır, değil mi?”

Beth dik dik ona bakıyordu. “Demek *sendin*?” Öfke ve şaşkınlıkla tir tir titriyordu.

“Başka kim sanıyordun! Görmen lazımdı!” Lizzie içten bir kahkaha atarak, “Hepsini kıpkırmızı boyaya buladım,” dedi. “Ben de ressam sayılır mıyım acaba?” Kopardığı otu fırçaymış gibi hareket ettirerek havada hayali resimler çiziyordu.

Beth'in öfkesi giderek büyüdü ve kabına sığamayan kaynar su gibi fokurdayarak son raddeye ulaştı. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Karşısında pis pis sırıtan Lizzie'nin saçından tuttuğu gibi suratına hışımla bir tokat indirdi.

Lizzie, çığlık çığlığa tırnaklarını Beth'in yüzüne savurdu.

Beth, yüzüne darbe almamak için kenara kaçınca Lizzie ayağı takılarak yüzükoyun duvara yapıştı ve kovanlardan birine çarparak yerinden söküverdi.

Bir anda kızgın arı sürüsü kovandan çıkarak Lizzie'ye yöneldi ve ritmik hareketlerle vızıldayarak her yanını kara bir bulut halinde kapladı.

Beth bir kenara çekilerek Lizzie'nin çığlıkları bahçıvanları etraflarına toplayana dek çaresizce bekledi. Bahçıvanlar yağmur suyuyla dolu varilin önüne dizilerek elden ele taşıdıkları kovalarca suyu Lizzie'nin üzerine dökerken Beth de arıcıyı bulmaya gitti.

Beth, Chelsea'ye geri döndüğünde Lizzie'nin çığlıkları hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Kendi kolunu yaklaşık bir düzine ve belki daha fazla arı sokmuşken böylesine zonkluyorsa kim bilir Lizzie nasıl bir acıya katlanıyordu? Zavallı kızın yüzü o kadar şişmişti ki gözleri neredeyse hiç görünmüyordu. Lizzie'nin babası arı iğnelerini tek tek temizledikten sonra kabarık, kırmızı cildini yatıştırmak için her tarafına kalın bir tabaka beyaz krem sürmüştü. Fakat kızının yaşadığı şokun üstesinden gelemeyeceği kadar ağır olduğunu fark ederek endişelenmişti.

Piskopos kargaşanın sebebini öğrenmeye geldiğinde Beth, Lizzie'nin kindar davranışlarını ve onun yaşadığı bu talihsiz arı saldırısındaki kendi payını anlattı.

"Anlaşılan adalet yerini bulmuş," dedi Piskopos. "Ancak belki de Lizzie iyileşene kadar sen de Merryfields'e ziyarete gitmek istersin?"

Merryfields'e bir süreliğine geri dönme düşüncesi bile Beth'i rahatlatmaya yetmişti. Cecily'nin ruh hali o kadar kötüydü ki durumu son derece endişe verici olmaya başlamıştı. Anne ve babasının desteğinden daha çok ona ne iyi gelebilirdi ki zaten? Beth ise Noah'nın yasını henüz tutamamışken etrafında sevdiklerinin varlığıyla en azından teselli bulabilirdi.

Dr. Latymer, Beth'in endişesini fark etmişti ve Cecily'yi Merryfields'e götürmesinin en doğrusu olacağı kanısındaydı.

"Size bizzat eşlik etmek isterim," dedi Dr. Latymer. "Benim için bir zevktir. Hem babanızın çalışmaları hakkında duyduklarım çok hoşuma gitti, kendisiyle tanışmak isterim."

Beth varır varmaz annesini bulmak için revire koştu.

"Tatlım! Bu ne güzel sürpriz böyle!"

"Anne Cecily çok hasta. Onu eve getirdik."

Susannah'nun yüzündeki sevinç soluverdi. "Nesi var?"

"Ciğerleri feci şekilde iltihaplanmış. Ateşi yok, fakat çok zayıf düştü."

Susannah, Emmanuel'e seslendi ve birlikte rıhtıma yürüdüler.

“O kim?” diye sordu Susannah sandala yaklaştıkları sırada. “Noah ile geleceğinizi sanıyordum.”

Beth, Noah’nın adını duyunca kalbine apansız bir acı saplandı. “Dr. Latymer, Cecily ile çok yakından ilgilenerek büyük yardımda bulundu.”

Susannah, Beth’e dik dik baktıysa da Cecily’yi sandalda yastıklara yaslanmış, gözleri kapalı, bitkin ve durağan görünce daha fazla konuşmadı.

Dr. Latymer sandaldan inerek Susannah ile merhabalaştı. “Günaydın Bayan Ambrose.”

Cecily, annesinin sesini duyunca gözlerini açtı ve Susannah, yanaklarına öpücük kondurunca hafifçe tebessüm etti.

Emmanuel, Cecily’yi narin bir hareketle kaslı siyah kollarına alarak bir tüy kadar hafifmişçesine eve kadar kucağında taşıdı.

Cecily ile Beth’in geldiğini duyan herkes, bütün konuklar, etraflarında toplanarak eve hep birlikte yürüdüler.

Zavallı Joan, Cecily’yi o halde görünce ağlamaya başladı. Clarence Smith, Cecily’nin elini tutarak ona kraliyetindeki en iyi doktorları göndereceğini söyleyip katiyen endişelenmemesi gerektiğini tembihledi.

John dirgeni gübre yığınuna saplayarak Beth’e doğru koştu.

Beth, John’a sarılarak boğuk bir sesle, “Cecily hastalandı, ben de onu eve getirdim,” dedi.

“E-e-en iyisini yapmışsın,” dedi. “Ben gidip babamı çağırayım.”

Dr. Latymer ayrıldığında Cecily uyuyakalmıştı. Beth ise ailesiyle birlikte güneşli bölmede oturuyordu.

"Beth, sorun ne?" diye sordu William. "Neler oldu?"

"Hepsi beniın suçum," diye fısıldadı Beth. "Ona iyi bakacağıma dair size söz vermiştim."

"Anlatsan iyi olacak."

Beth nereden başlayacağını bilemiyordu.

"Noah ile Fulham'da sık sık görüşüyorduk..." Yutkundu; her şeyi itiraf edecek cesareti bulmaya çalışıyordu. "Ona âşık oldum. Sonra bana beni sevdiğini ve seninle konuşacağını söyledi."

Susannah gülümsedi. "Senin adına çok sevindim hayatım!"

Beth başını sallayarak konuşmasına devam etti. "Tuhaf bir şekilde isteksiz görünüyordu, sanki onu aşkını itiraf etmeye ben zorlamışım gibiydi. Sonra," iç çekerek, "Harry de Montford bana evlénme teklifi etti." Harry'nin etkileyici bakışlarını hatırlayarak gözlerini yumdu; onun korkunç cazibesine neredeyse kendini kaptıracaktı. Babasma Harry'nin saldırısından asla bahsedemezdi.

"Harry mi?" William şaşırmıştı. "Harry'nin Cecily'ye ilgi duyduğunu sanıyordum."

"İkimize de ilgi duymadığı ortaya çıktı. Teklifini geri çevirince Harry çok sinirlendi." Beth, farkında olmadan bileklerindeki morlukları ovuşturuyordu. "Ona, kalbimi başkasına kaptırdığımı söyledim. Noah olduğunu tahmin etti ve bana..." Ağlamamak için kendini tuttu. "Çok haince davrandı; bana Noah'nın Virjinya'da Hannah adında bir kızla evleneceğini söyledi." Noah'nın ihanetinin acısı Beth'i

paramparça ediyordu; böylesine bir acı nasıl oluyor da onu öldürmüyor, anlam veremiyordu.

Susannah büyük bir şaşkınlıkla, "Doğru muymuş peki?" diye sordu.

"Noah sana bundan hiç söz etmedi mi?" William'ın dudakları gerilmişti, gözlerinden resmen öfke saçılıyordu.

Beth hayır anlamında başını salladı. "Onunla yüzleştiğimde itiraf etti."

"Çok üzüldüm," dedi Susannah. "Fakat Cecily'nin hastalanmasıyla bunun ne ilgisi var anlamıyorum."

"Joshua, Harry'ye Cecily ile benim büyük bir çeyize sahip olduğumuzu uydurmuş. Ona her ne söylediyse Harry de inanmış. Sonra ben onu reddedince de," derin bir nefes aldı ve bakışlarını annesine kilitledi. "Cecily'yi onunla kaçırmaya ikna etmiş."

"Aşagılık herif!" William sandalyesinden bir hışımla kalktı.

"İkisinin arkasından koşup Harry'ye Cecily'nin çeyizi olmadığını söyledim ve Harry o anda Cecily'yi bir paçavra gibi kenara atıverdi. Cecily çılgına dönmüştü ve o an..." Beth devamını getirmekte zorlanıyordu. "O an ölmek istediğini söyleyerek nehire atladı."

Susannah şoka uğramış, bağırılmamak için elini ağzına kapamıştı.

"Ben de arkasından atladım. Akıntı yüzünden su çok bulanıktı, onu suyun içinde bulamadım. Saçımdan yakalayanaya kadar derinlere doğru daldım." Beth korkunç anları tekrar yaşarken gözyaşlarına boğulmuştu. "Onu yukarı çekmeye çalıştım, fakat elbiselerimiz ıslandığı için ağırlaş-

mıştı.” Gözlerini kapayarak o anı hatırladı. “Fakat o sırada Noah geldi. Noah olmasaydı Cecily ölebilirdi,” diyerek konuşmasını bitirdi.

“Noah sana her ne kadar kırıcı davranmış olsa da,” dedi William, “ona minnettarız.”

Beth elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. Noah’nın ihanetini ailesiyle paylaşmak acısını ikiye katlamıştı. Bundan sonra, bütün yaşananlar sadece korkunç bir kâbusmuş gibi davranamazdı. Noah gitmişti ve Beth, onsuz yaşamayı öğrenmek zorundaydı.

38. Bölüm

Eylül 1688

Eylül bütün hüznüyle başlayarak sonbaharın gelişini müjdeliyordu. Beth Merryfields'ten bir ay boyunca ayrılmadı. Cecily'nin sağlığı her ne kadar yavaş gelişme gösterse de ruh hali her geçen gün daha iyiye gidiyordu. Hâlâ göz yaşları sel olup akıyordu, eski gürültücü ve dramatik fevranları bırakmış, sessiz sessiz ağlıyordu.

"Özür dilerim Beth," dedi bir gün usulca. "Senin başına çok büyük bela oldum, değil mi?"

"Tek isteğimiz eski Cecily'nin geri gelmesi," dedi Beth kız kardeşinin saçlarını okşayarak.

"Eski Cecily artık yok." Dudakları büzülmüştü. "Çok bencil ve beyhude bir hayat sürüyordum. Tek düşündüğüm alışverişe gitmek, güzel giysiler almak ve bana büyük bir ev sunacak bir erkekle evlenmenin hayalini kurmaktı. Ya sen? Noah'yı unutmayı başarabilecek misin?"

Beth hayır anlamında başını salladı. "Ama en azından

artık kendi yolumu çizdim. Resim yapmaya devam edecek ve çok iyi bir ressam olmak için elimden geleni yapacağım. Johannes'ın gurur duyacağı bir ressam olacağım." Cesur bir edayla konuşsa da içinde doldurulamaz bir boşluk vardı.

"Ben de Harry'yi asla unutmayacağım. Onu sevdiğimden değil, bana verdiği ders yüzünden. Ne kadar merhametsiz biriymiş, acımasız çekiciliğini kullanarak beni yerle bir etti." Cecily'nin dudakları ufak bir tebessümle kıvrıldı. "Bu söyleyeceğime belki inanmayacaksın ama artık kendimi Annemle Babama yardım etmeye adayacağım. Dr. Latymer, aileme destek olabileceğimi söyledi."

Dr. Latymer, Cecily'nin durumunu kontrol etmek için her hafta Merryfields'e uğruyordu. Ardından William ile birlikte bahçede gezintiye çıkarak derin sohbetlere dalıyorlardı.

Beth şaşkınlığını gizlemeye çalışarak, "O zaman sence de artık yataktan çıkma vakti gelmedi mi?" diye sordu.

Cecily yorgana sarmarak çenesine kadar çekti. "Sanırım burada durarak pek de işe yaramıyorum."

"Aynen öyle. Giyinmen için yardım etmemi ister misin?" Beth hevesle bekliyordu.

Uzunca bir duraksamanın ardından Cecily, "Teşekkürler Beth. Bu akşam yemek için salona gelmek istiyorum," dedi.

Cecily, hem yemek için aşağı indi hem de çorbasını ve erikli tartının tamamını silip süpürdü. Konuklar ışığın etrafındaki kelebekler gibi Cecily'nin etrafında pervane olurken Cecily buğulu gözleriyle gülümseyerek hepsiyle merhabalaştı.

Beth bostandan toplanan meyvelerin reçel yapılmasında Peg ile Jennet'e yardım ederek kendini meşgul ediyordu. Elmalarla eriklerin kabuklarını soymuş, parmakları mosmor olana kadar turtalar ve jöleler için böğürtlenleri ayırmıştı. Fakat bütün bir ay boyunca eline bir kez olsun fırça almamıştı.

Huzursuz bir şekilde dolanırken William'm çalışma odasına yöneldi; William, Dr. Latymer ile sohbet ediyordu.

"Ah, işte buradasın hayatım!" dedi William. "Edmund'un epilepsi hastalığı hakkında okuduğu yeni tedavi yöntemi üzerine konuşuyorduk. Yaşlı Silas'a bir yardımcı dokunabilir."

"Benim de hastalarımın birinin Merryfields'te kalarak bir süreliğine dinlenebileceğini düşünüyorum," dedi Dr. Latymer. "Konuyla ilgili hanımefendinin kocasıyla konuşmam gerekiyor tabii. Karısına yardım edilebilirse karşılığında cömert davranacağından eminim. Merryfields'teki sıcak aile atmosferinin hastalar için başarılı bir etken olduğu kanısındayım. Sizin konuklarınızı Bedlam'da kalanlarla karşılaştırdınca..." Gözlerini kapayarak irkildi. "Merryfields'teki huzur hiçbir şey ile karşılaştırılmaz. Burayı ziyarete gelmek benim için büyük bir keyif. Londra'da şu sıralar büyük bir kargaşa hüküm sürüyor. Kral, parlamento-yu askıya aldı, Orange Prensi İngiltere'ye doğru yola çıkmak için ordusunu hazırlıyormuş. Hastalarımın çoğu başımıza gelecekler konusunda yaşadıkları endişeden dolayı keyifsiz durumda."

"Görevinizden kaçmak istediğiniz her an Merryfields'i ziyarete gelebilirsiniz," dedi William.

Doktor odadan çıktıktan sonra Beth, "Cecily de giderek iyileşiyor," dedi. "Ben de işlerime kaldığım yerden devam etmek için Fulham Sarayı'na dönmek istiyorum. Sonbahar geldi çatı, geçtiğimiz ay boyu açan çiçeklerin hepsini kaçırdım."

William elini Beth'e uzatarak "Gitmek zorunda mısın?" dedi.

"Çalışmadığım zamanlarda sürekli aynı şeyler düşünüp duruyorum," dedi Beth. Noah'nın gemisi Virjinya'ya yanaşmış mıydı acaba?

Fırın da en az Judith'in karşılaması kadar sıcaktı.

"Seni çok özlemişim!" dedi Beth'e unlu kollarıyla sarı-larak.

"Haberler nasıl? Lizzie Skelton ne durumda? İyileşti mi?"

"Evet. Ve Tanrı'ya şükür Saray'dan ayrıldı! Tam bir baş belasının tekiydi. Oyuncu olabilmek için iş bakmaya şehre gitti, inanabiliyor musun?"

"Çok başarılı olabilir. Ondan her ne kadar hoşlanmasam da arıların saldırısına uğramasını istemezdim."

"Senin resimlerine yaptığı şeyden sonra sessiz sakin kaçmak istedi bence." Judith eğilerek fırından safran kokulu çörekleri çıkardı.

"Orange Prensi ile ilgili bir haber var mı?"

"Bütün dünya nefesini tutmuş bekliyor sanki," dedi Judith. "Ama en kötüsü Orange Prensi'nin Londra'ya geldiğine dair çıkan yalan haberler. Prens gelene kadar hepimiz diken üstünde yaşayacağız anlaşılan."

“Doğuda rüzgâr hâlâ dinmedi, Prens’in ne zaman yola çıkacağını kim bilebilir?” dedi Beth.

“Katolik rüzgârı diyorlar buna.” Judith güldü. “Prens gelene kadar da havalar iyice bozacak.” İç çekerek, “Ah, neyse işimize bakalım. Yoksa insanlar aç kalacak,” dedi.

Beth mutfağın sıcağından ayrılarak hızlı adımlarla Saray’ın avlusuna doğru yürüdü. Avludan geçerken sonbahar yaprakları rüzgârla birlikte savrularak fırıl fırıl dönüyor, ayaklarının etrafında uçuşuyordu. Kış yaklaşmıştı. Orange Prensi Londra’ya ulaşabilecek miydi acaba.

Yine Noah’yı düşünüyordu; fırtınalı denizlerde Virjinya’ya doğru çalkantılı bir yolculuk yapıyor olmalıydı. Daha önce kendisini feci şekilde deniz tuttuğundan bahsetmişti, belki de ranzasına uzanmış, yardım edecek kimsesi olmadan yanı başında bir kusmuk torbasıyla perişan haldeydi. Ya da belki Virjinya’ya çoktan varmış ve Hannah Sharpe ile öpüşüyordu? Beth bunu düşündüğü an kalbi bin parçaya bölündü.

Piskoposun kütüphanesinin önünde üniformalı bir hizmetli bekliyordu. Beth onu görür görmez tanıdı, bu Forsyth’ti.

“Danimarka Prensesi de sizi arıyordu Bayan Ambrose,” dedi Forsyth. “Ancak Piskopos Compton, sizin burada olmadığınızı söyledi. Geldiğinizi haber vermemi ister miydiniz?”

Beth cevap vermesine fırsat kalmadan kendini Prensesin önünde reverans yaparken buldu.

Prenses Anne, ona elini uzatarak “Beth, bu ne hoş sürpriz! Anladığım kadarıyla Merryfields’e geri dönmüşsün, öyle mi?”

"Kız kardeşim hastaydı ve iyileşene kadar onunla kaldım Majesteleri." Beth dizlerini hafifçe bükerek Piskopos'a da selam verdi.

"Senden sır olarak saklamamı istediğim bilgi artık herkesin dilinde," dedi Prens.

"Orange Prensi'nin ordusunu hazırladığı haberi Merryfields kırsalına kadar ulaştı."

Prens, Piskopos Compton'a şöyle bir baktıktan sonra konuşmasına devam etti. Yanakları al al olmuştu. "Orange Prensi'nin, kız kardeşimin söylediğinden de kısa sürede İngiltere'ye ulaşacağıma dair bilgi aldım. Kral ne yapacağını şaşırmış durumda, İrlanda'daki takviye orduyu çağırması ve İskoçya'daki daimi orduya güneye konuşlanmalarını emretmiş."

"Kral o kadar panik durumda ki beni bile eski görevime geri davet etti," dedi Piskopos kuru bir tebessümle. "*Eski dostların Saray'a dönme vaktinin geldiğini söylüyor.*"

"Orange Prensi geldiğinde savaş çıkacak mı?" diye sordu Beth.

"Bu kaçınılmaz bir şey," diye cevap verdi Piskopos. "Ancak Orange Prensi'nin ordusunun çok kan dökülmeden Kral'ın ordusunu silah bırakmaya ikna edecek kadar güçlü olmasını ümit ediyoruz. Prens Mary'nin söylediklerinden anladığım kadarıyla kocasının ajanları, Prens'in mümkün olan en az ölçüde direnişle karşılaşması için gerekli adımları atmış."

"George ile birlikte, Kral'a karşı Orange Prensi ile kız kardeşimin yanında olmaya karar verdik," dedi Prens Anne. "Hollanda ile İngiltere babama, birleşik Katolik teh-

didine ve Fransa Kralı Louis'ye karşı Protestan hareketinde birleşecek. Fakat bu sırada George, atama olmaksızın bir göreve başlamaya gönüllü oldu. Görevi sayesinde düşmana dair bilgi edinebiliyor."

"Peki ya Kral'ın generali John Churchill?" diye sordu Piskopos.

"Sarah Churchill ile çocukluktan beri yakın dostuz," dedi Prenses. "Birbirimizin tüm sırlarını biliriz. Leydi Sarah ve eşi de bize katılacak." Gülümsedi. "Bu durum Kral'ı iyice sinirlendirecektir."

39. Bölüm

Kasım 1688

Kasımın ilk haftasıydı. Beth atölyesinin camından esneyerek dışarıyı seyrediyordu. Chelsea’de gece çıkan korkunç fırtınayla çarpışıp duran panjurların gürültüsünden iyi uyuyamamıştı. Kışın gelişini haber veren sert rüzgâr bacalardan girerek şöminede ılık çalıyordu. Beth uykusuzluğun verdiği yorgunlukla üşüyerek battaniyenin altına girdi.

Noah gittiğinden bu yana iki buçuk ay geçmişti; koca iki buçuk ay boyunca Beth’in geceleri uykusuz, gündüzleri de boş tuvale dalgın bakarak geçmişti.

Noah’nın onu sevdiğini sandığı kısacık zamanda tamamladığı botanik resimleri rafta öylece duruyordu. Her zaman öz eleştiri yapabilmesine rağmen raftaki resimlerine baktığında ne kadar özgüvenle resmedildiklerini kendi bile görebiliyordu; çiçeklerin her biri öyle canlıydı ki yapraklarına dokunma arzusu uyandırıyor.

Bir de son yaptığı işlerine baktı. Masadaki vazoda seradan toplanan boynu bükülmüş kocaman zambaklar, koyu safran sarısından zencefil sarısına bir renkle gölgeleterek muhteşem bir gün batımmı andırıyordu. Tuvalinde ise bu görüntünün sadece bir kısmı tamamlanmış halde bekliyordu. Resimdeki taçyapraklar, üzerine çok bastırmaktan oyulmuş gibiydi ve yapraklardan birini yanlışlıkla lekelemişti. Uzunca bir süre resmine baktı; bir daha asla resim yapamayacağıma dair içinde büyüyen korku onu boğabilirdi.

Apansız bir umutsuzlukla tuvali paramparça ederek yere fırlattı. Elini yüzüne kapadığında yılgın gözyaşları parmaklarının arasından süzölmeye başlamıştı.

O sırada dışarıdan gelen sesleri duyarak gözyaşlarını silip pencereden baktı. Avludan siyah at üzerinde bir adam mahmuzları ve kılıcı şingirdayarak, pelerini arkasında uçurarak geçiyordu. Beth neler olduğunu görebilmek için alnını cama dayadı.

Atlı, şapkasını havada sallayıp herkesin duyması için bağırarak haberi yaydı: "Orange Prensi geldi!"

Beth camı kaldırarak aşağı sarktı; herkes haberciyi selamlamak için kapıya çıkmış bağrışıyor ve adamın etrafında toplanarak soru yağmuruna tutuyor, dikkatini çekebilmek için çamurlu paçalarından çekiştiriyorlardı.

Beth koşar adım aşağı indi ve avluya çıkarak Piskopos Compton'a yetişti. Piskopos ona gülümseyerek, "Sonunda beklenen haber geldi!" dedi.

Atından inen habercinin kül rengi yüzüne bakınca ne kadar yorgun olduğu anlaşılıyordu.

“Robert Collier,” dedi. “Size haberi ulaştırmak için Tor Körfezi’nde bile durmadan geldim.” Henüz çocuk yaştaki Collier, olduğu yerde sallanarak gözlerini yumdu.

“Adamı biraz rahat bırakın!” diye emretti Piskopos. “Ana salonda hemen sıcak şarap ve yiyecek bir şeyler hazırlansın.” Piskopos, genci içeri götürdü.

Beth ile Judith de haberleri duymak için can atan ahalinin arasına karışarak ana salona geçti.

Piskopos, genç haberci ile kürsüye çıktı. “Robert Collier buraya, Orange Prensi’nin deniz kuvvetleriyle ilgili sizlere bilgi vermek üzere geldi,” dedi.

Yüzü kızaran Collier kalabalığın uğultusu bitene kadar bekledi. “Hava çok sisliydi,” dedi. “Sonra birdenbire rüzgâr sisi yardı ve dört yüze yakın gemi ortaya çıktı.”

Bahçıvan yamaklarından sevinç çığlıkları yükseldi.

“Vrill’deki kilise kulesinin en tepesine çıkarak Tor Körfezi’ne baktım. Fırtına hâlâ dinmemiş, denizi kabartıp duruyordu. Azgın dalgaların içinde çırpınan ve içlerine dolan suları püskürtmeye çalışan küçük gemiler neredeyse batmak üzereydi.” Collier şarabından büyük bir yudum alarak konuşmasına devam etti.

“Hepimiz kıyıya koşup Orange Prensi’nin korumalarıyla birlikte karaya çıkışını gördük. Güney sahilinden bayraklarını sallayıp borazanlarını öttürerek tepeye tırmandılar. Askerlerin kimi sıırıslıklam, kimi de uzun süredir gemide olduğu için düşe kalka yürüyerek alaylarını oluşturdular.

Gemi boşaltılıyordu. Daha önce hiç bu kadar büyük bir tedarik görülmemiştir: Atlar için samanlar, çadırlar, toplar

ve patlayıcılar! Atlar dehşetengiz bir şekilde kişneyerek güverteden indiriliyor ve kıyıyı yüzerek geçmeleri için suya bırakılıyordu. Brilli adamlar sevinç çılgınlıklarıyla onları karşılıyor, kadınlar askerlere el sallıyordu. Askerler davullar, flütler ve trompetler eşliğinde marş ediyordu."

"Peki ya Kral'ın ordusu?" diye sordu George London.

Collier omuz silkerek cevap verdi. "Duyduğum kadarıyla aynı hareket, yani Hollanda donanmasını üzerimize salan *Protestan* hareketi Kral'ın donanmasını da nehir kıyısına sabitlemiş."

Ana salonda haberi doğrulayan söylentiler yükseldi.

"Şimdi ne olacak?" diye bağırdı Nicolas Tanner.

Piskopos elindeki kâğıt parçasını havada sallayarak "Bu gördüğünüz kâğıt Orange Prensi tarafından yayımlanan bildirgenin bir kopyası," dedi. "Amacının Protestan dinini korumak, özgür bir parlamento kurmak ve Galler Prensi'nin meşruluğunu araştırmak olduğunu anlatıyor. Kral'ın da işbirliği yapacağı umut edilmeli."

"Peki ya Hollanda ordusu?"

"Orange Prensi'nin ordusu Exeter'e girecek; askerler atların burada dinlenmesini umuyorlar. Daha sonra da..." Piskopos Compton omuz silkti. "Bekleyip göreceğiz."

Beth o akşam Chelsea'ye vardığında, Leydi Arabella hüngür hüngür ağlıyor, Sör George ise onun etrafında anlamsızca dönüp duruyordu.

"Yavrularım!" Leydi Arabella elini sahte bir edayla alnına kondurdu. "Joshua ve Samuel savaşa gitti!" Sör Geor-

ge'un yardım elini kızgınlıkla iterek ağıtlar yakıyordu

Beth ona bakakalmıştı.

"Bana öyle bön bön bakmasana!" diye bağırdı Leydi Arabella. "Bir not bırakmışlar! İnanabiliyor musun? Öz annelerine sadece bir mektup bırakıp gidiyorlar!" Bir o yana bir bu yana kendini savurarak saçlarını yoluyor, uluyarak ağlıyordu.

Beth, Sör George'a döndü. "Biraz birendi iyi gelir belki?" Sör George evet dercesine başını salladı; her zamanki gülümsemesi dudaklarına yerleşmişti fakat gözlerini titrek bir kıpırtıyla Beth'ten çevirerek bir süredir dizlerini döve-rek ağlayan karısına endişeyle baktı. Beth, onu birendi sürahisinin olduğu tarafa çekti.

Leydi Arabella sonunda histeri nöbetlerine girmiş, avutulma girişimlerini de reddetmişti. Beth onunla önce sakin bir şekilde ardından da daha otoriter bir tavırla konuşmaya çalışmıştı, fakat üvey büyükannesi kendi derdine öylesine dalmıştı ki onu duymuyordu bile. En sonunda Beth, Leydi Arabella'nın yanağını okşadı ve onu kendi haline bırakmaya karar verdi.

Bir anlık sessizliğin ardından Beth, Sör George'un elindeki birendi kadehini alıp Leydi Arabella'nın karşı koymasına izin vermeden ona içirdi.

Leydi Arabella derin bir nefes aldıktan sonra biraz daha içerek dertlerini unutmayı denedi.

"Orange Prensi karaya çıktı," dedi Sör George. "Joshua ve Samuel de Majestelerinin davasında yardımcı olmak için yola çıktı."

"İkizler asker olmakla..." Beth uygun kelimeyi bul-

maya çalıştı, “yaban arısı gibi dolaşmaktansa daha iyi ettirler.”

“Ah!” dedi Sör George yeniden gülümseyerek. “Fakat bir araya toplanan yaban arıları tarafından sokulmamak için çok dikkatli olmak gerekir.”

Beth’in buna verecek bir cevabı yoktu.

Kasım ayının sonunda bir gün Joshua ile Samuel, Leydi Arabella’nın yanına çıkageldiğinde Beth pek de şaşırmadı.

“Karargâhtaki yatakların ne kadar sert olduğunu tahmin bile edemezsiniz,” diye şikâyet etti Joshua.

“Bir de ne kadar soğuk olduğunu bilerseniz,” diye ekledi Samuel. Anneleri sevinç gözyaşları içinde evlatlarını göğsüne bastırıyordu.

“Firar ettiğinizi söylemeyin sakın?” dedi Sör George tehlikeli derecede kısık bir sesle.

“Elbette hayır!” Joshua kaşlarını kaldırmıştı. “Bizim böyle rezil bir davranışta bulunacağımızı nasıl düşünürsünüz? Size haber getirebilmek için sadece bir iki geceliğine gizlice kaçtık.”

“Bunu fark etmezler mi?” diye sordu Beth.

“Salisbury ovasında ortalık o kadar karışık ki kimse farkına varmaz,” dedi Samuel.

Sör George ellerini yüzüne kapatarak sordu: “Velev ki bir iki gece olsun, gizlice kaçıp gelmenize neden olacak kadar mühim haber nedir peki?”

“En azından *biz* Hollandalılara katılmak için gecenin

bir yarısı sıvışmadık! Ama Clarendon Lordu Viscount Cornbury öyle yaptı.”

“Pisliğin tekiymiş,” dedi Sör George. “Orange Prensi kuyruğunu kıştırarak evine döndüğü vakit Cornbury bu yaptığıma çok pişman olacak.”

Leydi Arabella öksürerek Sör George’a imalı bir şekilde başını sallayıp Beth’e dik dik baktı. “Beth, krem rengi yün şalımı getirir misin? İçerisi biraz serinledi sanki.”

Beth istemeye istemeye yerinden kalkıp gitti.

“Aşçıya da ikizler için yemek hazırlayıp getirmesini söyle. Tavuklu börek ile soğuk koyun eti kâfidir.”

Beth hızlı adımlarla mutfığa giderken Leydi Arabella’nın tam da önemli bir haber varken onu başından savmasına içten içe delirdi.

“O böreği akşam yemeğinde biz yiyecektik,” diye söylendi aşçı kileri didiklerken.

Beth, aşçının yanından ayrılarak Leydi Arabella’nın hiç onaylamadığı bir şekilde basamakları ikişer ikişer çıkarak yardımcısından şalı alıp tekrar aşağı koşturdu. Misafir odasının kapısı aralıktı; konuşulanları duymak için başını hafifçe uzatıp dinlemekte bir sakınca görmedi.

“Orange Prensi karaya çıktığından bu yana yirmi bin asker daha toplamış, bu yüzden de Majesteleri varlığını hissettirerek orduyu kuvvetlendirmeye gelmiş...” Samuel bir kadeh şarap doldurdu. “Fakat Kral James çok zayıf düşmüş. Durmadan burnu kanıyor, oluk oluk kan kaybediyormuş. Boynunun arkasına buz gibi anahtar koymalarına rağmen bir işe yaramıyormuş.”

“Karargâhtaki her şey buz gibi zaten,” diye ekledi Jos-

hua. "Kraliyet doktorları Kralın hastalığının ruhsal bir rahatsızlık olduğunu söylüyor."

"Ordudan firar eden başka kimse var mı?" diye sordu Sör George.

Beth, Piskopos Compton'a iletebileceği bir haber duyabilmek için dikkat kesildi.

"Daha yarısını bile duymamışsınızdır!" Joshua kadehi tepesine dikerek tek seferde hepsini içti. "Alban Dükü'nün süvarileriyle birlikte olan Thomas Langston vardı..."

"Grafton Dükü ve Berkeley Albay da," dedi Samuel tavuklu böreğini ağzına tıktırırken.

Sör George'un suratı asıldı.

"Ordunun morali çok düşük," dedi Joshua haşlanmış etleri çiğneyerek. "Kimse birlik komutanının ya da yanındaki adamın dost mu düşman mı olduğunu bilmiyor."

"Kral'ın çadırından yükselen feryatları herkes duyuyor. Sınır bozucu bir durum." Samuel birdenbire iştahı kaçmışçasına ekmeğini bıraktı.

Anlatmaya Joshua devam etti. "Sonra bu sabah erken saatlerde Lord Churchill, Orange Prensi'ne katılmaya gitti ve Axminster'daki adamları da ona katıldı."

"Peşi sıra da Danimarka Prensi George gitti."

Sessizlik oldu.

Sör George'un yüzü kireç gibi olmuştu. "Bu durumda Kral, hem kızları hem de onların kocaları tarafından terk edildi?"

Joshua omuz silkti. Yanakları ekmek kırıntılarıyla kaplıydı. "Majestelerinin birkaç gün içinde Londra'ya geri dönmesi bekleniyor, fakat bu arada Prens Anne ile Leydi Sarah Churchill'in tutuklanması için emir verdi."

Beth'in nefesi kesildi. Kral, Prenses Anne'in ona ihanet ettiğini düşünürse Prenses'in başına kim bilir ne fenalıklar gelirdi?

"Ne zaman tutuklanacaklar?" diye sordu Leydi Arabella.

"Bu gece. Ya da en geç yarın sabah," dedi Joshua. "İlk başta sadece ev hapsinde tutulacaklar, fakat en azından Leydi Sarah Tower'a gönderilecek."

"Kocularına katılmaktan ne pahasına olursa olsun engellenmeleri gerekiyor!" dedi Sör George. "Hem kızları hem de en kritik tuğgeneralinin karısı, Orange Prensi'nin tarafına geçerse Kral ne duruma düşer?"

Beth buz gibi kesilerek dehşete kapıldı. Kraliyet ailesinin üyeleri vatan hainliği suçundan muaf değildi demek. Prenses ile Leydi Sarah büyük bir tehlike altındaydı.

"Hayatım," dedi Sör George karısına dönerek. "Kor-karım rüzgâr tersine dönüyor." Korktuğu sesinden anlaşı-lıyordu. "Yardımcına derhal hazırlıklara başlamasını söyle. Kâhya da evi kapatsın. Bugün hiç vakit kaybetmeden Windsor'a gidiyoruz."

Leydi Arabella bir an için duraksadı. "Fakat Dani-marka Prensesi ile Sarah Churchill kontrol altına alınırsa korkmamıza gerek kalmaz."

"Kesinlikle öyle, ancak yine de..." Sör George par-maklarını masaya vuruyordu. "Yine de geri çekilmemiz ge-rekiliyor; meseleler netleşene dek Windsor'da kalmalıyız."

Leydi Arabella sandalyesini gıcırtyla geri iterek ayağa kalkıp odadan telaşla ayrılırken Beth kapının arkasına sak-landı.

Sör George, ikizlere dönerek "Size gelince," dedi. "Sallisbury'ye geri dönseniz iyi edersiniz."

"Haklısınız," dedi Samuel tereddütle.

"En azmdan ne tarafın yanında olacağımız netleşene kadar."

İkizler ve Sör George da odadan ayrıldı. Beth unutulmuştu.

Ne yapmalıydı? Ne *yapabilirdi*? Bildiği bir tek şey vardı, o da Prenses'i uyarması gerektiğiydi. Fakat bunun için zamanı çok kısıtlıydı. Hemen harekete geçerek elbisesinin izin verdiği ölçüde büyük adımlarla basamakları çıktı.

Hızlıca bir çanta hazırlayıp tuvalet masasında ne varsa hepsini içine attı ve elbiselerini olduğu gibi tıktırdı.

Leydi Arabella odasında korse, eldiven ve elbise yığınları arasında oturmuş, yardımcısı da ağlayarak sağa sola koşturuyordu.

Beth'e hiç bakmadan, "Windsor'a geri dönüyoruz. Sen de evine gitmelisin," dedi.

Beth hiç vakit kaybetmeden rıhtıma indi. Şansına şehre giden bir kayık kıyıda bekliyordu. Kayıkçıya daha hızlı kürek çekmesini söylerken valizini öyle sıkı tutuyordu ki parmaklarının eklem yerleri bembeyaz görünüyordu. Kafası bir sürü şeyle meşguldü. Yapması gereken şeyi nasıl başarabilecekti?

Sonunda bir plan yaptı. Whitehall rıhtımına gelince kayıktan inerek yakınındaki New Exchange'e girdi ve mavi kurdeleli bir paket şekerleme aldı. Çantasından taslak defterini ve karakalemmini çıkararak kısa bir not yazdıktan sonra hiç tereddüt etmeden parmağındaki Prenses'in hedi-

yesi olan yüzüğü çıkararak kâğıdın içine koyup tıpkı şekerlemeler gibi olabildiğince küçük bir şekilde sardı. Şekerlemelerden birinin paketinin içine not kâğıdını yerleştirerek kutuyu kapattı ama kurdelesini bağlamadı.

Whitehall Sarayı'na ait dizili binaların olduğu bölgeye gelene kadar sokaklarda telaşla koşturdu. Ne taraftan gideceğini bilemediği için bekçilerden birine sordu ve ana kapıdan girip dördüncü kapıya gitmesi gerektiğini öğrendi. Biraz sonra kendini ağaçlar ve sıra sıra heykellerle süslü bir iç bahçede buldu. Sert esen rüzgâr saçlarını dağıtıyordu, pelerinine sıkıca sarınıp hızlı adımlarla yürümeye devam etti. Tek umudu doğru yere gidiyor olmasıydı.

Derin bir nefes alarak kapıyı çaldı. İki uzun dakikanın ardından kapı açıldı ve donuk mavi gözlü, şık giyimli bir hizmetli karşısına dikildi.

"Leydi Sarah Churchill'in yardımcısıyım," dedi Beth elindeki bir kutu şekerlemeyi göstererek. "Danimarka Prensesi'nin şahsına ufak bir hediye getirdim."

Hizmetli kaşlarını çatarak, "Seni tanımıyorum," dedi.

Beth huzursuzca gülümseyerek, "Ben Leydi Sarah'nın yeni yardımcısıyım ve yanlış kapıya geldiğimi düşünerek endişeye kapıldım," dedi. Kendinden emin bir şekilde konuşuyordu. "Leydimin sivri dilinden nasibimi almayı istemem doğrusu."

Hizmetli gülünce bakışları yumuşadı. "Aptallarla uğraşmaktan hoşlanmadığını duymuştum. Kayınbiraderi Tyrconnel Lordu'nun evinde kalmıyor mu? Ne zaman geri dönecek acaba?"

Beth omuz silkti. "Bu akşam dönebilir. Nasıl olduğunu

bilirsiniz; hanımefendi ser verir sır vermez." Beth binaya şöyle bir bakarak, "Çok fazla kapı var, yolumu nasıl bulacağımı bilmiyorum doğrusu," dedi.

"Hizmetçiler girişine gitmeliydin, yani şu yandaki kapı," dedi hizmetli. Ellerini uzatarak, "Fakat hediyeni ben alırım ve Danimarka Prensi'ne verilmesini sağlarım eğer istersen?"

Beth kurdelesiz paketi göğsüne bastırarak, "Kendim vermeyi isterim," dedi.

Hizmetli güldü. "Prenses yardımcıları kabul etmiyor!" Beth'in mahzun yüzüne baktı. "Merak etme! Ben teslim ederim. Bu arada ben Mary Forest."

"Ben de... Kate Smith." Beth'in elinden başka bir şey gelmediği için şekerleme paketini hizmetliye verdi.

Rıhtımda kayık beklerken karanlık çökmüştü. Hava nemli ve serin, nehir ise ürkütücü derecede karanlıktı. Kürekler tuzlu suya batıp çıktıkça ıskarmozlar gıcırdıyordu. Nehir kıyısındaki baykuşun acı çığlığıyla Beth irkilince kayıkçı güldü.

"Senin gibi bir hanımefendinin gecenin karanlığında dışarılarda ne işi var?"

"Babam beni bekliyor," diye yalan söyledi Beth. Birdenbire tedirgin olmuştu.

"O zaman seni sağ salım götürsem iyi olacak değil mi?" Kürek çekmeye devam etmeden önce öksürüp suya tükürdü.

Fulham'ın rıhtımına çıktığında kıyıda yanan feneri alıp Saray'a doğru yürümeye başladı fakat çok geçmeden fener sönünce daha fazla ilerleyemedi. Gözleri karanlığa alışana

kadar bekledikten sonra ayaklarını sürüyerek yolunu bulmaya çalıştı. Ağaç dalları serin rüzgârla hışırdıyordu, çalıların arasından bir anda çıkan tilki çimlerin üzerinden hızla geçerek tavuk kümesine doğru koşturdu.

Beth avluya varmayı başarmıştı. Bekçi kulübesinin kapısını tıklattı.

“Çok geç oldu Bayan. Bu karanlıkta tek başınıza dolaşmamalısınız.”

“Piskopos ile görüşmem gerek. Burada mı?”

“On dakika önce geldi.” Bekçi anahtarlığından bir anahtarı seçip sakın adımlarla yürüyerek Saray’ın ana kapısını açtı.

Beth içeri girer girmez koridorda koşturarak kütüphaneye vardı ve hemen kapısını çaldı.

Piskopos Compton kapıyı ardına kadar açtı. “Bayan Ambrose?”

“Hemen size geldim,” dedi. “Ne yapacağımı bilemedim.”

“Anlatın,” dedi Henry Compton nezaketle.

“Prenses ile ilgili. Tutuklanacakmış.”

“Bunu nereden duydunuz?” Piskopos şüpheli gözlerle ona bakıyordu.

“Üvey büyükanнемin yanında kalıyorum ve kocası Sör George Vernon.”

“Salisbury Lordu’nun Sekreteri mi?”

Beth başını sallayarak doğruladı. “Amcalarım Salisbury ovasında ordudalardı. Bu akşam eve gelerek Sör George’a Danimarka Prensi’nin ve Tuğgeneral Churchill’in Orange Prensi’nin tarafına geçtiğini söylediler.”

"Bu kadar çabuk mu? Hiç beklemiyordum..."

"Kral'ın Londra'ya doğru yola çıktığını ve Prenses Anne ile Leydi Sarah'nın bu gece ya da yarın sabah tutuklanması emrini verdiğini duydum. Prenses Anne'e haber vermek için dosdoğru Whitehall'e gittim fakat yardımcıları beni içeri almadı."

"Bana gelip anlatmakta iyi ettin."

"Prenses'e bir mesaj gönderdim. Erkenden yatacakmış gibi yapmasını ve sizin bu gece onu almaya geleceğinizi söyledim."

"Tanrım, ciddi misin?" Piskopos glyordu.

"Ona bir zarar gelecek diye çok korktum." Beth titreyerek ellerini ısıtmaya çalışıyordu. Nehirde çok şmşt. "Tabii mesajı bulamama ihtimali de var. Fakat şekerlemelere dayanamadığını biliyorum."

Piskopos ona şüpheyle baktıktan sonra hızlı adımlarla odanın diğer ucuna giderek botunun topuğuyla ocaktaki külleri karıştırıp harladı.

"Amcaların başka neler anlattı Bayan Ambrose?"

Beth, Salisbury ovasındaki kargaşadan ve Kral'ın onu güçsüz düşüren burun kanamalarından bahsetti.

"Daha şimdiden ordudan ayrılanların sayısı çoğaldığı için Danimarka Prensi ile Lord Churchill beklenenden daha erken harekete geçmeye karar vermiş olmalı," dedi Piskopos Compton. "Fakat bu durumda Prenses ile Leydi Sarah'yı güvenli bir yere almamız güçleşiyor. Ben daha birkaç günümüz olduğunu düşünüyordum."

"Olabilirdiğince hızlı davranmaya ve çabuk gelmeye çalıştım."

Piskopos Compton, Beth'in omzunu sıkarak, "Doğru olanı yaptın," dedi. Şefkatle bakan gözlerini Beth'in gözlerine kilitlemişti. "Ancak Prenses'i Nottingham'a götürmeden önce senden biraz daha yardım istemek zorundayım."

"Tabii, buyurun!"

"Akıllı kız! Whitehall'de beni tanırlar, Prenses'i bu saatte almaya gidersem Majestelerinin hizmetçileri şüphelenebilir. Onun tutuklanmasını hızlandırmak istemem."

"Ne yapabilirim?"

"Kadın yardımcı olarak Whitehall Sarayı'na kolaylıkla girebilirsin."

"Yani Prenses'i size benim getirmemi istiyorsunuz?"

Piskopos Compton gülümsedi. "Zeki biri olduğunu biliyordum zaten. Bunu yapabilir misin?"

"Elbette yaparım, fakat acele etmeliyiz!"

"George London da seninle gelecek fakat arabanın göze görünmeyecek şekilde Saray'dan uzakta beklemesi gerek. Leydi Sarah da Prenses'in dairesinde olmalı..."

"Hayır, değil. Sanırım şu anda Tyrconnel Lordu'nun yanında kalıyor."

"Öyleyse Leydi Sarah'yı uyardıktan sonra Whitehall'e senin yanına geleceğim. Leydi Sarah'nın çocukları çoktan şehre gönderildi."

"Prenses'i nasıl bulacağım? Bizimle Whitehall'ün dışında buluşmasını istemeliydim."

Piskopos Compton başını iki yana sallayarak "O zaman da Kral'ın adamları onu takip eder ve gözlerine tuhaf görünen her şeyi Kraliçe'ye yetiştirirlerdi. O yüzden sen doğru olanı yaptın, şimdi Prenses'in yatak odasında ol-

duğunu ve hemen yan odasında da yardımcısının kaldığını biliyoruz hiç değilse.”

“Peki, ona nasıl ulaşacağım?”

“Bu senenin başlarında, Prens doğduğu sıra, Prenses ile Leydi Sarah’ya böyle bir durum yaşanırsa ne yapacağımıza dair bir önlem planı sunmuştum. Hislerimde yanılmamışım. Prenses’in yatak odasındaki tuvalet ile Leydi Sarah’nm alt kattaki odası arasında gizli bir merdiven var.”

“Bundan kimsenin haberi yok mu?”

“Sadece Prenses, Leydi Sarah ve ben biliyorum. Ve bir de marangoz biliyor, o da Orange Prensi’nin Axminster’daki adamlarının arasına katılmaya gitti.”

“Yani Leydi Sarah’nm dairesine girerek Prenses’e gizli merdivenlerden ulaşmalıyım?” Yakalandığı takdirde başına gelebilecekleri aklımdan çıkarmaya çalıştı.

“Kesinlikle!”

40. Bölüm

At arabası gecenin karanlığında büyük bir hızla ve sarsıntıyla ilerlerken Beth bir kenara tutunmuş, Leydi Sarah'nın dairesine nasıl ulaşacağını düşünüyordu. Leydi Sarah odasında olmayacağı için kapısı muhtemelen kilitliydi. Prenses Anne'in penceresine taş atsa ve gizli merdivenden aşağı inmesini söylese daha mı iyi olurdu? Ama onun odasının penceresinin hangisi olduğunu nereden bilecekti?

Bir yandan kafasındaki sorularla boğuşurken diğer yandan da bozuk yolda son sürat giden arabanın sarsıntısından mide bulantısını bastırmaya çalışıyordu.

Biraz sonra araba yavaşladığında dışarıda ışıklar görünür gibi oldu. Beth buğulu camı silerek karanlığa baktı.

İki yana sarsılarak duran arabadan yalnızca deri karyişların gıcirtısı yükseldi. George London en tepedeki yerinden kalkıp aşağı atlayarak kapıyı ardına kadar açtığında araba büyük bir hışımlla sallandı.

Beth sıkıca tutunduğu kemeri bırakarak yere indi. "Neredeyse kemiklerim kırılacaktı," dedi.

Yanlarından birkaç at arabası geçti, kol kola girmiş üç

adam müstehcen bir şarkı tutturarak yakınlardaki bir bardan çıktı. Gölgelelerin arasından iki kadın onlara sesleniyordu.

"Charing Cross," dedi George London. Soğuktan nefesi bulut kümeleri halinde havaya karışıyordu. "Arabayı daha fazla yaklaştırmaya korktum. Piskopos da birazdan Leydi Sarah ile burada olur. Sen halledebilecek misin?"

Beth tam tersini hissetmesine rağmen başını evet anlamında salladı.

George London, onu yolun karşısına geçirdi. "Burada kestirmeden gitmen gerek; şu iki ağacın arasından geçince Whitehall'e çıkarsın. Küçük kemer altı yolunu takip et, sonra heykellerin olduğu bahçeye varacaksın."

"Evet, biliyorum," dedi Beth. Biraz soğuktan biraz da korkudan dişleri birbirine vuruyordu.

"Seni burada bekleyeceğiz."

Beth karanlık köşelerden yürümeye başladı. Avuçları korkudan terliyordu. İki ağacın arasından geçtiğinde Whitehall Saray'ı karşısına çıktı; soluk ayışçığının altındaki bembeyaz taş yapı parlıyordu adeta. Saray'ın ön cephesi sıra sıra kapılar ve pencerelerle doluydu. Beth bir an için ne yöne gideceğini bilemeden duraksadı, fakat sonra sola dönerek köşeye kadar hızlıca yürüdü. Sabah da diğer taraftan aynı yere gelmesine rağmen hiçbir şeyi hatırlayamıyordu. Kemer altı ne tarafta kalmıştı?

Bu sefer daha ağır adımlarla ilerleyerek kemer altını bulana kadar iz sürdü. Demir kapının kolunu çevirdiğinde gecenin sessizliği tiz bir gıcırtyla bölündü. Omzunun üzerinden arkasına bakıp kimsenin onu görmediğinden emin olunca bahçeye girdi.

Durduğu yerin yakınında bir grup adam birbirleriyle sohbete dalmıştı; Beth olduğu yerde bekledi, fakat kahkahalar eşliğinde sohbet eden adamların kendileri dışında hiçbir şey umurlarında değil gibiydi.

Derin bir nefes alarak binanın etrafından dolandı, sanki orada olmasında hiçbir sorun yokmuş gibi başını yere eğerek sessizce yürüdü. Avlunun diğer ucuna vardığında beşinci kapıyı bulana dek kapıları tek tek saydı.

Kapının koluna uzanırken eli titriyordu, fakat kilitli olmadığını anladığında sevinçle iç çekmemek için kendini zor tuttu. Kapıdan içeri süzülen loş ışıktaki beklerken kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpıyor ve arkasını döndüğü gibi Merryfields'e geri dönmek ve güvenli duvarlarının dışına asla çıkmamak arzusuna karşı içten içe savaşı veriyordu.

Ayak seslerinin yankılandığı yöne panikle baktı; pelearinli bir adam ona doğru yürüyordu. Kaçmaktan başka çaresi olmadığını anlayınca eşikten atlayıp kapıyı arkasından kapadı. Kalp çarpıntısından bayılmamak için kapıya yaslandı.

Dışarıya kulak vermişti; ayak sesleri kapının önünde durmayıp uzaklaşınca rahat bir nefes aldı. Önünde boyu boyunca uzanan koridor apliklerdeki mumlarla loş bir şekilde aydınlatılmıştı. Koridorun her iki yanında da yeşil kapılar vardı. Beth panikten her an bayılabilirdi. Hangi kapının Leydi Sarah'nın dairesine ait olduğunu nereden bilecekti ki?

Parmak uçlarına basarak ilk kapının önüne geldi ve dinledi; içeriden birbirine karışan mırıltılar ve kahkaha sesleri geliyordu. Bu kapı olamazdı; Leydi Sarah burada de-

ğildi, bu yüzden dairesinin boş olması gerekiyordu. Bir son-
raki kapıdan da keman sesi yükseliyordu, fakat üçüncüsü
sessizdi ve kapının altından ışık süzölmüyordu. Beth giz-
lice kapının kolunu çevirdi.

“Ah, sen miydin!”

Beth başından kaynar sular dökölmüşçesine topukla-
rının üzerinde arkasını döndü. Dizleri tir tir titriyordu.

Karşısındaki daha bu sabah tanıştığı hizmetli kadın-
dan başkası değildi ve kucağmda temiz çarşaf yığınıyla kar-
şısında duruyordu. “Ne yapıyorsun burada?” Alnı meraklı
bir şekilde kat kat olmuştu.

Beth derin bir nefes aldı. “Ah, Mary! Mary’ydi değil
mi?” diye geveledi. “Seni gördüğöme çok sevindim. Leydi
Sarah ondan önce gelip odasını hazırlamamı istedi fakat
hangi kapının onun dairesine ait olduğunu bilmiyorum.”

“Leydi Sarah geleli birkaç saat oluyor.”

Beth hayretle ona bakıyordu. Piskopos, Leydi Sarah’yı
uyarmak için yetişememişti demek.

Hızlıca düşünöüp bir şeyler uydurmalıydı. “Öyleyse
başım büyük belada değil mi?” diye yakındı. Ellerini göğ-
süne bastırarak “Mary, ben şimdi ne yapacağım?” dedi.
“Londra’yı hiç bilmiyordum, kırsaldaki küçük bir köyden
geldim ve burada resmen kayboluyorum. Ara sokaklardan
birinde de bir adam aniden karşıma çıkıp bana uygunsuz
teklifte bulundu, ben de arkama bile bakmadan koşmaya
başladım ve sonra yolumu kaybettim. Leydim beni kötü bir
referansla geri yollarsa ne yaparım?” Elmacıklarmdan sa-
hici gözyaşları süzölüyordu.

“Al şunu!” Mary kucağmdaki temiz çarşafların arasın-

dan bir mendil uzattı. "Belki de o kadar kızmaz. Ama gör-evini hemen yerine getirsen iyi edersin. Beni izle!"

Beth burnunu çekerek düzgün fizikli Mary'nin arkasından koridorda ilerledi ve bir kapının önünde durdular. "İçeride ışık yok. Şansına belki de Leydi Sarah yukarıda Danimarka Prensesi ile birlikte. Senin yokluğunun farkına bile varmamış olabilir." Mary elini uzattı. "Anahtar?"

Beth olmayan anahtarla ilgili ne uyduracağını bulmak için uğraşırken soğuk terler döküyordu. Başını eğip cebini kurcalamaya başladı ve elini eteğinin yırtmacından dışarı çıkararak koca bir delik açtı. "Düşmüş!"

"Sen delirdin mi?" Mary kınayan bir ifadeyle dudaklarını büzüştürdü. "Cebindeki koca deliğe bir bak! Leydi Sarah gibi önemli biri için çalışacaksan eğer kendine çeki düzen vermelisin kızım! Senin gibi saf bir köylüyü ne diye işe almış olabilir ki? Bekle burada!" Koridordan telaşla çıktı.

Beth, titreyen elleriyle cebini tekrar içine sokarak küçük deliği dikmeye üşendiği için Tanrı'ya şükretti.

Koridordan geçen başka bir hizmetli kız onu meraklı gözlerle süzdü.

Beth'in dili damağına yapışmıştı. Tedirginliği anlaşılmasın diye kıza gülümseyerek onun başka bir kapıdan içeri girdiğini görünce rahatladı.

Mary'nin gelmesi epey zaman almıştı.

Beth gergin bir şekilde Leydi Sarah'nın odasına açılan servis kapısını zorladı; belki omzuyla biraz yüklense açılırdı. Fakat buna gücü yetse bile kapının çıkaracağı gürültü yüzünden herkesi başına toplardı. Çaresizce kapıyı bir iki kere tıklattı, ama cevap veren yoktu.

O sırada Mary'nin yumuşak tabanlı ayakkabısının sesini duydu.

"Bunu ödünç aldım ve hemen geri vermem gerekiyor," dedi Mary anahtarı kilide sokarken.

Kilit *tık* diye açılınca Beth içinden binlerce kere şükretti. Mary kapıyı açtı ve Beth birdenbire yine korkuya kapıldı; içerisi zifiri karanlıktı.

"Tanrı aşkına!" Mary en yakımdaki raftan şamdanı alıp Beth'in eline tutuşturdu. "Hadi gir!"

"Teşekkür ederim. Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum." Mary'nin gülümsemesi, sert sözlerini yumuşatmaya yetmişti.

Beth baştan aşağı titreyerek içeri girdi ve kapıyı arkasından kapadı.

Karanlığın ortasında durmuş en ufak bir ses var mı diye dinlerken bedeninde ne kadar kas varsa hepsi birden gerilmişti. Dışarılarda bir yerde durmadan havlayan bir köpek vardı, fakat içeriye katıksız bir sükunet hâkimdi. Bir yerlerden çürümüş ot kokuları geliyordu. Elindeki şamdanı ağır ağır kaldırarak kendi etrafında dönüp odayı inceledi.

Büyük bir dolap, sedir ve üzerinde solmuş çiçeklerle dolu bir vazo gölgelerin arasından gün yüzüne çıkmıştı. Beth bir anda bir hareketlilik fark ederek buz kesildi. Oda'nın diğer ucunda bir kadın onu takip ediyordu sanki. Dehşet içinde nefesini tuttu ve mumu biraz daha yukarı kaldırdı, tıpkı karşısındaki kadının yaptığı gibi. Bu elbette bir aynaydı. Bir elini göğsüne bastırmış korku dolu yansıması ona bakıyordu.

Pencereden içeri vuran ayışımı zeminde baklava şeklinde soluk bir desen oluşturunyordu. Beth ışığın düştüğü yeri teğet geçerek bir adım öteye gitti. Kapıyı buldu. Olabildiğince yavaş bir hareketle kilidini açarken çıkardığı gıcirtı tüm binada yankılanıyormuş gibi hissetti. Biraz bekledi, karanlığın sessizliğine kulak kesildi fakat çıt çıkmıyordu.

Ayaklarının altında oldukça kalm ve pahalı bir kilim hissetti, girdiği odayı ise bir demet süsen kökü, gülsuyu ve pudramsı bir koku sarmıştı. Burası bir kadına ait yatak odasıydı. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarparken öylesine usulca nefes alıp veriyordu ki dudaklarının önüne düşen toz tanecikleri bile kıpırdamıyordu neredeyse. Sırtını duvara yaslayarak cesaretini topladı ve odada yürümeye başladı. Titrek mum ışığında kocaman yatağın görüntüsüydü karşısına ilk çıkan. Tamamıyla Şam işi ve nakış işlemesiyle bezeli kumaşta ellerini gezdirdi.

Gizli merdiven neredeydi? Piskoposa gizli merdiveni nasıl bulacağını sormayı unutmuştu. Yatak odası tam bir kare şeklinde olduğu için gizli merdivenin yerini bulmak kolay değildi. İliklerine kadar korku içindeydi. Prenses ve Leydi Sarah'yı bulmadan geri dönemezdi.

Yatak odasının her yanını bir kedi gibi parmaklarının ucunda dikkatle dolaştı; ahşap kaplamada ellerini gezdirerek gizli bir kol aradı ama faydasızdı. Sinirleri artık kopma noktasına geldiğinde deli gibi kırışları yoklamaya, her yeri kurcalayarak bir kol bulmaya çalıştı. Ama yararı yoktu. Giderek daha çok paniğe kapılıyor, nefes alışverişi hızlanıyordu. Kralın adamlarının gelmesi ne kadar sürerdi? Gizli

geçidi bulamazsa Prenses ve Leydi Sarah'nın tutuklanması kaçınılmazdı. Leydi Sarah dosdoğru Tower'a götürülerek idam edilirdi. Prenses bile Kral'ın öfkesinden kurtulamazdı. Beth Ambrose da bunun suçlusu olurdu.

Derin bir nefes alarak ellerini ahşap kaplamadan çekti. Ayakta durabilmek için şöminenin soğuk mermer rafına tütündü. Yatak odasında yeniden göz gezdirirken aklına Noah'nın Virjinya'da yapmak istediği evin çizimleri geldi. Şöminenin her iki yanında da nişler vardı. Ama buradaki şöminenin iki tarafı da girintisizdi ve dümdüz duvarda sadece kilimler asılıydı. İşte!

Şöminenin solundaki duvar halısını kenarından tutup kaldırdığında karşısında bir kapı buldu. Rahat bir nefes alarak sevinçten ağlamamak için kendini zor tuttu. Kapıyı açmca gördüğü şeye hayretle bakakaldı; burada merdiven değil sadece kırık bir sandalye ile çekmecenin bulunduğu küçük bir oda vardı. Odadan geri çıkarak şöminenin sağma geçti ve diğer duvar halısını kaldırdı. Evet! İşte bir kapı daha vardı. Ardına kadar açtığı kapının içinde dar ve dönemeçli bir merdiven olduğunu görünce içinden sevinç çığlıkları attı.

Basamaklar korkutucu derecede dikti ve tutunacak hiçbir yer de yoktu. Beth bir eliyle eteğini toplayıp diğeriyle de şamdanı tutarak en üst basamağa kadar tırmandı ve karşısına çıkan kapının önünde durdu. Kapı kolunu yavaşça kıvrıp diğer taraftaki duvar halısının ağırlığını hissederek kapıyı açtı.

Şöminede yanan közlerle yarım yamalak aydınlanmış bir başka karanlık odaya girmişti. Prenses Anne'in onu bu-

rada beklediğini umuyordu. Yatak örtüsü aceleyle yataktan çıkılmış gibi geriye atılmış, kenardaki sandalye yere devrilmişti. Duvardaki tablo eğrilmiş, tuvalet aynasındaki bardak düşmüştü ve halıya bardaktaki süt damlıyordu.

Beth korkuya kapıldı. Yoksa Prenses odasından alınıp çoktan Tower'a götürülmüş müydü? O sırada birinin fısıldadığını duydu ve başını uzatarak sesi dinledi. İşte yine fısıldıyordu! Şöminenin sol tarafındaki duvar halısını ucundan tutup kaldırdı ve gizli kapının kolunu bulmak için elini duvarda gezdirdi. Kapıyı açtığında boğuk bir feryat yükseldi.

Prenses Anne ile Leydi Sarah gizli bölmenin bir köşesinde birbirlerine sarılmış, gözyaşları içinde ürkekçe bekliyorlardı.

Beth o an derin bir oh çekti.

Prenses Anne hıçkırıklar içinde kollarını Beth'e uzatarak "Beth, Tanrı'ya şükür sensin!" dedi. "Bizi almaya geldiklerini sandık."

Beth ikisinin ayağa kalkmasına yardım etti. "Hemen gitmeliyiz."

"Prens George ile Lord Churchill bizi burada bıraktı," dedi Prenses, Beth'in elini sımsıkı tutarak. "Orange Prensi'nin yanına planlanandan önce giderek bizi öylece terk ettiler!"

Beth, Prenses'in çaresiz yakarışlarına karşılık olabildiğince sakın konuşmaya çalıştı. "Piskopos Compton sizi bekliyor, fakat çok sessiz bir şekilde buradan çıkmalıyız."

"Kralın adamları bizi bulursa?" Leydi Sarah'nun titremekten dişleri birbirine vuruyordu. "Kocamın malını mül-

künü yitirmesi umurumda değil, ama çocuklarım taşrada. Tyrconnel Lordu'nun evine bir koruma geldi ve beni bugün ev hapsine aldı."

"Leydi Sarah beni uyarmak için kaçtı," diye fısıldadı Prenses.

Leydi Sarah yeniden ağlama krizine tutuldu. Elini karnına koyarak, "Beni Tower'a götürürlerse çocuklarıma ne olacak? Karnumdaki bebek doğmadan beni asarlar mı?"

"Çok sessiz olmalı ve askerlere yakalanmamalıyız," dedi Beth cesur görünmeye çalışarak. "Hiçbirimiz yakalanmamalıyız." Tower'da çürümeye terk edilmenin ya da asılmanın düşüncesi bile onu boğuyordu. "Gelin!" Ellerini ikisine uzattı.

"Nereye gidiyoruz? Yanıma hiçbir şey almadım," dedi Prenses.

"Vaktimiz yok!" Beth korkudan sert bir dille konuşmaya başlamıştı. "En sade pelerininizi alın ve buradan hemen gidelim. Kral Londra'ya geri dönüyor, ondan daha hızlı hareket etmeliyiz."

Prenses ile Leydi Sarah pelerinlerini giydikten sonra Beth, pelerinlerini başlarına takarken uslu çocuklar gibi beklediler.

"Hazır mıyız?" dedi Beth.

"Bekle!" Prenses çekmecesini açıp mücevher kutusunu aldı; içindeki parıltılı kolyeleri, bileklikleri ve yüzükleri bez kesenin içine koyup cebine attı.

Beth, iki kadını sabırsızca Leydi Sarah'nın dairesine inen merdivenlere yönlendirdi. "Ben dışarı bakacağım, burada bekleyin." Beth kapıyı dikkatli bir şekilde azıcık aç-

rak koridora baktı. Ayak seslerini duyunca hemen kapatıp geri çekildi.

Sesler kesilmişti.

Beth kapıyı yeniden açıp kulak kesildi. Çıt yoktu, başını uzatıp koridora baktı. Bomboştı. "Şimdi!" dedi.

Hızla koridora çıkarak ana kapıya doğru koşturdular. Beth'in dudakları kurumuş, avuçları korkudan terlemeye başlamıştı. Adımları kulaklarında yankılandıkça birilerinin onları görüyor olabileceğini düşünerek tüyleri diken diken oluyordu. Elleri titreyerek kapının sürgüsünü çekti, metalin gıcirtısını duyan var mı diye başını çevirip ürkekçe arkasına baktı. Gecenin ayazı hiç bu kadar iyi gelmemişti. Avlu ve bahçe sakindi; Beth avluyu delicesine bir hızla koşarak geçmemek için kendini zor tutuyordu, fakat onun yerine binanın çevresini dolanarak en kuytu köşelerden ilerleyip sorumlu olduğu iki kişiyi yönlendirdi. Prenses Anne'in nefes nefese kaldığını duyabiliyordu.

Sonunda kapıya ulaştıklarında, peşlerinde cehennem zebanileri varmış gibi son hızla ıslak çimenlerde koşturarak ağaçların arasından geçip Charing Cross'a çıktılar.

Karanlığın içinden iki adam çıkıp karşılına dikildi. Biri Beth'i kolundan tutuverdi. Beth acı içinde bağırarak adamın bacak arasına tekme savurup elinden kurtulmayı başardı. Adam küfürler saydırarak Leydi Sarah'yı yakaladı.

Prenses ise diğer adamın elinde çığlık çığlığa çırpınıp duruyordu.

"Bırakın onu!" Beth, Prenses'i tutan adamın kafasına ve sırtına yumruklar yağdırıyordu. Prensesi Kral'ın adamlarından kurtarıp da iki zalime kaptırırsa başı belaya girerdi.

Saldırgan, Prenses'i bırakıp Beth'i yakaladı ve hareket etmesini engellemek için kollarını pelerininin içine doladı. Beth'i göğsüne sımsıkı bastırmış, kıpırdamasına izin vermiyordu.

"Kaçın!" diye bağırdı Beth, Prenses'e. Adamın elinden kurtulabilmek için var gücüyle çırpınmaya devam ediyordu.

"Kıpırdamay! kes seni küçük cadı!"

Beth çılgınlık içinde tekme atıp duruyordu. Saldırganın ağzı, onun kulağına yaklaşmıştı ve nefesini yanağında hissediyordu. "Durmazsan seni bırakmam. Benim, George London."

Beth bir anda durdu. "Nasıl olur!" diye çıkıştı. "Ödümzü kopardınız!"

George London, Beth'in yüzünü diğer adamdan tarafa çevirdi. "Acele etmemiz gerek."

"Prenses, sizin gibi bir korumaya sahip olduğu için çok şanslı Bayan Ambrose," dedi Piskopos Compton.

Piskopos Compton'un bir kolundan Prenses, diğerinden de Leydi Sarah tuttu.

"Lütfen bizi bir an önce buradan götürün." Leydi Sarah'nın sesi titriyordu.

Beth'in kalbi hâlâ küt küt atıyordu, dizlerinin bağı çözülmüştü ama neyse ki George London'ın desteği sayesinde at arabasına kadar birlikte yürüdüler.

George London, yarı baygın vaziyetteki Leydi Sarah'yı arabaya bindirdi. Prenses de onun tam karşısına oturdu.

George arabanın tepesine tırmanırken Beth arkasında bekliyordu.

Piskopos Compton, Beth'in titreyen elini tutarak, "Bu gece son derece cesur davrandınız Bayan Ambrose," dedi.

"Aksine," dedi Beth. "Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım."

Piskopos Compton, Beth'in elini dudaklarına götürerek öptü. "Gerçek cesaret, doğru olduğuna inandığınız şeyi yapmaktır. Sonucu ne olursa olsun ve ne kadar korkarsanız korkun. Size saygı duyuyorum."

Beth gözyaşlarına boğulmanın endişesiyle sustu ve yalnızca başını salladı.

"Şimdi çabucak arabaya binelim," dedi Piskopos. "Nottingham'a gidiyoruz. Sizi Londra'nın tehlikeli sokaklarında gecenin bir yarısı tek başınıza bırakacağımı düşünmediniz herhalde?"

Beth, Piskopos gülümserken ayışığına ışıldayan dişlerini görür gibi olduğu.

"Gerçi *sizin gibi* birinin karşısına karanlıkta çıkmaya cüret edecek hayduda yazık olur sanıyorum," diye ekledi moraran bacağına ovuşturarak.

Araba daha kapıları kapanmadan harekete geçti. Beth pencereden baktı; Piskopos Compton belindeki kılıcı ışıldayarak atı Lucifer'e biniyordu. Karanlık gecede hızla yol alırken Beth, Piskopos Compton'un Tanrı'nın sıradan bir kulu olmaktan çok bir asker olduğunu düşündü.

41. Bölüm

Aralık 1688

Noel'den birkaç gün önceydi. Patikadan yukarı koştu-
ran atlıların tıkırtısı duyuldu ve gürültüleri giderek bü-
yüdü. Joseph kapıyı açmak için koştu.

"İkizler geldi!" dedi Cecily verandanın penceresinden
bakarken.

Joshua ile Samuel bir rüzgâr gibi apansız Merryfields'e
girerek beraberlerinde buz gibi bir havayı da içeri saktular.
Botlarından her yere çamur saçılmıştı.

"Orange Prensi'ne katılmak için Nottingham'a gidiyo-
ruz," dedi Joshua.

"Dereyi geçerken at mı değiştiriyorsunuz?" diye sordu
William imalı bir şekilde kaşlarını kaldırarak.

"Londra'da büyük bir kaos yaşanıyor. Sokağa çıkmak
çok tehlikeli. Her yerde Ayaklanmalar başladı, ortalık yan-
gın yeri," dedi Samuel. "Bütün Katolik kiliseleri halk tara-
fından alaşağı ediliyor. Şu sıralar Katolik olarak ortalarda
dolaşmak fazla tepki topluyor. Annem bile saf değiştirme-
nin vakti geldiğini düşünüyor."

"Kraliçe ve Galler Prensi geçen hafta Fransa'ya kaçmış," dedi Joshua. "Kraliçe tanınmamak için çamaşırcı kılığına girmiş, bebek Prensi de çamaşır sepetine saklamışlar inanabiliyor musunuz? Kral yuvayı dağıtıp resmi mührü Thames'e fırlatmış. Salisbury Lordu'nun evi de talan edilmiş ve..."

"Kral kaçmış mı?" diye sordu William.

"Kuş olup uçmuş resmen!" dedi Joshua. "Burun kanaması durunca Londra'ya geri dönmüş ve bir de ne görsün Danimarka Prensi ile Leydi Sarah Churchill Orange Prensi'nin yanına, Nottingham'a kaçmış." Elini kaşınm üzerine dayayarak yapmacık bir tavır takındı. "Kral krize girip, 'Tanrım bana yardım et, kendi çocuklarım bile beni terk etti!' diye ağlamaya başlamış."

"Bu onun için bir dönüm noktasıydı; her şeyini kaybettiğini o an anladı," dedi Samuel.

William, bakışlarını Beth'e çevirdi.

"Elindeki bütün gücü kaybetti," diye devam etti Joshua. "Artık kral olarak görev yapamayacak bir ruh hali içinde olduğu aşikârdı. Babası gibi asılacağına emindi!"

"Peki ya Orange Prensi ne yaptı?" diye sordu Beth.

"Tahtta hak iddia etmedi. Çok az kan döküldü, fakat halk kralsız kaldı." Samuel omuz silkti. "Ve de parlamentosuz. *Birilerinin* kontrolü ele alması şart."

"Peki, Kral James burada değilse onu desteklemenin anlamı nedir ki? Kaçmak demek tahttan vazgeçmek demek değil midir?"

"Anlamıyorum," dedi Cecily.

"Şu demek," dedi Samuel kibarca, "Kral James, *ilk* Kral

James ile Galler Prensi gittiği için Prenses Mary yeniden tahtın varisi oluyor."

"Tabii kocası da öyle. Hem kim bilir, belki de Orange Prensi bağımsız olarak tahta ortak olur?"

İkizler o geceyi Merryfields'te geçirerek sabah Nottingham'a gitmek üzere hazırlık yaptılar. Heybeleri ekmek, elma ve yarım jambon ile doldu.

Sabah olduğunda herkes buz gibi soğuk avluya çıkarak onları uğurladı.

"Beth, sana söylemem gereken bir şey var," dedi Samuel. "Harry de Montford ile ilgili bir haber aldım."

Beth, soğukla alakası olmayan bir şekilde baştan aşağı titredi.

"Gitmiş. Katolik bir kadın mirasçı ile evlenmiş. Babası, kızını şehirden bir an önce uzaklaştırmak ve güvenceye almak istemiş."

"Güvenceye mi! Harry ile mi?"

"Geçen hafta Virjinya'ya gitmek üzere yola çıktılar." Joshua kendini tutamayarak Beth'e güldü. "Söylenenlere göre kadın eli maşalı biriymiş."

"Öyleyse umarım kocasına hayatı zehir eder!"

İkizler şapkalarını sallayarak uzaklaştılar.

Susannah gözlerini kapayarak iç geçirdi. "Onlar için elimden geleni yaptım," dedi. "Ancak benden çok annelerine minnettarlar anlaşılan."

William eve doğru yürürken kızını yanma çekti. Piskopos Compton'dan mektup aldıktan sonra kızını sağ salim evine getirmek için Nottingham'a gitmişti ve o zamandan beri aralarında mutluluk verici bir yakınlık başlamıştı. Kolunu Beth'in omzuna atarak yürümeye devam etti.

“Cesurca ve hızlı hareket ederek Prenses’in kaçmasına ve dolayısıyla milletin kaderinin değişmesine önayak olmak nasıl bir duygu?” diye sordu.

Beth biraz düşündükten sonra “Eğer Prenses benim notumu görmeseydi bu hiç gerçekleşmeyebilirdi de,” diye cevap verdi. Gülümseyerek “Tatlıya olan düşkünlüğünün onu şekerleme kutusundaki gizli nota ulaştıracağını biliyordum,” dedi.

O gün içi büyük sandıklarla dolu bir at arabasının avluya girmesiyle heyecanlı dakikalar yaşandı. Arabacı malların Bayan Ambrose’a teslim edilmesi konusunda ısrarcıydı.

“Bu sizin için hanımefendi,” dedi cebinden çıkardığı hafif çamurlu paketi Beth’e uzatarak.

Beth merak içinde paketi elinde evirip çevirirken üzerindeki büyük mühürü gördü.

“Neymiş? Kim göndermiş Beth?” diye sordu Cecily heyecan içinde hoplayıp zıplayarak.

Beth mühürü dikkatli bir şekilde kırdı ve içindeki mektubu çıkardı.

Sevgili Beth,

Leydi Sarah ve benim için yaptıklarına ne kadar teşekkür etsem az kalır. O gece geçirdiğimiz korkunç ve de sarsıntılı yolculuğun yorgunluğunu atlatarak kocalarımızın güvenli kollarına kavuştuk.

Leydi Sarah ile beni gizli odada birbirimize sarılmış halde çaresizce beklerken bulduğun an suratının aldığı tatlı ifadeyi asla

unutmayacağım. Piskopos Compton'un bizi ölümüne korumak için belinde tabanca ve kılıcıyla atının üstünde dörtünela gidişini de asla unutmayacağım! Böyle dostlarım olduğu için çok şanslıyım.

Gelecek ne gösterir henüz belirsiz, fakat Kral Fransa'ya kaçtığı için bizi daha iyi günlerin beklediğini umuyorum artık.

Sana gönderdiğim hediye minnettarlığının bir göstergesi olarak kabul et. Ayrıca babana, Merryfields'teki muazzam çalışmalarını aralıksız sürdürmesi için ödeme yapacağımı söyle lütfen.

Beth sevinçten nefesini tutarak bir an için William'a bakıp tekrar mektuba döndü.

Sandıklarda ailen, konuklar ve Merryfields çalışanları için hediyeler var; hayatlarındaki en iyi Noel yemeğinde herkesin bir araya gelmesini diliyorum.

Herkese mutlu Noeller!

En iyi arkadaşın,

Anne

Beth mektubu William'a uzattıktan sonra hediye paketinin ucunu yırtarak açtı. İçinden mavi rengindeki kolye bir buz tanesi gibi avucuna süzüldü.

Cecily'nin nefesi kesilmiş, Susannah şaşkınlığını gizleyememişti.

Beth kolyeyi ucundan tutup yavaşça kaldırırken safir damlacıklar kış güneşinin altında mavi alev hareleri gibi ışıldıyordu.

Nutku tutulan Beth annesine baktı.

Susannah kolyeyi alıp Beth'in ince gerdanına taktı. "Güzel gözlerine çok yakıştı hayatım."

William, Beth'e usulca sarılarak, "Hepimizi kurtardın!" diye fısıldadı. Susannah'nın elini tuttu. "Prenses, Merryfields'teki çalışmalarımızı sürdürmemiz için bize finansal destek sağlayacakmış."

Susannah sevinç içinde William'a sarılıp öpüşünce çocuklarına mutluluk ile utanç karışımı duygular yaşattı.

Emmanuel ile Joseph sandıkları mutfağa taşımaya başladı, konuklar ve çalışanlar ise ilk sandığı açan John ile Cecily'nin etrafında toplanmıştı. Koca bir parça geyik etini görünce hepsi sevinç çılgınlıklarına boğuldu.

Peg ile Sara diğer sandıkları tek tek açtı; koca bir biftek, bir düzine horoz, Nottinghamshire jambonu, bir fıçı dolusu bira, neredeyse bir o kadar şarap, dolu dolu incir tatlısı ve sonuncu ama en önemlisi de Merryfields'teki herkes için bir kutu şekerleme.

"Aman Tanrım! Merryfields daha önce hiç böyle bir Noel yaşamamıştır!" dedi Peg.

Beth, Noel sabahı erkenden uyandı. Kalbi bir demir gibi ağırdı. Önceki gün yaşadığı mutluluk sönüp gitmişti. Noah'nın Hannah'sıyla muhtemelen evlenmiş olduğu gerçeğinden daha fazla kaçamazdı artık. Noah'nın karısına aşk dolu gözlerle baktığını, hatta daha da beteri onu tutkulu bir şekilde öptüğünü düşündü. Noah'yı sonsuza dek kaybetmişti. Mutsuzluğu ağlamasına bile izin vermeyecek denli

büyüktü. Uzanıp tavandaki çatlaklara bakarken Noah'nın gülmek için kendini tuttuğu anlarda dudaklarımın nasıl da kıvrıldığını ve bir gün atölyede Beth'i paramparça edilmiş resimlerin arasında dizlerinin üzerine çökmüş halde bulduğunda onu kollarının arasına alıp nasıl sarstığını ve büyük bir aşkla öpüştikleri anı hatırladı. Her ne kadar Beth'e yalan yanlış sözler verdiyse de Noah'nın o anki şefkat dolu yakınlığı yalan olamazdı. Yaşananlara ve acılara rağmen hayat devam ediyordu.

Beth, yanında uyuyan Cecily'ye baktı. Yüzüne dökülen saçlarını arkaya doğru sevgiyle düzeltirken kardeşinin artık korkutucu bir şekilde zayıf olmayışına ve yüzünün kanlı canlı oluşuna şükretti. Harry de Montford ile yaşadığı çalkantılı münasebet sonrası yaşadığı şoktan çıkan Cecily sonunda büyümeye başlamıştı. İyileştikçe Merryfields'teki konukları eğlendirmek ve keyiflerini yerine getirmek için uzun saatler uğraş vermesi ailesini şaşırtıyordu.

Beth iç çekerek yataktan kalkıp Prenses Anne'in ona hediye ettiği elbiselerden birini giydi. Kederden zayıflamıştı; masmavi korseyi eskisinden de sıkı bir şekilde bağlaması gerekiyordu. Zarif mi zarif safir kolyesini boynuna takınca soğukluğunu ve ağırlığını gerdanında hissetti.

Biraz tereddüt içinde bileğindeki dantelli kumaşı kaldırıp Noah'nın bilekliğini de taktı. Parmaklarını bilekliğin iki ucunda birbirine kavuşan ellerde gezdirirken gözyaşları birdenbire hücum etti. Ağlamamak için derin derin nefes aldı, Noel'de ailesini üzmemeye kararlıydı. Gülümsedi.

Mutfakta ziyafet için hazırlıklar çoktan başlamıştı. Beth ocakta fokurdayan incirli pudingin yaydığı tarçın ve portakal kokusunu duyunca neşesi yerine geldi.

Orpheus ocağın kenarına istiflenmiş, ağız sulandıran geyik etinin kokusunu içine çekiyordu.

Dr. Latymer de kiliseye aileyle birlikte gitmek için yetişmişti. Beth'in kalbi her zamanki ilahi ve okuma ritüelleri sırasında huzurla dolmuştu, eski arkadaşlarını ve komşuları gülümseyerek selamlıyordu.

Merryfields'e geri döndüklerinde Dr. Latymer ile William sohbet etmek üzere çalışma odasına çekildiler. Cecily de Noel sofrası için bahçeden çiçek toplamaya çıkmıştı.

Beth ile Susannah mendilleri katlıyor, hanımlar için lavanta kokulu el kremleri ile erkekler için nane pastilleri hazırlıyordu. Her sıranın başına da Prenses'in gönderdiği şekerleme kutularını yerleştirmişlerdi.

John ile Yaşlı Silas oflaya puflaya Noel kütüğünü taşırlarken Peg de etrafa saçtıkları tozu toprağı temizlemelerini söyleyerek peşlerinden ayrılmıyordu.

Sonunda Noel yemeğı hazırdu ve konuklar yerlerini almak üzere ana salona toplanmıştı.

John Beth'in koluna girdi. "A-a-acaba Kit ne yapıyor-dur?" dedi. "Belki o de Noah ile Noel yemeğindedir?"

"Ve Hannah ile," dedi Beth.

John bir anda kıpkırmızı kesildi. "Özür dilerim Beth, seni üzmem istemedim."

Başına çobanpüskülü tacı takan Clarence Smith hazretleri ayağı kalkıp dua ettikten sonra William, Susannah ve Dr. Latymer yerlerine oturdular.

"Tanrı hepimize huzur versin!" diyerek duasını bitirdi ve "Ziyafet başlasın!" diye emretti.

Konuklar ve aile önlerindeki muhteşem yemekleri ta-

darken bir yandan da birbirleriyle keyifli sohbetler ediyordu.

"Umarım Zavallı Joan şekerlemelerin hepsini yiyip de hasta olmaz," diye fısıldadı Cecily.

Beth, Zavallı Joan'm yüzündeki keyifli ifadeye bakıp gülümsedi. Herkes incir tatlısını bitirdikten sonra William ayağa kalkarak dikkat çekip herkesi susturmak için bardağını çınlattı. "Kadehlerimizi bize bu unutulmaz Noel yemeğini yaşatan ve cömertliği her daim hatırlanacak olan Danimarka Prensesi'ne kaldıralım."

Herkes yeniden arasında konuşmaya başlayınca William bıçağıyla bardağını bir kez daha çınlattı. "Şimdi, bir duyurum var." Dr. Latymer'e döndü. "Dr. Latymer'i geçtiğimiz haftalar boyunca hepimiz tanıdınız. Kendisi yeni yılda bana çalışmalarında yardım etmek üzere Merryfields'e yerleşiyor."

Konuklardan büyük sevinç çığlıkları yükseldi.

Yaşlı Silas kemanını alıp çalmaya başladı, Joseph de ısıklık çalarak ona eşlik etti.

"Edmund çok iyi biri değil mi?" dedi Cecily dans edenleri seyrederken. "İlk başta bunu fark etmemiştim fakat Harry de Montford'dan on kat hatta yüz kat daha iyi biri. Ayrıca," diye fısıldadı, "hem kendi geliri var hem de Wimbourne Lordu'nun oğluymuş, biliyor musun?"

"Cecily?" diyerek güldü Beth. "Yoksa ondan hoşlanıyor musun?"

"Acelem yok," dedi Cecily gözleri ışıldayarak. "Ama daha kötüsünü de yapabilirim, onu ökseotu öpüşme salkımının altında yakalayıp tadına bakabilirim mesela?"

John, Zavallı Joan'ı etrafında döndürerek dans ettiriyordu. Clarence Smith, Beth'in huzuruna gelerek elini uzatıp onu dansa davet etti.

Beth daha sonra salonun arka tarafında bir sandalyeye oturarak şarap kadehini yudumlamaya başladı. Gözleri kadehin yakut kırmızısına dalmıştı. Geçen Noel'de yanı başında oturan Johannes'ı düşündü. Onun yokluğuna asla alışamayacağını sanmıştı, ama artık mutlu anılarıyla hafızasında yaşıtıyordu Johannes'ı. Tabii şimdi yanında olsaydı Beth için fazlasıyla hayal kırıklığına uğrar hatta ona çok kızardı. Noah olmadan resim yapamayacak kadar hüznü olduğu için.

İkinci kadehini de bitirdikten sonra başı dönmeye başladı; Susannah ile William, Sarah ile Joseph, Cecily ile Edmund ve Emmanuel ile Peg dans ediyordu ve hepsinin yüzünden gülücükler saçılıyordu. Hannah'nın, Noah'nın kolları arasında olduğunu gözlerinin önüne getirdikçe müzik kulaklarını tırmalıyor, onu huzursuz ediyordu. Artık bu bir işkenceye dönmüştü. Sonunda daha fazla dayanamayarak odadan ayrıldı.

Büyük Noel kütüğünün dumanlı sıcaklığından ve neşeli kahkahaların koptuğu salondan uzaklaşarak dosdoğru atölyeye koştu. İçeri girer girmez taslak defterini açıp Noah'nın portresine baktı. Noah'nın uyuyan yüzü içine işleyerek özlemle inceledi. Hendeğin kenarındaki ağacın altında oturdukları mutlu günlerini anımsayarak yüzünü avuçlarına gömüp hıçkırıklara boğuldu. Noah'nın aşkını, arkadaşlığını, yakışıklı yüzündeki ufak pürüzleri, hayran olduğu sanatsal yeteneğini düşünüp ağladı. En çok da No-

ah'nın tasarladığı evde birlikte bir ömür yaşayacaklarına ve birbirlerine kendi sanatsal yetenekleri için özgürlük tanıyacaklarına dair kurduğu hayalleri yitirdiğine ağladı.

Gözyaşları kurduğunda Beth kendini kuş gibi hafiflemiş hissediyordu. Atölyenin serinliğinde titreyerek Johannes'ın çizdiği kendi portresini gördü. Ona bakmaya dayanamıyordu. Çünkü resimdeki yüzü şimdikinin tam tersine mutluluktan parlıyordu. Johannes'ın aynadan yansıyan küçük portresi ise ona hayal kırıklığı içinde bakıyor gibiydi.

Uzanıp resme dokundu. "Özür dilerim Johannes," diye fısıldadı. "Verdiğin onca eğitimden sonra seni hayal kırıklığına uğrattım. Noah'nın güvenli sığınağındayken en iyi çalışmalarımı çıkardım ve sonra yaşattığı acı kalbimi öyle derinen sarstı ki yeteneğime ufacak bir yer bile bırakmadı."

O sırada ensesinde apansız bir esinti hissederek arkasını döndü.

Kapıda biri duruyordu.

Beth korkarak iç çekti. Kulaklarına hücum eden sesler yüzünden buz kesilmişti. Gözünün önünde gölgeler hareketlenmeye başladı, bir girdaba doğru sürüklenirken dizlerinin bağı çözülüyordu.

Güçlü iki kol onu yakalayıp göğsüne yaslayıverdi. Ceketini deniz tuzu, yosun ve is kokuyordu.

"Seni hayalet sandım!" dedi Beth.

"Hayalet gibi mi görünüyorum?" Yüzündeki uzun ve kıpkırmızı yara izi görünmesin diye başını diğer yana çevirdi.

Beth, onun kollarından kurtulmaya çalışsa da nafi-

leydi. "Burada ne işin var!" Sert bir şekilde konuşmasına rağmen kalbi kafesinden kaçmak için çırpınınsan bir kuş gibi şakıyordu.

"Beni böyle mi karşılıyorsun? Sana bir mektup getirdim. Kit'ten." Beth'i bırakıp ceketinin cebine uzandı. Titreyen elleriyle mektubu Beth'e uzattı.

Sevgili Beth,

Sana ne kadar mutlu olduğumu anlatmak istiyorum. Düşünebileceğin en tatlı kızla evlendim.

Beth endişeli gözlerle onu izleyen Noah'ya baktı. Ondan başka herkes mutlu muydu bu dünyada?

"Devam et," dedi Noah. Dişlerini sıkmış, yüzü bembeyaz kesilmişti.

Beth, Kit'in verdiği büyük haber karşısında verdiği bencilce tepkiden utanarak okumaya devam etti.

Noah sayesinde çok mutluyum. Onurlu bir sonuç alacağıma hiç inanmıyordum, ama Noah'ya gönülden teşekkürlerimi sunuyorum. Kalbimle inandığım tutkuma asla ulaşamayacağımı sanıyordum ama Noah ekimde geri geldiğinde hayallerim gerçek oldu.

Hannah ile birbirimize âşık olduk...

O anda zemin Beth'in ayaklarının altından kayıyordu sanki. Çalışma masasına tutunarak düşmemeye çalıştı.

Hannah ile ben birbirimize âşık olduk fakat aileleri, Noah ile onu evlendirmeye onlar daha çocukken karar vermişler. Noah geri

döndüğünde Hannah'ya onu bırakması için yalvardığında bizim sevincimiz ikiye katlandı.

Sevgili Beth, tek isteğim Noah ile senin de en az Hannah ile benim kadar mutlu olmanız.

Sevgi ve selamlarımla,

Kardeşin Kit

Not: Hannah da sana selam ve sevgilerini iletiyor.

Beth mektubu göğsüne sımsıkı bastırdı. İçinde fırtınalar kopuyordu. Bir cesaretle Noah'ya baktı.

Yüzü hâlâ diğer yana dönüktü, beklenti dolu gözlerle Beth'in bir şeyler söylemesini bekliyordu.

Beth, hafifçe Noah'nın yüzündeki yaraya dokunarak, "Sen hiçbir korsanı deniz tuttuğunu duydun mu?" diye sordu.

Noah'nın dudakları bileğinin iç kısmında küçük öpücükler bırakırken Beth'in bedeni baştan aşağı titriyordu. "Yolculuk çok mu kötüydü?"

"Sana olan aşkımın en büyük kanıtı üç ay içinde iki kez deniz yolculuğuna katlanabilmemdir. Hâlâ ayaklarımın altındaki zemin sallanıyor gibi hissediyorum."

"Demek beni seviyorsun?" Beth'in dudakları kurumuş, kalp atışı kulaklarında çınlamaya başlamıştı.

Noah, derin bir nefes aldı. "Beth, seni ilk gördüğüm günden beri seviyorum. Ruh eşim olduğunu biliyordum. Tabii Hannah ile sözlendiğim için bu duyguyla savaşmaya çalıştım ve senin sırf sanat uğruna karşına çıkan bütün erkeklerden uzak duracağını sanıyordum. Seni o kadar çok severken kendimi geri çektiğim anlarda yüzündeki şaşkın ve mutsuz ifadeyi görmek işkence gibiydi."

“Peki ya Hannah?”

“O benim için bir kız kardeşten daha fazlası olamazdı. Ailelerimiz onca zaman boyunca bizim birbirimize eş olacağımızı düşünmüşler, üstelik onunla evlenmemem için bir sebebim yoktu. Ta ki seni tanıyana kadar.”

“Beni sevip sevmediğini bilmemek canımı yakıyordu.”

“Seni incitmeyi hiç istemedim. Beni sevdiğini fark ettiğimde de Virjinya’ya dönüp Hannah’dan merhamet dilenmem gerektiğine karar verdim.” Beth’in yüzünü avuçlarının içine alarak yumuşacık ve sıcacık dudaklarıyla onu öptü. “Fırtınalı denizlerde geçirdiğim uzun saatler boyunca sana yapacağım konuşmayı düşündüm, ama karşına çıkınca hepsini unuttum. Söylemek istediğim tek şey Beth Ambrose, hayatımın anlamı, kalbimin sahibi, benimle evlenir misin?”

Beth’in kalbi neşe ve aşkla dolmuştu. Gülümseyerek “Bir tek şartla,” dedi.

“Ne istersen!”

“Virjinya’da bir yerde bir tepenin eteklerindeki çiçeklerle kaplı küçük evde yaşamak istiyorum.”

Noah sevinç çılgılığı atarak Beth’i sarıp sarmaladı ve onu öpücüklere boğdu.

Beth’in gözleri Johannes’ın portresine ilişti. Emin değildi, ama Johannes’ın ona gülümsediğine yemin edebilirdi.

Tarihcel Not

Eczacı'nın Kızı'nı yazmak neredeyse dört yılımı aldı. Bu zaman zarfında karakterlerim kendi ailem gibi bana tanıdık birer kişi oldular ve onları geride bırakmak benim için çok zor oldu. Bu yüzden de bırakmadım. Susannah'nun kızı Beth'in de gençliğini anlatmaya karar verdim.

Eczacı'nın Kızı'nın sonunda yer alan Büyük Yangın'dan yaklaşık yirmi yıl sonraki tarihi olayları araştırmaya başladım ve 1688'deki Şanlı Devrim'i buldum. Bu olay okul müfredatımda yer almadığı için hakkında pek bilgi sahibi değildim ve sadece neler olduğuna dair ufak tefek şeyleri biliyordum. Özetle, Parlamenter Oliver Cornwell ölmüştü ve oğlu başarısız bir varisti, II. Charles monarşiyi sürdürmesi için İngiltere'nin başına getirilmişti. Burada hiçbir sorun yoktu, fakat Britanya çoğunlukla Anglikanlardan oluşuyordu ve Charles'ın Katolizme eğilimi vardı. Kardeşi James ile birlikte Fransa'da Fransız Katoliği olan anneleri tarafından yetiştirilmişlerdi.

Britanya halkı Katolik yönetimine anında karşı çıkarak Charles'ın kuzeni, Fransa Kralı XIV. Louis ile olan bağlantısının Britanya'da da aynı despot rejimi ortaya çıkaracağından ve İngiltere Kilisesi'ni ortadan kaldıracığından

korktular. Babasının idam edildiğini aklından hiç çıkarmayan Charles din söz konusu olduğu müddetçe dikkat çekmemeye çalıştı. 1685'te öldüğünde ardında birçok evlat bıraksa da varisini seçmemişti, sonunda ülke büyük bir gönlüsüzlükle onun Katolik kardeşi James'i tahta çıkardı.

James'in, çocukları henüz çok küçükken ölen ilk karısı Anne Hyde'dan Mary ve Anne adında iki kızı vardı. James'in ikinci karısı ise bir Katolik prenses olan Modenalı Mary'ydi ve halkın inancı ile İngiltere Kilisesi'ne karşı kayıtsızdı. Charles, yeğenlerinin Anglikan kültüründe yetişmelerini istediği için onları Piskopos Henry Compton'un yanına göndererek dini eğitime tabi tuttu. Mary, James'in Anglikan varisi olmak üzere yetiştirilmişti. Piskopos Compton, onu Orange Prensi olan Hollandalı Protestan kuzeni William ile evlendirdi. Halk ve kilise liderleri bundan dolayı güven duyuyordu, çünkü Mary'nin çok kısa zamanda tahta geçerek Katolik çatışmasının ortadan kalkacağına inanıyorlardı.

Modenalı Mary hamile kalıp tahta Katolik bir varis olacak erkek evlat dünyaya getirince işler karıştı. *Ressamın Çırağı*'nda geçen tarihi olaylar Beth'in bu olayların etrafında dikkatlice örülen hikâyesinin üzerine dayanmaktadır. Beth'in Prenses Anne ile olan arkadaşlığı konusunda hayallerimi geniş tuttuysam da Prenses'in birtakım karakteristik davranışları ve yorumları başlı başına tarihi kaynaklardan elde dilmiştir. Tam on iki kez düşük ve ölü doğum yapmıştır. Doğan bebeklerden beşi ise on bir yaşından önce ölmüştür. Yaşadığı bu üzüntülerden uzaklaşmak için kırsalda arkadaşlarıyla birlikte kaldığı doğrudur ve Merryfields diye bir yer olsaydı şayet, orada da huzur bulacağı şüphe götürmez bir gerçektir.

Henry Marshal ise bahçe uzmanı ve böcekbilimci bir ressam olarak uzun yıllar Fulham Sarayı'nda Henry Compton'un misafiri olmuştu. Çiçek portrelerinden oluşturduğu *Çiçek Derlemesi (Florilegium)*, Kraliyet Kütüphanesi'nde sergilenmektedir. Benim hikâyemde Beth, Marshal öldükten sonra Fulham Sarayı'ndaki atölyesine giriyor. Böylece Şanlı Devrim'in elebaşlarından biri olan Piskopos Compton'a yakın oluyor.

Piskopos Henry Compton'un karakterini gerçeğe ulaştırdıktan sonra paralel tutmaya çalıştım. Kiliseye girmeden önce askerdi fakat hepsinden de öte bir bahçıvan ve botanik koleksiyoncusuydu. Fulham Sarayı'nı ziyaret eden bir kişinin şimdi bile onun etkilerini görmesi mümkündür.

Devrimin en kritik dönüm noktalarından biri Prenses Anne'in Whitehall'deki dairesinden gece yarısı kaçmasıydı. Piskopos Compton ile Saray'ın bahçıvanı George London, Prenses'i ve Sarah Churchill'i alarak at arabasıyla gecenin karanlığında yol alıp *bir başka hizmetliyle birlikte* Orange Prensi'nin Nottingham'daki ordusuna katılmıştır. Burada yine hayal gücüm Beth'in hikâyesini bu olayın etrafında işliyor ve onu hizmetlinin yerine koyuyor. Prenses Anne ile Mary, Orangeli William'a bağlılıklarını ilan ettikten hemen sonra James için her şey sona eriyor. "Tanrım, bana yardım et. Çocuklarımdan hepsi beni terk etti!" diye acı içinde haykırışı yüzyıllar boyu kulaklarda çınlıyor. O zaman tek düşüncesi karısı ve oğlu ile birlikte ülkeden kaçmak oluyor, çünkü babası gibi kendisinin de idam edileceğini düşünüyor.

Prenses Anne, kız kardeşi Mary'nin ve ardından da Orangeli William'ın ölümünün ardından 1792 yılında Kraliçe oluyor.

Teşekkür

Ressam'ın Çırağı hakkında araştırma yaparken pek çok kitap karıştırdım, ancak içlerinde Şanlı Devrim'i en iyi şekilde anlatanlarını şöyle sıralayabilirim:

David Starkey'nin *Monarchy* adlı eseri,

Steve Pincus'un 1688 *The First Modern Revolution* adlı eseri,

Edward Vallence'in *Glorious Revolution: 1688: Britain's fight for Liberty* adlı eseri.

Alexander Marshal'ın botanik resimleri Kraliyet Koleksiyon Yayınlarındaki *Mr. Marshal's Flower Book*'ta yer almaktadır.

Fulham Sarayı Genel Müdürü Miranda Pliakof sorularımı yanıtlamış, bana Fulham Sarayı'nın o döneme ait plan ve bilgisine ait kopyalarını iletmıştır.

Kırmızı uçlu düzeltme kalemimi kullanan Lucy Icke'ye, kitabın basılmasını sağlayan Madeleine Feeney ve Andrew Hally'ye, beni dinleyen aileme ve arkadaşlarıma ve verdikleri cesaret ve kek için WordWatchers'a sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum.